

DARKOVER

Marion Zimmer
Bradley

Město kouzel

KNIZNÍ KLUB

DARKOVER

Marion Zimmer Bradley

Město kouzel

Knižní klub

Přeložila Ivana Muková

Copyright @ 1984 by Marion Zimmer Bradley
Copyright českého vydání @ Euromedia Group, k. s., 1998
Translation @ Ivana Muková, 1998

ISBN 80-7176-823-5

1. KAPITOLA

Poslem byla žena, která i přes své darkoverské oblečení nebyla Darkoveranka a noční ulice starého města Thendary vůbec neznala. Kráčela ostražitě, majíc na zřeteli, že počestná žena je v ulicích jenom zřídkakdy obtěžována, pokud si ovšem hledí výhradně svého a vypadá, že má někam namířeno, zkrátka pokud neotálí a je v neustálém pohybu.

Naučila se to tak dokonale, že rychlým krokem přecházela i tržiště a nedívala se ani napravo ani nalevo, oči upřené přímo před sebe.

Rudé slunce na Cottmanu IV, kterému pracovníci vesmírné stanice terranského impéria důvěrně říkali Krvavé slunce, se vznášelo nad obzorem a vrhalo příjemně načervenalé hnědavé stíny. Jediný světle fialový měsíc visel vysoko na obloze a právě ubýval. Prodavači na tržišti začínali stahovat rolety u svých krámků. Prodavačka smažených ryb vymetala poslední droby z kotlíku a byla přitom pozorně sledována několika toulavými kočkami. Rozsypala droby kolem a s pobavením sledovala kočičí tahanice, pak kotlík nahnula a začala několika vrstvami hadříku vytírat tuk. Opodál zase stahovala rolety svého stánku sedlářka a uzamykala je visacím zámkem.

Daří se jí dost dobře, pomyslela si terranská žena v darkoverském oblečení. *Může si dovolit zámek z terranského kovu.* Darkover, pro Terrany Cottman IV, byl planetou poměrně chudou na kovy. Ostatní prodejci si rolety svých stánků svazovali provazy a lanky a důvěřovali nočním hlídkám, že si povšimnou, kdyby se je pokoušel rozvázat někdo nepovolaný. Pekařka se ještě náhodně pokoušela prodat posled-

ních pár kousků starších housek. Když kolem ní Terranka rychlým krokem procházela, na okamžik k ní vzhlédla.

„Ale! Vanesso n'ha Yllano, kam tak spěcháš?“

Vanessa udělala ještě několik kroků, než se vzpamatovala. Zastavila se a vrátila se, aby se usmála na baculatou ženu, která právě vracela drobné malému chlapci s houskou v ruce. „Sherno,“ oslovila ji, „nevíděla jsem tě.“

„To jsem si mohla myslet,“ ušklíbla se pekařka. „Letíš kolem, jako bys měla namířeno vyhledit přinejmenším celé hejno bančíů! Nechceš housku?“ Když Vanessa zaváhala, naléhala na ni: „Na, vezmi si jednu, nemá cenu tahat to všechno zpátky do domu. Stejně by jich pro všechny nebylo k večeri dost.“

To rozhodlo a Vanessa si jednu ze zbylých housek vzala a zakousla se do ní. Byla docela veliká, upečená ze směsi ořechové a obilné mouky a ochucená sušeným ovocem. Stála tam, jedla a automaticky ustoupila krok stranou, aby mohl prodavač z vedlejšího stánku zamést okolí.

„Míříš do domu nebo někam jinam?“ zeptala se Sherna.

„Do domu,“ odpověděla Vanessa. „Mělo mě napadnout hned, abych se u tebe zastavila a šly jsme tam spolu.“ Kam se to vlastně v myšlenkách zatoulala?

„Fajn,“ pravila Sherna. „Můžeš mi pomoci s košíky. Dneska ale Most snad není, ne?“

„Ne, alespoň doufám,“ zvedla Vanessa jeden z košů na pečivo. „Běžím tam se zprávou pro Margali n'ha Ysabet. Nechápu, proč cechovní matky odmítají nechat si v sídle namontovat komunikační zařízení. Nemuselo by se takhle ulicemi honit tolik poslíčků, hlavně po setmění.“

Sherna se shovívavě pousmála. „Tak to jste celí vy, *Terranané*,“ pronesla se smíchem. „Vždyť ten přístroj je schopen rušit naše soukromí i v ten nejnemožnější okamžik. A to jenom proto, aby se nějaký posel nemusel namáhat jít několik minut za pěkného počasí. Chudinky nožičky, je mi vás tak líto, co jste se musely našlapat!“

„Ale počasí není vždycky jen pěkné,“ protestovala Vanessa. Jejich diskuse jim byla již důvěrně známá, byly na ni svým způsobem zvyklé a nedovolily, aby přerostla v hádku.

Obě ženy byly členkami společenství Most, *Penta Cori'yo*, které bylo ustaveno teprve před několika málo lety, když byla reprezentantkám Svobodných amazonek - *Comhi'letziis*, neboli Řádu žen, které se zřekly světa - jako prvním obyvatelům Darkoveru nabídnuta spolupráce s terranským ústředím. Pracovaly pro ně ve zdravotnictví, jako horské průvodkyně a cestovní konzultantky nebo jako tlumočnice a učitelky jazyků. Společnost Most poskytovala těm Terrankám, které chtěly žít v souladu se zákony cechu, ale nemohly se společenstvu plně věnovat, domova přístřeší. Byla pro ně dokonce upravena i slavnost přísaha. Most byl také útočištěm pro darkoverské ženy, většinou členky Řádu, jejichž práce vyžadovala pobyt v terranském centru.

Do Mostu mohla vstoupit kterákoli Darkoveranka, která v ústředí pracovala alespoň třetinu ze čtyřicetidenního měsíčního cyklu, nebo kterákoli terranská žena, jež strávila stejnou dobu v domě Svobodných amazonek. Sherna n'ha Marya, příslušnice cechovního domu v Thendaře, pracovala půl roku jako tlumočnice a pomáhala také při sestavování standardních studií v *castě* a *cahuenze*, dvou darkoverských jazycích. Vanessa ryn Erinová, absolventka Akademie zpravodajské služby impéria na planetě Alfa, strávila prozatím na Darkoveru čtyři roky a většinu posledního půlroku, kdy se připravovala na práci v terénu mimo centrum, prožila právě v cechovním domě.

Sherna podala poslední sladkou housku ženě s jedním malým dítětem v náruči a s druhým držícím se jí za lem sukně. „Vezměte si ji pro malého. Ale ne, to nemusíte,“ protestovala, když žena začala hledat drobné. „Stejně by je dostaly jenom slepice. Takže, Vanesso, všechno je hotovo, zpátky poneseme jenom dva bochníky, a z nich nám můžou kuchařky uvařit chlebový pudink.“

„Můžeme už vyrazit?“

„Není spěch,“ odvětila Sherna a Vanessa strávila na Darkoveru již dost času na to, aby věděla, že se nesmí vzpírat, přestože její poslání bylo poněkud naléhavé. Pomohla Sherně pomalu svázat rolety jejího stánku a sesbírat poházené košíky.

Náhle se v jedné z bran, které byly vidět z tržiště, začalo něco dít a po dlažbě se rozezněl zvuk kopyt tažných, zvířat. Houf malých dětí, který si na jednom z opuštěných stánků hrál na krále hor, rychle uskočil stranou. Směrem k nim zamířila vysoká štíhlá žena, oděná do obyčejného cechovního šatu, skládajícího se z volné tuniky a kalhot zastr-

čených do kotníčkových bot. U pasu měla dýku amazonek dlouhou jako meč.

„Rafi,“ pozdravila ji Sherna. „Nevěděla jsem, že ještě dneska vrátíš.“

„To jsem nečekala ani já,“ odvětila Rafaella n’ha Doria. „Ti lidé se průsmykem“ motali tři dny., Myslím, že tahouni museli ucítit domov, jinak by se ještě teď raději popásali na zelené trávě a žrali choroše z jablkovníků. Počkejte, ještě si dojdou pro plat. Měla jsem je nechat u městských bran, ale vsadím se, že by cestou ke stájím ještě stačili zabloudit, což soudím podle toho, jak se celou cestu chovali. Ať mě Zandru sešlehá všemi štíry, jestli ještě přijmu práci, aniž by bylo předem jasně řečeno, kdo bude mít hlavní slovo. Vážně! Mohla bych vám toho povídat...“ Odspěchala k vůdci karavany, a převzala od něj nějaké peníze. Vanessa spatřila, jak se Rafaella zastavila, aby si je přepočítala. I jako Terranka věděla, jaká je to urážka, když si někdo na tržišti začne přepočítávat peníze. Pak se k nim Rafi vrátila, pozdravila Vanessu mírným pokývnutím hlavy, hodila si na rameno jeden z košů s chlebem a všechny tři ženy společně vyrazily dlážděnými uličkami.

„Co tady děláš ty, Vanesso? Přinášíš nějaké zajímavé zprávy z centra?“

„Nic zvláštního,“ odpověděla Vanessa vyhýbavě. „Jedno z našich letadel spadlo v Hellersu.“

„Možná že tam pro nás bude nějaká práce,“ řekla Rafaella. „Vloni, když nás poslali na záchrannou akci kvůli tomu poslednímu zřícenému letadlu, bylo tam plno práce pro spoustu lidí.“ Rafaella organizovala výpravy, a její práce byla mezi Terrany, kteří museli vycestovat do málo známých a nepřístupných hor na severu Panství, vysoce ceněna a žádána.

„Nevím, jestli mají na mysli zrovna tohle. Nemám pocit, že by spadlo v místě, kde by bylo možné někoho zachraňovat,“ odpověděla Vanessa. Ženy mlčky kráčely jednou z klidných uliček města a zastavily se před velikou kamennou budovou, obrácenou do ulice zdí bez oken. Na předních dveřích visela malá tabulka:

THENDARSKÝ DŮM - CECH ODŘÍKÁNÍ

Sherna i Vanessa nesly koše, takže bylo na Rafaelle, která jediná měla volnou ruku, aby zazvonila. Do haly je vpustila žena ve vys-

kém.stupni těhotenství, která za nimi i zavřela a zamkla.

„Vanesso, dneska je večer Mostu? Úplně jsem na to zapomněla!“ Nedala však Vanesse příležitost odpovědět. „Rafi, máš tady dceru!“

„Já myslela, že Doria má ještě nějakou práci u Terranů,“ odvětila Rafaella ne příliš ohleduplně. „A co tady dělá, Laurindo?“

„Má pro sedm žen, které budou léčitelkami, přednášku s pomocí takové bedýnky, která dělá na stěně obrázky,“ odpověděla Laurinda. „Terrané je nazývají *zdravotními sestrami*, no není to legrační? Vždycky mi to hned připomene všechny naše sestry, i ty, které s péčí o zdraví druhých mají pramálo společného, jako například kovářky nebo bojovnice. Myslím, že už budou každou chvíli končit, tak tam běž a promluv s ní.“

Vanessa se zeptala: „Je tady Margali n’ha Ysabet? Mám pro ni nějaký vzkaz.“

„Máš štěstí,“ odvětila žena. „Hned zítra ráno vyráží s Jaellou n’ha Melorou do Armidy. Měly vyjet již dneska před polednem, ale jednomu z koní se uvolnila podkova, a než mu ji kovářka stačila zase připevnit, začalo strašlivě pršet. Musely tedy svůj odjezd odložit na zítřek,“

„Pokud je Jaella ještě tady,“ pravila Rafaella, „ráda bych s ní mluvila.“

„Pomáhá Dorii s přednáškou. Víme všechny, že pracovala dlouho mezi Terrany,“ odpověděla Laurinda. „Ale proč nejdete samy dovnitř? Jsou v hudebním salonku.“

„Já půjdu nejdříve uklidit ty koše,“ pravila Sherna. Vanessa s Rafaelou se odebraly do hudebního salonku vzadu v budově, opatrně otevřely dveře a potichu vklouzly dovnitř.

Mladá žena s vlasy nakrátko ostříhanými ve stylu Řádu žen, které se zřekly světa, právě končila svou přednášku s diapozitivů.

Když ženy vstoupily, vypočítávala na prstech závěrečné body a pokládala stranou poslední z diapozitivů.

„Očekává se od vás, že budete umět psát a dobře číst. Pamatujte si, že to, co si přečtete, si musíte vštípit do paměti a pokud možno si co nejpřesněji zaznamenat. Než vám bude dovoleno pacientovi přinést táč s jídlem nebo nočník, budete se muset zúčastnit úvodních přednášek o anatomii, osobní hygieně a vědeckém pozorování, ale i o tom, jak

zaznamenávat to, co zjistíte. Budete pracovat jako pomocnice a asistentky a budete plně k dispozici kvalifikovaným sestrám, a to hned od prvního dne vašeho výcviku. Jakmile zvládnete základní úkony, budete přiděleny na jednotlivá oddělení. Prvního půl roku však ještě nebudete smět asistovat chirurgům, ani pomáhat při porodech. Je to těžká a náročná práce, ale mě vždycky plně uspokojovala a doufám, že pro vás bude znamenat totéž. Má někdo nějaké otázky?“

Jedna z žen sedících na podlaze zvedla ruku.

„Prosím, Mirello n‘ha Anjali?“

„Proč se musíme zúčastnit lekcí o osobní hygieně? Copak se ti Terrané domnívají, že my z Darkoveru jsme nečistí a špinaví a že nás tyhle věci musejí nejdřív důkladně naučit?“

„Nesmíte to brát příliš osobně,“ odpověděla Doria. „I jejich ženy se musí zúčastnit kurzů o nových a odlišných způsobech dodržování osobní hygieny, než se mohou stát zdravotními sestrami. Každodenní péče o těžce nemocné a lidi s nehojícími se ranami, udržování chirurgického náčiní v čistotě a osobní hygiena těch, kteří jsou denně ve styku s nejrůznějšími typy bakterií a infekcí, je něco naprosto jiného, jak se ostatně brzy přesvědčíte.“

„Doslechla jsem se, že ty *uniformy*...“ ptala se další žena a při tomto nezvyklém slově se zadrhla, „...které nosí Terrané jako pracovní obleky, jsou podobně marnivé jako oblečení prostitutek. Budeme je opravdu muset nosit? Neporušíme tím náš slib?“

Doria ukázala na svoji bílou tuniku a kalhoty, které měla na sobě. „Zvyky tam mají poněkud odlišné,“ odpověděla. „Jejich cit pro skromnost je jiný než náš. Ale našemu společenství Most se již podařilo dosáhnout určitých kompromisů, takže darkoverské ženy zaměstnané ve zdravotnictví mohou nosit poněkud jiné uniformy, navržené zvláště kvůli tomu, aby se tím zbytečně neurážel jejich vkus. Jsou tak teplé a pohodlné, že je začínají nosit už i terranské sestřičky. A než se zeptáte, tak symbol na hrudi...“ ukázala na rudý emblém, na němž byli znázorněni propletení hadi, „...to je starý terranský symbol označující zdravotnickou službu. Budete se muset naučit celé tucty podobných symbolů, jinak se v centru budete pohybovat jen s velikými obtížemi.“

„A co ten symbol znamená?“ zeptala se jedna z dívek, které nemohlo být více než patnáct let.

„I já jsem se na to svých školitelů ptala. Se vši pravděpodobností je to symbol nesmírně dávného terranského boha léčení. Dnes ho již nikdo neuctívá, ale jeho symbol přetrval. Má ještě někdo nějaké dotazy?“

„Já jsem zase slyšela,“ ozvala se další žena, „že Terrané jsou úlisní a že všechny darkoverské ženy považují za... za takové, jaké jsou k vidění v barech poblíž jejich vesmírné stanice. Je to pravda? Musíme tam stále nosit při sobě pro případ potřeby u pasu nůž?“

Doria se zasmála. „Jaella n'ha Melora mezi nimi nějakou dobu sama žila. Prosím, můžeš nám na tuto otázku odpovědět?“

Vzadu v místnosti se postavila drobná žena s planoucími vlasy. „Nemůžu hovořit za všechny Terrany,“ začala, „ale dokonce ani bohové nejsou všichni stejní, například Zandru je úplně jiný nežli Aldones. Podobně, jako se *crisoforský* mnich a rolník z Valeronské planiny chovají úplně jinak. I mezi Terrany jsou neomalení a vulgární muži, stejně jako v ulicích Thendary. Ale mohu vás ujistit, že mezi Terrany ve zdravotnickém oddělení se obtěžování obávat nijak nemusíte. Lékaři tam jsou vázáni profesionálním slibem a ke svým pacientům i spolupracovníkům se chovají s patřičnou úctou. Možná vás naopak uvede do rozpaků, že se tam chovají k mužům i k ženám naprosto stejně. A co se týče nošení nože, tak to mezi Terrany nijak zvlášť obvyklé není a do zdravotnického oddělení si s sebou žádné zbraně brát nesmíte. Ale na druhou stranu je tam nebudou mít ani Terrané, protože to jejich předpisy zakazují. Jediné nože, které u nich uvidíte, budou chirurgické skalpely. Ještě nějaké otázky?“

Vanessa si uvědomila, že vyptávat se mohou až do zazvonění zvoucího k večeři. „Já mám otázku,“ ozvala se. „Je tady přítomna Margali n'ha Ysabet?“

„Od poledního jsem ji neviděla,“ odpověděla Doria, ale pak spatřila ve dveřích vedle Vanessy Rafaellu.

„Matko,“ zvolala a spěchala k ní, aby ji vřele objala. Také Jaella rozpráhla s úsměvem náruč a svoji starou přítelkyni do ní pevně sevřela.

„Je to skvělé, že tě zase vidím, Jaello. Sakra, jak dlouho jsme se už neviděly? V posledních třech letech jsme se tady v Thendaře jenom mýjely, když jsem sem dorazila, byla jsi ty v Armidě, a když jsi do

města přišla ty, já byla přinejmenším někde na sever od Caer Donnu!“

„Tentokrát máme mnohem větší štěstí, protože Margali a já jsme původně měly odjet už v poledne,“ odvětila Jaella. „Svoji dceru jsem neviděla už několik desetidení.“

„Dorilyš n‘ha Jaella je už jistě veliká holka,“ pravila se smíchem Rafaella. „Je jí pět nebo už šest? Pomalu bys ji už měla přivést do domu na výchovu.“

„Na to je ještě spousta času,“ odpověděla Jaella. Střetla se očima s Vanessiným pohledem a kývnutím ji pozdravila. „Vím, že jsem se s tebou setkala před několika dny na schůzce Mostu, ale zapomněla jsem, jak se jmenuješ.“

„Vanessa,“ připomněla jí Doria.

„Je mi líto, že jsem takhle vpadla do vaší přednášky,“ řekla Vanessa, když viděla, jak po místnosti přecházejí dívky a poklízejí. Doria však jenom pokrčila rameny.

„To nevadí. Na všechny důležité otázky dostaly odpověď. Jenže jsou ze své nové práce tak nervózní, že by byly schopné se na banality vyptávat až do večere.“ Vrátila se do středu místnosti a začala si balit diapozitivy a promítačku. „Je dobře, že jste přišly. Můžete tohle alespoň večer vrátit ve zdravotnickém centru a ušetřit mi cestu nočními ulicemi. Vypůjčila jsem si to od vedoucí oddělení pro výcvik sester. Vezmete je zpátky s sebou, vidíte? Nebo jste měly v úmyslu tady strávit celou noc?“

„Ne, jenom jsem přinesla Margali zprávu...“

Doria opětovně pokrčila rameny. „Určitě už je někde tady v domě. Brzy totiž bude večere, takže ji s největší pravděpodobností zastihnete právě tam.“

Vanessa již strávila na Darkoveru a v cechovních domech dost času na to, aby si zvykla na zdejší velkorysý postoj k času. Přesto však v sobě měla dost terranského vychování, aby pocítila, že by bylo přinejmenším slušné, kdyby pro Magdu někoho poslaly nebo alespoň kdyby jí řekly, kde ji hned teď najde. Byla však v darkoverské části města, takže si jenom povzdechla a řekla Dorii, že ty věci ve zdravotnickém za ni mileráda vrátí, i když byla, po pravdě řečeno, touto žádostí trochu zaskočena. Doria však byla její sestra, a takovou žádost nemohla zdvořile odmítnout.

„Už se něco ví o letadle, které spadlo v Hellersu?“ zeptala se Doria.

Vanessa nemusela odpovídat, neboť Rafaella si pohrdavě odfrkla, čímž na sebe upoutala pozornost.

„Blázniví *Terranani*,“ pronesla. „A co jiného čekali? Dokonce i my neosvětlené hlavy bez výhod terranské vědy víme, že cestovat za Hellers je pošetilost, a to v jakékoli roční době. I Terrané by mohli vědět, že na sever od Nevarsinu až po Stěnu světa není nic, jenom zamrzlá půda! Jak jinak to mělo podle nich skončit? Když byli tak hloupí a poslali tam letadlo, museli počítat s tím, že o ně přijdou!“

„Myslím, že jsi k nim strašně tvrdá, Rafi,“ namítla Doria. „Je pilotem někdo, koho znám, Vanesso?“

„Není to členka Mostu. Jmenuje se Andersová.“

„Alexis Andersová? Tu znám,“ pravila Jaella. „To letadlo se vůbec nenašlo? To je strašné!“

Rafaella objala Jaellu kolem pasu. „Neplýtvejme časem povídáním o Terranech, drahá Shayo, máme samy pro sebe tak málo času! Tvoje dcera je dnes už jistě veliká holka. Kdy ji přivedeš do domu na vychování? Možná by ses pak mohla vrátit i ty.“

Jaellina tvář se zachmuřila. „Nevím, jestli ji sem vůbec budu moci přivést, Rafi. Jsou tam nějaké... problémy.“

Rafaella okamžitě zchladla., „Takže je to pravda. Nechtěla jsem tomu zprvu věřit, Jaello, že bys byla schopná se jen tak krotce vrátit ke svému urozenému rodu Comynů, když tě předtím sami odvrhli. Ale možná, že bylo od začátku jasné, že tě Comynové jen tak snadno nepustí, obzvláště poté, co jsi jednomu z nich porodila dítě. Doufám jen, že ještě nikdo z nich po tobě nechtěl, abys zpochybnila přísahu!“

I Jaella nyní vypadala rozhněvaně. Vanessu okamžitě napadlo, že Terrané její temperament asi automaticky spojují se zářivou barvou jejích vlasů.

„Jak mi tohle můžeš říct, Raffaello?“

„Chceš snad popřít, že otcem tvého dítěte je comynský lord Damon Ridenow?“

„Nepopírám nic,“ odpověděla zlostně Jaella, „ale jak se jenom opovažuješ? Jak mi to ty, ze všech lidí právě ty, můžeš vyčítat, Rafi? Copak ty sama nemáš tři syny?“

Rafaella citovala z přísahy členek Řádu:

„*Men dia pre'zhiuro*, tímto dnem počínaje přísahám, že žádnému muži neporodím dítě kvůli domu či dědictví, pokračování rodu či zachování jeho hrdosti, ani kvůli zajištění potomstva. Slibuji, že se svobodně rozhodnu, budu-li dítě, jež porodím, vychovávat sama, či dám-li jej na výchovu jinam, aniž bych brala zřetel na postavení muže, jeho hodnost a pýchu.“

„Jak se mi jen takhle a takovým tónem opovažuješ citovat z přísahy, jako bys tím chtěla naznačit, že jsem ji porušila? Cleindori je *moje* dítě. Její otec je Comyn, ale kdybys ho znala, sama bys poznala, jak málo pro něj ty věci znamenají. Moje dcera je Aillardová. A rod Aillardů jako jediný v Sedmi panstvích má přímou linii po matce, a to už od dob Hastura a Cassildy. Porodila jsem svoji dceru svému rodu, nikoli rodu nějakého muže! Která amazonka kdy neudělala něco podobného, pokud ovšem nenachází větší zalíbení v ženách, a nikdy žádnému muži nedovolí, aby se jí byl i jen prstem dotkl.“ Jaellin hněv však vyprchal stejně rychle, jak vzkypěl, a Rafaellu opět objala. „Ale nehádejme se, Rafi, jsi jedna z mých nejstarších přítelkyň! Copak si myslíš, že jsem na naše časy mohla jen tak lehce zapomenout? Za moje svědomí však nezodpovídáš.“

Rafaella byla stále ještě rozmrzelá.

„Ne, protože to má teď na starosti ten strážce Zakázané věže - jakže se jenom jmenuje? Damon Ridenow, že? Jak bych s ním jenom mohla měřit síly?“

Jaella zavrtěla hlavou. „Mysli si co chceš, Rafi, ale já svoji přísahu stále dodržuji.“ Rafaella byla ještě plna pochybností, ale v tom okamžiku se halou rozezněl hlas zvonu, oznamující, že se za několik minut podává večeře.

„Večeře! A já jsem ze sebe ještě ani nesmyla pach tržiště a tažných zvířat! Musím se jít umýt, i když se nestanu jednou z Doriiných sestřiček! Pojd' se mnou, Shayo. Nesmíme se už hádat, vždyť se vidíme tak málo, že nemá smysl přít se o něco, co stejně nemůžeme změnit. Vanesso, přidáš se k nám?“

„Myslím že ne, musím tu někde najít Margali n'ha Ysabet.“

Vanessa pozorovala, jak Jaella se svou přítelkyní vybíhá nahoru do schodů, a poté se odebrala ke dveřím do jídelny. Vonělo tu jídlo a

chléb čerstvě vytažený z pece, a navíc tu všude zněl cinkot nádobí, jak ženy, které pomáhaly v kuchyni, začaly na stoly prostírat misky a šálky.

Jestliže je Magdalena Lorneová, které v domě říkají Margali, někde tady, musí se s ní teď setkat. Vanessa přemýšlela, zda ji hned pozná. Viděly se jenom třikrát nebo čtyřikrát, naposledy při schůzce Mostu, tedy minulé desetidení.

Když vzápětí vzhledla, spatřila, jak se k ní chodbou od skleníku vzadu v domě blíží Magdalena Lorneová. Náruč měla plnou raných melounů. Vedle ní nesla melouny vysoká, hranatá žena s jizvami - *emmasca*, žena, která podstoupila nebezpečnou, nelegální a často smrtí končící operaci. Vanessa věděla, že se ta žena jmenuje Camilla n'ha Kyria, že kdysi bývala žoldnéřkou a nyní v sídle vyučuje šerm. A věděla také, že je považována za milenkou Magdaleny Lorneové. To Vanessa trochu uvádělo do rozpaků, i když ne tolik jako předtím, než sama strávila v domě čtyři měsíce a poznala, jak časté a nenápadné jsou jejich vztahy. Dnes už jí to nepřipadalo zvláštní a perverzní. Byla však Terranka a neměla z toho dobrý pocit.

Protože předtím, než přišla na Darkover, musela podstoupit výcvik imperiální zpravodajské služby, byla Vanessa ryň Erinová s legendárním případem Magdaleny Lorneové obeznámena. Věděla tedy, že se narodila na Darkoveru v pohoří poblíž Caer Donnu ještě předtím, než byl vybudován thendarský kosmodrom, že Magda Lorneová vyrostla mezi darkoverskými dětmi a výborně se naučila jejich jazyk. Věděla také, že Magda Lorneová, podobně jako ona, byla vzdělána na Akademii na Alfě a že měly stejnou vedoucí Cholaynu Aresovou, která se na Darkover dostala až v pozdějších letech. Bylo jí též známo, že Magda Lorneová byla krátce ženou současného terranského velvyslance Petra Haldanea a že byla první ženou, která na Darkoveru pracovala pro zpravodajskou službu - celkem jich nebylo nijak mnoho. Magda byla první z terranských žen, jež vstoupila do Řádu žen, které se zřekly světa, a která složila i přísahu a puntičkářsky na jejím dodržování trvala. To se týkalo i délky pobytu v cechovním domě, což před založením Mostu bylo plně vyžadováno i od Terranů. Věděla také, že Magda před několika lety odešla z místního domu za jakýmsi záhadným posláním do Armidy. Tolik pravila legenda. Se skutečnou ženou se však setkala teprve před několika dny a stále si na ni nemohla

zvyknout. Očekávala, že svoji legendu bude přerůstat.

V sídle místní zdvořilostní zvyky vyžadovaly, aby Lorneovou oslovovala výhradně jejím darkoverským jménem.

„Margali n’ha Ysabet? Mohu s vámi na okamžik hovořit?“

„Vanessa? Jsem ráda, že vás vidím.“ Magda Lorneová, Margali, vypadala, že je poměrně vysoká, i když měla spíše průměrnou výšku. Bylo jí přes třicet a husté tmavé vlasy měla nakrátko ostříhané a sčesané do čela. Její hluboko posazené, živé šedivé oči zvědavě spočinuly na Vanessině tváři. „Prosím vás, můžete mi pomoci s těmi melouny?“ požádala ji a pak nakrčila nos, zavěťřila a zkřivila obličej. „Vypadá to, že bude dršťkový guláš. Můžete si dát i moji porci. Nikdy nezapomenu, jak se mi z něj v prvních dnech mého pobytu tady dělalo zle. Ale vám možná bude chutnat, některé ženy ho mají docela rády. No nic, bude tam i spousta chleba a sýra a jako dezert melouny. Camillo, dej jí taky nějaké melouny, ať ti neupadnou. Honily bychom je tady po celé místnosti a ani si nechci představit ten nepořádek, který bychom musely uklízet, kdyby některý z nich při pádu pukl! Rozhodně se mi už tento týden nechce vytírat.“

Camilla, která byla ještě o něco vyšší než Magda, Vanesse předala několik melounů, které nesla v náručí. Voněly sladce a byl z nich ještě cítit pach půdy ve skleníku, avšak Vanessa na to, proč sem přišla, nezapomínala. Camilla si její zachmuřené tváře povšimla a zeptala se jí:

„Co tě sem přivádí, Vanesso? Jestli je dneska schůzka Mostu, tak jsem na to úplně zapoměla.“

Vanessu její slova podráždila a napadlo ji, že jestli jí tohle tady řekne ještě někdo další, začne hlasitě klít. „Ne. Ale pro tebe, Margali, přináším zprávu od Cholayny n’ha Chandrie.“ Vanessa použila její jméno, kterým ji oslovují v sídle. Magda překvapeně zakroutila hlavou.

„Co ta ženská jenom může chtít? Mluvila jsem s ní před třemi dny a ví, že odjíždím. Jaella a já jsme vlastně už dneska odpoledne měly být dávno pryč. Jestli jste na to zapoměly, tak máme v Armidě děti.“

„Je to rozkaz. Říkala, že je to něco nesmírně důležitého, možná otázka života a smrti,“ oznámila jí Vanessa.

„Cholayna nikdy nepřehání,“ podotkla Camilla. „Jestli řekla, že je to otázka života a smrti, tak to tak jistě je.“

„Tím si jsem jistá,“ kývla Magda a zachmuřila se. „Máš ponětí, čeho se to může týkat, Vanesso? Už bych se tady nechtěla zdržovat nijak dlouho. Jak jsem řekla, musím odjet do Armidy. Jaellina dcera je už dost stará na to, aby mohla být delší dobu sama, ale Shaye nejsou ještě ani dva roky a jestli tady zůstanu kdoví jak dlouho, úplně zapomene, jak vypadám!“

„Nemám ponětí,“ odpověděla Vanessa vyhybavě. Bylo jí sice řečeno, proč Magda odešla ze sídla i o jejím tajném poslání v Armidě, ale přesně nechápala, čeho se její úkol týká.

Dost dobře ani nechápala, co rozumného mohlo ženu v tak důležité funkci agentky zpravodajské služby vést k tomu, aby si přidělávala povinnosti a starosti tím, že tady porodí dítě. Podobně jako všechny ženy, které si zvolily, že zůstanou bezdětné, soudila Magdu příliš příkře. Přestože její pověst obdivovala, s jejím skutečným životem se stále dost dobře nedokázala vyrovnat. Když teď kráčela vedle ní, všimla si, že Magda je dokonce o pár centimetrů menší než ona sama.

„Ještě není tak pozdě. Budeme mít čas se tady najíst? Ne, myslím, že když Cholayna pravila, že to je otázka života a smrti, myslí tím přesně to, co řekla. Zaskočím jenom Jaelle n'ha Meloře říct, že nakonec stejně nebudu moci odjet dřív než za svítání.“ Když však začala vybíhat do schodů, tvář měla zamračenou.

„Musím ti ale říct, Vanesso, že jestli je to jenom nějaká hloupost, bude Cholayna hořce litovat, že se vůbec kdy dozvěděla, kde je náš dům. Já prostě zítra odjíždím a konec.“

Rychle se ještě usmála a bylo to vůbec poprvé, kdy Vanessa v praktické ženě vycítila silnou osobnost, která se stala legendou.

„No dobře, když už se to muselo stát, dobře, že se to stalo právě teď. Alespoň nemusím jíst ten dršťkový guláš.“

2. KAPITOLA

Byla již tma a přšelo. Mezi kapkami nočního deště padaly také kroupy. Magda a Vanessa prošly liduprázdnými ulicemi, přešly náměstí a vstoupily do hlavního vchodu terranského centra, kde muži v černé kožené uniformě oznámily heslo. Muž byl až po krk zahalen do černého vlněného šálu a přes sebe měl přehozené vlněné sako. Ani jedno k uniformě nepatřilo, i když by to v noci na některých planetách, jakou například byla tato, patřit mělo. Magda věděla, že nad tím přimhuřují oko, ale domnívala se, že by to spíše měli legalizovat.

A to si myslí, že lidé na Darkoveru nejsou dost ochotní změnit svoje primitivní zvyky!

Magda již většinu lidí z centra neznala. Ještě před rokem by se bývala představovala, ale nyní jí to připadalo zbytečné. Ráno se vrací do Armidy, a tam bylo dnes těžiště jejího života. Pomáhala dál Cholayně v zakládání a vedení společenství Most, i když to již nyní fungovalo samostatně. A ona sama má navíc dítě, které ji stále více poutá k Armidě a Zakázané věži. Cholayna Aresová, vedoucí imperiální zpravodajské služby na planetě Cottman IV, se prostě bude muset obejít bez ní.

Ještlí si snad myslí, že mě může jen tak najednou vyslat do terénu, tak to se dost plete.

Magda již žila pod darkoverským sluncem tak dlouho, že sebou až škubla, když ji při vstupu do budovy centra obklopilo normální žluté pozemské světlo. Bez zaváhání však nastoupila do výtahu.

V tuto hodinu byl sektor terranské zpravodajské služby potemnělý a opuštěný. Pouze v kanceláři Cholayny Aresové svítilo světlo a Magda si uvědomila, že když je Cholayna očekává v kanceláři a nikoli na nějakém příjemnějším místě, musí se dozajista jednat o velice důležitou záležitost.

„Cholayno? Přišla jsem tak rychle, jak jsem to jen dokázala. Co však může být na světě - ať už tomhle nebo jiném - tak neodkladného, že to nemůže počkat do rána?“

„Měla jsem obavy, že bys do rána mohla zmizet,“ odpověděla Cholayna, „a mně se nechtělo za tebou posílat posla až do Armidy. Kdyby však nebylo vyhnutí, stejně bych ho tam za tebou musela poslat.“

Cholayna Aresová, pracovnice zpravodajské služby, byla značně vysoká žena, jejíž stříbřité vlasy ostře kontrastovaly s její tmavou pleť. Vstala, aby se s Magdou přivítala. Pak jí naznačila, aby se posadila. Magda však zůstala stát.

„Je to od tebe moc hezké, že jsi přišla, Magdo.“

„Hezké to není, protože tys mi vůbec nedala na vybranou,“ odpověděla Magda poněkud podrážděně. „Říkala jsi něco o životě a smrti. Myslím, že ty takováto slova nepoužíváš nijak lehkově. Mýlím se snad?“

„Magdo... Vzpomínáš si na agentku jménem Andersová? Alexis Andersová. Přišla sem před dvěma roky ze základního výcvikového centra v Magaeře. Z oddělení Kartografického výzkumu.“

„Lexie Andersová? Moc dobře jsem ji neznala,“ odpověděla Magda. „A ona mi dost jasně naznačila, že mě lépe poznat nechce. Když jsem jí řekla, že chce-li lépe pochopit zvyky místních žen, měla by se připojit k našemu společenství Most, vysmála se mi. Musím se přiznat, že jsem ji v oblibě příliš neměla. Proč se ptáš?“

„Myslím, že jsi k ní příliš tvrdá,“ řekla Cholayna. „Přišla sem a byla okamžitě konfrontována s legendou jménem Lorneová.“ Magda netrpělivě mávla rukou, ale Cholayna nevzrušeně pokračovala.

„Ale ne, má drahá, myslím to docela vážně. Jako agentka jsi pro zpravodajskou službu udělala víc, než kdo kdy dokázal ve světě, kde tuto práci ženy dohromady nemohou pořádně vykonávat. Ať se Alexis pustila do čehokoli, zjistila, že musí překročit tvůj stín. Vzápětí jí došlo, že je diskvalifikovaná ještě dřív, než vůbec začala. Nebyla jsem

překvapená, když přešla ke kartografům.“

„Nechápu, proč si myslela, že se mnou musí soupeřit...“ začala podrážděně Magda, ale Cholayna ji ignorovala.

„Na tom teď už nezáleží. Její letadlo se před třemi dny zřítilo v Hellersu. Dostali jsme zprávu, že zabloudila a ztratila orientaci. Pravděpodobně jí selhal kompas. Pak už bylo jenom ticho, vůbec se neožývala. Nedokázali jsme ji vypátrat ani pomocí satelitu. A černá skříňka nevysílá jediný signál.“

„To je velmi divné,“ poznamenala Magda. Černá skříňka neboli automatické nahrávací zařízení v průzkumném letadle mělo totiž správně vysílat přinejmenším nouzové signály - alespoň v novějších modelech - následující tři roky po té, co by se letadlo někde zřítilo. Magda znala Alexis Andersovou natolik, aby věděla, že by se na takovou cestu nechala vyslat jen s tím nejnovějším vybavením.

„Ať už je tomu jakkoli, stalo se, Magdo. Letadlo nevysílá žádné signály, černá skříňka mlčí a satelit nemůže vůbec nic vypátrat.“

„Takže se tedy zřítila?“ zamračila se Magda a cítila se trochu provinile. Lexii neměla sice nijak zvlášť v oblibě, ale mrzelo ji, že o ženě, která teď se vši pravděpodobností leží někde mrtvá, nehovořila zrovna pěkně...

Samozřejmě, že existují Terrané, kteří takovou katastrofu průzkumného letadla přežili a zachránili se. V několika případech, o kterých Magda věděla, našli na Darkoveru i nový život a nový domov. Ne však v Hellersu, nejdivočejším a téměř neznámém horském kraji Darkoveru, který je skoro neobydlený. Je to možná nejdrsnější kraj na kterékoli objevené a obydlené planetě. V Hellersu je skoro nemožné přežít víc než tři hodiny, a obzvláště v zimě, aniž by měl člověk na sobě speciální oblek. A za Hellersem, pokud se všeobecně ví (a impérium dneska Darkover znalo mnohem lépe než místní obyvatelstvo), nebylo vůbec nic. Jenom neprostupné pohoří zvané Stěna světa. A za Stěnou nic než liduprázdné zaledněné pustiny, prostírající se od pólu k pólu.

„Takže se všeobecně předpokládá, že je mrtvá? To je špatné.“ Kdyby řekla cokoli víc, bylo by to pokrytectví. Lexie neměla Magdu ráda o nic víc, než ona ji.

„Ne,“ odvětila Cholayna. „Je ve zdravotnickém oddělení.“

„Vy jste to letadlo přece jenom nakonec našli? Ale já...“

„My jsme to letadlo vůbec nenašli. Myslíš si snad, že bych tě sem hnala přes celé město kvůli nějaké banální záchranné akci?“

„Pořád mi jenom povídáš o tom, co po mně nechceš,“ řekla Magda. „Ale ani slůvkem ses mi ještě nezmínila, co po mně vlastně budeš chtít.“

Cholayna zaváhala, ale nakonec ze sebe polooficiálně vypravila: „Magdo, ráda bych ti připomněla, že jsi stále agentkou zpravodajské služby a vzhledem k tomu, že jsi složila přísahu o zachování tajemství...“

„Cholayno, nemám ani nejmenší představu, proč mi to povídáš,“ začala Magda a byla již skutečně otrávená. Co má tahle komedie znamenat? Nikdy jejich přísahu neporušila, i když v prvním půlroce po nástupu do Řádu měla vážné problémy s tím, kam se vlastně má zařadit. Tenkrát ještě neexistovala žádná společnost Most, která by mohla v těchto případech podat pomocnou ruku. Ona tehdy byla docela první.

„Jak víš, bojovala jsem za to, abych tě udržela v pasivní službě, místo abych přijala tvoji výpověď,“ pronesla Cholayna záměrně. „To je jedna ze zásad práce ve zpravodajské službě - a platí pro všechny planety v impériu, nejenom pro Darkover: Když se jeden z nás stane místním, přijme za manžela nebo manželku domorodce nebo s ním má děti, stává se díky tomu lepším agentem. Přestože pokaždé následuje otázka, kde je hranice mezi jeho osobními zájmy a pracovními povinnostmi. Ale jsem si jistá, že tohle všechno dobře víš.“

„Mohla bych ti na toto téma citovat dlouhé pasáže zákonů,“ odvětila Magda suše. „Byla jsem na to připravená. Předpokládám, že mě na to upozorňuješ proto, že tady mám dítě. Pokud víš, nevdala jsem se. Je to tak? Tak to se ale mylíš.“

„Jsi tedy vdaná?“

„Ne tak, jak bys podle terranských zákonů očekávala. Zavázala jsem se však s Jaellou n'ha Melorou slibem svobodných družek, což podle darkoverských zákonů tvoří ekvivalent manželství. Konkrétně to znamená, že kdyby jedna z nás zemřela, má druhá jak oficiální právo, tak i závaznou povinnost postarat se o děti té druhé, podobně, jako by to udělal druh v manželství. Konkrétně tento slib zákonně vylučuje

veškeré nároky ze strany otce. Čili z praktických důvodů je tato situace zcela identická se stavem manželským. Chápeš to?“

„Pro xenoantropologii je tohle dozajista nesmírně pozoruhodné,“ odpověděla Cholayna nezáúčastněně. „Postarám se, aby se o tom ze záznamů určitě dozvěděli. Jenže já se nechtěla vyptávat na detaily z tvého soukromého života.“

„Já je nesdělovala,“ opáčila Magda rovněž nezáúčastněným hlasem, přestože Cholayna byla jedním z lidí, kterým by Magda informace o svém soukromí, kdyby o to byla požádána, mileráda poskytl. „Já ti pouze oznamuji, jaká je moje oficiální situace. Předpokládám, že. tyto premisy o mužích z impéria, kteří pojali za manželky domorodé ženy nebo s nimi mají děti, se týkají i mě a očekává se ode mne, že se podle toho zachovám.“

„Tak to předpokládáš špatně, Magdo. Ano, podle zákona to tak skutečně je. Jenže v běžné praxi, pokud se od týmu odtrhne žena - a to se stává poměrně zřídkakdy -, bývá běžné, že je ze služby okamžitě propuštěna. Důvody jsou různé, ale v podstatě se točí kolem jedné a téže věci. Oficiální politika zpravodajské služby předpokládá, že muž si od své ženy a dětí dokáže zachovat objektivní odstup, a to mnohem lépe než bychom to ty nebo já kdy dokázaly. Je to proto - a teď se na mě, Magdo, nehněvej, to není můj soukromý názor, nýbrž jenom cituji ze stanov -, že žena se ve všem angažuje podstatně intenzivněji. Předpokládá se, že se muž se svojí ženou rozloučí mnohem snáze, než by tomu bylo naopak, a také o dětech se předpokládá, že jsou bližší ženě, která je porodila, než muži, jenž je pouze zplodil.“

Magda přitakala. „Něco takového by se docela dobře dalo čekat. Chceš vědět, co si o tomhle *reiši* myslím já?“ Tento darkoverský výraz, který nejčastěji používaly děti, doslova znamenal smetí vymetené z chléva, avšak její obličej odrážel skutečný hněv.

„Ani snad ne. Mám pocit, že naše názory jsou ohledně těchto věcí dosti obdobné. Avšak to, co si ty nebo já o tom myslíme, je v tuto chvíli zcela nepodstatné. Já hovořím o oficiálním postoji. Očekávalo se ode mne, že tvoji rezignaci přijmu okamžitě, jakmile ji podáš.“

„Předpokládám, že v těch supertajných a přísně osobních materiálech je také zaznamenáno, že dávám přednost ženám?“ zeptala se Magda a koutky úst se jí zkřivily. „Vím, jak politika zavedená mezi Terrany hodnotí milence mužů - podle zákona jsou chráněni a nikdo je

nesmí diskriminovat.“

„Opět se mýlíš,“ odporovala Cholayna. „Nebo to aspoň neplatí tak doslova. Existuje však pravidlo, podle kterého muž, žijící s ženou a dětmi, nemůže být oficiálně klasifikován jako homosexuál, ať již jsou jeho pohlavní preference jakékoli. Prakticky je chráněn zákonem a jakákoli nařčení tím může oficiálně vyvrátit. Ty jsi zase kryta tím, že jsi porodila dítě, Magdo. Nikoho nezajímá, jestli ses za otce svého dítěte provdala nebo nikoli. Ale tím, že ses vyvarovala jednoho typu pronásledování, ses vystavila druhému: předpokládá se, že jsi pro práci ve zpravodajské službě zcela nezpůsobilá, neboť tvoje prvořadá pozornost nyní patří dítěti nebo dětem a muži, který je zplodil. Podle Stanov jsem měla přijmout tvoji rezignaci hned, jakmile jsi ji poprvé podala.“

„S tím bych mileráda souhlasila,“ přitakala Magda.

„Já vím. I Bohyně ví, že jsi mi k tomu zavdala nesčetně důvodů,“ odpověděla Cholayna. „Podávala jsi výpovědi s tak železnou pravidelností, až jsme si začínali myslet, že to je tvůj osobitý způsob, jak oslavovat slunovrat a zimní svátky. Jenže já si myslím, že vidím o něco dál než ty. Nemůžeme si dovolit takhle zbytečně ztrácet kvalifikované ženy.“

„A proč mi to všechno povídáš?“

„Za vysvětlení, proč je tato moje žádost neoficiální, od tebe čekám, že mě začneš poslouchat a pomůžeš mi. Magdo, jsi jediná, kdo to zvládne. Ty jediná mi můžeš říct, kam mám jít a co tam mám dělat. Podle všech pravidel jsi sice už na druhém břehu a já nemám právo po tobě cokoli chtít, ale na druhou stranu jsi jedinou osobou, která by mi mohla pomoci vysvětlit, co se tady děje.“

„Takže jsme se k tomu konečně dostaly,“ pravila Magda. „K důvodu, proč sis mě sem za takovéhle deštivé noci zavolala...“

„Všechny noci jsou zde deštivé, takže o tom nemá smysl diskutovat.“

„Takže Lexie Andersová?“

„Deset minut před tím, než se její letadlo zřítilo, nám přes satelit vyslala zprávu. Právě se blížila ke Stěně světa a chystala se otočit a vrátit se. Její poslední slova byla, že něco spatřila, něco jako město, které však na satelitní mapě nenašla. Snese se na pět tisíc metrů, aby

se pořádně podívala. Pak jsme ji ztratili, i s letadlem. A dál už se neozývalo nic. Nenašli jsme ani černou skříňku, jak už jsem ti říkala. Centrum ani satelity nemají další zprávy, letadlo zmizelo, zmizela i černá skříňka a všechno, a na celé planetě není po ničem ani stopy. Lexie Andersová se však dneska ráno objevila u brány centra, bez uniformy, bez identifikačního průkazu. Paměť má naprosto vymazanou. A to do detailů. Dokonalá amnézie. Magdo, ona nedokáže mluvit ani standardní terranštinou! Zvládá trochu domorodý jazyk ze své planety Vainwal, ale mluví jako malé dítě. Je jasné, že se od ní nemůžeme dozvědět nic.“

„Ale... To přece není možné, Cholayno! Nechápu...“

„Nechápeme to ani my. A to je slabé slovo. Andersové, vzhledem ke stavu, v jakém se nachází, nemá cenu se na nic ptát.“

„Takže proč jsi pro mě poslala?“ zeptala se Magda. Měla však obavy, že to ví, a to ji rozzlobilo. Přestože Cholayna, alespoň pokud Magda věděla, neměla žádnou schopnost *laranu*, vycítila její hněv a zaváhala. Potom však, přesně jak Magda čekala, jí pověděla všechno.

„Ty jsi vycvičená v mimosmyslovém vnímání, Magdo. Jsi nejbližší, a navíc jsi nejpovolanejší ze všech, kteří se vyskytují v této části kolonie Alfa. Musíš zjistit, co se přesně stalo.“

Magda chvíli mlčela a zlostně hleděla na Cholaynu. Dalo se to čekat. Pomyslela si, že to byla jenom její chyba, že zcela nepřetrhla pouto, které pro ni ztratilo jakýkoli smysl. Jak jí Cholayna připomněla, pokusila se několikrát vymanit z řad zpravodajské služby, což Cholayna vždycky zamítla, protože Magda byla jednou z nejkvalifikovanějších osob, které byly schopny navazovat kontakt s touto planetou, stavět komunikační most mezi světem, do něhož se narodila, a Darkoverem, který si vybrala k životu. Společenství Most bylo živoucím důkazem její touhy po upevnění tohoto svazku. Přesto však, když Magda opustila společenstvo, aby se přidala k jedinému *laranovému* kruhu cvičených techniků, kteří jako jediní pracovali s matricí v areálu přísně střežené Věže, mohlo jí napadnout, že se tento problém stane znovu aktuálním.

Nebylo to proto, že by impérium nezvládalo techniku mimosmyslového vnímání. Jenom nebyla tak rozšířená a vyvinutá jako na Darkoveru. Několik planet ve známém vesmíru těmito schopnostmi disponovalo, vlastnilo tento samozřejmý potenciál telepatů, který Darko-

verané nazývali *lanan*. Avšak pokud bylo známo, neměl Darkover v této oblasti konkurenci.

Tyto schopnosti byly nedílnou součástí lidského mozku. Přesto stále ještě existovalo několik skeptiků - a z jakéhosi důvodu skepticismus svého nositele přesvědčoval o své pravdě, takže skeptikové pouze zřídka u sebe dokázali některou z mimosmyslových schopností vyvinout -, byly tyto schopnosti nedílnou součástí i jejich mozku. Proto museli existovat i trénování telepati, třebaže jich nebylo mnoho, a dělat práci za druhé.

„Musíme se dozvědět, co se s ní stalo, Magdo, copak to nechápeš?“ naléhala Cholayna. „Musíme se dozvědět pravdu!“

Když Magda dlouho neodpovídala, hlasitě a dlouze se nadechla. „Poslouchej, Magdo, ty moc dobře víš, stejně jako já, co to pro nás znamená. I ty víš, že za Hellersem vůbec nic není! A ona přitom vyslala zprávu, že něco vidí. Pak se však i s letadlem zřítíla. Na satelitu není žádný záznam, černá skříňka se ztratila, letadlo zmizelo... Nemáme nic. Už dřív jsme přišli o letadla i průzkumné letce. Jenže ona se vlastně vůbec nezřítíla! Něco ji vtáhlo - *a pak nám ji vrátilo. V tomhle stavu!*“

Magda o jejích slovech chvíli uvažovala a pak konečně pronesla: „To znamená, že tam něco přece jenom musí být. Ale to není možné.“ Viděla satelitní snímky sledující klimatické poměry na Cottmanu IV. Studená planeta s nakloněnou osou kvůli velehorskému Hellersu, Stěně světa, představující něco jako ‚třetí pól‘. Planeta, která je obyvatelná pouze na relativně malé části jednoho kontinentu, se zmrzlou půdou bez sebemenších příznaků života všude kolem.

„Začínáš chápat, na co myslím,“ pousmála se Cholayna. „A ty jsi navíc trénovaná v tom, co Darkoverané nazývají *lananem*.“

„Byla jsem hloupá, že jsem ti o tom kdy povídala!“ Magda si znovu uvědomila, jak velkou chybu udělala, když s nimi udržovala styky i nadále. Když přerostla život v domě, měla udělat totéž, co před ní udělal Andrew Carr, a nechat Terrany - a možná i ostatní z Řádu žen, které se zřekly světa -, aby si mysleli, že je mrtvá.

V Zakázané věži našla domov, svět takových lidí, jako byla ona sama. Těch, kteří ve světě, jenž vyžadoval, aby se člověk neustále omezoval, nikam nepatřili. Callista, strážkyně, byla z té původní vy-

hnána kvůli tomu, že se nedokázala vzdát své lidské lásky ani výcviku mocného *laranu*, pro který málem zemřela. Andrew Carr, Terran, tady objevil svoje skryté síly a našel nový svět i nový život. Damon, vyhnanec z Věže, jediný muž, který měl odvahu žádat, co si nedovolil po celá staletí žádný muž: stal se strážcem Věže, kterou nazývali zakázanou, a bojoval za právo tuto Věž zpřístupnit i druhým. Přicházeli sem i další, kteří byli vyhnáni ze svých původních Věží, nebo ti, jejichž schopnosti by nebyly oficiálními Věžemi uznávány. Mezi nimi se nyní ocitla ona i Jaella.

Byla strašně hloupá, že o tom vyprávěla Cholayně...

„Ty po mně chceš, abych se jí podívala do hlavy, Cholayno? Proč si na to nepozveš techniky z Alfy? Mohla bys tam vyslat vzkaz a během desetidení je tady máš.“

„To ne, Magdo. Kdyby zůstala v tomto stavu déle, mohla by upadnout do katatonie a my bychom se nedozvěděli nic. Kromě toho tam něco určitě je a my se musíme dozvědět co. A to hned teď. Nemůžeme tam poslat další letadlo, dokud nebudeme vědět, co se stalo s tím předchozím.“

„Nic tam není,“ řekla Magda příkřeji, než původně zamýšlela. „Fotky ze satelitu si nevymýšlejí.“

„To jsem dřív také tvrdila.“ Cholayna hleděla na prosvícený panel na svém pracovním stole. Když Magda nic neříkala, vstala, přešla k ní a položila jí ruku na „rameno. „Sakra, vždyť se jí něco muselo stát! Dokázala bych pochopit, že se letadlo zřítilo. Sama jsem se sice nikdy nepokoušela letět nad Hellers, ale slyšela jsem o tom vyprávět ty, kteří to zvládli. Mě spíš děsí to, jak se sem dostala zpátky, a navíc v takovém stavu, v jakém je. Když se to stalo Lexii, může se to stát komukoli. Nikdo z lidí v oddělení Kartografického výzkumu, a ani z celého Obchodního střediska, není v bezpečí, dokud se nedozvíme, co se zmocnilo jí a jejího letadla, a jak - a proč - ji poslali zpátky. Musíš nám v tom pomoci, Magdo.“

Magda se od Cholayny odtáhla a zahleděla se z okna na světla kosmodromu. Mohla odsud vidět celé terranské centrum a dál až na Staré město. Kontrast mezi nimi byl působivý, rozzářená světla obchodního města Terranů a spoře osvětlené Staré město na darkoverské straně, která v tuto hodinu byla již téměř celá ponořená do tmy. Někde v té tmě leží její dům a její přítelkyně. O kus dál za ním, v ještě čer-

nější tmě, je Armida, vzdálená den jízdy, která je teď jejím domovem. Kdyby to tak jenom mohla probrat s někým odtamtud, se strážcem Damonem, s Andrewem, který se stejně jako ona zmítá mezi svým terranským já a darkoverským světem. Ale oni jsou někde daleko a ona tady. Je to navíc výlučně její osobní a těžko řešitelný problém.

„Já jsem ale ta nejposlednější osoba, které by Lexie dovolila, aby se jí hrabala v mozku. To mi věř.“

„Nechtěla by v tomhle stavu zůstat napořád,“ odpověděla jí Choylayna. „Je ve zdravotnickém oddělení na samotce. Nechceme, aby ji takhle viděli. Ostatní a domýšleli se, co se s ní všechno mohlo stát.“

Jednoho dne, napadlo Magdu, zjistí i personál terranského centra, že existují věci, které nemohou držet pod svou neustálou kontrolou. Bylo jí naprosto jedno, jestli se Terranům podaří udržet svoje zdání všemohoucnosti. Byla tady však jiná lidská bytost, žena, která se chytla do jejich osidel. „Tak dobrá, podívejme se na to,“ odpověděla ostře. „Nezapomeň ale, že nejsem v mimosmyslovém vnímání nijak zvlášť trénovaná, takže mi nesmíš klást za vinu, jestli to nedopadne podle tvých představ, nebo jestli se její stav náhodou ještě zhorší. Udělám však, co bude v mých silách. Víc nemohu slíbit.“

3. KAPITOLA

Magda v noci jenom krajně nerada zvonila u dveří cechovního domu. Znamenalo to, že někdo musí vstát, sejít dolů a otevřít dveře zavřené na petlici. Přesto jí to však bylo milejší než přijmout Cholayninu nabídku a zůstat přes noc v oddělení pro svobodný personál nebo v ubytovně Mostu, kde nocovaly některé z darkoverských sester, které zde byly na školení.

Třásla se na schodech, protože v tuto hodinu tady bylo chladno i v létě, a naslouchala zvonění zvonku. Pak zaslechla dlouhý skřípavý zvuk, jak kdosi odstraňoval petlici, a dveře se pootevřely. Mladý ženský hlas se zeptal: „Kdo je tam? Chcete porodní bábu?“

„Ne, Cresso. To jsem já, Margali n'ha Ysabet,“ pravila Magda a vešla dovnitř. „Moc mě mrzí, že tady takhle vyrušuju. Ale hned si zalezu do postele.“

„To nevadí, ještě jsem nespala. Právě před chvílí někdo přišel pro Keithu. Chudák holka, byla pryč celý den a zrovna si lehala, když tu ji někdo zase vytáhl. Před několika měsíci v domě kdosi navrhoval, aby v noci ke dveřím chodily jenom porodní báby, protože většinou chtějí jen je.“

„To by ale nebylo moc fér,“ namítla Magda. „Ty si zaslouží spánek možná víc než ostatní, protože musejí v noci tak často vstávat. Ještě jednou se omlouvám, že jsem tě vyrušila. Můžu ti s tou petlicí pomoci?“

„To budu ráda, je pro mě dost těžká.“

Magda k ní přistoupila a pomohla jí zasunout těžkou petlici.

Pak se Cressa odebrala do noční strážnice a Magda pomalu vystoupala po schodech do místnosti, kterou během pobytu tady sdílela s Jaellou. U dveří se na okamžik zastavila. Pak se odvrátila a zaklepala na vedlejší dveře. Po chvíli zaslechla tlumenou odpověď, stiskla tedy kliku a vstoupila.

„Camillo,“ zašeptala. „Spíš už?“

„Samozřejmě že už spím, copak bych s tebou mohla mluvit, kdybych byla vzhůru?“ posadila se Camilla na posteli. „Co se děje, Margali?“

Magda bez odpovědi přistoupila k jejímu lůžku a posadila se. Hlavu nechala unaveně klesnout do dlaní.

„Co se ti *stalo*, *bredhiya*?“ zeptala se Camilla něžně. „Co po tobě chtěli tentokrát?“

„Nechci teď o tom mluvit.“ Probudila svou citlivost do takové míry - nebo spíš *laran*, jak se tomu zde říkalo -, až skoro zaslechla Camilliny myšlenky, jako kdyby je vyslovila nahlas.

Ale samozřejmě, právě proto, že o tom nechceš mluvit, jsi přišla za mnou, místo aby sis šla jako obvykle klidně lehnout do svého pokoje!

Nahlas však Camilla jen řekla: „Zmeškala jsi večeři. Dali ti v terranské zóně aspoň najíst?“

„Je to moje chyba. Po všech těch letech, co pracuj u s *laranem*, bych měla vědět, jak je důležité říct si o něco k jídlu,“ odpověděla Magda. „Ale chtěla jsem rychle vypadnout, nemohla jsem se dočkat, až už budu odtamtud pryč. Cholayna mi nabízela...“

Camilla zvedla ve tmě obočí. „Tys v terranském centru pracovala s *laranem*? A nechceš o tom mluvit. To se mi nezdá, něco takového bych od Cholayny n'ha Chandrie nečekala.“ Vylezla z postele, natáhla si přes noční košili těžký teplý župan a vklouzla do kožešinových pantoflí. „Pojďme se nejdřív dolů něčeho najíst.“

„Já nemám hlad,“ odvětila Magda unaveně.

„To nevádí, sama přece víš, že když někdo používá *laran*, musí se pak pořádně najíst a doplnit tak svoje síly...“

„Co ty při všech Zandruových peklech o tom můžeš vědět?“ vyštěkla Magda a Camilla pokrčila rameny.

„Vím toho tolik jako kdokoli jiný. Vím to, co vědí malé děti na tržišti. A znám tě. Tak pojď dolů, alespoň ti dám trochu teplého mléka, když jsi byla tak dlouho venku v takové zimě. Sundej si boty a vezmi si pantofle.“

„Sakra, Camillo, nedělej ze mě malé dítě!“

Camilla opět lhostejně pokrčila rameny. „Jestli tady chceš sedět celou noc v promočených šatech, tak si posluž. Doufám, že některá z našich novopečených sestřiček se o tebe bude velice ráda starat, až chytíš zápal plic. Ale nezdá se mi být docela fér, když se tady procházíš po chodbách dlouho po půlnoci v těžkých botách a všechny, co už spí, probudíš svým dupáním, a to jenom proto, že jsi moc líná na to si je zout. Jestli jsi jen tak unavená, ráda ti pomohu.“

Magda se nadzvedla, aby si mohla svléct boty a promočený kabát. „Půjčíš mi svoje pyžamo, abych ted' nemusela budit Jaellu?“ Podařilo se jí vysvléci z mokrých šatů a navléknout se do tlustého flanelového pyžama.

„Měly bychom to vzít dolů a dát usušit. V kuchyni je určitě oheň,“ řekla Camilla. Magda byla příliš unavená na to, aby se s ní hádala. Nechala ji, ať posbírá její svršky, a mlčky ji následovala.

Když procházely chodbou a scházely dolů po schodech, stále se ještě chvěla zimou. V kuchyni však hořel oheň a bylo tam příjemně teplo. Nad ohněm syčel kotlík s horkou vodou, a zatímco Camilla hledala na polici šálky, Magda prohrábla ohniště a rozprostřela kolem svoje šaty. Camilla jí nalila trochu čaje ze stromové kůry a pak zašla do spižírny, odkud jí přinesla kus studeného masa a chleba. Položila je na kuchyňský stůl vedle misek s obilím a sušeným ovocem, které se tam máčelo na snídani.

Magda apaticky srkala hořký horký čaj, protože neměla sílu dojít si pro med. Jídla se ani nedotkla, jenom bezvládně seděla na lavici u stolu. I Camilla si udělala čaj, ale místo toho, aby ho vypila, postavila se za Magdu. Položila svoje silné ruce na její krk a ramena a začala jí zvolna masírovat ztuhlé svaly. Po chvíli se Magda natáhla a vzala si kus chleba s máslem.

„Já vážně nemám hlad, ale myslím, že něco bych sníst přece jenom měla,“ pronesla unaveně a přiložila si chléb k ústům.

Jednou či dvakrát se do něj lhostejně zakousla a přesně, jak Camil-

la očekávala, začala jíst a pít téměř mechanicky, tak, jak to dělají všichni po práci s *laranem*. Dojedla maso i chléb a pak šla do spižírny, aby si našla kus koláče, který tam zbyl.

Když zažehnala hlad, opřela se a natočila si lavici tak, aby si nohy mohla položit na mřížku, která chránila krb. Camilla k ní přišla, posadila se vedle ní a také si natáhla svoje nohy - dlouhé a skoro aristokraticky štíhlé - na mřížku vedle Magdinych nohou. Seděly tam vedle sebe a neříkaly nic, jenom se dívaly do žhavých uhlíků. Za okamžik Magda nervózně vstala a přiložila na oheň dříví, čímž plameny oživily a rozprostřely po stěnách kuchyně rozechvělé stíny.

„Nejsem ve skutečnosti specialistka na mimosmyslové vnímání,“ řekla nakonec, „alespoň ne tak, jak si to v terranské zóně myslí. Nejsem žádná terapeutka. Práce, kterou dělám v Armidě; je... To je něco docela jiného. Dneska večer jsem se měla dostat do něčí mysli; do hlavy někoho, kdo je momentálně zcela mimo, a pokusit se...“ Navlhčila si rty jazykem a pokračovala: „Není snadné to vysvětlit. K tomu nejsou slova.“

Váhavě pohlédla na Camillu. Znala ženu, která jí seděla po boku, již celé dlouhé roky a věděla o ní, že kdysi také vládla *laranem*, přestože to sama popírá. Magda byla jedním z mála lidí, kteří znali celý Camillin příběh: Narodila se jako Comynka přestože dneska na sobě již nemá žádné viditelné stopy po jejich krvi, kromě blednoucích písčových vlasů, které kdysi rudě zářily, podobně jako září vlasy Jaelliny. Ještě jako dítě byla unesena a tak krutě znásilněna a zneužita, že se z toho dočasně pomátla. Detaily Magda neznala, jenom to, že po mnoho let se pak Camilla živila jako žoldák a ani její nejbližší přátelé netušili, že není tím prostorekým mladíkem, kterého tolik připomínala. Po několika letech se zraněná Camilla na prahu smrti objevila u sester Řádu žen, které se zřekly světa. Ujala se jí Kindra, Jaellina nevlastní matka. Pomalu pak u nich v sídle Svobodných amazonek v sobě začínala opětovně, bolestivě a s nesmírnými pochybami nacházet svoje ženství; které se tak dlouho a pracně snažila popřít a skrýt.

Poté, co se jednou nebo dvakrát spolu sblížily, si Magda začínala být jistá, že Camilla musela zdědit nějaké předpoklady pro *laran*. Vyděla, že Camilla má v sobě krev rodu, pocházejícího ze Sedmi panství, jedné proslulé darkoverské rodiny, přestože se svůj *laran* snažila usilovně celou dobu skrývat.

Jinak by nebylo možné, aby Camilla uhádla, jak obtížný úkol jí byl Terrany zadán.

„Pamatuješ si na ženu jménem Lexie Andersová, která vedla speciální úvodní seminář pro ženy, přicházející pracovat do terranské zóny?“

„Ano. Tvářila se nesmírně pohrdavě, když se *Penta Cori'yo* zmínila, že by měla co nabídnout terranským ženám. Přestože jiné ženy ze společenství Most poukazovaly na to, že terranské ženy se sotva mohou ukázat v barech poblíž kosmodromu, kde by mohly najít přítelkyně a společnice, protože by byly automaticky považovány za...“

„A já vím, pokud to Lexie netuší; že to je jeden z důvodů, proč zaměstnankyně na Darkoveru nejsou příliš šťastné, pokud ovšem tady nevyrostly a nevyhovuje jim jazyk a způsob chování, který se tu od žen bezpodmínečně vyžaduje,“ dodala Magda. „Vzpomínám si, jak nezdvořilá Lexie na téhle schůzce byla. Všechny jsme se tam cítily jako... jako nějaké primitivní neandrtálky, které se oblékají do nevydělaných kůží a ve vlasech nosí kosti.“

„A ty ses měla dostat do jejích myšlenek? Chudáčku Margali,“ pozdechla si Camilla. „Myslím, že její myšlenky nejsou nijak příjemné. A to, domnívám se, ani pro ni samotnou. Ale ty...“

„No, to není všechno,“ namítla Magda. Krátce pak zopakovala Camille vše, co jí Cholayna sdělila o ztraceném letadle a o Lexiině tajemném objevení. „...říkala jsem jí hned, že nejsem vycvičená specialista, takže mi nemůže klást za vinu, když jim nijak nepomůžu, ba možná i naopak. A pak jsme sešly dolů na samotku ve zdravotnickém oddělení, kde ji ukrývají.“

Magda si nevzpomínala, že by Lexie Andersová byla taková drobná žena. Bývala hlučná a rozhodná a její postoj býval tak asertivní, že bylo téměř šokující vidět ji tady ležet bezvládně na zádech, bledou a zmatenou jako nemocné dítě. Vlasy měla světlé, zvlněné a nakrátko ostříhané. Pod kůží jí na obličejí vystupovaly modré žíly, ale mnohem víc skličující byl pohled na prázdnotu jejích očí. Magda okamžitě vy cítila, že i její agresivní nezdvořilost byla snesitelnější než tahle pasivní, až dětská poddajnost.

Magda se během let strávených studiem na Akademii na planetě Alfa naučila trochu z jazyka Vainwalu, takže se jí mohla zeptat: „Jak

se cítíte, nadporučice Andersová?“

„Jmenuju se Lexie. Nevím, proč tady musím být, nic mi není,“ prohlásila Lexie dětsky vyčítavým tónem. „Budeš mě i ty píchat jehličkami?“

„Ne, slibuju ti, že tě žádnými jehličkami píchat nebudu.“ Magda zvedla tázavě obočí směrem k Cholayně, která jí tiše řekla: „Lékaři jí zkoušeli podat pentothal, domnívali se, že utrpěla jenom emoční šok, což by ji uklidnilo a ona by se mohla normálně vyjadřovat. Ale nebylo to k ničemu.“

Magda o tom chvilku přemýšlela. Jestliže se Lexie Andersová v jednu chvíli nacházela v letadle, které se nezadržitelně řítilo k zmrzlé zemi obklopující Stěnu světa, a vzápětí se ocitla před branami kosmodromu v thendarském centru, pak by u ní i pouhý emoční šok dokázal vyvolat takový stav.

„Víš, kde jsi, Lexie?“

„V nemocnici. Říkali mi to,“ odpověděla a položila si kudrnatou hlavu zpátky na polštář. „Nic mi ale není. Proč jsem tedy v nemocnici? Ty jsi doktorka? Nevypadáš jako doktorka, alespoň ne v těchhle šatech.“

„Takže... Ty si nepamatuješ vůbec nic, co se s tebou stalo?“ Magda si vzpomněla, jak jednou přihlížela tomu, když lady Callista komunikovala s člověkem, který byl v šoku. Jednalo se tenkrát o muže, který byl svědkem toho, jak čtyři členové jeho rodiny zahynuli při záplavách. „Můžeš mi říct, na co si vzpomínáš jako na poslední?“

„Na malé kotě,“ pravila Lexie a usmála se jako dítě. „Uteklo mi.“ „Na letadlo si nevzpomínáš?“

„Na letadlo? Můj tatínek lítá s letadlem,“ prohlásila. „Až vyrostu, budu taky lítat. Můj bratranec sice povídá, že holky nelétají, ale taťka říká, že některé ano a že z nich někdy jsou i vesmírní letci.“

„To jistě.“ Magda si vzpomněla na jednu svou dávnou ctižádost (zhruba v té době, kdy poznávala, že existuje rozdíl mezi jejími rodiči a rodiči darkoverských dětí, mezi nimiž vyrůstala), kdy se chtěla stát vesmírnou pilotkou. Myslela si, že některé dívky, které nejsou tak hloupé, mají podobné ambice, a to v ní vzbudilo sympatie.

„Lexie, musím ti říct, že jsi zapomněla na spoustu věcí. Na to, že už jsi velká a že jsi sama řídila letadlo. A že jsi tady proto, že tvoje

letadlo ztroskotalo. Pokušíš se na to rozpomenout? Co na to říkáš?“

Lexie o tom ani na okamžik nepřemýšlela a začala se okamžitě bláznivě smát. „Říkám, že jsi bláznivá. Co tady dělá ta bláznivá, která si v nemocnici hraje na doktora? Je to snad tady blázinec?“

Magdiny chvilkové sympatie k Lexii okamžitě vyprchaly. Chová se jako rozmazlené dítě, které vyroste v nepříjemnou ženu... Rozpomněla se však na to, co jí říkala Callista, která ji zasvěcovala do práce s maticí:

Jsou k nám oškliví, protože z nás mají strach. Když na tebe někdo, komu se snažíš pomoci, bude nepříjemný a hrubý, pamatuj na to, že se tak chová z pouhého strachu. Bojí se toho, co s ním budeš dělat. Není důležité, jak hluboko je skryto jádro jeho problému, něco v něm o tom ví a chápe to, takže šok tomu jeho strachu propůjčuje jakousi ochranu.

(O několik hodin později se Magda u krbu v sídle znovu rozpomněla na tato slova a byla jimi natolik zaujata, že si ani nepovšimla, jak se Camille napjaly v obličejí všechny svaly, ani jak křečovitě přikývla na důkaz toho, že jí rozumí. Bylo mnoho věcí, na které Camilla nemohla nebo nedokázala zapomenout.)

Magda si Lexiiniých urážek nevšíkala. Sundala si z krku svůj kámen a pečlivě ho vybalila z ochranných vrstev. Na dlani pak měla modrý drahokam, který vysílal ze svých hlubin pronikavé paprsky. Lexie sledovala očima jeho měnící se barvy.

„Pěkný,“ pronesla dětským hláskem. „Můžu se na něj podívat?“

„Za chvíličku, počkej. Ale nesmíš se ho dotýkat, nebo by ses mohla zranit.“ Nezasvěcenému člověku by dotyk kamene s maticním kódem mohl způsobit vážný a bolestivý šok, a naopak jej také způsobit nositeli kamene, což by mohlo mít fatální následky. Odtáhla drahokam od Lexiiniých hravých prstů tak, aby na něj nemohla dosáhnout, a řekla jí: „Podívej se do toho kamene, Lexie.“

Lexie se se zkriveným obličejem odvrátila. „Bolí mě z toho hlava.“

To bylo naprosto normální. Někteří z netrénovaných lidí pohled do kamene se zakódovanou maticí nevydrží, a Lexiina schopnost mimosmyslového vnímání byla očividně malá. Magdu napadlo, že mohla alespoň. Cholaynu požádat, aby se směla podívat do osobních záznamů nadporučice Lexie Andersové, aby věděla, na jaké úrovni se nachází. Nyní tyto testy týkající se mimosmyslového vnímání musejí

podstupovat všichni Terrané, a bylo by užitečné to vědět.

Jenže to bohužel neudělala a teď už bylo pozdě. Přidržela Lexii před očima kámen s matricí. „Chci, aby ses do toho kamene podívala, abychom mohli zjistit, co s tebou je a proč musíš být u nás v nemocnici.“ Magda hovořila pomalu, přátelsky, ale důrazně. Lexie se vzpouzel jako malé dítě; avšak pod Magdiným přísným hlasem a pohledem zkrotla a nakonec se do kamene, který hýřil všemi barvami, zahleděla.

Magda ji pozorovala, dokud se její rysy neuvolnily. Nevěděla, jak by v takové situaci jednal normální technik, zabývající se mimosmyslovým vnímáním, ale ona v posledních sedmi letech podstoupila intenzivní kurs práce s matricí. V hlavě jí stále zněla slova slibu, který museli krátce po seznámení se s matricí složit všichni telepati: *Nevstoupím do ničí myslí, pokud to nebude zapotřebí ze zdravotních či bezpečnostních důvodů. Nikdy do cizí mysli nevstoupím s úmyslem dotyčného ovládnout.*

Pak rychle na okamžik vstoupila do myšlenek Lexie Andersové. Na povrchu měla zmatek, jako dítě, které neví, co se s ním děje. V hlubších úrovních se chvěla strachem a nechtěla nic vědět. Magda se zlehka dotkla dětské mysli (jako by jí do dlaně vklouzla malá dětská ručka, která se pevně chytila starší sestry. Chvíli ji držela, aby v Lexii vzbudila pocit bezpečí a důvěry).

Kdo jsi? Moc se bojím a na nic si nevzpomínám.

Jsem tvoje přítelkyně, Lexie. Nedovolím, aby ti někdo ublížil. Jsi už velická holka. Chtěla jsi létat s letadlem, vzpomínáš? Pojďme si tedy nějaké to letadlo najít. Tvoje ruce se prvně dotýkají řídicí desky. Podívej se na letadlo. Pod rukama máš ovládací páky.

Ruce mladé ženy se sevřely, jako by jimi skutečně pohybovala po řídicím panelu...

Náhle se její dětský hlas, hovořící vainwalským nářečím, změnil. Přешel v ostrý a jasný terranský standard, vyjadřující se s přesností těch, kteří si jej museli osvojit jako svůj druhý jazyk.

„Hlásí se nadporučík Alexis Andersová.“

Nebylo jí třeba dávat verbální příkazy, protože hypnotická sugesce by ji v jejím stavu traumatizovala mnohem méně. Nicméně Magda si již stačila povšimnout, jak Lexiiin bdělý intelekt a dokonce i její nevědomá mysl úroveň pouhé sugesce odmítají. Pomocí matrice by však

Magda její odpor dokázala překonat. Znovu se ponořila do mysli mladé ženy a vyhledala dítě, které se jí důvěřivě drželo za ruku.

Nadporučice Andersová. Kdy jste byla povýšena?

Desetidení poté, co jsem přišla na Cottman IV. Rozhodla jsem se přestoupit do oddělení Kartografického výzkumu.

Magda se chtěla zeptat - a to přímo Lexiiniých myšlenek-, proč si podala žádost o přeložení. Cholayna jí se vši pravděpodobností způsobila trauma, když ji srovnávala s legendární Lorneovou, kterou by měla překonat. Ale včas se zarazila. Bylo to skutečně v tuto chvíli nutné, pomohlo by to Lexii nějak? Nebo si jenom Magda sama pro sebe hledá omluvu a ospravedlnění? Pomalu znovu navázala kontakt, avšak dětská vstřícnost již byla ta tam. Bylo jí líto, že zmizel obraz malé sestřičky, která vedle ní kráčí a pevně se jí drží za ruku.

Řekněte mi něco o oddělení Kartografického výzkumu, poručíku. Líbí se vám ta práce?

Ano, velice. Mohu pracovat o samotě a nikdo mě neruší. Ve zpravodajské službě se mi to nelíbilo. Bylo tam příliš mnoho žen. Nedovedu jim důvěřovat. Vždycky jsou schopné vám vrazit nůž do zad. Letadlu věřit mohu. To udělá přesně to, co mu nařídíte, a jestliže se něco pokazí, je to jenom vaše chyba. Tvář jí přitom docela ožila.

Magda se pomalu a opatrně přemístila do Lexiiny paměti. Nebyla to obyčejná amnézie, kdy si mysl selektivně odmítá pamatovat to, co je pro ni příliš bolestivé. Magdiny myšlenky se prolínaly s Lexiinámi. Nikdy předtím neřídila letadlo, ale nyní, když do svých rukou uchopila Lexiiny, sdílela s ní výhled předním sklem na zmrzlé vrcholky hor a viděla také všechny ovladače na kontrolní desce. Letěla stále dál na sever. Byla natolik zručná, že ji zběsilé poryvy větru, které by méně zdatného pilota vyvedly z míry, vůbec neuváděly do rozpaků. Ale vzápětí...

Lexie Andersová vykřikla a posadila se na posteli. Magda s ní přerušila psychický kontakt a jenom na ni s doširoka otevřenýma očima zírala.

„Zřítěla jsem se,“ pronesla Lexie spisovnou terranštinou. „Poslední věc, na kterou si pamatuji, je ta, že padám dolů. Pak jsem se ocitla před branami centra. Sakra, Lorneová, vy pracujete také ve zdravotnickém? Copak na téhle planetě neexistuje jediné místo, kam byste

ještě nevzkročila?“

„Takže co jsi jim řekla?“ zeptala se nakonec Camilla. „Nedokázala jsem jim poskytnout žádné přesvědčivé vysvětlení,“ odpověděla Magda. „Chytila jsem se obvyklé výmluvy. Řekla jsem Cholayně, že nejpravděpodobnější je, že když se letadlo zřítilo, vzedmula se v Andersové vlna dříve neuvědomělého mimosmyslového vnímání a ona se teleportovala zpátky sem. Existují případy, že když je někdo v ohrožení života, je schopen něčeho, co se jiným může zdát naprosto neslýchané a nemožné. Jednou jsem něco takového udělala sama, i když ne fyzicky, ale mentálně.“

Byla s Jaellou tenkrát v jeskyni v horách, a Jaella byla těžce nemocná, protože potratila dítě Petra Haldanea. Nemohly se dostat ven. Pak ji nějak napadlo - nikdy nezjistila, jak na to vůbec přišla -, aby vyslala ven myšlenky s prosbou o záchranu. Její přání bylo vyslyšeno.

„Tyhle věci se v laboratorních testech nedají nijak prokázat, protože podvědomí se nedá ošálit. Pomocí hypnózy a dalších metod se testovaní lidé dají přimět k tomu, aby jejich vědomí uvěřilo, že jsou v nebezpečí; ale kdesi v hlubinách cítí, že jim vůbec nic nehrozí.“ Povzdychla si a na okamžik se rozpomněla, jak si oblíbila tu malou holčičku, kterou Lexie na chvíli byla.

„Ty ale tomuhle vysvětlení sama nevěříš,“ namítla Camilla. „Camillo, věděla jsem, že lžu, už když jsem to povíдалa.“

„Ale proč jsi tedy lhala? Co se to s Lexií Andersovou vlastně stalo?“

Než odpověděla, chytila Magda Camillu za ruku. „Vzpomínáš si na moji čtvrtou noc strávenou tady v domě, při mém prvním zasvěcování se do vnitřních záležitostí Řádu žen, které se zřekly světa? Té samé noci tu probíhalo sezení sesterstva. Pamatuješ si, jak. jsem náhle nevnímala, na co se mě ptáš, a ty jsi mi vyhubovala, že nedávám pozor na to, co se mě snažíš naučit?“

„Moc ne,“ odvětila Camilla. „Proč se ptáš? A co má sesterstvo společného s Lexií Andersovou?“ Natáhla se přes stůl a podala si šálek s vychladlým čajem, který začala popíjet.

„Počkej, dám ti čerstvý,“ nabídla se Magda, vzala její i svůj šálek a nalila čaj.

Pak teprve pravila: „Během toho sezení jsem něco... Něco jsem vi-

děla. Tenkrát jsem nevěděla, jak tomu mám říkat, ale myslím, že to byla... Že to byla myšlenková forma bohyně Avarry. Tenkrát jsem si pochopitelně myslela, že mám jen nějaké halucinace, že tam nic takového být prostě nemůže.“

„I já jsem to viděla,“ kývla Camilla, „když tady mělo sezení sesterstvo. Víš přece, že sesterstvo se vyvinulo ze dvou společností: ze Sesterstva meče, což byly žoldnéřky a bojovnice, a Avařiných kněží, které byly léčitkami. Věřím tomu, že sesterstvo té noci dokázalo Avarru invokovat. Ale zase se tě musím zeptat, co má společného Lexie Andersová s jejich náboženskými praktikami?“

Magda se ve stoje opírala o stůl a tvářila se nepřítomně. Nakonec tiše zašeptala a její šepot v sobě nesl stopy zjevné hrůzy: „Viděla jsem ještě něco. Ne bohyni Avarru. Viděla jsem zahalené postavy. A zvláštní tichý zvuk, jakoby krákání vran. Zeptala jsem se: *Kdo jsi?*“

„A dostala jsi,“ ozvala se Camilla tichým hlasem, v němž byl obsažen stejný děs jako v hlase Magdině, „dostala jsi nějakou odpověď?“

„Ne takovou, která by mi dávala nějaký smysl. Zdálo se mi, že jsem zaslechla - ne zaslechla, spíš jako bych *vycítila* - slova *Temné sesterstvo*...“ Magda napětím zkřivila tvář, jako kdyby se za dne snažila rozpomenout na sen, který se jí zdál v noci. „Jsou to jakési strážkyně, ale moc jsem jim nerozuměla. No a právě v tu chvíli, kdy jsem se snažila proniknout do mysli Lexie Andersové v místech, kde se s tím letadlem zřítila, jsem to uviděla znovu.“

Hrdlo měla stažené, takže sotva dokázala mluvit. „Zdi. Město. Zahalené postavy. Vraní krákání. A pak nic. Vůbec nic.“

4. KAPITOLA

Camilla se odvrátila a přiložila do ohně. Starostlivě sáhla na nohavice Magdiných kalhot, zda jsou již suché.

„Nech je tady ještě pár minut,“ poznamenala.

„Ale, Camillo! Ty něco o tom sesterstvu víš. Kdo to vlastně je?“

Camilla stále ještě zkoušela, zda Magdino oblečení již uschlo.

„Kdybych to věděla,“ pravila, „byla bych jako Marisela - musela bych odpřisáhnout mlčenlivost. Proč myslíš, že ti lidé z toho - jako ze všech znalostí a dovedností, které zvládají - neučinili součást výuky? To je tajemství! Jednou se mě Marisela pokoušela získat, abych se k nim připojila. Když jsem odmítla, velice se na mě rozhněvala. Ty ses na Lexii nezlobila, když se nechtěla přidat do *Penta Cori 'yo'*?“

To je něco úplně jiného, pomyslela si Magda, i když nedokázala přesně vyjádřit, v čem se jí to zdá jiné. Před Camillou se neuměla obhajovat, protože to už neměla zapotřebí.

„Ty Mariselu nemáš ráda?“

„Ale samozřejmě, že ji mám ráda. Odmítla jsem jen, aby se stala strážcem mého svědomí, a ona mi to nikdy nedokázala zapomenout. Když mě však prvně přesvědčovala, abych se k nim připojila, řekla mi také o původních cílech sesterstva. Většina z toho jsou věci, které se obvykle mezi ženami a sestrami přísahají, *Men dia pre'zhiuro, sestra, matka a dcera všech žen...* Ale také ještě něco navíc: poskytují výuku v rozvíjení *laranu* pro ty, které se nenarodily jako Comynky a nemohou se proto zúčastnit běžného výcviku ve Věžích. Pokoušela se mě

dokonce i zastrašit: vyhrožovala mi nejrůznějšími děsivými následky, které mě mohou postihnout, pokud je odmítnu...”

„To není Marisele ale ani trochu podobné,“ namítla Magda.

„Kdepak, přesně takhle mi to neříkala. Ona mi nijak nevyhrožovala tím, že když neudělám to, co mi povídá, čekají mě strašné věci. To ne, vyjadřovala spíš o mě obavy. Spíš to vyznívalo, jako ...*ukáž, ty můj malý chudáčku, já ti pomůžu, abys nemusela později čelit takovým hrůzám...* Víš, co myslím.“ Magda zaslechla i tu nevyslovenou část jejího názoru, jako kdyby to Camilla řekla nahlas: *A ty víš, jak mám tyhle věci ráda.*

„Mimo jiné mi Marisela také říkala, že netrénovaný telepat je nebezpečný sám sobě i svému okolí.“ Camillin pohrdavý pohled, kterým svoje slova doprovázela, zcela jasně naznačoval, co si o tom všem myslí.

Ale to je naprostá pravda, pomyslela si Magda, když si vzpomněla na chvíle svého vlastního výcviku. A jak pokusem potlačit svůj *laran* málem ublížila Jaelle. Kdyby Camilla výcvik nepodstoupila, kdyby si nevypěstovala železnou vůli a přísnou sebekázeň, mohlo by se jí to vymstít.

Jenže Camilla železnou vůli a přísnou sebekázeň v sobě již dávno měla. Jinak by totiž vůbec nemohla přežít to vše, co ji v životě potka-lo. A když měla sílu tohle přežít, přestože jí po tom zbyla spousta jizev a šrámů, pak by měla sílu zvládnout i *laran*. Ale Magda nebyla překvapená, že tomu Marisela nevěří.

„V této době, když jsem se... co jsem se změnila a uzdravila,“ pokračovala Camilla téměř neslyšně, „mi to Leonie nabídla. Říkala mi něco, jako že jsem se narodila v kastě, která vládne *laranem*, a proto nemohu bez patřičného vzdělání přežít.

Leonie si moc vážím, protože na mě byla nesmírně laskavá právě ve chvílích, kdy jsem to nejvíc potřebovala. Zachránila mi víc než jen život; ona mi zachránila zdravý rozum. Co se toho týče, tak i ti bandité, kteří mě zneužili, byli upřímní. Přinejmenším když mě znásilňovali, nepředstírali, že to dělají pro moje dobro.“

Magda ani nehlesla. Jenom dvakrát za ta léta, co se znaly, poodkry-la před ní Camilla trauma svého dětství, kvůli němuž byla taková, jaká byla. Magda měla trochu představu o tom, jak se musela Camilla pře-

máhat, aby ze sebe vypravila alespoň tohle. Camilla náhle strhla usušenou tuniku a vestu ze sušáku a začala je horečně skládat.

„Podobně jako Jaella jsem i já byla požádána, abych se přidala k sesterstvu. A stejně jako Jaella jsem i já odmítla. Tajné společnosti a sesterstva nemám zrovna v oblibě a pokud vím, mám právo vybrat si to, co chci já. Myslím si, že většina z toho, o čem si myslí, že znají, jsou jenom pověry a hlouposti.“ Zkřivila ústa a vypadala posmutněle.

„Ale jak si potom vysvětluješ to, co se stalo mně, Camillo? Tenkrát v Kilghardu v té jeskyni: Byly jsme v pasti. Jaella umírala. Obě bychom v té jeskyni zahynuly, kdybych nevolala o pomoc. A kdybych... Kdybych nebyla vyslyšena. Kdybych nebyla *vyslyšena*, povídám ti!“

„Ty máš *laran*,“ namítla Camilla. „A já osobně si myslím, že ten Terran ze Zakázané věže - jakže se jmenuje? Andrew Carr? Tak já si osobně myslím, že ten tě uslyšel a přišel ti na pomoc.“

„Ann‘dra, „vyslovila Magda záměrně jeho darkoverské jméno. „Ano, on má *laran*. Ale co ho přimělo k tomu, aby mě vůbec začal hledat? Vždyť věděl, že jsem v Thendaře. A on místo toho dal dohromady skupinu lidí, která nás našla právě včas, aby zachránila Jaelle život.“

„Ferrika,“ řekla Camilla. „Členka sesterstva, jako Marisela. Marisela věděla, že jste odešly, a věděla také, v jakém je Jaella stavu. A Ferrika je porodní bába v Armidě...“

„Je víc než to.“ přerušila ji Magda. „Je to řádná členka Věžního kruhu.“

Camilla se zatvářila skepticky, ale Magda trvala na svém.

„Povídám ti, že je na stejné úrovni jako já.“

Camilla pokrčila rameny. „Pak si tím tedy sama na svoji otázku odpovídáš.“

„A co ta vize, kterou jsem měla? Zahalené ženy... Krákání vran...“

„Sama jsi to říkala. Byla jsi zoufalá. Uvěřila jsi tomu, že Jaella umírá. Zoufalí lidé často mívají rozličné vize. Nemyslím si, že by na tom bylo něco nadpřirozeného.“

„Ty tedy ani trochu nevěříš tomu, že by... Že by takové volání o pomoc mohlo být vyslyšeno?“

„Ne, nevěřím.“

„A proč ne?“

Camilla stáhla rty do úzké linky. „Ty si myslíš, že já jsem se nemodlila? Křičela jsem o pomoc, seč mi síly stačily. A nejenom o to, aby mi přispěchal na pomoc nějaký člověk, ale prosila jsem i všechny bohy a nadpřirozené síly, které byly kolem mne. Když tedy vyslyšely tebe, proč tenkrát nevyslyšely i mě? Kde byly, když jsem tolik prosila o pomoc nebesa i peklo? Když slyšely tebe, proč neslyšely také mě? A jestliže mě slyšely a nepomohly mi, co to mohlo být za bohy?“

Magda pořádně nevěděla, co má na všechnu tu hořkost odpovědět.

Camilla však bez přerušení pokračovala: „Ty jsi měla vizi, *bredhiya*.“ Použila výrazu, který v původním slova smyslu znamenal sestru a s důvěrnou koncovkou označoval někoho drahého a milovaného, a oslovovali se jím pouze a výhradně blízcí členové rodiny nebo nejbližší přátelé.

„Ty jsi měla vizi nebo sen. A byl to tvůj Ann‘dra, kdo tě vyslyšel. Nebo možná Marisella, která dala poslat pro Ferriku, protože jejich sestra byla v nesnázích.“

Vzhledem k tomu, že to bylo možné a že to bylo jediné racionální vysvětlení, které ji napadalo, nepokoušela se ji Magda nijak přesvědčovat. Camillina tvář se na okamžik uvolnila. Pak pokračovala.

„Slyšela jsem, že sesterstvo mělo pro ženy znamenat tolik, co pro muže znamenají *cristoforští* bratři v Nevarsinu. Existuje stará pověst - nebo pohádka, jestli chceš -, podle níž se u Comynů v Sedmi panstvích vyskytuje *laran* proto, že jsou přímými potomky bohů.“ Camillino pohrdavě pozvednuté obočí Magdě prozradilo, co si o tom *emasca* doopravdy myslí. „Vůbec se jim nehodí, aby v sobě *laran* rozvíjeli i obyčejní lidé. Myslí si, že to je takhle správné. Jsem moc zvědavá, co se stane, až si Comynové plně uvědomí, že se *laran* objevuje i u Terranů, jako například u toho tvého Andrewa Carra. Ale abych jim zase tolik nekřivdila, když najdou někoho z prostého lidu, kdo disponuje *laranem*, poskytnou mu vzdělání v některé z menších věží, jako například v Neskaji. Vůbec nepochybuji o tom, že by tvůj Ann‘dra...“

„Ty o něm pořád mluvíš jako o *mém* Ann‘drovi. Tak to ale není, Camillo.“

Camilla pokrčila rameny. „Chceš ještě čaj? Tenhle už je studený.“

A skutečně, navzdory tomu, že oheň v krbu stále hořel, začínala se na povrchu Magdina čaje vytvářet slabá vrstvička ledu. „Nebo si chceš jít raději nahoru lehnout?“

„Nechce se mi spát,“ zachvěla se Magda při vzpomínce na obraz, který viděla v Lexiině mysli. Nevěděla, jestli by vůbec byla schopná usnout. Vstala, přilila si do šálku vroucí vodu a pak podala konvici Camille, která zavrtěla hlavou.

„Kdybych pila dál, nikdy bych neusnula! A ani ty.“

„Proč bych měla spát? Myslela jsem, že za úsvitu budu na cestě, a teď jsem se dozvěděla, že odjet vůbec nemohu. Cholayna mě požádala, abych tu zůstala, dokud se to všechno nějak nevyřeší.“

„A ty si samozřejmě myslíš, že Cholayniny rozkazy musíš poslechnout.“

„Je to moje přítelkyně. Zůstala bych tady i tehdy, kdybys mě o pomoc požádala ty. Tak proč bych nemohla zůstat kvůli Cholayně? Ráda bych se však vrátila ke svému dítěti.“

„Několik dalších dnů o samotě vašemu vztahu nijak neublíží, *bred-hiya*.“ Camilla se uvolnila a dokonce se usmála. „Ráda bych tu tvoji dcerušku někdy viděla.“

„Cesta do Armidy přece netrvá tak nepřekonatelně dlouho a ty, Camillo, přes všechny svoje řeči o tom, jak už jsi stará, zítra určitě - jak tě znám - vyrazíš do Suchých měst, Dalereuthu nebo ke Stěně světa, jen co se ti naskytne nějaký alespoň trochu důležitý důvod! Proč bys tedy nemohla jet se mnou a podívat se na moji malou Shayu?“

Camilla se pousmála. „Já? Přijet mezi *leronisky*?“

„Jsou to moje přítelkyně a moje rodina, Camillo. Kdybys přijela jako moje kamarádka, jistě by tě vřele mezi sebou přivítaly.“

„Někdy jindy. Tentokrát to asi nevyjde. Shaya - tak jsme říkaly i Jaelle, když byla malá. Takže to je Jaellina jmenovkyně. A jak vypadá? Je ti alespoň trochu podobná?“

„Má kudrnaté vlasy jako já, ale ne tak tmavé. Oči máme skoro stejné, ale Ferrika si myslí, že až povyroste, bude je mít tmavší. Podle mě je podobná mému otci: vím, že mají stejné ruce. To je zvláštní, vid'? Když jsme přísahaly, zříkaly jsme se svých otců. A přesto se jich nemůžeme vzdát docela, protože se znovu objevují v tvářích našich dětí.“

„Možná proto také nemám žádnou dceru. Nesnesla bych pohled na její obličej, kdyby mi měl připomínat tvář muže, který se mě zřekl dříve, než jsem se stačila zříct já jeho! Tvůj otec se mi však zdá být velice pozoruhodným mužem a já se domnívám, že nemáš proč být smutná, že se mu podobá. Ale co *její* otec? Myslela jsem si, že to byl přirozeně lord Damon Ridenow, který zplodil i Jaellino dítě. Comynové jsou plně podporováni v tom, aby se všude plemenili, podobně jako i můj otec. Je podivné, že moje matka čekala dítě s mužem, který byl kastovně mnohem výš než ona, a nakonec si vzala muže, který byl hluboko pod ní. Přesto se oba zdráhali vzít na vědomí, že čekám dítě s jedním z těch lumpů, kteří... No nic. Ale jak říkám - zdálo se mi nad slunce jasnější, že otcem tvého i Jaellina dítěte je lord Damon.“

Magda se zasmála. „Ale Damon takový vůbec není! Věř mi, skutečně není. Jaella si ho za otce svého dítěte vybrala ze své vlastní svobodné vůle. Já mám Damona moc ráda, ale mým milencem není.“

„Tak je to tedy ten Terran? Ten tvůj Andrew Carr, lord Ann'dra? Je jedním z vás, myslím, že tě chápu, tedy pokud dokážu pochopit touhu po muži.“

„Ale alespoň ji nepopíráš, jako to dělá spousta žen z cechu, které si myslí, že to je v souladu s naší přísahou.“

Camilla se pousmála. „Ne, já žila mnoho let mezi muži jako jedna z nich a vím, že plno mužů je ženám velice podobných. Jenom snad nemohou být tolik tím, kým by být chtěli. Škoda, že oni nemají žádný cech. Jaella mi o Damonovi trochu vyprávěla. Ale jaký je ten Andrew?“

„Andrewa mám moc ráda,“ odpověděla Magda. „Skoro tak jako lady Callistu. Když mě poprvé napadlo, jak moc bych chtěla mít dítě, všichni tři jsme o tom dlouze debatovali.“

Věděla, že by se jí nikdy nepodařilo Camille vysvětlit, jaké vztahy panují uvnitř Věže. Byly naprosto jiné než kdekoli jinde. V mnoha ohledech jí byla Camilla bližší než jiní lidé a ze srdce si přála, aby spolu mohly sdílet i toto. Jenže jak by tomu mohla Camilla porozumět? Camilla, která v sobě zablokovala *laran* a rozhodla se navěky žít jako poloslepá. Bolelo ji, že Camillina mysl je vůči ní tak uzavřená.

Kruh vztahů ve Věži ji zcela pohltil a ona se stala jejich nedílnou součástí, myslí, tělem i srdcem. Než se Jaelle narodilo dítě, nikdy si

nestačila uvědomit, jak moc po vlastním dítěti touží. Tehdy si byli tak blízcí, že jednu chvíli to vypadalo jako docela přirozené, že by také měla Damonovo dítě, takže by se Jaellina a její dcera staly nevlastními sestrami. Ale víc než Damon jí byl blízký Andrew Carr, který také shledal, že svět Terranů je pro něj příliš omezený.

„Nakonec jsme se však rozhodli,“ pokračovala Magda, „že spolu dítě mít nebudeme. Vlastně to byla Andrewova volba, ne moje. Měl pocit, že by nedokázal zplodit dítě, kterému by nemohl být opravdovým otcem a sám ho vychovat. A já bych mu v tom nemohla dost dobře bránit, neboť by na to měl nezadatelné právo. Vybrala jsem si za otce svého dítěte někoho jiného, protože jsme k sobě cítili vzájemnou náklonnost a já přesto věděla, že to je člověk, s kterým mi nebude činit velké potíže se rozejít.“ Ztichla s očima upřenýma do dálky a Camilla uvažovala, na co asi myslí.

„Povím ti, jak se jmenuje, když se mě zeptáš, *bredhiya*. Má svůj domov a svoje vlastní syny. Ale slíbil mi, že když to bude kluk a já bych se o něj nemohla postarat, vezme si ho za vlastního a poskytne mu pro začátek vše, co se patří. A kdyby to byla dcera, přislíbil, že si na ni nebude dělat žádné nároky. I jeho žena s tím souhlasila. Nedokázala bych něco takového udělat bez jejího svolení.“

„Moc by mě zajímalo, který skvostný ideál to je,“ pravila Camilla. „Ale máš nárok na tajemství, drahá sestro.“ Opět vstala a sáhla na nohavice Magdiny kalhot. „Uhas oheň. Měly bychom být dávno v posteli. I když nemusíš odjíždět za úsvitu, jsou některé věci, které na mě ráno čekají.“ Když vycházely do schodů, objala zlehka Magdu kolem ramen. Ale teprve když vystoupaly na nejvyšší schod, Magda si uvědomila, že jí Camilla o sesterstvu vlastně vůbec nic neřekla.

Za pár dnů objevila Mariselu, představenou porodních ošetřovatelek v sídle, jak tráví vzácnou chvíli osamění při hře na *rryl* v hudebním salonku. Když se Magda omluvila, že vyrušuje, a chystala se k odchodu, Marisela odložila malou harfu a řekla: „Počkej, neodcházej. Nevěděla jsem co dělat, a tak jsem si jen krátila čas hraním. Posad se sem a něco mi pověz. Už jsme se dlouho neviděly.“

Magda se posadila a pozorovala, jak Marisela ukládá nástroj do pouzdra.

„Připomeň mi, abych řekla Rafaelle, že jedna struna praskla. Vydala jsem ji, ale novou jsem tam dát nemohla. No, Margali, chceš si

jen tak povídat, nebo by ses mě na něco ráda zeptala?“

„Pamatuješ se,“ začala Magda, „jak jsem v tomhle domě byla první? Když jsem podstupovala výcvik. Měla jsem vizi bohyně Avarry. Víím, že přišla od sesterstva. Nyní jsem se s ní setkala opět. Mariselo, řekneš mi něco o tom sesterstvu?“

Marisela si pohrávala s přezkou na pouzdře.

„Byly chvíle,“ začala pomalu, „kdy jsem si myslela, že jsi pro sesterstvo zralá, a byla bych ráda, kdyby ses stala jednou z nás. Ale když jsi odešla z domu, aby ses rozvíjení svého *laranu* věnovala jinde, nepovažovala jsem za vhodné s tebou tajemství sesterstva probírat. Nemůžu ti říct nic, moje milá. Jistě ti je ve Věži stejně dobře, jako by ti bylo s námi, a chvíle, kdy jsem ti tvoji volbu měla trochu za zlé, je už dávno ta tam. Ale je mi moc líto, že s tebou nemohu o našich vnitřních záležitostech hovořit.“

Magda se cítila naprosto zničená. „Jestliže se ženám, které si říkají Temné sesterstvo, podařilo vniknout do mojí mysli, jak potom můžeš říct, že se mě to netýká? Hovořily se mnou...“

„To je možné,“ pronesla Marisela. „Ale ne, já si nemyslím, že bys lhala, ale když se něco takového stalo, byla jsi jistě pod vlivem nesmírného vypětí. Mohu ti., říct jenom tolik: Sesterstvo slouží bohyni Avaře. My jsme v úrovni, která se nazývá fyzickým životem, a ony, Temné sesterstvo, jsou v úrovni známé jako jiný svět. Předpokládám, že když jsi schopna dosáhnout s nimi kontaktu, můžeš se jich zeptat a ony tě vyslyší. Máš značně rozvinutý *laran*, tak se můžeš spojit s Těmi, které slyší. A ty ti mohou z místa, kde se nacházejí, samy odpovědět.“ A potom změnila téma.

„Ale teď mi raději pověz, co jsi celé ty roky dělala. Neměla jsem možnost s tebou promluvit od chvíle, kdy se ti narodila dceruška. Jak se má? Prospívá? Povídala jsi Dorii, že už jsi ji odstavila. Jak dlouho jsi ji kojila?“

„Skoro celý rok,“ odpověděla Magda, která zase tolik nelitovala, že opustily ožehavé téma a uchýlily se k něčemu, co porodní sestru z profesních důvodů nesmírně zajímalo. „Když se jí začaly prožezávat zoubky, byla jsem docela ráda, že jí můžu říct: jsi už veliká holka, které rostou zuby, takže si chleba už můžeš kousat sama.“

Pocítila až nečekaně bolestivý stesk po domově a po své dcerušce,

po jejím drobném tělíčku, po tom, jak jí usíná v klíně, jak se snaží uniknout před hřebenem a oblečky, jak se pokouší utéct nahá z vaničky...

„Je dost silná a myslím, že i dost inteligentní a aktivní. Na svoje dva roky mi připadá poměrně samostatná. Už se sama pokouší oblékat. Samozřejmě, že to ještě docela nedokáže, že třeba hlavou uvízne v tunice a začne ječet, dokud vychovatelka nepřiběhne a nevysvobodí ji. Ale aspoň se snaží! Říká už *máma*, ale nemyslí tím jenom mě, říká tak i Jaelle, Ellemiře...“

„S lady Ellemirou jsem se ještě nikdy nesetkala, ale Ferrika a Jaela mi o ní vyprávěly. Vždycky jsem byla toho názoru, že ty potíže s dětmi mít nikdy nebudeš. Měla jsi problémy při porodu?“

„Nevím, k čemu bych to přirovnala. Myslím, že to bylo dost těžké,“ odpovídala Magda, „ale zase ne tolik jako v Jaellině případě.“

„Nikdy jsem se na to Jaelly nestačila zeptat. Bylo to moc zlé? Vždycky jsem si myslela, že když bude mít jedno dítě, bude chtít další.“

„Ona taky chtěla, ale Ferrika jí poradila, aby neriskovala. Cleindori se má báječně. Loni na jaře jí bylo pět.“

„To je ale zvláštní jméno pro dítě! Pojmenovat ji po květině *kirese-th*!“

„Jmenuje se vlastně Dorilys. Víím, že mezi Ardaisy je to běžné jméno a lady Rohana byla Jaellina nevlastní matka. Má však zlaté vlasy a pečovatelka ji obléká vždycky do modrého, takže Ferrika jednoho dne řekla, že vypadá jako květina, z které víří pyl. Je tak hezká, že jí nikdo nedokáže nic odepřít, a tak je pochopitelně i přílišně rozmazlená. Ale je tak sladká, že jí to tuším nemůže nijak uškodit. Je taky bystrá a chytrá a všichni chlupci se k ní chovají jako ke královně.“

„A předpokládám, že ani ty v tom rozmazlování nejsi žádnou výjimkou!“ rozesmála se Marisela a Magda přikývla.

„Vždycky jsem ji měla strašně moc ráda. Když se narodila Shaya, myslela jsem, že Cleindori bude žárlit, ale nestalo se tak. Přijala ji za svoji malou sestřičku a všechno chtěla dělat s ní. Když Shaye byly pouhé dva měsíce, přistihli jsme ji, jak se ji pokouší navléct do svých nejsvátečnějších šatů. A to jsem jí už tolikrát říkala, že je chvályhodné, když se o všechno rozdělí, ale že Shaya nemůže jíst cukroví a oře-

chové koláče, dokud nebude mít svoje vlastní zuby!“

„Lepší tohle než šarvátky ze žárlivosti,“ podotkla Marisela. „Rozhodla se, že s tebou bude soupeřit jako druhá matka, místo aby žárlila na Shayu jako na tvoje dítě.“ Nebylo to poprvé, kdy Magdu překvapily psychologické znalosti téhle pozoruhodné ženy. Pro Magdu, která si dlouho myslela, že netechnické kultury nemohou mít nijak zvlášť rozvinutou psychologii, to pokaždé bylo řádným ponaučením. Jenže pokud Marisela náleží k sesterstvu, jehož úkolem bylo cvičit *laran* a rozvíjet mimosmyslové vnímání mimo okruh Věží, není to nijak překvapivé. Když Magda začala rozvíjet svůj *laran*, vědomí jejích myšlenkových procesů vzrostlo nejméně tisíckrát.

„A co otec?“ optala se Marisela. „Zůstal s tebou podle zvyku při porodu?“

„Zůstal by, kdybych ho o to požádala,“ odpověděla Magda. „Ale protože souhlasil s tím, že si nebude na dítě činit žádné nároky, požádala jsem Jaellu a lady Callistu, aby byly se mnou.“ Ještě nikdy nikomu neřekla - přestože Marisela by to dozajista pochopila -, že v hluboké bezmoci mocné síly porodu by byla ráda u sebe měla Camillu. Nikdy to nikomu nedokáže říct, ani Camille. Raději změnila téma.

„Ale teď mi pověz, co dělá tvoje sestra Keitha. Mám pocit, že studuje porodnictví jak v Arilinnu, tak u Terranů...“

„A příští měsíc odchází do Neskaji, aby tam vyučovala místní porodní asistentky v tom, co se u Terranů naučila. Potom přejde do Nevarsinu, aby ve městě zřídila dům pro porodní sestry. *Cristoforským* bratřím se to nijak zvlášť nelíbí, ale nemohou s tím nic dělat. Těžko mohou prohlásit, že by jim nevadilo, kdyby jejich ženy umíraly při porodu, když mohou být zachráněny, že?“

Magda přikývla. Změna tématu však byla dosti nevydařená, protože jí připomněla Camillina slova o sesterstvu: Shromáždily se prý proto, aby v nejtemnějších dobách Věku chaosu pro ženy udělaly to, co pro muže dělali *cristoforští* bratři - uchovali zbytky vědění, přestože všude kolem vládl kult zmatku a nevědomosti. A to jí také připomnělo, že jí Marisela odmítla povědět to, co ví.

5. KAPITOLA

„Není důvod, abys tady musela zůstat,“ řekla Magda. „Je to můj problém a tebe Cholayna nepotřebuje. Ty se klidně můžeš vrátit do Armidy k dětem.“

Jaella zavrtěla hlavou. „Ne, *breda*. Myslíš, že bych tě tady mohla nechat samotnou?“

„Vždyť tady úplně samotná přece nebudu!“ přesvědčovala ji Magda. „Mám tu Cholaynu, a když budu potřebovat, budou mi k dispozici všichni z Mostu, nehledě na cechovní dům plný sester. Cítila bych se mnohem lépe, kdybych věděla, že jsi s dětmi, Shayo.“

Jaella n'ha Melora se zasmála. „Margali, ze všech argumentů, které jsi mi stačila vyjmenovat, na mě tenhle působí nejmíň! Kolik času já s těmi dětmi trávím? To tam mám být jenom proto, abych je před spaním objala a políbila? Dokud tam bude Ellemir, pečovatelka a Ferrika - Ellemir aby o ně pečovala a Andrew aby je rozmazloval -, silně pochybuji, že si vůbec všimnou, že tam nejsme!“

To byla víceméně pravda a Magda si toho byla plně vědoma. Jaella zdaleka nebyla domácký typ a o malé děti měla mnohem menší zájem než Magda. Jaella Cleindori milovala - kdo by ji ostatně nemiloval? -, ale když dívenku odstavila, trávila ve společnosti své dcery stále méně a méně času.

Opětovně ji napadlo, jak málo se Jaella za tu dobu, co se znaly, změnila. Drobná štíhlá žena s měděnými vlasy a křehkým vzhledem, jaký mají Comynové (i Damon budil takové zdání, stejně jako Callis-

ta). Magda však věděla, že toto zdání klame a pod povrchem se skrývá neochvějná síla starodávné kalené oceli.

V mnoha ohledech je Jaella z nás všech úplně nejsilnější. Říká se, že ženy rodu Aillardů bývají nejlepšími strážkyněmi Věží. Možná proto bylo místo strážců ušito na míru této vnitřní síle. Ale Jaellinou silou nebyl laran.

Jsmo obě dvě ve věku, napadalo Magdu, kdy se žena rozhoduje, co hodlá počít se svým životem. Máme za sebou první lásky, první sňatek, rané ideály. Mám dítě a jsem znovu zdravá a silná. Mám práci, která mě moc baví. Učinila jsem také spoustu rozhodnutí a vím, co v životě rozhodně nechci. Rozvinula jsem svůj laran a jsem si vědoma toho, že svou lásku a nejsilnější emoce věnuji ženám. Ale stále ještě si nejsem dost jistá, co počít se svým životem, co se ode mne očekává. Tyto myšlenky ji natolik znepokojovaly, že neměla sílu se s Jaellou dál hádat.

„Tak tady zůstaň, jestli chceš. Ale já si nedokážu představit, že bych dala přednost pobytu ve městě, když bych mohla být na venkově v Armidě.“

Jaella vzhledla k obzoru, kde Venezské kopce zastiňovaly průsmyk, vedoucí k městu. „I ty to cítíš? Ráda bych byla zase na cestě. Splnila jsem vůči klanu a rodině svoje povinnosti, a jakmile Dori trochu povyroste, pošlu ji na výchovu k Aillardům. A pak... Copak ty, Magdo, necítíš tu touhu být zase venku pod širým nebem, projíždět horami? Rafaella by chtěla, abych s ní zase začala pracovat, a mluví o nějakém novém projektu s Terrany. Ale sdělila mi, že mi neřekne žádné další detaily, dokud jí svoji spolupráci nepřislíbím. Bude těžké odejít z Věže a bude se mi po ní moc stýskat, ale... Už se nemohu dočkat, až zase vyrazím. Aspoň na rok! Vždyť já jsem ještě nikdy v životě, Magdo, nestrávila na jednom místě takovou dlouhou dobu. Pět let!“

Magda se shovívavě pousmála. „Jsem si jistá, že tě na rok do hor pustí!“

„Nedávno jsem se doslechla, že se plánuje expedice na Vysoký Kimbi. Ještě tam nikdo nikdy nevylezl...“

„A vypadá to, že ani nevyleze,“ namítla Magda. „Přinejmenším ani jedna z nás. Víš přece stejně dobře jako já, že s sebou nechtějí brát žádné ženy, a to ani jako průvodkyně. Jestli ještě existují nějakí muži, kteří se domnívají, že se pro ženy nehodí, aby čelily nebezpečí a dob-

rodružství, tak to jsou právě horolezci.“

Jaella se pohrdavě usmála: „Já vedla skupinu Scaravelským průsmykem, ještě než mi bylo osmnáct!“

„*Breda*, já přece vím, jaké máš schopnosti. A Raffaella je na seznamu imperiální zpravodajské služby jako jedna z nejlepších horských průvodkyň ve službě. Ale stále ještě existují muži, kteří si za průvodce ženu nikdy nezvolí.“

Jaella zamyšleně pokrčila rameny. „Tak tedy v případě, že budeme chtít zdolat Vysoký Kimbi neboli vrchol Dammerungu, si budeme muset zorganizovat vlastní výpravu.“

Magda se zasmála. „Zapomeň na to, že odjedeme *obě*. Ty možná; ale mně jedna cesta přes Scaravel stačila do konce života.“ A při vzpomínkách na útesy a propasti Scaravelského průsmyku se zachvěla.

„Promluv si s Camillou. Ta by se k tobě možná docela ráda připojila a vylezla i na ten nejnemožnější vrchol, který objevíte.“

„A jak znám tebe, budeš ji ráda doprovázet,“ zasmála se Jaella. „Pořád mluvíš o tom, jaká jsi plachá, ale když se dostaneš ven... Znáš tě líp, než ty sama!“

„Ať už je tomu jakkoli,“ odvětila Magda, „ted' jsme v Thendaře a budeme tady muset zůstat několik následujících dní.“

„Měly bychom do Armidy poslat alespoň vzkaz. Budou nás čekat,“ připomenula jí Jaella. „Měly bychom jim říct, že jsme v pořádku, že nás cestou nikdo nezavraždil a tak podobně.“

„Ještě to!“ zamručela Magda nevrle. „Dost na tom, že nás tady v Thendaře vraždí jenom byrokratické předpisy! Budeme s nimi dnes večer ve spojení?“

„Ty ano, Magdo. Jsi mnohem lepší telepatka než já.“

„Ale budou chtít slyšet nás *obě*,“ namítla Magda a Jaella přikývla.

„Dobře, tak dneska večer. Až bude všude klid.“

Ale toho večera se v sídle právě skládaly sliby. Přestože ani Magda, ani Jaella novicky a jejich přísežné sestry neznaly, nemohly se dost dobře z takových oslav, probíhajících v domě, vyvléknout. Nakonec byl večírek se sladkostmi a vínem. Magda, která věděla, co ji ještě dnes čeká, pila pouze střídmě. Většinu večera strávila s Camillou a

matkou Laurií, s nimiž se shodla v názoru, že novicky jsou ještě velice mladé. Připadalo jim, jako by ženy, které dnes skládaly svůj slib, i jejich přítelkyně, jež je na tuto slavnost doprovázely, byly ještě dětmi. Copak ona a Jaella byly tenkrát také tak mladé? Kromě přísěžných matek byla potřeba vždycky ještě jedna žena, která by skládání slibu přihlížela. Magdě připadalo téměř neuvěřitelné, že onou dospělou ženou je Doria, kterou měla Magda v paměti jako patnáctiletou dívku z dob, kdy sama vstoupila do cechu.

Byla tu i Rafaella a strávila s Jaellou v družném hovoru druhou polovinu večera. Magda Jaelle společnost její staré přítelkyně a partnerky nikterak nezazlívala, ale když viděla, jak si Rafi mocně přihibá bledého vína z horských vinic, jenom doufala, že se Jaella nenechá strhnout. Atmosféra v noci, kdy většina lidí spala, byla o poznání klidnější. Většina práce s matricí, ať již ve Věžích nebo mimo ně, se musela provádět mezi západem a východem slunce.

„O čem jste si s Rafi povídaly?“

„O jakém si novém projektu v oddělení Kartografického výzkumu - o průzkumné akci v horách. Chtěla po mně, abych jí přislíbila, že se k nim přidám.“ Když si svlékala své domácí boty a rozvazovala tkaničky tuniky, vypadala Jaella dost smutně. Magda se posadila na postel, aby si rovněž zula boty.

„A ty jsi jí to slíbila?“

„Jak bych mohla? Řekla jsem jí, že se nejdříve musím poradit s tebou a lidmi ve Věži. Myslím, že nemá ani tušení, že jsme přísěžné družky, a já neměla příležitost jí to povědět.“

„Možná je lépe, že to neví.“

„Ty jsi to Camille řekla.“

„Ale Camilla nežárlí. Rafaella a já jsme si vytvořily jakýsi druh vzájemného soužití - a dokonce se většinou sneseme -, ale ona na náš vztah žárlí, Jaello.“

„Rafi a já jsme nikdy nebyly milenky, Margali. Přinejmenším od doby, kdy jsem vyrostla. A Rafaella nyní, jak vidno, dává přednost mužům. A to, co mezi námi bylo, když jsme byly ještě malé holky, pro mě není nijak směrodatné a domnívám se, že ani pro ni ne.“ Jaella se zachvěla, jak se postavila bosýma nohama na ledovou podlahu, a rychle si přetáhla přes hlavu noční košili.

„Na to ale nežárlí.“ Magda rozmýšlela, jak je možné, že to Jaella nechápe. „Ona nám závidí to, že spolu pracujeme, že spolu vzájemně sdílíme *laran*. A že to je pevnější než jakýkoli jiný svazek.“ Spěchala, aby už byla zase teple oblečená, protože v sídle se přes noc příliš netopilo. „Budeš monitorovat, Jaello, nebo chceš, abych to udělala raději já?“

„Já budu monitorovat. Na to ještě stačím.“ Jaella si o tom, jaké má reálné schopnosti *laranu*, nedělala žádné iluze. Polovinu svého života strávila tím, že v sobě onen psychický talent blokovala, a podstoupila výcvik v *laranu* jen do té míry, v jaké se jí vnořoval do vědomí. Nyní věděla, že může dosáhnout pouze minimální úrovně, a to tak - jak se hodně často říkalo o necvičených telepatech -, aby nemohla uškodit sama sobě ani svému okolí.

Jaella byla - a činilo jí to nesmírné potěšení - nedílnou součástí skupiny telepatů a pracovníků mimosmyslového vnímání, kteří byli volně sdruženi a museli vykonávat svou činnost mimo obvyklou strukturu darkoverských pracovníků s maticí a kteří se na protest proti tomu nazývali Zakázanou věží. Nikdy však nedosáhla té úrovně, aby se mohla stát technikem pracujícím s maticí. Někdy, když pozorovala Magdu, která se narodila jako Terranka a nyní se stala jedním z nejzkušenějších techniků, byla si bolestně vědoma toho, jak svým darem lehkovážně opovrhla a zbytečně se ho vzdala. Nyní již ho zpátky získat nemůže.

Obě byly teple oblečeny do kožešinou lemovaných oděvů a bot. Magda se ještě navíc zahalila do pokrývky, protože psychická práce zbavuje tělo tepla. Pokud by člověk zůstal příliš dlouho na astrálních plánech, které jsou známy jako jiný svět, mohl by se podchladit.

Jaella vytáhla z malé kožené taštičky, kterou měla zavěšenou na krku, svůj matriční kámen a opatrně jej vybalila z hedvábné látky. Modrý kámen, ne větší než nehet na jejích malých rukách, se v místnosti rozzářil.

Hovořila nahlas, i když to nebylo bezpodmínečně nutné, protože se od chvíle, kdy Magda vyňala svůj kámen, v duchu okamžitě spojily.

„Vyladění souznění...“

Magda si nejprve začala uvědomovat teplo a hmotu Jaellina těla, přestože se na ni nedívala. Oči měla ponořené do kamene a viděla

jenom drobné světelné proudy, které jím probíhaly. Blízko sebe vycítila teplo Jaellina těla a viděla pulzující místa, kudy proudil život. Pak se pohnula, aby předala vibrace svého kamene do Jaelliny matrice. Pocítila, jak jí prudce buší srdce a probíhá jí energie, prýstící ze spojených kamenů, a věděla, že se krev v jejích tepnách spojila s Jaellinou a obě pulzují stejným rytmem.

Pak ucítila, jak do ní Jaella vstoupila svým monitorováním, a to tak zřetelně, jako kdyby na ni položila ruku. Jaella prohlížela její tělo od hlavy k patě, aby se předtím, než z něj uvolní vědomí, ujistila, že je v naprostém pořádku. Monitorovala každý detail, povšimla si dokonce i malého škrábance na kotníku, jak včera klopýtla na šterkové cestičce a lehce se odřela. Také zjistila, že se dnes v centru musela setkat s něčím, na co byla mírně alergická.

Když Jaella skončila, Magda zachytila její myšlenku, jako kdyby promluvila nahlas:

Připravena?

Ano. Odcházím.

Magda nechala svoje vědomí vyklouznout z těla, a když se na sebe podívala dolů, spatřila se, jak bezvládně leží na posteli. Jaella, zabalená v pokrývce, seděla vedle ní. Naprosto lhostejná, napadlo ji. *Tyhle moje staré šaty začínají pomalu vycházet z módy a jsou navíc i značně obnošené. Měla jsem si už dávno opatřit jiné. Je škoda, že tak nerada šiju.* Mohla by si sice vyzvednou nový oblek ve skladu v centru, ale žila v sídle již dost dlouho na to, aby věděla, že to by nebylo nic pro ni.

A pak se ocitla venku z místnosti na šedivé pláni jiného světa. Za chvíli se k ní přidala Jaella. Vypadala jako pokaždé v jiném světě menší, drobnější a křehčí a Magda přemýšlela, jako již tolikrát, je-li to, co vidí, projekcí představ, jak Jaella vidí sama sebe, anebo jestli to odráží skutečnost, že ona sama vždycky pociťovala potřebu ochraňovat ji, jako kdyby Jaella byla mnohem mladší a slabší než ona.

Kolem nich se všemi směry rozprostírala bezbarvá a beztvará šed'. V dálce se vznášely jakési postavy. Některé z nich byly - jak Magda dobře věděla - jejich společníci na mimofyzických pláních života, zatímco jiní se tam pohybovali pouze ve snech či meditacích. Ani jednu z nich však nemohla vidět ostře, protože si ještě neujasnila svoji

cestu a její cíl.

Po chvíli dokázala v šedivém šeru, které vypadalo jako rozptýlená mlha, rozeznat některé z milníků. Nejdřív spatřila jasnou stavbu, vypínající se vysoko nad planinou, o níž věděla, že je vytvořena myšlenkovou formou nazývanou Zakázaná věž - útočiště před nicotou astrálního světa. Byl to její domov, domov, který našla pro svého ducha a který sdílela s těmi, kteří jí byli v mnoha ohledech dražší než sestry z cechu. Stále puntičkářsky trvala na všech slibech přísahy. Byla Svobodnou amazonkou nejen slovem, ale především duchem. Ale jejich dům jí už dávno nepostačoval.

Rychlostí myšlenky - neboť to, co si v jiném světě představila, se také okamžitě stalo - pak stála před samotnou Věží. Současně se ocitla uvnitř hradu, který vypadal do detailu přesně jako hrad v Armidě. Dostala se k této práci poměrně nedávno, takže si ještě nestačila uvědomit, jak se čas i prostor na této úrovni chovají.

Všechny čtyři místnosti v horním patře, které dokázala vidět všechny najednou a vůbec nechápala, jak to bylo možné -, byly prázdné. Někde však modře zářil kámen toho, kdo měl ve Věži hlídku. Vzápětí vedle ní stála Callista Lanartová-Carrová.

Magda si byla vědoma toho, že Callista ve skutečnosti není zdaleka tak krásná, jak vypadá v jiném světě. Viděla však Callistu, která se stala středem a srdcem Zakázané věže očima ducha a lásky. Ve skutečnosti (ale co je skutečnost a co pouhá iluze?) na pozemské pláni byla Callista Lanartová-Carrová, která kdysi bývala strážkyní Arilinnské věže, vysoká a křehká žena, jejíž zářivě rusé vlasy pokrývala stříbřitá šed', přestože teprve nedávno překročila třicítku. Tělo měla po třech dětech strhané a tvář samou vrásku. Přesto však na této pláni připadala Callista Magdě mladá a krásná.

Magda věděla, že Callista nepromluvila, protože na těchto úrovních není třeba hlasu ani jakéhokoli zvuku, ale zcela zřetelně zaslechla, jak je nadšeně vítá:

„Magdo! Jaello! Čekali jsme vás už...“

Náhle je obklopili všichni ostatní z Věže, Ellemir, Andrew a Damon, kteří okamžitě procitli ze snů a spánku. Byli tu i Damonův bratr Kieran se svým synem Kesterem a lady Hilary Castamirová-Syrtisová, která kdysi byla podobně jako Callista strážkyní v Arilinnu. Magdě i

Jaella připadlo, jako by se vyhřívaly v paprscích lásky a přízně, které prozařovaly polibky na přivítanou a vřelými objetími, a také jim připadlo - přestože si byly vědomy toho, že ve skutečnosti to všechno trvalo jenom nepatrný zlomek vteřiny -, že to trvá příjemně dlouho.

Nakonec příliv lásky a radosti z opětovného shledání polevil (byť Magda věděla, že se to na hlubší rovině stane její nedílnou součástí, kterou si bude moci kdykoli vyvolat) a Ellemir pravila: „Ale miláčkové, my vás tady čekali již před dobrým desetidením. Víím, že počasí v Thendaře někdy bývá drsné, ale neslyšela jsem, že by tam teď byly nějaké bouře a vánice, a to ani v průsmyku. Co se tedy stalo?“

Někdo - snad Kester? - se žertem optal, jaké radosti velkoměsta je tolik zdržely, zdali přítelkyně nebo milenci... Za jeho slova ho pak rychle kdosi - nejspíš Damon - napomenul... A Ellemir špatně skrývala údiv nad tím, jak něco může zdržet matky od toho, aby pospíchaly za svými dětmi... Pak Andrewovo tajné objetí Magdy, s kterou jej pojil velice důvěrný svazek, silnější než láska...

„Cholayna mě nutně potřebovala a Jaella tam se mnou zůstala, aby mi dělala společnost,“ odpověděla Magda a rychle jim sdělila podrobnosti o havarovaném letadle v Hellersu. Něco o tom mohlo proniknout i do jiného světa.

Pocítila Andrewův hněv v podobě oranžovo-nachového plamene, který v mžiku zahalil obrysy jeho těla. Někdy to vídala i v situacích, kdy oba byli ve svých fyzických tělech. Tady to však bylo neklamné.

„To na tobě neměli právo žádat, Magdo.“ *Zatracená Andersová, tohle si přece nezasloužíš. To jsou celé Terrané, i s tou jejich potřebou přijít všemu okamžitě na kloub. Nemají ani ponětí co potřebuje lidská bytost...*

„To jsou příliš silná slova, Andrewe. Cholayna mi poskytla možnost odmítnout.“

Andrew nad tím jenom mávl rukou. „Měla jsi odmítnout. Vsadím se, že nezjistila nic, co by za něco stálo...“

„Přivedla jsem Lexii zpátky,“ bránila se Magda. „Beze mě mohla v tom stavu zůstat až do konce života! A zjistila jsem i jiné věci.“ Bleskově ukázala Callistě obraz toho, co vydolovala v Lexiině mysli.

Zahalené postavy, kapucemi zakryté tváře. Krákání vran, zaznívající z hlubin větších, než je ostatní svět...

Na okamžik se jí zazdalo, že pro Callistu v tom nebylo naprosto nic nového.

Čas od času v jiném světě potkávám podivnou leronisku, ozvaly se náhle myšlenky z Callistiny paměti. Ne zrovna často, a navíc ani ne příliš zřetelně. Jednou, když jsem byla moc nemocná - její mysl zabloudila do těžkých chvil, které prožívala v dobách, kdy střežila Arilinnskou věž - a pak ještě jednou, když jsem se znenadání ocitla na cizích úrovních jiného světa a nemohla tam nalézt nic známého. Vzpomínám si na skřek zvláštních ptáků a na temné postavy. Ta tvoje přítelkyně - jak že se jmenuje? Alexis? - se mohla během teleportace z havarovaného letadla dostat na nějakou takovouto pláň v jiných světech. Vůbec si nemyslím, že by v tom mohlo být něco jiného, Margali. „Ale co to ztroskotané letadlo? Nemí po něm ani stopy...“

„I na to mám svou teorii,“ pronesl Damon a ji zahalil známý pocit tepla, síly a ochrany. *(Strážce jejich Věže, bližší než milenec, postava, kolem níž se shromáždili všichni ti, kteří dnes tvořili skupinu Zakázané věže. Jako jediný v celých Panstvích měl dostatek odvahy, aby poskytl Hilary a Callistě novou šanci, přestože již jednou ve funkci strážce Věže selhaly - zákon totiž zakazoval těm, kteří jednou zklamali, aby opětovně začali pracovat se svým laranem a dále ho rozvíjeli...)*

Opět se objevil rozdíl mezi zdejším světem a ‚realitou‘. Damon byl ve skutečnosti malý, tmavovlasý a nenápadný muž s prosedivělými vlasy a unavenýma očima. Bylo mu téměř o dvacet let víc nežli Andrewovi, který sám byl starší než Ellemir nebo Callista. Ovšem zde, kde se projevovaly spíše věci ducha, to byl vysoký, silný a osobitý muž, který budil dojem bojovníka. Jeho síly bylo potřeba, aby odolal moci Leonie Hasturové, strážkyně Arilinnu, která vládla Věžím v Panstvích stejně pevnou rukou, jako vládl ve světském životě její bratr Lorill Hastur. Damon v obtížné psychické bitvě nad Leonii nakonec zvítězil a vydobyl si právo založit Věž, která ze vzdoru dostala přízvisko Zakázaná.

„Mám na zmizení vašeho letadla vlastní teorii,“ řekl Damon. „Jestliže ta Andersová skutečně z hlubin mysli ve stresu vytáhla na povrch svoje latentní schopnosti mimosmyslového vnímání a teleportovala se - což vůbec není nemožné, sám jsem viděl na vlastní oči Callistu, která udělala totéž, když jsme se ocitli v zajetí kočičích lidí -, tak potom musí ta mocná energie odněkud pocházet. Ona k dispozici

matrici samozřejmě neměla,“ dodal ještě Damon. Matrice byly drahé kameny, pomocí nichž se daly transformovat myšlenkové pochody v čirou energii.

„Nějakým způsobem, když v sobě našla dostatek energie na to, aby se přemístila neboli teleportovala, využila energii kinetické hmoty terestrického letadla. Tato energie koneckonců nemůže pocházet z ničeho. V podstatě doslova rozebrala až na atomy celé letadlo a část z té nesmírné energie využila na to, aby umožnila svou teleportaci. Není divu, že to letadlo nebylo k nalezení, a to ani pomocí satelitů. Už totiž neexistuje. Je rozložené na atomy.“

„Domnívám se, že to je poněkud za vlasy přitažené, Damone,“ namítl Andrew. „Odkud by vzala sílu tohle provést, nemluvě už o tom, kde by získala potřebné vědomosti? Kdyby to byla technická v oboru mimosmyslového vnímání, byť odněkud z jiného světa a ovlivněna odlišnou tradicí, možná by to dokázala. Ale naprostý nováček, a ještě k tomu v těchto věcech nijak neškolený, to si nedovedu představit. Potřebovala by k tomu pomoc.“

„Možná se jí pomoci dostalo od těch potulných *leronisek*, o kterých se zmiňovala Callista. Mohla se přesunout někam do jiných světů a odtamtud se jí mohlo dostat odborné pomoci,“ uvažoval Kieran.

„A záleží na tom?“ položila jim Ellemir praktickou otázku. Byla z nich vždy ta nejpragmatičtější. „Už je pryč a já si myslím, že je docela jedno jak a proč. Pokud ovšem ty Terrany nenapadne bláznivá myšlenka, že by se mohli vypravit za tou - jak se tomu říká? černá skříňka? -, aby zjistili, zda se v ní nedochovala alespoň část záznamu toho, co Andersová spatřila za Stěnou světa.“

„To by zažili spoustu legrace,“ podotkl Andrew se suchou ironií. „Pracoval jsem v oddělení Kartografického výzkumu. Vůbec nic tam není, ale vůbec nic.“

„Ať si dělají, co sami uznají za vhodné,“ pronesla lady Hilary a pokrčila rameny. „Alespoň je to na čas zabaví. Někteří z Terranů jsou docela milí lidé...“ pohlédla s nesmírnou láskou na Magdu a Andrewa. „Ale proč se staráme o jejich bláznivé nápady? Kdy se k nám zase vrátíte, drahé sestry? Moc nám scházíte. A děti...“

Vzápětí zmlkla, protože se jejich skupinka rozšířila o dvě další postavy.

Kiho Margali! - jako kdyby Magdu někdo něžně zatahal za rukáv, a Cassilda, čtrnáctileté děvče se světlými vlasy a modrýma očima, okamžitě skočila Magdě do náručí.

Magda vzápětí pocítila překvapení. Nikdo z kroužku netušil, že by Callistina nejstarší dcera získala přístup do jiného světa. Malé děti zpravidla nemívají velkou schopnost *laranu*, přestože se Cassilda blížila do věku, kdy se u dětí *lاران* začíná poprvé zřetelně projevovat.

Copak se mi to zdá, matko? Kiho - sním snad? Nebo jste opravdu všichni tady?

„Možná se ti to jenom zdá, *chiyo*,“ odpověděl něžně Damon a opět je v myšlenkách a beze slov všechny objal. *Už je dost stará, měli bychom ji začít do těchto věcí pomalu zasvěcovat.*

Ale přes všechna vřelá objetí se stále ozýval nárek, snažící se upoutat pozornost.

Mami! Já tě tolik volala a vidíš, už jsi tu...

Jaella Cleindori objala, přestože její zmatek všechny stále udivoval. Cassilda na samém počátku puberty by se na tuhle nemateriální úroveň myšlenek a ducha dostat mohla, ale aby to dokázala i Cleindori ve věku pěti let, bylo zcela nemožné.

Cassie, drahoušku, i když na takové věci máš již patřičné schopnosti, neměla by ses sem pokoušet dostat, dokud se nenaučíš příslušným způsobům, jak se ochránit před nepříznivými následky, pokárala ji jemně Callista. Andrew pak ještě téměř otcovsky dodal: *I když ses sem dostala, neměla jsi s sebou brát Cleindori.*

„Já ji s sebou nebrala,“ začala se bránit Cassie a Cleindori téměř současně dodala: „Ona mě sem nebrala, já jsem přišla úplně sama. Mám tetičku Ellemir moc ráda, ale tolik jsem chtěla k tobě, mami, a ty jsi pořád nešla a nešla! Zavolala jsem tě a ty ses najednou objevila, a i já jsem se sem dostala bez Cassiiny pomoci, úplně sama a dokonce jsem s sebou vzala i Shayu, podívej!“ hněvala se Cleindori.

Magda spatřila svoji dvoutou dcerušku v noční košilce a s rozčuchanými vlasy, jak volá: „Mami?“

Magda nevěřícně vzala dítě do náruče. Přestože byla jejich těla od sebe vzdálena tři dny cesty, zdálo se jí, jako by dítě skutečně držela v náručí, cítila teplo jeho tělíčka a tíhu jeho ospalé hlavičky na svém rameni. Jak strašně se jí po něm stýskalo, jak jí scházelo!

Ale Shaya tady byla naštěstí jenom ve snu. Ráno se probudí a vzpomene si jenom, že se jí něco zdálo o mamince. Magda doufala, že nebude moc plakat.

„Tak to už by snad stačilo!“ zvolala Ellemir přísně. „Vidíme, co jsi všechno dokázala, Cleindori, ale to se nesmí! Okamžitě vezmi Shayu zpátky do postele. A ty, Cassie, i ty bys už měla jít spát, nejsi ještě dostatečně silná na to, abys zůstávala mimo tělo takhle dlouho! Slibuju ti, že zítra, pokud to nebude chtít udělat někdo jiný z nás, tě začnu vyučovat, jak se to má dělat. Ale teď už se musíš vrátit!“

Cassie zmizela a Damon vzal Cleindori matce něžně z náručí. „Poslouchej, dceruško, vím, že jsi ještě docela malá holčička, ale když jsi dokázala tohle, musíme přiznat, že už jsi vlastně velká.

„Víš, kde jsi, *chiyo*?“

„V šedivém světě. Nevím, jak mu říkáte. Myslím, že to je ten svět, kam chodím, když mám sny. Je to tak?“

„Ano, holčičko. Už jsi tady někdy byla?“

Cleindori se snažila najít vhodná slova. „Spíš si nevzpomínám, kdy bych sem přijít nemohla. Vždycky jsem sem chodila. Myslím, že jsem tady byla s mámou a Shayou ještě předtím, než jsem se narodila. Když mi tetička Ellemir předtím, než se narodila Shaya, vypravovala, jak přicházejí děti na svět, moc jsem se divila, protože jsem si vždycky myslela, že přicházejí z tohoto šedivého světa. Já totiž mohla se Shayou mluvit, ještě než se narodila. Tady už byla dospělá a pak najednou byla malé miminko, které neumělo mluvit. Pokud jsme ovšem nebyly tady.“

Milostivá Evando! pomyslela si Magda. Cleindori jim dětskými slůvky vysvětlila metafyzickou teorii, kterou všichni sami pořádně nechápali! Možná kromě Callisty a Damona, kteří takovéhle věci studovali.

Damon to chápal zcela jistě. Dívenku objal a řekl jí: „Ale v našem normálním světě jsi ještě malá holčička a tvoje tělo ještě není dost silné, abys tady mohla trávit tolik času. Pamatuješ si, jak ti tetička Margali povídala, že Shaya nemůže jíst ořechové cukroví dřív, než jí vyrostou zoubky? No a podobně ještě tvoje tělo není dost veliké na to, abys mohla dělat takové věci, Dori. Musíš v něm zůstat do té doby, než se naučíš, jako ho bezpečně opouštět. Sem můžeš chodit jenom ve

snech, holčičko. A hlavně sem nesmíš vodit Shayu, dokud se sem nenaučí dostat úplně sama bez tvojí pomoci. Vzpomínáš si, jak ses dívala na kuřátka, která se klubala ze skořápek, a tolik jsi jim chtěla pomoci?“

Okamžitě přikývla. „Jednomu jsem pomohla a ono hned umřelo.“

„Takže vidíš, že Shaye nesmíš pomáhat. Nejdřív musí vyrůst. Obě sem můžete chodit ve snech, můžeš jí říct, abyste snily společně. Ale nic víc.“

„Ale když máme sen, tak tady nemůžeme zůstat dlouho.“

„To ne, můžete tu zůstat jenom tak dlouho, aby vám to neublížilo. Ale jinak než ve snech sem nesmíte chodit, dceruško. Slíbíš mi to?“

Podívala se Damonovi do očí a Magda, která byla v myšlenkách s Damonem stále spojená, její oči uviděla také. Vůbec to však oči dítěte nebyly.

Pak Cleindori s neobvyklou poslušností pronesla: „Slibuju ti to, tatí.“

„Tak tedy obě honem zpátky do postýlky,“ propustil je Damon něžně a obě děti zmizely ve spirálách snu. Když Magda rozšířila svoje vědomí, viděla obě děti v jejich postýlkách, jak vedle sebe tvrdě spí.

Damon si povzdechl. „Už bude za chvíli dospělá! Věděl jsem, že to jednou přijde, ale nečekal jsem to tak brzy!“

Ale než se mu kdokoli z ostatních mohl dostat hlouběji do myšlenek, rychle se k nim obrátil: „Zůstaňte v Thendaře tak dlouho, jak bude třeba. Věřte nám, starali jsme se o děti mnohem líp, než se vám to teď může zdát!“

Šedivý svět se začal zase svíjet do mlžných spirál. Magda cítila, jak ji to táhne pryč, a věděla, že postupně vklouzne z jiného světa do normálního spánku a až se ráno probudí, celé toto setkání jí nebude připadat víc než jako pouhý sen. Na okamžik pocítila, jako by k ní všichni přistoupili blíž a objali ji. Ve spirálově zatočené šedi spatřila a krátce objala Ferriku (porodní sestru, která právě dřímala na druhém konci hradu u lůžka ženy v porodních bolestech, od níž se nemohla bdělým vědomím odloučit ani na malý okamžik, aby pozdravila svoji sestru) a také Colina Syrtise, manžela lady Hilary (na krátký a sladký okamžik, jenž v ní na chvíli probudil opětovně záchvěv vášně, jež shořela na popel ještě před tím, než se Shaya narodila), a pak se náhle ocitla na

okamžik, zavěšený mezi časem a prostorem, tváří v tvář své dceři.

Sen...

Ale samozřejmě, že jsou skutečnosti, v nichž Shaya vůbec není dítě. Musím stále myslet na to, že to vlastně není pouhopouhé miminko, které chovám v náručí, krmím a konejším. Matky, které na to zapomínají, svým dětem hodně ubližují, napadlo ji. A pak najednou všechno zmizelo v neforemné šedi a ona padala do svého opuštěného a napůl zmrzlého těla.

Přitiskla se k Jaelle a objala ji oběma pažemi, aby se vzájemně trochu zahřály. Na okamžik - jak se jí často stává po takových výletech za hranice fyzického světa, které ji pokaždé dokážou vzrušit - se jí zachtělo se svojí družkou pomilovat, něžně se s ní hladit a vzájemně se dotýkat. Ale Jaella už dávno tvrdě spala.

Nemusíme to dělat právě teď, když jsme se směly dostat tam, pomyslela si a znovu pocítila vzrušení okamžiku, kdy ji všichni objímali a ona cítila, že je všechny vzájemně pojí pouto, které je pevnější než jakýkoli světský svazek.

A pak, s touhou, jež byla stejně příjemná jako palčivá, si přála, aby takový vztah mohla sdílet i s Camillou.

Milujeme se snad s Camillou proto, že spolu nemůžeme podnikat takové cesty? A proč už to tak dlouho odmítá? S trochou lítosti si vzpomněla na to, co Damon říkal Cleindori, a uvědomila si, že to byla lekce, na kterou musí stále pamatovat, i pro ni.

A jak se pozvolna propadala do spánku, do skutečného spánku, ještě ji napadlo: Doufám, že si tohle všechno budu pamatovat i ráno, až se zase probudím!

6. KAPITOLA

O několik dní později Cholayna požádala Magdu, zda by nechtěla uspořádat přednášku pro skupinu nových rekrutek v centru. Mileráda to přijala, protože tím alespoň získala pocit, že dělá něco užitečného.

Nikdy ráda nemluvila na veřejnosti, podobně jako mnozí další agenti zpravodajské služby, protože jejich vzdělání je připravovalo především na práci mimo veřejnost. Všechny nové zaměstnankyně se Magdě zdály být až přespříliš mladé. Jen těžko se rozpomínala na skutečnost, že většina z nich byla starší než ona sama, když ji prvně s Petrem Haldanem vyslali do terénu.

Dvě z mladých žen byly z oddělení pro komunikaci, kde Magda nějaký čas také pracovala, ale bylo nesmírně obtížné věnovat se samostatné práci agentky ve světě, kde byly tak přísně vymezené role jednotlivých pohlaví, jako tomu bylo na Darkoveru. Dvě další byly přímo z meziplanetární jednotky a Magda rozmýšlela, zda si tyto ženy byly ještě předtím, než sem přišly, vědomy toho, že tady budou moci pracovat pouze v centru. Tři byly z oddělení Kartografického výzkumu a další tři ze zpravodajské služby, tedy z oddělení, kam patřila i Magda.

„A nyní,“ pravila Cholayna po několika úvodních poznámkách, „vám představím člověka, který vám jistě bude mít co říci. Dotyčného dozajista znáte z vyprávění; je totiž jediným autorem, který sepsal pokyny pro práci v terénu na této planetě: Magda Lorneová ze zpravodajské služby.“

Magda byla natolik nervózní, že si ani nestačila všimnout, kdo

všechno sedí mezi posluchači, ale když procházela malým hloučkem žen do popředí, zaslechla tichý, téměř pohrdavý smích. Pročpak se asi Lexie Andersová rozhodla zúčastnit těchto přednášek? Tyto ženy si o ní udělaly úsudek jen podle toho, co se o ní doslechly. A za to nemohla být zodpovědná. Ať už kdykoli udělala cokoli, bylo to, co by na jejím místě udělala každá z nich, kdyby k tomu sebrala dost odvahy. Ona se jenom prodírala jedním dnem za druhým a snažila se věci dělat pořádně a podle svého nejlepšího svědomí. Trochu horce ji napadlo, kolik jiných ‚legend‘ vděčí za svůj věhlas jen příznivé souhře okolností a pouhému štěstí.

Stručně vysvětlila, že není schopna neosobně soudit Darkover, protože jí byl vždycky domovem a ona měla dostatek štěstí, že tu směla zůstat. Upozornila je na některé možné problémy, které by je jako pracující ženy mohly potkat, a svůj proslov ukončila pozvánkou na setkání společenství Most. Pak ještě odpověděla na několik otázek, týkajících se jazyků a oblečení. Když se jí však mladá žena z oddělení Kartografického výzkumu zeptala na nějaké technické podrobnosti o planetě, potěšeně pravila: „Domnívám se, že nadporučík Andersová by vám o tomto tématu mohla říct víc než já. Je v této oblasti odborníci. Lexie? Mohla bys odpovědět?“

Když Alexis procházela místností dopředu, měla pocit, jako by splnila svoji povinnost. Jestli vůči ní Lexie cítí ještě něco záporného, je to Lexiin problém, nikoli její. Vždycky se najdou lidé, kteří člověka nemají v nijak zvláštní oblibě, a není to vždycky chyba toho dotyčného.

Nechala Lexii, aby odpovídala na otázky, a sešla dolů do jídelny. Čas od času dostala chuť na lahůdky, které byly k dostání pouze v terranské zóně. S podnosem v ruce pak začala hledat nějaké volné místo, když tu se za ní ozval známý hlas: „Moc často tě tady nevidíme, Magdo. Vypadáš dobře. Co tě sem přivádí?“

„Cholayna mě požádala, abych pronesla pár slov ke skupině nových mladých žen,“ odpověděla Magda a otočila se k vyslanci. „Ahoj, Petře. Jsem ráda, že tě vidím.“

„Kdybych byl věděl, že jsi tady, pozval bych tě do své kanceláře. Ale aspoň, že jsem na tebe narazil náhodou.“ Petr Haldane jí vzal z rukou tác a vedl ji k samostatnému stolku pro dva. Magda zprvu chtěla protestovat, ale potom jenom pokrčila rameny a rozhodla se

mlčet. Když jí vyslanec chce něco říct, je lepší, aby jí to řekl neformálně tady než oficiálně ve své kanceláři.

Příškrceným hlasem se jí potom zeptal: „A Jaella? Jak ta se má? Nechybí jí nic?“

„Ne, má se skvěle.“ Když skončilo jejich manželství, Petr si vzal Jaellu. Jejich vztah trval půl roku a měl katastrofální konec. Magda se potom v přítomnosti Petra dlouhou dobu necítila dobře. Ona a Jaella si koneckonců společně zvolily způsob soužití, který ne každý muž byl schopen pochopit a ochoten tolerovat...

Ale to se stalo již dávno. Petr byl pro ni teď opět starým kamarádem z dětství, který stejně jako ona vyrostl mezi Darkoverany ještě předtím, než bylo v Thendaře založeno terranské centrum. V oněch letech Magdě připadalo, že si ho musí vzít za muže, protože není jiného člověka, s kterým by si byla schopná porozumět. A naopak. Všichni ostatní, které znali, byli buď Darkoverané, nebo Terrané.

Nakonec ovšem zjistili, že to k manželství nestačí. Ona však byla přesto přesvědčená, že by mohli zůstat přáteli, přestože se jejich životy začaly ubírat odlišnými cestami.

I Petr trpěl stejně jako ona rozdvojeností, komu zůstat věrný. To, jak doufala, mu dovolovalo lépe porozumět Terranům, kterým nyní slouží jako vyslanec. Vždycky spíš patřil k diplomacii než ke zpravodajské službě, což Magda věděla dokonce dřív, než si to uvědomil on sám.

Podobně jako Lexie se mnou vždycky soupeří, napadalo ji. A protože věděla, že Petr Haldane nikdy nevládl ani tou nejmenší schopností *laranu*, byla šokována, když vzápětí zaslechla: „Ty znáš nadporučíka Andersovou, že, Magdo?“

„Samozřejmě,“ přitakala a přestala jíst. „Proč se ptáš?“

„Předpokládám, že tě Cholayna zasvětila do jejího příběhu o tom, jak havarovala s letadlem?“

Zvedla obočí. „Tak to tedy nebyl tvůj nápad, aby mě Cholayna k tomu povolala jako pomocnici v mimosmyslovém vnímání?“

Jeho překvapený pohled jí byl dostatečnou odpovědí. „Tebe? Jako pomocnici v mimosmyslovém vnímání? To by mě nikdy nenapadlo. Takže o tom něco víš?“

„Vím jen, že její letadlo ztroskotalo a ona tam uvízla. I když jsem

se jí dostala do paměti, nic jiného jsem tam nenašla. Existuje snad něco, o čem nemám ani tušení a měla bych vědět?“

Petr jí odpověděl další otázkou. „Takže za tebou s tou svojí bláznivou myšlenkou ještě nepřišla?“

„Petře, jsem ta poslední osoba, které by se Lexie s něčím svěřila. Nikdy mě neměla v lásce. Sotva jsme spolu promluvíly, až na tu noc, kdy mě k ní přivedla Cholayna. Všechno, co vím, jsem se dozvěděla tu noc.“

„No, abych to zestručnil - Andersová je přesvědčená o tom, že tam stojí nějaké velké město. Je si jistá, že to, co viděla před ztroskotáním, nebyla žádná halucinace ani žádný zbloudilý signál, ale skutečné město. A proč také ne? Na každé objevené planetě v této galaxii jsou stavby, které se dají v případě potřeby před radary skrýt. Proč by tomu tady mělo být jinak?“

Magda o tom chvíli rozvažovala.

„To si nedovedu představit,“ pronesla nakonec. „Víš sám moc dobře, stejně jako já, že Darkoverané nic takového nemají.“

„Chceš říct, že nic takového nemají, pokud je nám známo.“

„Ne, chci říct, že nic takového prostě vůbec nemají! Petře, já už šest let pracuji s matricí. Kdyby v Sedmi panstvích něco takového existovalo, věř mi, že bych o tom stoprocentně věděla.“

„A co mimo Panství?“

„Vždyť zprávy ze satelitů dostáváš sám. To je absolutně nemožné! Zeptej se kohokoli z oddělení pro komunikaci nebo z oddělení Kartografického výzkumu.“

Kousl se do rtu. „Myslíš tedy, že nemůže existovat nic, co by naše detektory neodhalily. Jenže jak my víme, že naše detektory dokáží odhalit všechno? Technika na Cottmanu IV, kterou máme k dispozici, to nedokáže zaznamenat. Ale to ještě nic nepotvrzuje. Neoficiální struktury mimo imperiální civilní službu si tam mohly z nějakého důvodu, třeba kvůli těžbě nebo tak, zřídit svoji základnu, o které my nic nevíme...“

„Tomu se mi ani nechce věřit, vždyť ty mluvíš o vesmírných pirátech!“ zvolala málem se smíchem Magda.

Přesně podle jejího očekávání se zamračil. „Musíš si vždycky dělat

legraci ze všeho, co tebe samotnou nenapadne?“

„Já si žádnou legraci nedělám, Petře, a jestli ano, tak vůbec ne z tebe,“ odpověděla nyní s naprosto vážnou tváří. „Jenom mě... já si jenom myslím, že je téměř nemožné tam něco vystavět, aniž by si toho všimly naše satelity nebo kosmické senzory. Nechce se mi věřit, že by něco takového bylo vůbec možné, i když nemožné asi není nic. A co si tedy myslí Lexie?“

„Přesně totéž. Navíc tam chce vyslat expedici, aby to tam prozkoumali. Myslel jsem si, že s tím už za tebou zašla, když jsi pracovala tak dlouho jako agentka, a taky protože ví, že jsi Svobodná amazonka, neboť ty patříš k nejlepším horským vůdcům na téhle planetě.“

„Jak už jsem ti, Petře, říkala, jsem poslední člověk, za kterým by šla.“

„Ale kdyby...“

„Tak bych jí řekla, že ten její nápad je naprosto šílený. Naše satelity tamější oblast zkoumají již celé roky a víme, že mimo Panství není naprosto nic - tedy chci říct nic viditelného. A ráda se vsadím, že tam skutečně nic není. Ta oblast totiž musí být naprosto neobyvatelná už... Nejsem sice žádný expert na geologii ani pohyby půdy, ale... podle mě je neobyvatelná už celé geologické věky. Možná od té doby, co Hellers povstal z mořského dna. Podle všech zákonů logiky se jeví jako naprosto nemožné, aby se tam někdo dostal, a to i s pomocí veškeré terranské techniky, kterou máme k dispozici. Jaella by ti líp než já vyčíslila veškeré nesnáze; které by expedici čekaly, ale přístup tam je v podstatě zcela nemožný. A to ty víš také.“ Pracovali totiž spolu dřív v terénu jako Darkoverané. „V první řadě bys musel přejet Hellers a za Nevarsinem je země zcela neprobádaná. Ve zpravodajské službě nemáme jediného člověka, který by znal aspoň trochu tamější jazyky. Žijí tam kmeny kočičích lidí a bůhví kdo ještě. Bančiové, možná kultury zcela nepodobné lidem... Já osobně bych se o to ani nepokoušela.“

Petr se zatvářil skepticky. „A kdyby za tebou sama přišla, co bys jí tedy pověděla?“

„Věř mi, Petře, že nepřijde. Kromě toho nepatří do služby, ale do oddělení Kartografického výzkumu.“ Úředně byla rozvědka zodpovědná výhradně terranskému centru impéria, zatímco oddělení Karto-

grafického výzkumu patřilo pod vyslanectví. „Potřebovala by vaše povolení, nikoli Cholaynino. A i kdyby tě napadlo, že by Cholayna něco takového mohla za tvými zády udělat, Petře, tak by tam vyslala svoje vlastní lidi, a nikoli Lexii.“

Neměla ani tušení, jestli Petra přesvědčila, ale věděla, že si je vědom toho, že mu vždycky říká pravdu. Byla by ráda, kdyby si to myslel i nyní. Prohodili spolu ještě několik zdvořilostních frází a .rozešli se jako přátelé. Ale když Magda potom procházela městem do cechovního domu, uvažovala, zda právě tohle nebyl důvod, proč se Lexie zúčastnila její dnešní přednášky.

Několik dní poté, právě ve chvíli, kdy procházela branami centra, se k ní připojila Doria.

„Jdeš do domu? Půjdu s tebou. Nesu od matky vzkaz pro Jaellu n'ha Meloru.“

„Já jí ho klidně vyřídím,“ pravila Magda a pohlédla vzhůru na oblohu. „Ušetří ti to dlouhou cestu v dešti.“

Doria se lehce začervenala. „Promiň, ale Rafaella říkala, abych to vyřídila jen Jaelle.“

Magda pokrčila rameny. Bývaly doby, kdy s Rafaellou byly skutečné přítelkyně, ale na její důvěru se nemohla nikdy plně spolehnout. Vždycky ji považovala za svoji kamarádku, dokud si nepovšimla, že se Rafi někdy chová, jako by ji vůbec neměla ráda. Rafaelly si nicméně i nadále vážila a obdivovala ji, ale více než za svoji ji považovala za Jaellinu přítelkyni.

Obě ženy rychle kráčely bok po boku a hlavu si před deštěm chránily kapucemi svých plášťů.

„Jak dlouho ještě zůstaneš ve městě, Margali?“

„Doufám, že už moc dlouho ne,“ odpověděla Magda. „Není tu pro mě už mnoho práce. Víím, že by se Jaella ráda vrátila a pracovala s Rafi, stejně jako Rafaella s ní, ale to si musí rozhodnout sama.“

Z náměstí odbočily k domu. Doria již chtěla zazvonit na zvonek, když tu se dveře samy otevřely a dolů ze schodů se vyřítla s hlasitým klením Keitha.

„Keitho, co se to tady děje?“

„Doria? No... Ty za to sice nemůžeš, ale když jsem zase viděla

tvou matku...“

„Co? Co se to tady vlastně děje?“

„Když potřebuji, pronajímám si od Rafaelly koně, protože nemám vlastního. Někdy, když jsem povolána mimo městské hradby, potřebuji koně. Chtěla jsem s ní uzavřít oficiální smlouvu, ale ona vždycky říkala, že mohu kdykoli přijít a jednoho si půjčit, protože všech deset jejích poníků se stejně jenom přežírá ve stáji a nemá dostatek pohybu.“

„A ty se na ni proto zlobíš?“

„Ne,“ odpověděla Keitha. „Ale kdybych trvala na oficiální smlouvě, tak by se tohle stát nemohlo. Nemá tam teď žádné koně a já si musím jít jednoho půjčit na tržiště, nebo tam jít pěšky!“

„Vezmi si mého,“ navrhla jí Magda. „Víš, který to je, Keitho. Ten černý.“ Byl to dárek od Shayina otce. „Dneska večer ho nebudu potřebovat.“

„Děkuju ti, přísežná sestro.“ Keitha odspěchala zpátky do domu a Magda s Doríí sledovaly, jak běží dozadu k zadním dveřím, vedoucím na dvůr a ke stájím. Doria překvapením vypískla.

„Cože? Tak Rafaella poslala pryč všechny svoje koně! To tedy vůbec nechápu. Musela nečekaně dostat výhodnou zakázku, když nemohla Keithě ani jednoho nechat. Bylo od ní dost bezohledné, že Keithu předem včas nevarovala!“ Doria se zamračila a vydala se hledat Jaellu. Magda si konečně sundala svůj plášť, který již měla celý promočený, a dala ho sušit na jeden ze sušáků v kuchyni.

Než se jí plášť s kapucí usušily, začaly již přicházet ženy na večeři, a tak Magda zůstala a pomáhala na stoly nosit šálky a talíře. Když byly všechny ženy obslouženy, usedla na své místo vedle Jaelly.

„Vyřídila ti Doria ten vzkaz?“

„Ano, ale nevím, co tím má přesně na mysli,“ odpověděla Jaella ustaraně. „Po všech těch letech bych něco takového sotva očekávala. Vždyť už přece dávno nejsme děti!“

„A co se stalo, Jaello?“ Když viděla, jaké si její družka dělá starosti, nemohla zůstat lhostejná.

„Ve vzkaze stojí jenom několik slov, a to ještě ani ne napsaných: *Na starém místě máš dopis*. Magdo, tohle má dlouhou historii, ještě

z dob, kdy jsem byla malá holka, Kindřina svěřenkyně. Kindra mě s sebou brávala na svoje dlouhé cesty a Rafi a já jsme se dlouhou dobu neviděly. Tak jsme spolu měly malé tajemství, soukromou schránku na dopisy u sedláčky na Ulici čtyř větrů.“

Magda pokrčila rameny. „A co je na tom? Všechny děti dělávají něco podobného.“

„Rafaella už ovšem nebyla dítě, byla starší než já a mně se tehdy líbilo, že mám kamarádku, která si chce se mnou hrát a přitom je starší. Rafi a já jsme si vždycky byly... Byly jsme si moc blízké. Vždyť to víš.“

„Ano, vím,“ přisvědčila Magda. Pochopení, které cítila, bylo skutečné. Ona jako Terranka obklopená výhradně Darkoverany byla vždycky vyděděncem.

„Jenže teď už děti nejsme, dokonce nejsme ani dívky! Jsem dospělá žena, která má vlastní dítě, a Rafaella je ještě starší než ty! Tak proč se chová takhle dětinsky?“

„Ale, Jaello,“ pravila Magda, „z toho si přece nemůžeš dělat těžkou hlavu! Možná se chce jenom ujistit, že k sobě máte stále ještě blízko, a přesvědčit se, zda jsi schopna pro ni ještě udělat nějakou pošetilost. Třeba nechce přijít, aby se mezi nás nevměšovala.“

„A to je právě to pošetilé,“ namítla Jaella stále ustaraně. „Nejsme už děti, tak jak si může myslet, že by se mohla vměšovat mezi družky? Stydím se za ni, Magdo. Sotva by mě mohla chtít požádat, abych se po všech těch letech stala její milenkou. Jestli nedokáže pochopit, že už napořád budu její přítelkyní, tak... Tak je hloupější, než bych si kdy pomyslela.“

„Nic si z toho nedělej,“ utěšovala ji Magda. „Bude to jistě něco, co chce, aby zůstalo jenom mezi vámi dvěma.“

„Ale měla by přece vědět, že to, co mi svěří, si vždycky ponechám jako tajemství,“ zlobila se Jaella. „Mám vážné obavy, zda se nezapletla do nějakých nebezpečných záležitostí...“

Magda pokrčila rameny. „To snad ne. Když se rozhodla odejít se všemi svými koňmi pryč z města, takže si Keitha musela půjčit mého...“

„Cože?“

„Ty to, Jaello, snad nevíš?“

„Ne, celý den jsem přepisovala nějaké písemnosti pro matku Laurii. Papír, na kterém to bylo napsáno, se začíná rozkládat, protože tenkrát používali strašně kyselý inkoust. Jsou sice teprve necelých sto let staré, ale začínají se pomalu rozpadat na kousíčky. Stejně tady nemám nic jiného na práci. Takže jsem celý den strávila zavřená v knihovně a...“

Magda jí stručně vylíčila to, co se doslechla.

„To vskutku není Rafi podobné, aby byla tak bezohledná. Co ji to jenom napadlo?“ Na Jaellině hladkém čele se objevily udivené vrásky. „Myslím, že bych se přece jenom měla okamžitě vydat k té sedlářce, Magdo.“

„Ještě dneska večer? Ty ses snad zbláznila,“ oponovala jí Magda. „Poslouchej, jak venku leje a fouká vítr!“ Nečas venku řádil jako letní bouře v průsmyku ve Venezských kopcích, a i přes poměrně vysoké teploty dokázal Thendaru zavát sněhem. Jaella se zamračila a naslouchala, jak vítr venku lomcuje okenicemi.

„Ať už je jakékoli počasí, Rafi je teď někde venku.“ Odstrčila od sebe talíř s kouskem ořechového koláče, kterého se ani nedotkla, a spěchala jídelnou k východu. Magda se pustila za ní.

„Nemůžeš se v takovém nečase vydat ven samotná na nějaké pošetilé zavolání kamarádky z dětství...“

Jaella se otočila a chytila ji za paži. „Tak tedy pojd’ se mnou i ty. Mám takový pocit, že tohle je předzvěst nějakých vážnějších potíží, Magdo. Zdá se mi to vážnější, než že by Rafaella jenom žárlila nebo si zase chtěla se mnou hrát jako malá holka.“

Magda si rezignovaně povzdechla a přikývla. Rychle se vrátila pro plášť, který se sušil v kuchyni. Pak se jim v zádech objevila Camilla.

„Vy jdete ještě teď ven? V tomhle počasí? Copak jste se obě dvě dočista zbláznily?“

Jaella jí vylíčila, co se stalo. Obličej měla bledý a ustaraný. „Camillo, pojd’ s námi. Vždyť i ty jsi Rafiina přítelkyně.“

„Snad si to myslí i ona,“ odvětila Camilla a s povzdechem si nasadila kapuci. „Tak pojd’me.“

Když všechny tři ženy vycházely ven do noci, do haly vpadl déšť a vítr.

7. KAPITOLA

Když se ženy pomalu blížily k náměstí s tržištěm, stále hustě pršelo. Magda se sama na sebe zlobila, že mezi nimi nechala tak dlouho doutnat nevraživost. Jaellina drobná trojúhelníková tvář byla skrytá v kapuci, ale Magdě se zdálo, že je vzteky celá bledá.

Vysoká Camilla kráčela mlčky vedle nich a děšť jim u nohou vytvářel kaluže a máčel okraje kapucí u tváří. Tržiště bylo prázdné a děšť na něm z louží tvořil miniaturní krajinky s jezírky a skalisky. Pevně zamčené a zabarikádované stánky se na okrajích tyčily jako ostrovy.

„Není tady. Sedlářčin stánek je zavřený,“ řekla Camilla. „Raději pojďme domů, Jaello, není tady nic, co by nemohlo počkat do zítřka.“

„Vím, kde sedlářka bydlí,“ pronesla Jaella a vyrazila směrem k potměšlé ulici. Camilla a Magda si vyměnily zoufalý pohled a následovaly ji.

Magdu přepadl pocit, že by Rafaellu nejraději roznesla na kopytech. Na Jaellu se také zlobila, že je schopná vydat se kvůli jejím rozmarům v tuto pozdní hodinu na Staré město.

Vítr byl ledový a pronikal jim i do pláštěů. Magda si letmo vzpomněla na Keithu, která jede kdesi krajinou na koni. Ale ta se za chvíli ocitne ve vytopené chalupě, kde bude hořet oheň, aby se ohřála voda. Magda se sice nikdy netoužila stát ranhojičkou ani porodní asistentkou, ale Keitha dnes večer alespoň věděla, kam jde a proč, a co je jejím úkolem. A to bylo víc, než věděly ony.

Jaella se zastavila před malým domkem poničeným větrem a krátce

promluvila s někým, kdo jim na zazvonění přišel otevřít. Po chvíli se ve dveřích objevila stará tlustá žena.

„Ale ne, to je přece naše malá Jaella! Jak ta panečku vyrostla! Ano, tvoje přítelkyně ti u mě nechala dopis a já ho přinesla domů, ale bohužel ho někdo z nás někam založil a já ho teď nemohu honem najít. Kam se jenom mohl podít?“ Žena si začala prohrabovat hluboké kapsy jako sova, která se probírá peřím, a různě se přitom hrbila. „A heleme-se, tady je. Ne, to je objednávka na sedlo pro lady D‘Amato. Tady... Ano, to je ono, *chiyo*; Ale pojď prosím tě dál, i tvoje kamarádky... Dám vám koláče, trochu moštu a hlavně se u mého krbu ohřejete, co říkáte?“

V natažené ruce držela zašedlý papír, zapečetěný barevným pečeti-cím kolečkem.

„Ne, děkujeme, musíme se pokusit zastihnout Rafi dřív, než odjede z města moc daleko,“ odpověděla Jaella a se staženými rty se otočila. Magda si povšimla, že si zběžně prohlíží obálku dopisu, ale byla příliš velká tma na to, aby něco viděla.

„Pojď sem,“ chytila ji Camilla za paži a táhla ji k proudu světla, linoucího se z otevřených dveří vinárny na rohu ulice. Hučelo to v ní hovorem, byla plná žoldáků a strážců, ale přestože někteří z nich Camillu příkývnutím pozdravili, nikdo se nedovázil vytáhlou emmascu ani její přítelkyně obtěžovat, když procházely lokálem dozadu k volnému stolku. Nad stolem se kývala těžká lampa. Camilla utišila Jaelliny pokusy o protest několika slovy:

„Tady vědí, kdo jsem. Nikdo nás nebude obtěžovat. Sedni si a přečti si ten dopis, Shayo.“ Kývla na kulatou číšnici, která k nim přispěchala. „Jenom horké víno a soukromí u stolu, Chello.“ Camilla hodila na stůl minci, a když žena odspěchala vyřídit jejich objednávku, řekla Magdě: „Dneska už je jiná, ale měla jsi ji vidět před deseti lety. Plet’ jako smetana a krk nejměkčí, do jakého jsem kdy směla kousnout. Vlasy měla dlouhé, že si na nich mohla sedět, a ta barva! Člověk měl chuť je ověsit stříbrem a věř mi, byla si toho dobře vědoma. Ale především je to velice dobrá duše.“

Žena, která se mezitím vrátila s horkým vínem, se tiše zasmála a pohladila špičkami prstů Camillu po ruce. Camilla se na ni usmála a pravila: „Někdy jindy, Chello. Teď si musím promluvit se svými přítelkyněmi. Prosím tě, mohla bys zajistit, aby nás nikdo nerušil?“

Jaella roztrhla dopis od Rafaelly a nastavila jej ke světlu. Při čtení se mračila a nakonec pronesla: „Ona se dočista zbláznila.“ A podala dopis Magdě.

Magda si zdráhavě vzala dopis a začala číst:

Nejdražší Shayo,

pokoušela jsem se již dlouho o to, abys se mnou zase začala pracovat. Nyní nastal čas o tom přestat pouze hovořit a něco pro to udělat. Nechám tento dopis na našem starém místě, abych Ti připomněla staré dobré časy. Tentokrát je to však důležitější. Možná, že by se dokonce dalo mluvit o expedici, kterou jsme kdysi plánovaly. Nadporučice Andersová se domnívá, že mě najme pro veliký objev, který učinila ona sama. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Ale já té ženě za její peníze hodlám dát to, co si zaslouží, a ty jistě také.

Vzpomínáš si na dobu, když jsme byly malé holky? Jak nám Kindra vyprávěla staré legendy o tajném městě daleko v Hellersu, kde starodávné sesterstvo dohlíží na život lidského rodu? Vypadá to, že to nakonec vůbec žádná legenda nebude. Vzpomeň si, jak se v té legendě praví, že když tam najdeš cestu a máš dostatek talentu, naučí tě tam moudrosti celého světa a vesmíru. Za moudrost bych nedala zub kočičho muže, ale zřejmě nemám ani dostatek talentu.

Možná, že to bude značně riskantní podnik, ale všechny legendy se shodují v jednom: ti lidé se nikdy nevměšují - nebo jim není dovoleno vměšovat se - do lidských záležitostí, a když je objevíš, nemají podle svých zákonů právo tě zabít. O jejich městě se říká, že je plné mědi a zlata a starodávných knih vědění. Také se říká, že prý od nich pochází veškerá *cristoforská* moudrost, ale *cristoforové* jí mají pouze malý zlomek. A přesto každý tvrdí, že *cristoforové* jsou strážci veškeré moudrosti!

Takže Ti dozajista nemusím říkat, co hodlám udělat. Ta terranská žena chce informace pro jejich centrum, kde, jak tvrdí, ji proslaví. Já zase sázím na nějaké ty měďáky a zlaťáky. Na moudrost zapomeň. Jestli se tam přece jenom dostanu, zaručuj u Ti, že si odtamtud odnesu něco mnohem víc než jen nějaké staré knihy a hezká slůvka. Ale potřebuji Tvoji pomoc. Nezvládnou to sama a v domě v současné době nejsou kromě Tebe žádné ženy, na které bych se mohla bezvýhradně

spolehnout.

Budu potřebovat předměty na směnu, mimořádně teplé oblečení a několik dalších koní a tažných zvířat. Pokus se přesvědčit některé ze sester, aby se k námi přidaly - ale ne žádné slečinky typu Dorii nebo Keithy -, nýbrž někoho, kdo se nebojí obtíží při cestování, bydlení venku, tvrdého chleba a rozkazů. A ať už podnikneš cokoli, moc Tě prosím, abys to hned neběžela vybreptat Margali! Alespoň jednou by sis mohla něco nechat pro sebe. Pamatuj na svoji starou přítelkyni a vezmi s sebou všechny koně a zboží, které se Ti jen dostane do rukou! Bude to obtížná akce, ale věř, že bude rozhodně stát za to. Také myslí na to, že Tvoje dcera nebude muset být tolik závislá na svém otci, přestože to je Comyn!

Počkám na Tebe tři dny na místě, kde jsme tenkrát s Kindrou musely zabít ty cherviny. Nezklam mě! Okamžitě se vydej na cestu, abychom se dostaly za Kadarin dřív, než se změní počasí.

Znám tě a vím, jak moc zase toužíš být na cestě. Čekám Tě, přísěžná sestro! S láskou

Rafi

Magda upustila dopis na stůl a vzala si do dlaní kouřící šálek s horkým vínem, který před ní postavila hospodská.

„Ne že by se Rafi zbláznila,“ pronesla po chvíli, „to spíš Lexie Andersová.“

„Nejspíš obě dvě.“ Camilla zvedla dopis a pohlédla na Jaellu: „Můžu si to taky přečíst?“

„Samozřejmě.“

Camilla se při čtení občas zasmála a nakonec řekla: „Staré legendy! Proč nejde rovnou hledat Skryté město, kde na stromech roste cukroví a kandované ovoce... Myslela jsem si, že Rafi má mnohem víc rozumu.“

„Bojím se, že se může dostat do pěkných potíží,“ řekla Magda. „Samozřejmě, že odpovědnost leží na Lexii, ale to je dost málo. I kdyby takové místo vůbec někdy existovalo...“

„Ale vždyť to místo existovat může,“ pronesla Jaella nečekaně a Magda se k ní překvapeně obrátila.

„Nikdy jsi nic neřekla, když jsme se s Callistou bavily o zvláštních leroniskách z druhé části jiného světa...“

„Abych řekla pravdu, Magdo, tak mě to ani nenapadlo klást do souvislosti. Nikdy bych si nepomyslela, že Sestry moudrosti chodí zahalené a doprovází je křik vran. Když jsem byla malá holka v cechovním domě a prvně jsem slyšela o sesterstvu, přemýšlela jsem, zda nepocházejí ze Skrytého města. Jednou nebo dvakrát mi na cestách vyprávěla i Kindra o městu, které obývají moudré ženy, možná původem Avařiny kněžky. Říká se, že to město leží na ostrově, nebo alespoň tam bylo tenkrát, když podnebí bývalo ještě jiné než dnes. Když ho najdeš, musejí tě vzít mezi sebe. Povědí ti všechno, co potřebuješ vědět: jak získat štěstí, je-li štěstí to, po čem prahneš, nebo ti poskytnou, pokud je to tvůj sen, mystickou moudrost o smyslu tvého života. Kindra mi vyprávěla, že se setkala s ženami, které tam byly, takže mně to nikdy nepřipadalo jako pouhá pověst. Když si dáš všechny ty příběhy dohromady, může na tom něco být. Což ovšem neznamená, že bych si myslela, že se na to místo člověk může dostat. Podle Kindry dělají všechno pro to, aby je nikdo nemohl jen tak snadno nalézt. Udělají všechno, kromě vraždy. Ohledně této části legendy se Camilla nemýlí. A když je nakonec přece jenom najdeš, jsou povinny... Ale to nedává žádný smysl, neumím si představit, proč se Terrané do toho chtějí plést, ani proč Rafi souhlasí s tím, že se do toho sama zapojí!“

Magda stísněně pravila: „Je to možná moje chyba. Domnívám se, že Lexie je schopná udělat cokoli, ale naprosto cokoli, aby mne předčila a proslavila se ve zpravodajské službě způsobem, jakým jsem to já nedokázala. Přisahám, že jsem se nikdy nepokoušela o to, abych se stala živou legendou, ani jsem kdovíjak neprahla po slávě! Ona mě obvinila z toho, že jsem to všechno chtěla shrábnout najednou a že jsem ostatním nenechala ani tu sebemenší šanci, aby se mi mohli vyrovnat...“

„Ta ženská musí být ale velký blázen!“ zvolala Camilla. „Tobě se podařilo úspěšně se vypořádat se vším, co před tebe bylo postaveno. Jestliže není schopna pochopit, že jsi s ní soupeřit vůbec nechtěla...“

Jaellu však znepokojovalo něco docela jiného. „Jestli to Rafi udělá, skončí tím, že ji Terrané budou ignorovat. Už pro ně nikdy nebude moci pracovat. A co se stane s nadporučicí Andersovou, Magdo, když podnikne něco takového, aniž to má úředně schváleno?“

„To nejlepší, v co by mohla doufat, je přeložení na jiné místo,“ odpověděla Magda. „Přinejhorším by ji zbavili funkce. Pokud by však neučinila nějaký nový závažný objev, který by se stal natolik důležitým, že by byli kvůli němu ochotni přehlédnout, že neposlechla a nepostupovala podle zavedených pravidel. Což není jev v naší historii neznámý. Petr mi již povídal, že ona tohle plánuje, ale já mu řekla, že to prostě udělat nemůže, že to nedokáže, ani kdyby měla v zádech celou terranskou techniku.“

„Docela zjevně to vypadá,“ podotkla Camilla, „že v zádech žádnou jejich techniku mít nebude. Všeobecně se ví, že by v Hellersu Terrany nikdo s otevřenou náručí nepřijal, a veliká expedice by nic nenašla, pochopitelně kromě potíží, které by si ani nedokázala pořádně představit. Ale skupinka dobře vybavených žen, které by měly štěstí a dobré počasí, by to dokázat mohla. Kindra mi říkala, že by se o to sama strašně ráda pokusila, Jaello, ale když si tě vzala na vychování, musela čekat, dokud nevyrosteš, a bohužel zemřela dříve, než se k tomu naskytla šance.“

Po chvíli Camilla dodala: „Rafaella o tom ví. Rafi byla její příbuzná. Přesto mě ale překvapuje, že na takovou akci s sebou bere Ter-ranku.“

„Mě ne,“ odporovala Magda. „Terrané mají prostředky, peníze, mapy a tak dále, což expedice tohoto typu usnadňuje. Pokud Rafi celé ty roky nedokázala nikde, ani v domě, najít někoho, kdo by byl ochoten s ní tuhle cestu podniknout, nijak moc mě nepřekvapuje, že když jí to ta žena z impéria navrhla, byla úplně nadšená. Ale divím se, že do toho Lexie zatahuje Jaellu. A já potřebuji víc důkazů, že to není jenom nějaká stará legenda.“

Ale dokáže Lexie poskytnout více důkazů kromě toho, co Magda vyčetla z její mysli? Magda si s náhlou hrůzou uvědomila, že žálí, když ji napadá: *Tohle neměli Terrané jenom tak lehce odsunout stranou, měli to předat mně, Magdě Lorneové!* Byla koneckonců první ženou na Darkoveru, která kdy pracovala v terénu. Když se to zdá být tak důležité, jakým právem to předali Lexii?

Magda byla sama sebou šokována. Bylo to právě to, co především v ní vzbuzovalo vůči Lexii Andersové nepřátelství. A místo toho, aby byla Lexie vyslána na dobrodružné pátrání po legendárním městě, Petr Haldane všechno ještě navíc zpochybnil.

Nebo snad ne? Možná, že ten náhlý zákaz, aby se Magda do něčeho takového pustila, je jenom dokonalou zástěrkou pro to, že se do toho pouští terranská kontrarozvědka. Bylo by pro Magdu vůbec přípustné, aby zavedla Terrany přímo do srdce nejpečlivěji strážného tajemství žen na Darkoveru?

Ne, to je všechno naprostý nesmysl, a jen to podporuje Mariselino tvrzení o mystickém sesterstvu a kosmické moudrosti.

„Nevím, proč mě to tolik znepokojuje,“ povzddechla si. „Je to nemožné. To by byla úplná sebevražda. I kdybychom měly štěstí a příznivé počasí - což je v Hellersu poměrně vzácné -, tak se to stejně nedá provést.“

A i kdyby to možné bylo, i kdyby pro ni Cholayna poslala a požádala ji, aby akci převzala, stejně by to odmítla. „Je to naprosto nemožné,“ opakovala a snažila se, aby její slova zněla přesvědčivě.

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ řekla Camilla. „Za předpokladu, že Kindra měla pravdu a takové místo skutečně existuje - a jestli se tam již někdo někdy dostal, tak proč bychom se tam nemohly dostat i my. Ale nemyslím si, že by to Rafi zvládla sama. Ty bys to dokázala, Jaello. Nebo aspoň jednou bys to dokázat mohla. Nemám tušení, jestli by sis na to po všech těch letech, prožitých v pohodlí v Armidě, vůbec troufala.“

Magda se zlostně ozvala: „Ale o to přece nejde, ne? Samozřejmě, že by tohle všechno Rafaella chtěla, myslím vylákat vás na takový výlet a zatahnout vás do potíží, které ji a Lexii čekají. Spoléhá na váš smysl pro loajalitu a vaše přátelství. Myslí si, že se za ní hned pustíte jako tenkrát, když jste pátraly po Alessandrovi Li, který se vydal sám na vlastní pěst do kopců. Tím vás dostane, kde vás chce mít a...“

„Myslela jsem, že jsi říkala, že s ní nehodláš soupeřit, Magdo. To ji mám nechat jít samotnou, aby někde v Hellersu bídně zahynula?“

„Pak tedy udělejte to, co od vás očekává.“

„Byla celé ty roky mojí partnerkou. Ale není důvodu, proč bys do toho měla být zatažena i ty, Magdo.“

„Myslíš si, že bych tě nechala jít samotnou a dovolila, aby tě Terané zatahli do těch potíží a...“ Zmlkla a podívala se do Jaelliných planoucích očí. „Ani o tohle ale nejde, že? Ty tam prostě chceš jít! Že se nemýlím? Chceš se zase vydat na nějakou dalekou cestu a nikdo ti

to nemůže vymluvit.“

„Magdo, ty nic nechápeš...“ povzdechla si Jaella a pokračovala: „Nemám žádný nárok na to jít. Ale dovádí mě k šílenství, že Rafi je volná a já ne. Kromě toho...“

„Ty ale volná jsi a můžeš udělat cokoli, co se ti zamane,“ odvětila Magda a téměř zoufale si uvědomila, že jí Jaella mluví přímo z duše. „Měla jsem být vůči Lexii otevřenější,“ dodala. „Měla jsem jí říct o všech zkušenostech, které s těmito lidmi mám. Ať už jsou skuteční či nikoli, ať jsou z jakékoli úrovně existence, kdybych byla ochotnější jí o tom něco povědět, třeba by pochopila...“

Magdě se nyní zdálo, že všemu porozuměla: Lexie, podobně jako ona, počítá s tím tajuplným sesterstvem v tmavých pláštích, které jí a Jaellu tenkrát zachránilo. Právě to poslalo Lexii nazpět, jako jí poslalo pomoc... Věděla, že Camilla tomu nevěří, ale ona tam byla, zatímco Camilla nikoli. A Lexie má odvahu se je vydat hledat, a ona ne.

„Ta legenda je zvláštní,“ řekla Camilla zamyšleně. „Když se je pustíš hledat a nemáš pro tohle poslání patřičné schopnosti, budeš si přát, abys o nich nikdy neslyšela. Mám pocit, že Rafaella pro to nemá dostatek schopností.“

„No vidíš,“ rozzářily se Jaelle oči. „Ty dvě na to nejsou ty pravé.“

„A my snad ano? Prosím tě, Shayo...“

„Nemyslím si, že by všechno to, co se přihodilo, byla jenom nějaká náhoda,“ přela se Jaella. „V každém případě předala Rafaella bezpečnost této akce do mých rukou. Požádala mě, abych jí sehnala další koně, zboží, teplé oblečení... Nemůžu se na to jen tak vykašlat.“

„A možná, že když Lexii řeknu, co vím, bude mít větší štěstí,“ dodala Magda váhavě. „Mám přístup k informacím, které ona získat nemůže, vím o něčem přísně tajném, co je známo o zemi v Hellersu za Nevarsinem...“

Přesto jí však bylo jasné, že Lexie to nebude schopna přijmout. Pro Lexii Andersovou to bude znamenat, že se jí zase do cesty staví legenda jménem Lorneová.

Sakra, Lorneová, copak na téhle planetě neexistuje jediné místo, kam by vaše noha ještě nevkočila?

„Ani jedna z vás nejste upřímná,“ pravila Camilla suše. „A přesto si obě dvě myslíte, že jste pro tuto akci právě vy ty pravé. Co se mě

týče, tak moje motivy jsou naprosto přímočaré.“ Pohlédla na ně a pokračovala: „Já se to tajuplné město kouzel vydám hledat také, ale moje úmysly jsou jednoznačné. Ti lidé tam jsou schopni vám sdělit, proč jste se narodily a...“ Rozhlédla se kolem, jestli je někdo neposlouchá. „Já mám důvod pokoušet osud. Jestliže Bohyně chtěla, abych tohle všechno přetrpěla, tak mám právo toto tajemné město vyhledat a zeptat se jí, proč se mnou zacházela jako s dětskou hračkou.“

Kromě hněvu, který Magda v jejích slovech vycítila, z nich zaznívala také hrozba. A Magda věděla, že v tomto případě Camilla ze sebe vydá maximum.

Jaella odsunula židli a zastrčila si dopis, který ležel na stole, do kapsy kalhot. „Kdy začneme?“

„Psala, že bude čekat tři dny,“ připomněla Magda. „Ráno zajdu do centra a přinesu odtamtud mapy. Mám přístup k satelitním snímkům a k počítačům, které je překreslí do map.“

„A já zajistím koně a zboží na výměnu,“ řekla Camilla. „Mám kontakty. Vy ne.“

„A co děti? napadlo Magdu. Vzpomněla si, jak právě před několika dny přemýšlela, že nic na světě nestojí za to, aby na to vynakládala svoji energii. Na mysli jí vytanulo staré terranské přísloví: *Dávej pozor na to, co si přeješ, protože by se ti to mohlo vyplnit!*

Když vyšly z vinárny, již nepršelo. Magda pohlédla k obloze, kde se vypínaly vysoké rozeklané vrcholy Venezských kopců. Nad jedním z nich právě spočíval malý měsíc.

Tamtím směrem se vydají, na sever podél Kadarinu a do hlubin Hellersu, k Nevarsinu a ještě dál za něj. Dosud nikdy nebyla tak daleko v neznámém kraji. Její dvě společnice, zkušené horské průvodkyně, již plánovaly průběh výpravy.

Jestliže existovala jediná věc, kterou se naučila od chvíle, kdy opustila dům, aby se vydala do Zakázané věže, pak to byla myšlenka, aby nikdy nepředpokládala, že by její život byl předem uspořádán anebo že by žila jako ostatní. Naslouchala Camille, která se mračila a hovořila o potížích spojených s tím, jak v tomto ročním období sežene dobré horské koně, a uvědomila si, že se v duchu také probírá svým šatníkem a vyhledává teplé věci, které bude potřebovat na cestu do Hellersu.

8. KAPITOLA

Když se začalo rozednívat, šla Camilla zajistit koně, tažná zvířata a sedla.

Magda, která neměla na práci nic jiného než obvyklé povinnosti v centru, se odebrala do jídelny, kde byl již ke snídani připraven nakrájený chléb a teplá kaše. Při jídle se snažila seřadit podle důležitosti seznam věcí, které má udělat.

Jako agent v terénu měla přístup k dokonalým satelitním snímkům a k nejdůmyslnějším počítačům, které byly schopny z fotografie zhotovené ze vzdálenosti osmdesáti tisíc metrů udělat podrobnou mapu, na které bylo možno rozeznat pryskyřičníky od jiných stromů.

Existovalo několik map Darkoveru. Obchodníci, kteří se vydávali do Hellersu, sledovali trasy, po nichž se ubírali již jejich pradědové. O území za Nevarsinem bylo známo jen to, že je tam zmrzlá půda a divočina. Mapy vytvořené pomocí satelitu jim pomohou. Magda si však uvědomovala, že to určitě stačit nebude.

Jaella sešla dolů již oblečená na cestu, v jezdeckých kalhotách a botách. Magda ještě nikdy předtím neviděla, že by měla jako žoldněřka nebo bojovnice u pasu nůž Amazonek v podobě krátkého meče. Sedla si vedle Magdy.

„Půjdu se postarat o jídlo na cestu,“ řekla. „A ty by sis měla sehnat jezdecký plášť. Budeš ho potřebovat, až se dostaneme do hor, protože žádný jiný kabát není dostatečně teplý. Myslíš, že by se nám podařilo sehnat i několik terranských spacích pytlů? Jsou lepší než ty, které se

prodávají na tržišti.“

„Zařídím to.“ Náhradní teplé ponožky, přemýšlela, náhradní rukavice, krém proti spáleninám od slunce, sluneční brýle... Vstoupila malá skupinka žen, které se chystaly jít na tržiště, a nabíraly si kaši. Sherna se podívala po Jaelle.

„Jsi v jezdeckém? Chystáte se pryč už brzy?“

„Jak jen to půjde. Jedeme s nákladem na sever.“

„Když uvidíš v Armidě Ferriku, vyřid’ jí ode mě pozdravy.“

Sherna dojedla kaši a šla do kuchyně pro další chléb. Když se vrátila, zeptala se Magdy: „Ty pojedeš s Jaellou, přísežná sestro?“

Magda přikývla, ale cítila se v rozpacích. Jedna z věcí, které jí na životě v domě vadily, byla ta, že se tam každý směl vměšovat do soukromého života druhých.

Nikdy neviděla Jaellu při práci, které se vyučila. Naprosto ji uchvátila rychlost, s jakou Jaella vytvořila seznam potřebných věcí a začala procházet jednotlivými položkami.

„Mapy, spacáky, možná několik plechovek s terranskými výživnými nápoji, ty by se vysoko v horách mohly dobře hodit. Táborový vaříč a tablety s koncentrovaným palivem. Píšu ti všechno, co je potřeba donést z terranské zóny.“

„Měla jsem říct Cholayně...“

Jaella si povzddechla. „Pokud myslíš, že bys měla, tak to udělej. Rafaelu ale zná, ne?“

„Rafaella je na seznamu oddělení Kartografického výzkumu a v rozvědce jako nejlepší z dosažitelných...“ Magda se odmlčela a spolkla slovo *místních*, místo něhož použila výrazu: „Darkoverských průvodců. Nikoli *průvodkyň*, nýbrž průvodců vůbec. Samozřejmě, že ji Cholayna zná. Pravděpodobně ji doporučuje na všechny větší akce.“

Jaella přikývla. „Rafi se mi jednou zmínila, že ji baví pracovat s Terrany. Mají dobré vybavení a nikdy se nehádají kvůli rozpočtu. Buď s cenou souhlasí, nebo řeknou, že je to příliš, a jdou někam jinam. Nikdy nesmlouvají. A taky dávají největší spropitné.“

Magda si vzpomněla, že není málo takových Darkoveranů, kteří pracují pro Terrany a v skrytu duše jimi přitom opovrhují. Když trávila v cechovním domě první rok, sama zažila takový vztah, založený

z poloviny na sympatiích a z poloviny na nenávisti, s Rafaellou.

„Sherna mi zase nedávno povídala,“ pravila Magda, „že ona s Terrany ze stejného důvodu obchoduje jenom nerada. Když jsou ve službě, jde všechna legrace stranou. Nelíbí se jí, že nikdy nesmlouvají, ale řeknou přímo buď ano, nebo ne.“

„Vím, jak to myslí,“ odpověděla Jaella. „Že Terrané nemají žádný smysl pro humor. Ani Rafaella ho nemá. Proto s nimi tak dobře vychází.“

„Proč by se měl každý při obchodu projevovat jako smíšek?“

„Je to hra, zábava. Jde stále o jedno a to samé: sice se jedná o jediný *sekal*, ale všichni jsou spokojeni, jak dobře pořídili.“

„V tomhle nedokážu najít ani kousek zábavy. Mám ráda, když vím, na čem jsem, přijmout to, nebo to rovnou odmítnout, a ne hrát hodinové hry pokaždé, když si chci koupit košík nebo boty!“

Jaella položila své družce láskyplně ruku na zápěstí. „Já vím. Jsi hodně podobná Rafi, víš to? Domnívám se, že proto spolu nedokážete dobře vyjít.“ Odstrčila prázdnou misku. „Nezapomeň na brýle proti slunci. Až se dostaneme do Kilghardu, pojedeme dlouho přes sněhové pláně.“

Když potom Magda procházela městem, vzpomněla si, jak jí připadalo, že Jaella i Camilla berou jako samozřejmost, že se na tu cestu vydají. Ani je nenapadlo, aby se za Lexii a Rafaelou pustily a přivedly je nazpátek.

Je to moje chyba. Neměla jsem jí vůbec povídat, co jsem o sesterstvu zjistila. Tím to všechno začalo. Sama byla také zvědavá, co se za touto záhadou skrývá. Rozdíl byl však v tom, že ona by se nikdy na vlastní pěst nevydala po tom pátrat.

Nejsem žádný dobrodruh. Proto jsem se možná neměla mezi Jaellu a Rafaellu míchat. Jaella nikdy nemůže být spokojená na jednom místě.

Muži u brány do kosmického střediska řekla svoje identifikační číslo a přistihla se, že si připadá jako zlodějka. *Co to se mnou je, vždyť mám tady na všechno plný nárok, jsem akreditovaná agentka a všichni tady vědí, že jdu do své řádné práce. Vlastně je mojí povinností nepustit Lexii do neprozkoumaných míst na Darkoveru bez důkladných map!*

V ubytovně společenství Most již nosila uniformu, na jejímž límci

byl kovový plíšek s identifikačním číslem, což ji zbavilo úmorného opakování při každém vstupu do budov centra. Pozdravila se s mladými darkoverskými sestrami, které se tam právě připravovaly na směnu, odebrala se svižně ke své skříňce a začala se převlékat do tmavé tuniky a těsných kalhot s červeným lemováním, které jí umožňovalo volný přístup do všech oddělení, kromě zdravotnického. Když hbitě prošla chodbami k hlavnímu sálu Kartografického oddělení, monitory jí povolily vstup. Našla si volný terminál a požádala počítač o satelitní snímek okolí Nevarsinu. Byl natolik zřetelný, až musela zkřivit rty a tiše hvízdnout.

A Lexie se domnívá, že by tam někde mohlo být skryté město, které uniklo radarům a satelitům? Ta holka nemá rozum!

Jestliže tajemství sesterstva přece jenom existovalo - a Magda byla nakloněná tomu věřit -, musí se nacházet v některé z nepřístupných částí jiného světa. Co znala Jaellu, vyprávěla jí o Kindře n'ha Mhari, Jaellině nevlastní matce, která dovedla lady Rohanu do Suchého města. Byla to legendární cestovatelka a žoldněřka. A jestliže ta řekla, že poznala ženy, které v legendárním městě byly, jak by si Magda mohla dovolit říci, že nic takového neexistuje?

Stisknula tlačítko, pomocí něhož počítač dokázal satelitní fotografií převést v detailní mapu. Chvíli ji na obrazovce studovala a upravovala, aby se podobala darkoverským mapám, které viděla u Rafaelly v její sbírce, a pak zadala jejich vytisknutí. Laserová tiskárna pracovala tichounce a za necelou půlminutu z ní vylezla hotová mapa. Vzala si ji do rukou a ještě dlouho ji studovala, vyhledávala případné chyby a porovnávala je s ostatními fotografiemi na obrazovce, dokud si nebyla naprosto jistá, že má tu nejdokonalejší mapu, kterou mohla získat.

V prvních letech práce ve zpravodajské službě pracovala s Petrem Haldanem a procestovali spolu téměř celé území Sedmi panství a úpatí Hellersu. Vytvořila sama několik prvních map, přestože Petrovi to šlo lépe. Jí šly zase lépe jazyky. Když se dívala na některé cesty (na každé jiné planetě kromě Darkoveru by byly nazývány dobytčími stezkami), začaly se jí z paměti vynořovat vzpomínky na polozapomenutou dobu... Jak byla tenkrát mladá, kolik měla energie a odvahy! Je možné, že ona a Jaella spolu projely Scaravelský průsmyk ve výšce téměř čtyř tisíc metrů? Ano, pomyslela si .chmurně, *Jaella má jizvy, kterými to může dokázat.* A jindy, jak zase jela za Petrem v převlečení do Sněž-

ného města, do Nevarsinu *cristoforů*... Po chvíli si povzdechla, obrátila se zpátky k obrazovce počítače a vyžádala si ještě jeden soubor map, které byly k dispozici, tentokrát severně od Nevarsinu.

Studovala několik úzkých cest vedoucích do divočiny. Zmíněná planina je přes dva tisíce metrů vysoko. Mohou tam trpět nedostatkem kyslíku a je téměř jisté, že tam budou bančiové, slepí masožraví ptáci, kteří neumějí létat a kteří se neuvěřitelnou rychlostí dokáží přiblížit ke všemu, co dýchá, a kteří jsou s to rozčtvrtit koně jediným úderem svých děsivých drápů. Na neprozkoumaných územích, na mapách označených šrafováním, mohou číhat neznámá nebezpečí. Některé z průsmyků byly položeny ještě výš než Scaravel a většina území byla světle modře vyšrafována - *Neprozkoumané, chybějí data*. Jestliže to, co hledají, skutečně existuje, musí se to ukrývat právě tady.

Jehly v kupce sena?

Na těch legendách musí něco být. Jestliže ty ženy, které Kindra znala, se tam dostaly a směly odtamtud odejít, musí být možné - byť jistě ne snadné - vypátrat nějaké bližší informace, koupit si je, podplatit ty, kteří vědí...

Ale tohle všechno je potřeba udělat na darkoverské straně. Terranské zdroje v této sféře již dostatečně vyčerpala. Ve skladu si vyžádala spací pytle, pevné palivo do táborového vaříče, brýle proti slunci a krém na opalování. Nic z toho nebylo pro kteréhokoli agenta z oddělení kartografie nebo rozvědky neobvyklé, a proto tím nemohla vzbudit žádné podezření. A i kdyby jí měly být připsány na osobní účet, nikdy by tím nemohla vzbudit pochybnosti, ani by nikdy nemusela vysvětlovat, k čemu je potřebuje.

Napadlo ji, jestli i Lexie získala takovýmto způsobem vybavení na cestu. Alexis Andersová byla podobně jako ona vyškolená ve špionážním středisku na Alfě, ale Lexie byla mladší než ona, takže měla s takovýmito záležitostmi mnohem méně zkušeností.

Za chvíli si Magda na obrazovce ještě vyhledala přístupový kód do osobního oddělení.

Podle očekávání se dozvěděla, že Andersová Alexis, zvláštní pilotka oddělení Kartografického výzkumu, je v současné době na dovolené a vyžádala si horolezecké vybavení. *Velice zajímavé*, pomyslela si Magda, když měnila na počítači program.

Bude muset zajít dolů do skladu a vyzvednout si věci, o které požádala. Zjistila, že platba za ně jí již byla stržena z jejího osobního účtu v centru. Téměř ji to přivedlo na mizinu, protože platy detašovaných pracovníků nebyly nijak vysoké. Ještě že dostávala příplatek za práci, kterou jí v poslední době ve společenství Most zařídila Cholayna, neboť jinak by na to všechno neměla dost peněz.

No, určitě to za to bude stát. A o to jde především.

Upřesnila, jaký typ zboží chce, zeptala se na ceny některých položek - Jaella je na tržišti na Starém městě určitě dostane levněji - a připravovala se na odchod do ubytovny Mostu, aby se převlékla do šatů, které doposud v terranské zóně nazývala pracovním převlekem. Když vypnula počítač, rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že ve dveřích kanceláře stojí Vanessa ryn Erinová.

„Myslela jsem si, že to budeš ty. Co potřebuješ vědět o Lexiiných záznamech, Magdo? Zvědavost není propustkou k čenichání v osobních dokladech, to přece víš. Měla jsem o tobě lepší mínění.“

„Když už mluvíme o čenichání, tak jak to, že sleduješ, co dělám?“

„Záležitosti osobního oddělení jsou mým zaměstnáním, Magdo. Nikoli tvým. Pojď se mnou - tohle musíš vysvětlit.“ Vanessa se odmlčela a chladně pohlédla na Magdu. „Myslím to smrtelně vážně. Mohu tě nechat psychicky monitorovat i za mnohem menší přestupek, než je tohle.“

Magda, která ze srdce nenáviděla lži, jí už už chtěla říct celou pravdu. Z bezpečnostních důvodů se však nakonec rozhodla, že o Jaelle a Camille pomlčí. Kvůli nim bude lepší si vymyslet nějakou drobnou lež, která by Vanessinu podezíravou představivost dokázala uspokojit. Avšak, podobně jako mnoho jiných pravdomluvných lidí, Magdu zrovna žádná nenapadala. Rozzlobilo ji to. Pomyslela si: *Nemůžu tady přece jen tak stát a mžourat jako malá holka, kterou chytili, jak krade cukroví z kuchyně!* Přestože ve skutečnosti právě tohle dělala.

Nakonec ze sebe vypravila: „Chtěla jsem jenom vědět, co Lexie dělá. Viděla jsem ji sice nedávno na setkání Mostu, ale po tom, co všechno musela prožít, jsem chtěla vědět, jak se jí daří.“ Vzápětí ji napadlo, co měla říct především: „Vypadá to, že utekla s Jaellinou partnerkou. Potřebujeme vědět, kterým směrem se pustily. Rafaella nenechala Jaelle žádný vzkaz a ...“

„Jak jsi již zjistila, je na dovolené,“ odpověděla Vanessa. „Ale když jsem naposledy mluvila s Cholaynou, nabyla jsem spíš dojmu, že Lexii pověřila nějakým zvláštním úkolem, na jehož základě dostala vybavení zdarma. Najala si průvodkyni ze sester cechu a vydala se do pohorí Kilghardu studovat ženské lidové tance.“

„Takže...“ Magda zmlkla a dodala bezbarvým hlasem: „Tomu nevěřím.“

„Proč ne? Je to hezká a nijak zvlášť náročná práce, kterou se vyplácí dělat v rámci placené dovolené. Všichni něco takového čas od času podnikáme.“

Celý následující půlrok si Magda vyčítala, že při tom Vanessu prostě nenechala. Bylo to tak prosté vysvětlení a ušetřilo by jim nesmírnou spoustu potíží - a stačilo, že tomu Vanessa sama věří.

Místo toho se zhluboka nadechla a vyjádřila svůj údiv i rozhořčení.

„Za jakého pitomce mě považuješ, Vanesso? Ano, existují průvodkyně z cechu, které doprovázejí terranské ženy do kopců, aby studovaly lidové tance, balady nebo hru na *rryl*, případně pletení košíků. Ale Rafaella? Rafaella vedla naši výzkumnou expedici do Scaravelu! Právě Rafi byla požádána, aby vedla skupinu devadesáti mužů, pět set tažných chervinů, půl tuctu horských vůdců a velela jim! Ale Vanesso! Skutečně si myslíš, že by Rafaella n'ha Doria přijala průvodcovství na takovou malou a nedůležitou nedělní výpravu jedné terranské ženy, která si chce poznamenat, jaký je rozdíl mezi *secainem* a anhazackým kruhovým tancem? Možná, ale opravdu jenom možná, bych tomu uvěřila, kdyby to byly milenky a chtěly si někam vyjet na výlet. Nic jiného mě nenapadá. Ale protože Rafaellu znám, ani trochu tomu nevěřím. Přestože toho o Lexiině milostném životě mnoho nevím, ráda se s tebou vsadím o týdenní plat, že je naprosto a výhradně heterosexuální. Nebo sis snad nevšimla, jak se zatvářila, když jsem jí představovala Jaellu jako svoji družku?“

Vanessa pokrčila rameny. „O tom jsem moc nepřemýšlela. Jenom jsem nabyla dojmu, že si chce vyjet do hor. Koneckonců Lexie je vystudovaná agentka. Myslím, že po té havárii to je jediný úkol, který jí může být zadán. Věděla, že potřebuje průvodkyni, a domnívám se, že jednoduše požádala o tu nejlepší na seznamu.“

„A Rafaella to jen tak přijala? To je hloupost.“

Vanessa rozzlobeně vyhrkla: „Copak si skutečně myslíš, že po tmu všem, čím Lexie musela projít, si nezaslouží trochu odpočinku na dovolené? Není snad zločin najmout si průvodce, který je hodně zkušený. Pokud si ho ovšem může dovolit zaplatit. Možná, že Rafaella potřebuje nějaké peníze za snadnou práci, kterou může lehko získat od cizinců, kteří jsou ochotni platit čtyřikrát...“ Náhle zmlkla a po chvíli zadumaně pokračovala: „Nebo možná jí Cholayna zadala nějaký tajný úkol a studium místních lidových tanců je pro to jen zástěrkou. Ve skutečnosti má za úkol něco mnohem důležitějšího a tajnějšího...“

„No konečně,“ pravila Magda. „Začínáš té záhadě přicházet na kloub.“

„Ale... Copak by Cholayna něco takového udělala, aniž by se poradila s personálním oddělením a ujistila se, že je Lexie dostatečně způsobilá? Vidiš, Magdo. Tohle je moje práce. Kdyby se někdo docela nedávno zhroutil a prošel totální insomnií, než bych ho pustila zpátky do terénu, vyžádala bych si posudek ze zdravotnického. I když má Cholayna tendence... jaksi sama rozhodovat o lidech...“ Zmlkla a Magda, která věděla, co má na mysli, to dopověděla za ni.

„Vzpomněla sis na to, jak já byla málem propuštěna nebo požádána, abych alespoň podala výpověď sama, že, Vanesso? To je jasné. A byly chvíle, kdy jsem si mnohokrát přála, aby se za mě nikdy nebyla přimlouvala. A věř mi, že tohle je jedna z nich.“

Vanessin hněv však nebyl namířen přímo proti Magdě, jak se zprvu domnívala. Magdu to tak vyděsilo, že začala zřetelně vnímat, co se Vanesse honí hlavou: Vanessa byla Terranka, bez schopností mimosmyslového vnímání, a Magda ani nemusela umět číst myšlenky, aby věděla, co si myslí: *Lexie má právo se nepřipojovat k Mostu, pokud nechce. Ale nemá žádné právo námi manipulovat jen proto, že si myslí, že jsme se stali téměř nesvéprávními domorodci nebo něco takového! Copak nechápe, že Magda a Cholayna jsou moje sestry a že když jim způsobí nějaké potíže, zaplétá do toho také automaticky mě?*

Nahlas však Vanessa jen řekla: „Tak se na to pojďme zeptat přímo Cholayny.“

9. KAPITOLA

Téměř po celou dobu, co ji znala, bylo Magdě záhadou, jak Cholayna pracuje. Nikdy totiž nevypadala, že něco skutečně dělá, ať už Magda vstoupila do její kanceláře v ústředí, nebo ji vyhledala ve speciálních pracovnách Akademie na Alfě. Přesto to podle výsledků vypadalo, jako kdyby Cholayna bez ustání po celou dobu vyvíjela horečnou činnost.

Dnešek nebyl žádnou výjimkou: Cholayna byla uveleběna v pohodlném křesle, malé nohy měla výš než hlavu a oči zavřené. Když však Magda s Vanessou vstoupily do místnosti, otevřela je a usmála se.

„Myslela jsem si, že se tady co nejdřív ukážete,“ pravila. „K čemu potřebuješ ty satelitní mapy, Magdo?“

Proto jsem říkala Jaelle, že bych o tom Cholayně měla povědět. Ona vždycky ví všechno!

Vanessa však nedala Magdě příležitost odpovědět.

„Nedoufám, že mi to povíš, protože to je jistě tajné,“ začala.

„Ale je Lexiin důvod dovolené, při níž hodlá studovat místní lidové tance, jenom zástěrkou pro nějaké důležitější poslání v rámci oficiální výzvědné činnosti?“

Cholayna vypadala mírně překvapená. „Ne, je v tom jenom to studium cizí antropologie. Musela jsem to schválit, protože pokaždé, když jde Terran do terénu - což v praxi znamená, že se vydává dále než deset kilometrů za Staré město -, musí o tom vědět zpravodajská služba a ubezpečit se, že tím neleze někomu jinému do zelí. Po tom,

co zažila, jsem měla pocit, že bez dlouhého a důkladného odpočinku se nebude moci vrátit zpátky do letadla. Tak jsem ji pustila. Koneckonců v té oblasti není co vyzvídat. Nebo si myslíte, že jsem to místo určila sama?“ Usmála se na Magdu, která její úsměv opětovala. Vanessa vypadala, jako by měla nějaké podezření, ale Magda byla natolik zdatnou telepatkou, že poznala, kdy hovoří pravdu.

„Takže to není žádná zástěrka pro expedici, kterou chce podniknout do Hellersu, jak mi o tom říkal Petr Haldane?“

„Nic takového!“ zasmála se Cholayna. „Lexie připustila, že když se vrátila, byla dost mimo a první dny vůbec nevěděla, co se s ní děje. Vlastně se chtěla ujistit, že to, co v těch okamžicích povídala, se nedostalo do oficiálních záznamů. Ví, že Petr a já jsme dávní přátelé. Pak mi pověděla o tom, že by potřebovala důkladný odpočinek a ráda by se vydala někam do hor studovat místní zvyky. Na to má právo, jako každý z nás. Doporučila jsem jí, ať si najme pořádnou průvodkyni z Mostu, která ji bude na cestě doprovázet, a dala jsem jí pracovní volno na antropologický výzkum.“

Magda otevřela ústa, ale Vanessa opět promluvila dřív.

„Vidíš, Lorneová? Vidíš to? Povídala jsem ti to...“

Cholayna spustila nohy na podlahu. „Co to mezi vámi je?“

„Cholayno... Co bys řekla tomu, že Lexie si pro svoji cestu jako průvodkyni najala právě Rafaellu n'ha Dorii?“

„Vzhledem k tomu, že vím, kolik si Rafaella účtuje,“ odvětila Cholayna, „tak bych jí řekla, že nakoupila dost mizerně. Já osobně znám přinejmenším půl tuctu žen, které by ji na takový výlet doprovodily za poloviční cenu, ne-li za čtvrtinu toho, kolik chce Rafaella...“

Ale pak se odmlčela. Bylo to děsivé: Magda úplně vycítila, jak tato informace proniká vnějšími vrstvami Cholayniny pomalé dobrosrdečné mysli. Poprvé od studijních dob pod jejím povrchem spatřila pronikavou inteligenci.

„Ve jménu milionu ohňožroutských démonů, co mají ty dvě za lubem?“ napřímila se Cholayna a přivřela oči.

„Já si myslím,“ začala Vanessa, „že Lexie objevila způsob, jak expedici podniknout, aniž by musela projít všemi formalitami. Přinejmenším to vrhá divné světlo na tebe a tvůj úsek, Cholayno.“

Cholaynina tvář zpřísněla a husté stříbrné obočí se jí nad tmavýma

očima naježilo. „Mělo mě to napadnout dřív. Vyučovala jsem Lexii a měla jsem poznat, kdy je neupřímná! Tak proto chceš ty mapy. Ale po čem teda podle tebe pátrají?“

Magda jí podala dopis. Cholayna na něj rychle mrkla a pak ho odhodila na stůl.

„Hm. Vypadá to jako přísně soukromý dopis. Ale protože tě znám, vím, že bys mi ho neukazovala bez nějakého pádného důvodu. Ale proč mi to všechno nepovíš ty sama?“

Magda jí dopodrobna vylíčila obsah dopisu.

Cholayna se zamračila. „Honit se za představami z pohádek je Lexii stejně podobné asi jako touha studovat lidové tance.“

„To by ses divila! Lexie je viděla - nebo si myslí, že je viděla ve stejné podobě a za stejných okolností, jako jsem je viděla já.“ Magda se zhluboka nadechla a vysvětlila, co spatřila v Lexiinih myšlenkách, když ji monitorovala: zahalené ženy, hlasy, křik vran. Cholayna jí naslouchala a poklepávala přitom nepokojně svými dlouhými prsty na skleněný povrch psacího stolu.

„Vždycky jsem věřila,“ řekla nakonec Magda, „že pokud existují, nacházejí se jen v jiném světě. Ale Camilla mi říkala, že Kindra znala nějaké ženy, které tam byly. I Marisela o nich něco ví, ale nikomu o tom neřekne.“

„A ty se chceš za nimi pustit?“ napřímila se Cholayna. „Dobrá. Udělím ti povolení pro všechny mapy, které byste mohli na cestě potřebovat. A ty sežeň zásoby, Vanesso, nebude mi trvat déle než...“ Podívala se na chronometr: „... půl hodiny a budu připravená na cestu.“

Magda se zatvářila překvapeně: „Cholayno, ty přece nemůžeš...“

„Slovo nemůžu pro mě neplatí,“ odpověděla Cholayna, ale přitom se usmívala. „Přemýšlej, Magdo! Jestliže je teorie Alexis Andersové správná a v oněch místech si zřídila některá zpravodajská služba z jiných planet radary a satelity, o nichž nemáme ani tušení, není to problém, o kterém bych měla vědět jenom já. Všichni bychom pak mohli být vyhozeni z práce. A Petr Haldane by mohl jít k soudu za to, že o tom nevěděl. Od čeho si myslíš, že jsem tady? A jestliže máš pravdu ty a nějaké tajemství sesterstva doopravdy existuje, tak si snad nemyslíš, že bych nechala nějakého nekvalifikovaného amatéra

z oddělení Kartografického výzkumu, který je. natolik arogantní, že se ani nepřidal k Mostu, aby se vměšoval do nejvnitřnějších záležitostí Darkoveru? A pokud se má někdo z nás, co nejsme Darkoverany, plést do záležitostí sesterstva, je lépe, když to budeš ty a já než Lexie, nemyslíš?“

To vše byla pravda, a Magda na to nemohla vůbec nic říct. Přesto však pokračovala v protestech:

„Bylo ti přece jasné hned od začátku, když jsi sem nastoupila, že v terénu pracovat nikdy nemůžeš, Cholayno. Kdybys jela s námi, nebyla bys v bezpečí, protože by všichni okamžitě poznali, že nejsi místní.“ Darkover jako jedna ze „ztracených kolonií“ osídlených člověkem byl založen komunitou z Britských ostrovů a skládal se výhradně z příslušníků bílé rasy.

Cholayna namítla: „Co na tom někde venku v divočině záleží? Budou si myslet - tedy pokud potkáme někoho, kdo bude schopen něco si myslet - že jsem deformovaná, spálená sluncem nebo tetovaná Suchozemci jako jejich otrokyně. Nebo, jak si zprvu myslely ženy v domě, že mám nějakou strašlivou kožní chorobu. Nebo že nejsem člověk.“ Cholayna pokrčila rameny. „Zavolej do skladu, Vanesso. Ale já ještě předtím zkontroluji Magdin seznam, nemá cenu, abychom některé věci braly dvakrát. Bereš dost krému na opalování a náhradních brýlí proti slunci?“

Magda se jednou v pohoří Kilghardu málem dostala pod kopyta prchajícího stáda chervinů, druhu podobného srnci, který se tady používal jako tažné a dojné zvíře. Nyní prožívala podobný pocit. Napadlo ji, co tomu asi Camilla s Jaellou budou říkat. Cholayna se omluvila a rychle se odebrala do svého apartmá, odkud se vzápětí vrátila s překvapivě malým zavazadlem osobních věcí.

„Všechno ostatní kromě bot dostanu ve skladu. Budou na mě čekat u brány. Tak pojďme. Jsou mapy hotové, Vanesso? Mluvila jsem se svou podřízenou a je připravena převzít velení na neomezenou dobu. Řekla jsem jí, že se jedná o přísně tajnou misi, a aby se o tom před Petrem Haldanem vůbec nezmiňovala, dokud nebudu pryč déle než desetidení. Tak jdeme.“ Přehodila si vak přes rameno.

„Počkejte,“ vyhrkla Vanessa. „Půjdu s vámi.“

„Neblázni, Vanesso. Nemůžeš přece...“

„Já neblázním, to spíš vy,“ odvětila Vanessa. „Nemáte na to výhradní právo. Za prvé: od svých šestnácti let se věnuji horolezectví. Vedla jsem první ženský tým na Montenegro na Alfě, což byl jeden z prvořadých důvodů, proč jsem sem byla vyslána. Vím totiž o drsném podnebí víc než jiní. A vy samy jste se zmiňovaly o tom, že co se týče počasí, je Darkover naprosto nevyzpytatelný, obzvláště v Hellersu. A za druhé jsem členkou společenství Most a to, do čeho se Lexie pustila, vrhá nepříznivý stín na všechno, co se našemu společenství na Darkoveru podařilo vybudovat. Z čehož vyplývá, že na tom mám stejně velký zájem, jaký na tom má ona nebo vy. A za třetí...“ Zvedla ruku, protože se ji Cholayna pokoušela umlčet. „Pokud chcete dělat potíže, tak vám musím připomenout, že osobní oddělení má nárok donutit každého, kdo se vydává do terénu, aby podstoupil psychologické a fyzické testy na způsobilost. Jen to zkuste odejet beze mě! Zaručuju vám, že... Ne, vyslanec vám zaručí, že ani jedna z vás neprojde branou centra.“

„To ale nemá daleko k vydírání!“ zamumlala Cholayna.

„To je pravda.“ Vanessa sklopila zrak. Po chvíli se Cholayna rozesmála.

„Copak jsme se všechny dočista zbláznily? Máš deset minut, Vanesso. Sejdeme se u skladu.“

Když procházely městem, přidržovala si Cholayna kolem obličeje kapuci bundy, lemovanou drahocennou mimozemskou kožešinou. Určeným místem setkání byla hospoda, kterou všechny znaly. V tuto hodinu byla poloprázdná, jenom několik strážců tam vychutnávalo polední džbáněk piva a mísu vařených nudlí. Vpředu hrála malá skupinka strážců šipky, ale Magda si vzápětí všimla Camilliny vytáhlé štíhlé postavy, stojící uprostřed nich s nožem v ruce.

„Tak dělej,“ křičel jeden z nich, „dokaž to a jestli se jen tak nevytahuješ, vyhraješ naše sázky.“

„O vaše peníze mi nejde,“ pronesla Camilla svým jemným hlasem a hodila nožem. Přistál přímo uprostřed terče. Ozvaly se vzrušené výkřiky. Camilla se zasmála a sebrala tučet mincí, které ležely na barovém pultu, a strčila je do kapsy. Pak si došla pro nůž. Spatřila u dveří Magdu a šla ji pozdravit.

„Zase se vytahuješ, *bredhiya*?“ zeptala se Magda.

„Nikdy nebudou schopni uvěřit, že nějaká žena dokáže házet nožem rychleji a přesněji než oni. Když jsem byla žoldnéřkou, vydělávala jsem si tak na pití,“ odpověděla Camilla. „I tentokrát potřebuji peníze. Vydala jsem se z posledního, když jsem ráno kupovala potřeby a jídlo na cestu. Podařilo se mi sehnat dva náhradní koně.“ Stejně lehce přijala Cholayninu a Vanessinu přítomnost a zavedla je ke stolu vzadu v místnosti, kde na ně čekala Jaella.

„Objednala jsem pro nás všechny polévku s chlebem. Tak jako tak musíme sníst alespoň jedno teplé jídlo, než se vydáme na cestu.“ Mrkla na Cholaynu a dodala: „Nebude to asi splňovat tvoje požadavky, Cholayno. Víím, že nejíš nic, co se předtím samo pohybovalo, ale na to si nyní budeš muset prostě zvyknout.“

Vypadalo to, jako by celou tu dobu dobře věděla, že Cholayna a Vanessa půjdou s nimi. Možná to skutečně věděla. Magdě bylo jasné, že se jí na to nikdy neodváží zeptat a že Camilla jí to sama nikdy neřekne.

10. KAPITOLA

Bylo ještě časně po poledni, když opustily město, a před západem slunce stačily přejet Dammerungský průsmyk. Nebyl nijak zvlášť vysoko ani příliš příkrý, ale když začaly klesat, pohlédla Camilla, která nasadila ostré tempo, uznale na obě Terranky.

„Jsi v dobré kondici, Vanesso. Cholayno, ty jsi o něco změkčilejší, ale ne o moc víc než tyhle dvě, které se povalují s dětmi v Armidě. Brzy se otužíš!“

Pustily se cestou na sever a nasadily nejrychlejší krok, jakého byla tažná zvířata schopna. V posledních zarudlých paprscích slunce si Cholayna sundala z hlavy kapuci. Vypadala šťastná a o něco později, když jela Magdė po boku, jí řekla: „Úplně jsem zapomněla, jaké to může být! Po sedmi letech za stolem v kanceláři a po patnácti letech učení ještě předtím jsem nabyla dojmu, že už se nikdy nedostanu ven do terénu. Vůbec jsem si nedokázala představit, jaké to bude. Zůstala jsem na Darkoveru, protože jsem tu měla dobrou práci, hlavně ve společenství Most. Ale je báječné dostat se zase ven na vzduch. Už je to všechno tak dávno!“

Musela dřív pracovat někde v terénu, když jí dovolili vyučovat, pomyslela si Magda a nikoli poprvé ji napadlo, kolik tak Cholayně může být let. Nikdy však neměla příležitost se jí na to zeptat.

Slunce zapadlo a na Venezské kopce okamžitě padla tma, což bylo pro Darkover typické. Nepršelo a Camilla chtěla využít pěkného počasí, takže nasadila ostré tempo. Byla již skoro půlnoc, když dala signál

k přestávce. Postavily rychle při světle svítilny tábor a Cholayna udělala menší ohýnek, kde začala hřát vodu na nápoje, aby měly k chlebu a studenému masu něco teplého do žaludku.

„Mohly bychom si obstarat čerstvé jídlo v blízké vesnici, čímž bychom ušetřily zásoby na cestu,“ řekla Camilla s plnými ústy sušeného ovoce. „Potom se dostaneme do hor, kde jsou vesnice, v nichž by bylo možno doplnit zásoby, od sebe vzdáleny tři nebo čtyři dny jízdy.“

„Jak poznáme, kterým směrem máme jet? Neptám se nevhod?“ ozval se Vanessin tichý hlas ze tmy za ohništěm. Odpověděla jí Jaella:

„Margali ti o tom dopisu nic neřekla? Rafaella mi vzkázala, že na nás bude tři dny čekat na místě, kde jsme zabily cherviny. Ví, že si to místo dobře pamatuju. Bylo to před deseti lety, kdy jsme byly ještě malé holky a cestovaly jsme s Kindrou. Došlo nám jídlo i voda a my raději zvířata zabily, než bychom je nechaly pojít hladem. Čerstvé maso nám umožnilo přežít bez vody. Od té doby jsem nikdy takový hlad neměla a pevně věřím, že už ho nikdy nezakusím.“ Krátce pohlédla na temnělou oblohu. „Měly bychom jít pomalu spát. Tohle počasí může vydržet ještě zítra, ale když se změní, je dost pravděpodobné, že to bude na dlouho. Na sever od Dammerungského průsmyku se dostaneme na úpatí hor. Nechtělo by se mi strávit desetidení někde v jeskyni kvůli sněhové bouři! A potom taky chceme dohonit Rafaelu.“

Jaella tuhle práci vykonávala již celé roky. Mnohokrát za život zakusila, jaké to je, když na jejím úsudku o počasí závisí její život nebo životy druhých. Vanessa šla bez řečí pomáhat Camille s koňmi a Cholayna začala rozbalovat spací pytle.

Spaly v kruhu, nohama k vyhasínajícím uhlíkům v ohništi. Magda pozorovala na Darkover nezvykle jasnou oblohu, posetou hvězdami, a přemýšlela, co jim řekne Rafaella na to, že s sebou vzaly Terranky.

Jaella se ozvala ze tmy, jako kdyby Magda promluvila nahlas: „Říkala nám, ať s sebou vezmeme několik lidí, kteří jsou zvyklí na polní podmínky a nebojí se cesty...“

„...a rozkazů,“ dodala Magda zadumaně. Nebyla si jistá, jestli právě toto Vanessa a Cholayna zvládnou.

A co když Rafaelu nedoženou? Tohle byl nebezpečný výlet do neznámých končin, kam ještě ani sami Darkoverané jakživi nevstoupili.

Jak chtějí najít město, o němž ani nevědí, jestli skutečně existuje? Bolela ji záda, protože dlouhým jízdám již odvykla. Pomyslela na Shayu a před očima se jí náhle objevil obrázek spícího dítěte v Armidě.

Co tady vůbec dělám? Mám rodinu, dítě, domov a práci, kterou miluji, a přesto jsem se ocitla na cestě do neznáma, jejímž cílem je sen, legenda, vzdušný zámek...

Objevily se před ní Damonovy oči a kárající obličej lady Callisty. *Proč jsem se do toho bláznivého podniku zapletla? Měla jsem to všechno přenechat Jaelle. Rafaella je její přítelkyně, mě dokonce nemá ani moc v lásce. A Cholaynina kariéra je také v sázce.*

Pevně se rozhodla, že jim všem ráno řekne, že je tu omylem, a vrátí se do Armidy k těm, které má tolik ráda, a především ke své dcerušce.

Přesto, když usínala, ji zahalilo vzrušení z neznámé cesty, která leží před nimi a která vede na území, kam doposud nev kročila noha žádného Terrana a se vši pravděpodobností ani žádné ženy, vyjma neznámých *leronisek*. Té noci se v jejích snech ozývalo krákání vran.

Čtvrtý den po odjezdu z Thendary se počasí změnilo a v poledne se z oblohy začaly pomalu snášet obrovské vločky sněhu, veliké skoro jako Jaellina dlaň. Jaella začala s tichým klením hledat v zavazadle rukavice a teplou kapuci.

„Doufala jsem, že se dostaneme přes Havraní průsmyk dřív, než začne padat sníh. Cesta přes něj je vždycky nepříjemná. Měla jsem zvolit delší cestu přes Hammerfell, ale já sázela na dobré počasí a doufala, že se nám tím podaří dostihnout Rafaellu o den dřív. Doslechla jsem se v předchozím městě, že letní záplavy smetly kus cesty přes Havraní průsmyk. Za dobrého počasí by to nevadilo. Ale takhle...“ Zmlkla, zastavila se a zahleděla se do dálky, jako kdyby se pokoušela vidět skrz mohutné vločky.

Vanessa se zeptala: „Vrátíme se tedy a pojedeme přes Hammerfell?“

Jaella zavrtěla hlavou, čímž se jí uvolnil zpod kapuce pramen kaštanově hnědých vlasů. „Na to už je příliš pozdě. Už jsme ztratily dva dny. A nemáme ani ponětí, kterým směrem se vydaly. Magdo, nenapadá tě něco?“

Magdě hned došlo, co má Jaella na mysli, protože to často dělávala

téměř automaticky. Měla by už na to být zvyklá. Vzpomněla si, jak před dlouhými lety pátrala pomocí *laranu* v horách po Jaelliných stopách. Ale zamračila se.

„Na to jsou obě příliš daleko.“

„Ale ty už jsi Lexiiinu mysl přece monitorovala,“ namítla Jaella. „To mohlo vytvořit prvotní pouto.“

„Nejsem si jistá, jestli bych o takové pouto vůbec stála,“ odvětila Magda unaveně. Zavřela však oči a pokusila se představit si Lexii. Za okamžik ji skutečně zahlédla, jak se v darkoverském plášti s kapucí předklání na poníkovi... Sníh jí zamlžoval výhled a ona si nebyla jistá, zdali to je sníh v jejích okolí, či sněhová bouře na vzdáleném místě, kde je teď Lexie. A nedokázala ani rozlišit, je-li to vzpomínka, představa nebo skutečný obraz utvořený díky *laranu*.

„Myslím, že jsem viděla...“ řekla pochybovačně. „Jak je zdržela vánice. Možná. Nevím.“ Přestože byla členkou kruhu Zakázané věže, který pracoval s matricí, věděla, že kus nejistoty, jedná-li se o současnost, o vzpomínku nebo o záblesk budoucnosti, v ní navždy zůstane.

„Mohla bych zkusit hádat,“ povzdechla si. „Ale ty bys Rafaellino počínání dokázala odhadnout mnohem lépe.“

„Už jsem se o to pokoušela,“ odpověděla jí Jaella. „Ale vůbec se mi to nelíbí. Tak dlouho jsme si byly blízké a mně to připadá, jako bych se jí hrabala v jejích soukromých věcech. A ona navíc nemá ani špetku *laranu*, takže by to nikdy nemohla pochopit.“

Magda slyšela také to, co Jaella nevyslovila: totiž že to bylo právě její comynské dědictví, schopnost *laranu*, kterou nikdy nemohly společně sdílet, a která se mezi ně postavila a narušila nejen jejich dlouhodobé partnerství, ale i tu kratičkou dobu, kdy byly milenkami. Rafaella byla Jaelle schopná prominout ledacos kromě toho, že porodila dítě s Comynem, čímž se ještě více ponořila do světa, který s ní Rafaella nemohla sdílet. Magdu napadlo, že by jí Rafaella snáze odpustila, kdyby se rozhodla docela opustit Řád žen, které se zřekly světa. To, co jí však odpustit nedokázala, bylo, že Terranka Magda s ní mohla navštěvovat svět, do kterého Rafaella nemohla vstoupit.

„Pokoušet se je vystopovat pomocí *laranu* je pošetilost,“ řekla Vanessa tak netrpělivě, až Magdu na okamžik napadlo, jestli náhodou nepřemýšlela nahlas. Pak se rozpomněla, co předtím říkala Jaelle o

tom, aby se pokusila najít Rafaellu pomocí jejich vzájemného psychického spojení.

„Možná by to jedna z vás dokázala, ale možná taky ne. Nevidím důvod, proč bychom tím měly ztrácet čas. Je důležité vědět, jestli šly právě tudy?“

„Chceme jenom vědět, jak daleko jsou od místa, kde na nás mají podle vzkazu čekat,“ odpověděla Jaella. „Jestliže měly štěstí na dobré počasí a nepříhodila se jim cestou žádná nepříjemnost, mohou už touhle dobou být na Pusté planině, což je to místo, kde jsme tenkrát zabily cherviny. A nám bude trvat tři dny, než se tam dostaneme.“

„Jak je to daleko?“ optala se Camilla. „Moc dobře to tady znám.“

„Za dobrého počasí? Deset hodin od okamžiku, co přejdeme Havraní průsmyk. Ale v takovémhle nečasu? Víš to stejně dobře jako já. Den, desetidení, věčnost. Pokud nás zachytí laviny, nemusíme se tam dostat nikdy.“

„Laviny?“ Cholayna se zahleděla směrem k průsmyku, který skrz poletující sněh nebylo vidět. „Jak vysoko je ten Havraní průsmyk?“

„Jedenáct tisíc padesát.“

„Metrů? Panebože! To se naprosto nedá nazývat průsmykem! To je spíš samostatná hora.“

„Ale ne! Jedenáct tisíc padesát stop...“

„Takže kolik to je v civilizovaných jednotkách?“ dožadovala se Vanessa.

„Podívejte se, já teď opravdu nemám sílu všechny tyhle cifry převádět do vám srozumitelných měr,“ vyštěkla Jaella. „Mám na práci důležitější věci, například jak se ve jménu všech bohyní dostaneme se všemi našimi koňmi přes průsmyk, jestliže byla cesta stržena letními záplavami. Je tam úsek, kterým dokázal projít jenom poník, tak mám obavy, abychom tam prošly s celým nákladem. Nebo snad chcete projít Kilghardem s batohy na zádech a bez náhradních bot? Já tedy ne.“

„Už jsem se šplhala do horších kopců,“ řekla Vanessa. „Věř si tomu nebo ne, Jaello, ale v impériu existují i planety, které mají mnohem vyšší pohoří než Darkover. Jestli nejsi schopná dostat se přes průsmyk, aniž bys využívala svých mystických schopností...“

„Tak poslouchej...“ začala Jaella.

„Bud'te zticha! Obě!“ přikázala jim Camilla. „Jestli tady hodláme jenom tak stát a dohadovat se o tom, co si počneme, tak při tom můžeme využít času a udělat něco pořádného. Vanesso, vyndej zrní. Nakrmíme zvířata. Když se dohodneme, že pojedeme přes průsmyk, budou aspoň nažraná. Jaello, už jsi někdy předtím přejížděla Havraní průsmyk?“

„Dvakrát. Tímhle směrem je to snadnější. Když se jde od severu, fouká tam mnohem silnější vítr. Ale ani z tohoto směru to není žádná procházka. Dělalí mi starosti ty smetené kusy cesty a navíc ten sníh... I kdyby byla Vanessa skutečně tak zdatná, jak tvrdí, nebude to pro ni žádná hračka.“

„Nikdy jsem neřekla, že to pro mě bude hračka,“ namítla Vanessa. „Ale mám pocit, že když je to tak náročné, bylo by lepší, kdybychom to podstoupili dřív, než napadne další sníh. Jestli se Jaella necítí na to vést výpravu, mileráda to za ni převezmu.“

„Já na rozdíl od tebe znám cestu,“ prohlásila Jaella. „Jestli se tamtudy pustíme, povedu vás. Sama nemám obavy ani z toho, kdybychom ho musely projít pěšky. Chervinové to zvládnou, nakonec je to jejich rodný kraj. Ani poníci by tu neměli podle mě mít žádné velké problémy. Ale povídám vám, že na té cestě jsou nebezpečně úzká místa. Ani při nejlepším počasí se nedají projet na koni. V porovnání s tím je Scaravel procházka růžovým sadem. Zkoušela jsem to po oblevě. Jenže jestli přituhne a bude tam náledí... Nemám zrovna chuť na sebevraždu a domnívám se, že vy taky ne.“

„Je to skutečně tak zlé?“ Vanessa chvíli mlčky hleděla na Jaellu. Když potom konečně promluvila, nebylo v jejím hlase k Magdině velké úlevě ani stopy po předchozí jízlivosti.

„Tak co tedy navrhuje? Jestliže je riziko příliš velké, co jiného máme na výběr?“

Jaella chvíli přemýšlela. Pak pohlédla na stále přibývajícím sním a pravila: „Jestliže ho neprojdeme dnes večer, nepodaří se nám to do příštího tání. Proto je to úsek, jímž se v Kilghardu cestuje nejméně. Když je v těch soutěskách náledí, nepustila bych se tamtudy ani za měďák ze Zandruovy hrobky. Neměly bychom pak jinou šanci než se vrátit a obejít ho přes Hammerfell.“

„Zvládneme to ještě dneska?“

„Myslím, že by to bylo lepší za denního světla,“ uvažovala Jaella. „Budu muset koně převádět jednoho po druhém. Jestli jste zvyklé na horský styl lezení po ledě, tak snad ano. Sázela bych na Camillu. Co se týče Magdy, tam si nejsem příliš jistá, ale zvládla přejít Scaravel uprostřed zimy a já jí nemohla pomoci, ani když nás objevil bančiové. Jenže...“ Otočila se a pohlédla na zbývající ženu.

Cholayna se podívala Jaelle zpřímá do očí. „Já strach nemám.“

„To s tím nemá nic společného. Tady teď nejde o osobní odvalu. Spíš jde o tvoje schopnosti zvládat výšky. Magda nemá skoro žádné, ale ví, že já ano, a poslechne mě na slovo. Jenže co ty? Havraní průsmyk je jedna z nejtěžších stezek, které si dokážeš představit. Vanessa se horolezectví věnovala jako svému koníčku, takže vím, že když půjde do tuhého, nezpánikaří. A věř mi, že do tuhého zcela jistě půjde, protože mám tentokrát obavy, které zpravidla nemívám. Když ztratíš nervy ve chvíli, kdy budeme uprostřed průsmyku v nejužším místě, co pak? Nebudeme se moci v tu chvíli obrátit a vrátit se. Jakmile zdoláme polovinu, bude již pozdě. Myslím, že bychom ho měly raději obejít. Nejsem si skutečně dostatečně jistá, jestli bys to vůbec zvládla, a nechci, aby životy nás všech závisely na tvých nervech.“

Cholayna otevřela ústa a chtěla něco namítnout, ale vzápětí je zase zavřela. Nakonec pravila: „Dobrá. Jsem nejslabší článek řetězu. Chcete, abych se vrátila, abyste mohli v klidu pokračovat? Protože z toho, co říkáš, jsem vyrozuměla, že vy ostatní kromě mě to všechny zvládnete. A jestliže byste se rozhodly to objet, pak mnoho šancí, že je dohoníte, nezbyvá, vid’?“

„Kdybychom to obcházely přes Hammerfell,“ odpověděla Camilla, „dost pochybuji, že bychom je dostihly ještě před Nevarsinem.“

„A kdybychom - kdybyste - pokračovaly v cestě přímo, tak by nějaká šance byla?“

„Šance ano,“ kývla Jaella. „Ale ne nějak zvlášť velická. Můžu riskovat všechny naše životy a pustit se přes Havraní průsmyk, ale dostihnout je vůbec nemusíme. Nevím, jestli za tak malou šanci ta cesta stojí. Nejsem hazardérka, a nikdy jsem nebyla.“

„Tak se na mě neohlížejte,“ pronesla Cholayna. „Co chcete podniknout?“

Jaella se k ní rozzlobeně otočila. „To není fér! Jak tě máme nechat? Jsi tady! Myslíš, že bych si tvoji smrt vzala na svědomí?“

„Neměla jsem s vámi vůbec chodit.“

„Toho je teď už pozdě litovat,“ prohlásila Camilla, když Jaella ze zdvořilosti s odpovědí zaváhala. „Co se stalo, stalo se. Vím, proč jsi s námi chtěla jet. A poslat tě zpátky samotnou je stejně nebezpečné jako tě táhnout přes Havraní průsmyk, takže na to zapomeň. Buď teď prosím tě jenom chvíli zticha a nech Jaellu přemýšlet.“

Cholayna ztichla. Magdu napadlo, že to je určitě poprvé za dvacet let, co je Cholayna někde na obtíž. Nakonec se ale rozhodnout musí Jaella. Tiše se odebrala k zavazadlům, odkud vytáhla sušené ovoce a masové tyčinky a začala je rozdávat.

„Ať už se pustíme přes průsmyk, nebo se vydáme zpátky, v obou případech nebudeme mít čas se najíst. Koně jsme už nakrmily, tak teď jsme na řadě my.“ Podala hrst Jaelle, která si ji strčila do úst a zamyšleně ji začala žvýkat.

Cholayna si vzala rozinky a Camilla jí řekla: „Vezmi si taky maso. Ať pojedeme kamkoli, budeš v téhle zimě potřebovat sílu.“

Cholayna si povzdechla a s viditelným odporem si vložila sušené maso do úst. Camilla měla naprostou pravdu a Cholayna to dobře věděla. Magda, která sledovala její vnitřní zápas s nutkáním, aby nechutné a nezvyklé jídlo vyplivla, s ní měla upřímný soucit. Cholayna Aresová byla zvyklá rozkazy rozdávat, nikoli přijímat. Ale protože jsou v sázce životy všech, bude to muset dříve či později překousnout.

Vanessa pohlédla na oblohu, z které se tím, jak sníh padal stále hustěji, začaly vytrácet barvy. „Takže co uděláme? Jestli zkusíme ten průsmyk projet, měly bychom přestat zbytečně ztrácet čas. A jestli ne, tak bychom mohly rozdělat tábor.“

Magda věděla, že taková rozhodnutí Jaella zrovna nezbožňuje. Přesto se však k ní všechny otočily a vyžadovaly je. Přála si, aby mohla vzít svoji přítelkyni do náruče a chránit ji. Ale tak či onak rozhodnutí muselo přijít od Jaelly.

Jaella dojedla sušené maso a ovoce, jednou či dvakrát polkla a vzdychla. „Nevím, co mám říct. Vážně nevím! Vanesso, co myslíš?“

„Já to tady tak dobře jako ty neznám. Vlastně vůbec ne. Jestli se o to ale chceš pokusit, půjdu za tebou. Můžeme to zkusit.“

„Magdo, co ty?“

„Já jsem ochotná to risknout, jestli si myslíš, že se to dá zvládnout.“

„Tohle vím,“ kývla Jaella a její hlas zněl podrážděně. „Já se vás ptám, jestli si myslíte, že by to Cholayna mohla zvládnout a jestli to za ten risk stojí. Anebo jestli bychom se měly vydat bezpečnější cestou přes Hammerfell. Nebo jestli vy ji převedete přes Hammerfell a já s Vanessou se je pokusíme dohonit a počkáme na vás na Pusté pláni?“

„Možná by ses měla zeptat Vanessy,“ pokusila se zažertovat Magda. „Rozhodování o lidech je jejím posláním. Já si ale myslím, že bychom se mohly vzhůru vydat všechny, nebo se všechny vrátit a obejít to. Jestli půjde zpátky Cholayna, budu muset jít s ní. Co ty na to, Cholayno? Chceš to zkusit? Nevidím důvod, proč bychom měly ztrácet tři nebo kolik dní, ale jenom ty víš, jestli se na to cítíš. Pokud si však Jaella myslí, že bys to mohla zvládnout, pak to taky pravděpodobně zvládneš.“

„Zkusím to,“ řekla Cholayna a lehce se usmála. „Slibuji, že se budu snažit neztratit nervy. A kdyby se tak stalo, slibuji, že budu držet jazyk za zuby.“

Jaella pokrčila rameny. „Dobře. Vyrazíme tedy, než sníh ještě víc zhoustne a začne mrznout. Když se nám tam podaří dostat dřív, než nastane náledí, bude to pro nás snazší. Ještě bych vám ráda poradila, především tobě, Magdo: Až budeme nahoře, upírejte oči jen na cestu před sebou. Dolů se nedívejte.“

11. KAPITOLA

Cesta zprvu vedla mezi kopci, příkrá, ale nijak hrozivá. Vločky nyní byly menší, již ne tak velké jako dlaň, ale zase padaly mnohem hustěji a Magda věděla, že sníh takhle vydrží padat dlouho. Zbývalo jim ještě několik hodin šedavého denního světla.

Jaella, zahalená do pláště s kapucí a šálou uvázanou těsně kolem obličeje, jela jako první. Za ní jela Camilla s dvěma cherviny spojenými uzdami, pak uprostřed Cholayna na nejmenším a nejpevnějším z horských poníků. Za ní následovala na koni Magda, vedoucí dalšího z chervinů. Vanessa, znalá horských cest, ale neobeznámená se zdejší krajinou, průvod uzavírala.

Čím výše stezka vedla, tím byla užší a prudší. Místy byla plná hlubokého bláta, lemovaná balvany a záplatami loňského sněhu, který ulpíval pod hustými větvemi křovisek, lemujících stezku. Bylo hluboké ticho, dokonce i dusot kopyt zněl tlumeně. Sníh stále padal. Jely výš a výš a cesta se nyní mezi stromy a kameny docela ztrácela. Chervinům se to nelíbilo a zvířata úzkostně ržála, jak si razila cestu vpřed. Po hodině jízdy - přestože se to zdálo mnohem déle - dala Camilla signál k zastávce, slezla z koně a uchopila opatřě dvou uzdami k sobě spojených chervinů.

„Oni to takhle nezvládnou. Cholayno, ty povedeš za uzdu jednoho z nich. Druhý půjde za ním, protože to je jeho matka a celé roky jsou na sebe zvyklí. Neuteče ani se neztratí, jenom potřebuje, aby ho někdo vedl za uzdu.“ Vyšplhala se zpátky do sedla. Tvář měla ukrytou v šátku a byla silně natřená krémem, chránícím před prudkým větrem.

Cholayna měla na obličejí stejný krém, který však na její tmavé pleti působil poněkud směšně, jako kdyby byla černobíle pruhovaná.

Když se pustily dál vzhůru, byla stezka tak příkrá a úzká, že chervinové museli doslova poskakovat, jako by lezli nahoru po schodech. Magda měla pocit, že kdyby se pevně nedržela, mohla by snadno sklouznout s koňského hřbetu dolů. Napadlo ji, zda to vůbec zvládnou. Za několik minut pokynula Jaelle, aby zastavila. Její postava se ztrácela v houstnoucím sněhu, který již netál, ale držel se na zemi.

Jaella seskočila, přehodila opratě přes sedlo a vrátila se uzounkou stezkou mezi kameny. Così řekla Camille, která také okamžitě slezla a šla za ní. Magda zaslechla, jak říká Cholayně: „Je to příliš prudké i pro tvého poníka. Budeš muset slézt. Vezmi ho za uzdu a jdi těsně vedle něj. Najde cestu snáze než ty.“ Podepřela ji, když slézala ze sedla. „Vadí ti ta výška?“

„Ještě ne, jen trochu popadám dech.“

„To bude dobré. Není spěch. Čeká nás těžká cesta, ale žádné nebezpečí nám nehrozí. Ty jsi v pořádku, Magdo?“

Magda cítila, jak jí ve výškách srdce prudce buší, ale doposud neměla žádné větší obtíže. Cholaynou si nebyla tak jistá, ale do této chvíle s nimi Terranka držela statečně krok a vzhůru vystupovaly tak pomalu, že se organismus stačil změně výšky přizpůsobit. V uších jí zaléhalo, a tak zívla a cítila, jak jí odlehlo.

„Jak je, Vanesso?“ obrátila se Jaella na mladou ženu na konci zástupu.

„Zatím dobře. Co vy? Už jsme v polovině?“

„Skoro. Nejobtížnější stoupání přijde tamhle nahoře,“ ukázala Jael-la Magdě a ta se při pohledu na uzounkou stezku, nad níž visel převis, za nímž se cesta zcela ztrácela z dohledu, zachvěla.

Vanessa vzhlédla, zamračila se a Jaella konstatovala: „Jsou tam schůdky. Dost široké a nízké, takže koně a chervinové po nich dobře vylezou, nebudou-li vzhledem k napadanému sněhu příliš kluzké. Je to jeden z nejobtížnějších úseků cesty. Půjdu první. Jestli se za mnou pustí i můj kůň, tak ho nechte, ale jinak čekejte, až vám dám znamení, zda je průchod volný. Chci si být jistá, že tam na nás nečekají žádná nepříjemná překvapení, dokud je ještě dost světla, aby bylo dobře vidět.“ Obrátila se a stoupala po úzké stezce vzhůru, až se jim málem

ztratila z dohledu. Viděly červenou čepičku a pak už nic. „Měla jsem jít raději s ní,“ prohlásila Camilla s úzkostí v hlase.

„Ví, co dělá,“ namítla Magda. Asi za minutu nebo dvě se Jaella objevila a kývla na ně. Camilla uchopila opratě jednoho z chervinů a koně nechala jít na volno. Cholayna vzala druhého koně. Magda slezla, uchopila do jedné ruky opratě svého koně a do druhé chervinovy a vedla je tak, dokud nebyla nucena vzhledem k úzké cestě jít s koněm první a nechat horského chervina, aby si hledal cestu sám. Jednou pohlédla dolů s okraje cesty a dostala závrať z obrovského prázdného prostoru, který se pod ní rozprostřel. Kmeny vysokých stromů tam rostly v bizarních tvarech a ona shlížela do nejvyšších větví jejich korun. Uchopila otěže pevněji a raději se již dolů nedívala.

Před ní, v místě, kde se cesta ostře stáčela, spatřila Camillu, jak podává Cholayně ruku, aby jí pomohla.

„Drž se. Koně nech jít samotného, najde si cestu sám. Dolů se vůbec nedívej. Je to tady dost prudké. Ještě jeden dlouhý schod. Tak, dobře. Fajn.“ Cholayna zmizela za zákrutem. Pak se znovu ozval Camillin hlas: „Je to tu trochu kluzké, Margali. Buď opatrná.“

Pomalou získala rovnováhu a chytila se pevného výstupku. Když zabočila za roh, zjistila, že je na širokých nízkých schodech. Jeden kamínek z nich se jí uvolnil pod nohama a kutálel se dolů, dokud nezdisol v zasněžených korunách stromů. Měla trochu, závrať, v uších jí zvonilo, ale udělala další krok. Koně nechala, ať jde za ní sám. Vystoupala na plošinu, kde jí vítr okamžitě rozcuchal vlasy. Upevnila si znovu kapuci a zaslechla za sebou Cholaynu, jak sotva popadá dech.

„Hej! To je hrůza! A to říkáte, že to bude ještě horší?“

„Jestli cesta nebude smetena, tak to se vši pravděpodobností zvládneme,“ odpověděla jí Jaella. „Ale pojďme rychle dál. Nezbývá nám víc než hodina denního světla a sníh neustále houstne. Jsou tu úseky, které bychom potmě nezvládly.“

Stezka vzhůru byla nyní pozvolnější a klikatila se po úbočí. Byla jen tak široká, aby se na ni vešla žena nebo poník. Cholayna kráčela na Camillinu radu po vnitřním okraji cesty, přidržovala se skalních útesů a pevně držela poníkovu uzdu. Magda ráda udělala totéž, šla těsně vedle převisu a nedívala se dolů. Jednou zaslechla, jak někde zařval *kyorebni*, a spatřila, jak nad nimi zakroužil velký mrchožroutský pták.

Poník sebou v hrůze škubl, Magda zatáhla za opratě a sama vyděšená obrovskými pleskajícími křídly se pokoušela zvíře upokojit. Na jediný okamžik pohlédla přímo do jeho zlověstných blýskajících se očí, ale pak pták zmizel z dohledu. Zahlédla ještě, jak se snáší dolů po větru, ale vzápětí se rychle otočila a snažila se získat rovnováhu pohledem na pevnou skálu.

Vanessa, která šla za Magdou tak blízko, že mohla cítit teplo jejího těla, se jí zeptala: „Co to proboha bylo?“

Magda jí lakonicky standardem odpověděla: „Orlosup bradatý.“

Před větrem musely sklonit hlavu. Vál nyní mnohem silněji a hnal jim do tváří pichlavé jehličky sněhových vloček. Magdu již bolely svaly na nohou, jak se musela brodit hlubokým sněhem do příkrého svahu. Slyšela, jak zvířata namáhavě dýchají a nemohou popadnout dech podobně jako ona a jak se jim všem páří od tlamy.

Stoupaly stále výš a výš. Náhle zaslechla, jak Jaella vykřikla: „Tady nahoře chybí kus cesty! Držte se převisu a nechte jít koně samotné!“

Nahoře viděla, jak se Cholayna pevně tiskne ke skále a vedle ní schází pořádný kus stezky, takže se zúžila na pouhých několik centimetrů. Magda nabrala dech, přitiskla se k převisu a sunula se krok za krokem pomalu a opatrně vpřed. Před pokušením pohlédnout dolů do zasněženého údolí hluboko pod sebou raději zavřela oči. Pocítila na svém lokti Vanessinu pomocnou ruku.

„Už je to dobré, slečno Lorneová?“

Tady v divočině toto oslovení znělo absurdně. Budu s ní o tom muset promluvit, napadlo ji, ale raději se rychle soustředila na to, kam došlápne nohou. Chervin za ní si také opatrně razil cestu vpřed a strásal z paroží hustý sníh.

Srdce jí nyní prudce bušilo. *Není to víc než čtyřiatřicet metrů vysoko, což zase není tak moc. Musím být v horší kondici, než jsem si myslela. A to ještě ani zdaleka nejsme na vrcholu.* Její svět se zúžil na zrádně kamenitou stezku pod nohama a na sněhem tlumený klapot chervinových kopyt. Někde nad nimi zarachotil kamínek, kutálející se dolů po svahu. Camilla zavolala: „Dávejte pozor, shora padají kameny!“

Zrak měla zamžený, všechno se s ní točilo a ona se úpěnlivě tiskla

ke stěně. Ne, to není závrat', co se to s ní děje? Vzápětí se ocitla vedle Cholayny, jejíž tmavá tvář byla nyní šedobílá. Když ji Magda vzala za ruku v rukavici, připadlo jí, že slyší zběsilý tlukot jejího srdce.

„Začíná ti vadit výška?“

„Trochu. Nejsem na takové výšiny zvyklá.“ I Cholayna přivírala oči před propastí za okrajem stezky, přestože Camilla neustále zvědavě a se zájmem pohlížela dolů a Jaella šla se vším klidem po samém okraji, až z toho Magdu zamrazilo po celém těle. Vanessa zase stoupala vzhůru s naprostým klidem, jako kdyby jela na eskalátoru v terranském centru.

Magda řekla potichu Cholayně: „Ani já nemám takové stezky moc ráda. Nesmíš se dívat dolů přes okraj útesu. Chyť se mě, jestli chceš.“ Ucítila, jak se jí Cholayna pevně chytila a pokoušela se její paniku zklidnit svou rozvahou. „Tady nám nic nehrozí. Jenom se nedívej dolů.“

„Pořád mám pocit... že uklouznu a zřítím se dolů,“ zašeptala Cholayna.

„Já vím. Já taky. Už je to jenom kousek,“ dodala Magda, přestože neměla ani nejmenší tušení, jak je to na vrchol ještě daleko. „Dělej pomaloučku jeden krok za druhým. Je to širší než obyčejné schodiště, po kterém klidně chodíš. Nic se neboj.“ Zaslechla, jak si Cholayna povzdechla. „Už je to dobré. Už jsem zase přišla k sobě. Nelíbí se mi, že jsem vašim nejslabším článkem.“

„No, kdybys to nebyla ty, tak bych to byla já,“ odpověděla jí Magda. „Je to už opravdu dobré?“ Obrátila svoji pozornost k chervinovi, ale jedním okem dohlížela na Cholaynu, která pomalu stoupala do stále houstnoucí tmy.

Doufám, že se dostaneme nahoru dřív, než bude úplná tma, pomyslela si a snažila se ovládnout drkotající zuby. Stezku pod sebou již skoro neviděla, přestože bílý sníh napomáhal zvýrazňovat místa, kde cesta chyběla. Jednou uvolnila nohou kámen na samém okraji srázu a slyšela, jak se s rachotem valí nekonečně dlouhé minuty dolů. Jeden krok, druhý a další, nesmírně opatrně. Zabočila za další roh, za nímž se cesta ztrácela, a narazila přitom do Cholayny, která tam nehnutě stála.

„Nevidím žádnou cestu!“ úzkostlivě vydechla starší žena.

Ani Magda nic neviděla. „Jdi za koněm. Vidí líp než ty.“

Přemýšlela však, jak dlouho si Jaella myslí, že v tamhle příšeří a s větrem vhnějícím prudce do tváří bodavé jehličky sněhu budou moci jít dál.

Neviděla před sebou nic, ale ucítila, jak se zvířata shromáždila na rozšířeném okraji pod převisem, který nad nimi vytvářel jakési přístřeší. Vanessa je dohonila a všechny se shromáždily v kruhu.

„Nepřipadá v úvahu, že bychom to celé dneska prošly,“ řekla Jaella. „Budeme muset někde přespat a tady to vypadá nejbezpečněji.“

„My s sebou nemáme světlo?“ zeptala se Vanessa.

Jaella zavrtěla hlavou. „To by nemělo v tamhle počasí smysl. Cesta je tu příliš nebezpečná. Na okrajích navíc namrzá. Ráno a za světla, až si všechny odpočineme, se do toho zase pustíme. Poslouchejte!“ dodala ještě. Nad nimi nad převisem kvílel vítr a odněkud se ozýval dlouhý přízračný řev. Bančí. Magda se zachvěla, protože se rozpomněla na svoje zatím jediné střetnutí s tímto tvorem ve Scaravelském průsmyku. Doufala jen, že tenhle je od nich dostatečně daleko.

„Tady si rozděláme něco jako tábor,“ pravila Jaella. „Není tu sice dost místa na to, aby byl pořádný, ale ta skála nad námi nám poskytne přístřeší. Cherviny umístíme na vnější okraj. Stojí pevněji než koně.“

Magda zapálila oheň, aby si uvařily něco teplého k pití, přestože tu na vaření nebylo mnoho prostoru. Než se jim ohřála voda, rozprostřely si spací pytle. Zima jim pronikala až do morku kostí a padající sníh v okolí svítilen syčel, takže si raději zalezly do pokrývek. Cholayna byla mezi Magdou a Vanessou, její prsty byly celé zkrchlé a trásly se jí, když se pokoušela zout si boty. Nohy měla bledé a nateklé. Vanessa si je vzala do klína a zahřívala jí je rukama.

Cholayna začala protestovat, ale Vanessa jí řekla: „Cholayno, já to v horách dobře znám a o omrzlinách vím víc, než jsi se ty kdy mohla doslechnout. Napij se čaje.“

„Nemám žízeň. Těžce se mi polyká.“

„Tím spíš. Prostě se teď napít musíš. V téhle nadmořské výšce se musíš nutit pít tekutiny, protože tělo se pokouší stáhnout energii periferních částí, aby chránilo hlavně trup, což je příčinou toho, že ti mrznou nohy. Správně, hýbej prsty, jak jen to jde! Tělo začíná spalovat svalovinu, a proto musíš hodně pít, aby ti neselhaly ledviny. Tohle je

první lekce, kterou se člověk ve výškách naučí, aby přežil. Ne že bychom byly nějak obzvlášť vysoko, ale pro tebe je to přece jenom výš, než jsi normálně zvyklá. Vypij to všechno a najez se.“ Podala Cholayně tyčinku se sušeným ovocem, oříšky a medem. Cholayna se pokoušela na rozkaz jíst, ale Magda viděla, že je příliš unavená na to, aby vůbec žvýkala. Vzala Cholaynino jídlo a namočila ho do teplého čaje, čímž změklo a snáze se polykalo, což byla věc, kterou se kdysi dávno naučila na cestách. Přidala Cholayně do čaje ještě trochu cukru a podala jí ho.

„Jenom to vypij. Nevšímej si toho, jak chutná.“

„Totéž platí pro tebe, Magdo,“ napomenula ji přísně Jaella. „Doce-la jsi na sebe zapomněla. Než si půjdeš lehnout, vypij ten čaj.“

Magda přikývla a uznala, že Jaella má pravdu. Byla příliš vyčerpaná na to, aby si v tlumoku vyhledala čisté ponožky, ale udělat to stejně musela. Jaella a Camilla jim nastrkaly do spacáků láhve naplněné vodou, aby jim jejich teplo zabránilo do rána zmrznout. Přes všechny spacáky pak ještě natáhly příkrývkou a přitiskly se k sobě, aby si zachovaly poslední zbytky tepla.

Vanessa spala na kraji. Cholayna ležela mezi ní a Magdou, s Jaelou a Camillou naproti. Magda byla příliš unavená na to, aby hned usnula. Slyšela, jak se jedna žena po druhé noří do spánku a začíná pravidelně dýchat. Ona tam však ležela s očima otevřenými, naslouchala Cholayninu tichému a klidnému dechu a Jaellinu tlumenému pokašlávání z spaní. Cítila, jak se Camilla chvěje. Byla z nich nejhubenější, s nejmenším obsahem tuku v těle. Přestože Magda věděla, že *emmasca* je pevnější než měděný drát, rozhodla se, že s ní promluví o teplejším oblečení. Ve vyšších polohách by to mohlo být nebezpečné a Camilla má dost emocionálních důvodů, proč zkoušet svou statečnost. Možná bude mít proti teplejšímu oblečení větší námitky než například Vanessa, která - přestože byla štíhlá - byla jako žena obalená normální vrstvou tuku. Camilla však nikoli a měla obavy na tuto skutečnost upozorňovat.

Magda se opatrně, aby ostatní nevyrušila, otočila na bok a přemýšlela, jestli se jí dnes ještě podaří usnout. Měla by se o to alespoň pokusit. Absolvovala mentální výcvik, když se učila pracovat s matricí. A to jí připomnělo, že než usne, měla by se ještě vydat na krátkou návštěvu do Zakázané věže, aby zjistila, co je tam nového. Patrně vědí,

kde je, a že se nevrátí domů tak brzy, jak slibovala.

Až se nám zítra podaří překročit tenhle prokletý průsmyk a dohoníme Lexii a Rafaellu, vrátím se okamžitě za Shayou.

Jaella upadla do hlubokého spánku. *Není třeba, aby chodila se mnou.*

Magda krátce zmonitorovala svoje tělo, aby jí krev normálně proudila do prstů a nohou, protože při opouštění těla za těchto podmínek existovalo vždy sice malé, ale přece jen nezanedbatelné nebezpečí.

Pak se ocitla venku ze svého těla a stála na šedivé beztvárné planině jiného světa. Rychle se rozhlédla kolem, kde leží Zakázaná věž, a vyslala lady Callistě mlčky vzkaz.

Věž však nikde nebyla vidět. Vzápětí se před Magdinýma očima začala pozvolna formovat zvláštní a neznámá tvář.

Byl to obličej staré ženy s hluboko posazenýma očima pod hustým obočím, jež bylo celé bílé. Namísto bohorovného klidu, který si Magda vždycky spojovala s věkem a vráskami, z této ženy vyzařoval hněv - přestože nepromluvila jediné slovo.

Jdi zpátky. Sem nemůžeš.

„Jakým právem si dovoluješ narušovat mé útočiště v jiném světě?“ zachytila Magda v mysli jasný obraz Věže a Damona, jejího strážce.

Stará žena zaklonila hlavu a vydala ze sebe zvuky, které Magda charakterizovala jako zaštekání, a až po chvíli si uvědomila, že to je zřejmě výsměch.

Bude pro vás pro všechny mnohem lepší, když se okamžitě vydáte zpátky. Ty by ses měla vrátit ke svému dítěti, holčičko. Vůbec jsi neměla právo ji opouštět! Co si myslíte, že tady v horách dokážete? Chacha! Myslíte si, že jste statečné a silné? Hrdé na to, že jste se vyšplhaly na tenhle kopeček? Ještě jsi nic neviděla, chiyo! (Toto slovo bylo zabarveno šízravým výsměchem.) Pár dívek a pár postarších dam, které nemají dostatek kuráže si přiznat, že jsou na takové věci už staré! Kdepak, až přituhne, dál se nedostanete! Myslíte si, že znáte cestu, jak projít na druhou stranu? Nu, jen se o to pokuste. Cha chacha cha cha!

Hlavu měla zakloněnou a prameny vlasů se jí kolem skrání zachvívaly pohrdavým smíchem. Magda věděla, že ji zrazuje strach, neboť v jiném světě je nemožné zakrýt svoje skutečné pocity. Nicméně pevným hlasem pravila: „Stará matko, nemůžeš mi tady odepírat místo.“

A co tady vůbec chceš, když jsi opustila vlastní dítě i ostatní? Magda zprvu chtěla instinktivně odpovědět: A co tobě je do toho? ale vzápětí se rozpomněla na zákony, kterými je třeba se v jiném světě řídit. Sřetu se nedá vyhnout. Koneckonců nebyl první, přestože ještě nikdy nemusela čelit ničemu tak strašlivému, jako byla tahle ohyzná stařena. A tak odpověděla: „Následuji volání povinnosti a přátelství.“

Ha! Nejsi přítelkyní ani jedné z těch, které jsou před vámi. Ty nemáš dostatek kuráže udělat to, co udělaly ony, jenom jim závidíš, to je všechno.

Magda o tom chvíli uvažovala a pak odpověděla: „O to vůbec nejde. Moje přítelkyně s tím mají spoustu starostí a já jim chci pomoci!“

Ha ha ha! To není všechno. Já to vím! To, co děláš na téhle výpravě, musíš dělat ze svého vlastního přesvědčení, nemůžeš jen tak za někým jít. Vidiš? Víím všechno. Koukej se vrátit! Zvedla ruku a Magdě připadlo, že ji zasáhl proud modrého ohně přímo do hrudi. Bolest jí zachvátila srdce a ona pocítila, že padá, padá někam dolů...

Sedavý svět zmizel. Magda se zachvěla ve spacím pytli, zpátky ve svém těle... Nebo ho nikdy neopustila? Usnula jenom na okamžik a celá ta příhoda byla jenom podivný sen, dramatizující její duševní konflikty v tomhle zvláštním a nechtěném dobrodružství? Zaslechla, jak Cholayna ze spánku tiše zasténala a jak Jaella mumlá: „Ne, ne...“ Přemýšlela, jestli se její přítelkyni zdá něco děsivého o útesech a propastech.

Má se pokusit dostat se do jiného světa ještě jednou? Bylo jí řečeno, že každý takový neúspěch se má okamžitě napravit, že to je něco podobného, jako když je člověk svržen z koňského sedla: musí se do něj znovu vyšvihnout a pokračovat v jízdě. Ale byla vůbec v jiném světě, nebo jenom usnula? Věděla, že není moudré pokoušet se o mimosmyslovou práci, když je člověk unavený nebo nemocný. A ona po obtížném výstupu byla víc než unavená.

Prísne se podřídila disciplíně, v níž byla vyškolená, a začala pomalu počítat, aby se uspala. Nemohla si dovolit jen tak hledět do noci a bdít, když je zítra čeká přechod přes Havraní průsmyk.

12. KAPITOLA

Jaella vylezla pod okraj skalního převisu a vyhlédla ven. „Sněží ještě víc než včera,“ pravila ponuře. „Pochybuji, že se v tomhle nečase někam dostaneme.“

„Já musím jít tak jako tak. Zkontroluji zvířata,“ řekla Camilla a přelezla ji. Když se vrátila, seškrabovala si cosi z boty. „Dávejte pozor, až půjdete ven. Deset zvířat si tam udělalo něco na způsob stáje.“

„V jednom ze zavazadel je lopatka na sníh, jestli si myslíš, že ti to pomůže,“ navrhla jí Jaella a vyšla ven. Vrátila se a šklebila se. „Sněží jako v Zandruově šestém nebo sedmém pekle. A hádejte co ještě?“

Vanessa, která klečela v rohu a snažila se rozdělat oheň, se odvrátila a začala něco hledat ve svém zavazadle. Pak hodila Jaelle malý balíček a řekla: „Prosím, posluž si. Existuje staré pořekadlo o ženských výpravách: že to, co se má stát, se stane v tu nejnejpříhodnější chvíli. Máš štěstí. Normálně se to stává nad sedmi tisíci metry.“

„Není to ta nejnejpříhodnější doba,“ pravila Magda. „Mohlo by být krásné slunečné ráno a ty bys musela celou výpravu převést přes průsmyk. Vlez si zpátky do spacáku, Shayo, a já ti udělám horký čaj.“

„Snad jste s sebou nevzaly i čaj ze zlatohlávku?“ podivila se Jaella.

„Ať už je to, co chce, ten jsme s sebou doopravdy nevzaly,“ odpověděla Vanessa. „Ale mám ve zdravotním balíčku prostaglandinový inhibitor.“ Vydolovala ze zavazadla několik tablet a Magda zatím vařila kaši, do níž přidala spoustu ovoce a cukru. Cholayna si vytáhla silnější svetr a oblékla si ho. Třásla se zimou. „Dala bych si něco po-

řádně silného.“

„V téhle výšce? Opila by ses dřív, než by sis stačila dát tři loky!“ namítla Vanessa. „Zkus místo toho kofeinové tablety,“ dodala a nechala je kolovat s kaší. Pouze Camilla odmítla.

„Vypadá to, že by se ještě dneska mohlo trochu vyčápat?“

„Nemám zdání,“ odpověděla Jaella. „Vím, co ti leží na srdci. Jestli případně deset nebo snad dokonce třicet čísel sněhu, jsme v pěkné bryndě. Když se budeme muset brodit sněhem po kolena, průsmykem neprojdeme.“ Všechny slyšely i to, co neřekla, totiž že vydat se nazpátek podél oněch strašlivých útesů a propastí s chybějícími místy cesty by bylo stejně nebezpečné jako pokračovat v cestě vpřed. A s každou další uplynulou hodinou se jejich šance, že dohoní Rafaellu s Lexií, neustále zmenšuje.

Snědly kaši a Vanessa s Camillou sbalily společná zavazadla. Obloha byla stále šedivá, ale sníh již tak hustě nepadal. Magdě se zdálo, že ho padá méně, a možná dokonce přestávalo sněžit.

Camilla vyhlédla přes okraj převisu a náhle pravila: „Na tomhle místě jsou d'áblové. Nebo jsem snad byla jediná, komu se celou noc zdály Alarovy děsivé sny?“

„To je tou výškou,“ řekla Cholayna. „Hlava mi úplně třeští. Mně se zdálo, že jsem byla v tom bláznivém městě, o kterém mluvila Lexie, a že tam byla desítka žen s rohy a ocasy a na obličejích měly masky, jako mají démoni mého kmene. A všechny se mě pokoušely přinutit, abych prolezla uchem jehly, jinak že tam nemohu vstoupit. Říkaly, že jsem moc tlustá, mačkaly mě a upalovaly to, co ze mě přečnívalo.“

„V těchto výškách jsou noční můry téměř pravidelné,“ poznamenala Vanessa. „Mně se zase zdálo o tobě, Cholayno. Povídala jsi mi, že pokud se někdy vrátíme zpátky, budu muset být degradována o tři stupně.“

Jaella se zasmála. „Mně se zase zdálo, že moje dcerka byla strážkyní Věže, a protože jsem ji opustila, povídala mi, že nikdy nebudu schopna samostatně pracovat. Pak se mi pokoušela dát lekci v monitorování, jenom místo matrice tam byl chervinův výkal a já ho měla změnit v kámen.“

Všechny se smály, kromě Camilly, která se mračila a zírala na své sepnuté prsty. „To, co se zdálo mně, vám nepovím. Ale říkám vám, že

tady na tom místě jsou d'áblové.“

„To je výškou a zimou,“ ozvala se znovu Magda. „Jsi moc hubená. Další vrstva teplého prádla by to měla napravit.“

Hodiny se pomalu vlekly. K polednímu se na jihu vyjasnilo a Jaella pravila: „Myslím, že se sluníčko pokouší prorazit mračny. Pokud máme dost sil, měly bychom se pohnout z místa.“

„Chceš, abych razila cestu jako první?“ nabídla se Vanessa, když vylezly ze spacáků.

„Ne, díky, nic mi není. Ty tvoje pilulky jsou vážně zázračné, nikdy jsem se necítila lépe. Vážně, Vanesso, nehodlám si hrát na nějakou hrdinku. Kdybych potřebovala pomoc, tak si o ni klidně řeknu, to slibuju. Já však cestu znám, a ty ne. Zvládnou to. Věř mi, když budu moc unavená nebo zmrzlá, nechám tě jít jako první, ale i když jdu první já, zůstane mnoho milníků nepovšimnutých.“ Hodila zavazadlo přes poníkův hřbet. „Tak pojďme nakládat. Pořádně všechno připevňte řemeny, nebude to snadná cesta.“

Když nakládaly a připevňovaly zavazadla, vládlo mezi nimi hrobové ticho. Ve vlhkém a těžkém vzduchu se i klidné zvuky, vydávané zvířaty, zdály neskutečné. Sníh byl hrubý a pod nohama lehce křupal. Nebyl však tak kluzký, jak se Magda obávala. Pohlédla zpátky na cestu, po které přišly. Připadalo jí, kdovíjak nejsou vysoko, ale nad nimi stezka pokračovala, kroutila se mezi skalami a mizela z dohledu.

Jaella do jedné ruky uchopila opratě poníka, k němuž důkladně přivázala provazem chervina s nákladem, takže tažné zvíře muselo jít za ním, Camilla uchopila opratě dalších tří zvířat a pustila se za Jaelou. Cesta nyní byla příkrá, ale nikoli neprůchodná.

Magda naznačila Cholayně, aby šla před ní, a předtím, než na stezku vypustila svoje zvířata, vyčkala, dokud Terranka neudělala několik kroků dopředu. Cesta vedla stále vzhůru a za několik okamžiků vysvitlo slunce. Měly dobrý výhled a tam, kde se cesta kroutila, byl vidět celý hřeben hor. Stezka stoupala příkře vzhůru směrem k ostrému skalnímu převisu se soutěskou.

„Havraní průsmyk,“ pravila Jaella, ukázala na něj a vydala se dál.

Magda se cítila svěží a silná, ale přestože lezly stále výš již několik hodin, zdálo se jí, že se průsmyk nijak nepřibližuje. Jaella vyhlášovala každou hodinu krátkou přestávku, ale po třech nebo čtyřech hodinách

byla natolik unavená, že zavolala Vanessu, aby šla jako první.

„Až budeme za průsmykem, povedu vás zase já. Na druhé straně je nepřekýrný úsek, hned za soutěskou.“

Vanessa přikývla a Jaella ustoupila, aby se zařadila před Camillu, která se tvářila jako bouřkový mrak.

„Půjdeš jako poslední? Já se na to necítím,“ řekla Jaella a Camilla se o kus vrátila, aby uzavírala celý průvod. Cestou se zastavila u Cholayny, aby se optala, jak se jí vede.

„Pomáhá mi, když vidím, kam jdeme.“

Magda zase měla pocit, že by to raději vůbec neviděla. Oči stále odvracela od poplasků.

Když Camilla míjela Magdu, na okamžik se zastavila, aby nablala dech. „Za chvíli jsme z nejhoršího venku. Odtamtud už je to s kopce.“

Magda stěží lapala po dechu, takže skoro ani nemohla vděčně přikývnout. Když zasvítilo sluníčko, všechno bylo optimističtější, ale sníh začal tát a cesta byla kluzká. Na závěrečné stoupání musela ze sebe vydat všechny své zbývající síly. Slyšela, jak jí dech hvízdá v plicích, když s vypětím všech sil stanula v soutěsce mezi Cholaynou a Jaellou.

Jaella bez dechu ukázala vpřed.

„Toto bývala stezka,“ pravila. Nyní byla cesta zavalená tunami sesutých balvanů a šterku, zcela zapadaných sněhem.

„Výmoly, sesuvy, jenom božové sami vědí, co všechno se tu stalo. Starý loňský sníh musel při jarním tání spadnout z vrcholů a kus cesty je nadobro pryč.“

„Takže co si teď počneme?“ zeptala se Vanessa. „Dá se to vůbec přejít?“

„Máš stejně dobrý odhad jako já. Bez nákladu a pěšky bychom to snad zvládly. Podívejte...“ ukázala dolů. „Tamhle za tou skupinkou stromů je cesta zase docela dobrá. Nebo alespoň je tam něco na způsob cesty. Sesuvy zabírají přibližně pět set metrů, je to tam zavalené kameny a balvany. Je to prudké a vypadá to ošklivě. Ale jak se zdá, nebude to nepřekonatelné.“

„Jenom aby se nezačal sesouvat sníh. Taky to vypadá, že tam budou uvolněné kameny, které mohou způsobit lavinu, hned jak na ně

vkročíme,“ namítla Camilla, která se k nim připojila. „Není divu, že jsme tam měly takové děsivé sny.“ Ženy stály a hleděly dolů. Magda a Cholayna, které věděly, že nemají k situaci co dodat, tam stály mlčky a dívaly se na chaotické hromady sněhu, kamení a starého ledu, které se shlukly v místech; kde kdysi bývala stezka. Nakonec Vanessa navrhla: „Jaello, ty a já bychom se měly přivázat a sejít kus dolů. Aspoň budeme vědět, jestli je stezka dostatečně pevná, aby unesla nás i zvířata. Když je sníh takhle hluboký, je pravděpodobné, že bude půda pod nohama dostatečně zmrzlá, takže se nezačne jen tak lehko sesouvat. Naštěstí včera pěkně mrzlo.“

Jaella chvíli přemýšlela a pak pravila: „Nevidím žádnou jinou možnost. Nebo má snad někdo nějaký jiný nápad?“

Nikdo nepromluvil. Bylo zcela zjevné, že jedinou další možností by bylo obrátit se nazpátek, znovu projít Havraním průsmykem a obejít to přes Hammerfell. Pak by ovšem zcela jistě ztratily naději, že by Rafaelu mohly u Pusté planiny dohonit.

„Kdybych to byla věděla,“ řekla Jaella pevným hlasem a začala prohledávat svoje zavazadlo, aby našla sekerku na led, „mohly jsme se rovnou dát po Velké severní cestě přímo do Nevarsinu.“

„A kdyby vévoda Hammerfellu nosil sukně,“ dodala Camilla, „mohl by být vévodkyní.“

„Jaello, po bitvě je vždycky každý generálem,“ pravila Cholayna. „Udělalysme vše, co bylo v našich silách. Nejdůležitější je, že jsme se dostaly až sem a zatím se nikomu nic nestalo.“

Jaella se hořce pousmála: „Doufejme, že totéž budeme moci říci i dnes večer. Vanesso, podej mi lano. Chceš jít první, nebo mám jít já?“

„Mně je to úplně jedno. Z obou pozic bude stejně dobře vidět, kudy vede cesta. Můžu jít první.“ Připnula si bezpečnostní pás, zkusila, jakou má lano volnost, a pevně sevřela sekerku na led.

„Několik metrů volně. Tak, fajn.“ Opatrně udělala krok vpřed a začala se pozvolna sunout po sněhu dolů. Přelezla okraj útesu, uklouzla a lano se napjalo. Magda zaslechla, jak Cholayna napětím zatajila dech, ale za minutu Vanessa zavolala: „Jsem v pořádku, jen jsem na okamžik ztratila pevnou půdu pod nohama. Je to tu zrádné. Hned si najdu opěrku. Držte mě pevně.“

Za okamžik se její hlava zase objevila nad okrajem srázu.

„Tudy to nepůjde. Přímo pod námi je asi padesátimetrová propast. Ještě to zkusím tudy.“ Pustila se doleva a našlapovala mnohem opatrněji. Tentokrát se na svahu udržela a po chvíli se zdálo, že je znovu na schůdné cestě. Jaella podala konec provazu Magdě.

„Ty a Camilla mě budete jistit.“ Vydala se za Vanessou a obezřetně našlapovala do stop, které po sobě Vanessa zanechala. Camilla se postavila za Magdu, připravena chytit za lano, kdyby jedna z žen uklouzla. Obě dvě byly nyní mimo dohled. Magda, kterou Camilla pevně držela kolem pasu, cítila, jak se jí ztěžka dýchá. Částečně to bylo kvůli strachu, částečně z bezmoci. Nebyla tady nic platná. Nevyznala se v horolezectví, ani neměla žádné veliké vědomosti o horách. Všechno, co mohla dělat, bylo to, že teď svoji družku bude pevně držet a ta jí musí plně důvěřovat.

„To stačí,“ pravila Camilla tiše - nebo vůbec nepromluvila? Bylo to tichem, samotou horské stezky, kam se nevměšovaly žádné myšlenky ostatních lidí, že se Magda přestala automaticky chránit před nízkourovňovou telepatí jako v městech a v davu a byla v neustálém kontaktu s Camillinou myslí? Nevěděla, ale v hlavě nyní měla úplně něco jiného. Opřela se o Camilliny ruce, které ji pevně objímaly a držely, až se provaz, na kterém visely obě průzkumnice, celý napjal. V hrdle a nose cítila bolestivé sucho. Chladné sucho ve výškách totiž dehydrovalo nosní dutiny a sliznice, a ona nedokázala myslet na nic jiného než na něco k pití. Pro Jaellu a Vanessu, které dole zápasí se sněhem a uvolněnými kameny, to musí být ještě těžší.

Provaz najednou povolil a Magda na okamžik zpanikařila, protože se domnívala, že se přetrhl a obě ženy spadnou dolů... Pak se odněkud pod nimi ozvalo volání.

„Všechno je dobré. Tudy to půjde. Lezu nahoru!“ Byl to Jaellin hlas a ona sama se po dosti dlouhé době vynořila.

Vanessa ji následovala v předklonu, protože nemohla chytit dech.

„Potřebuju se napít,“ řekla a Cholayna jim podala láhev s vodou.

Když Jaella znovu nabrala dech, pravila: „Je to dobré, a ani moc příkré. Jen jedno místo je zrádné, tam, kde jsou uvolněné balvany. Budeme kolem muset provést koně jednoho po druhém, hezky pomalu, aby neuklouzli. Můžeme si tam všichni docela dobře zlámat nohy. Jinde je ale půda pevná a my jsme to, co šlo, již odstranily z cesty.“

Tam dole začíná zase normální stezka. Je sice úzká, ale je tam. Myslí, že bychom to mohly zvládnout. Cholaynu však přes ten úsek přivedu sama.“ Ještě jednou se pořádně napila. Na Camillin znepokojený pohled reagovala slovy: „To nic, jsem v naprostém pořádku.“ Magda věděla, že je lepší to nijak nekomentovat.

„Rozdejte chleba a sýr, měly bychom se ještě tady naobědvat,“ navrhla Vanessa. „A jestli si některá z vás potřebuje odskočit; tak to udělejte tady. Dole není kam uhnout z cesty.“

„Je to nad slunce jasnější,“ žertovala Cholayna. „Není kam uhnout.“

Zatímco pojídaly chléb se sýrem, rozdělovala Jaella pečlivě náklad mezi všechna tažná zvířata. Konečně byly připraveny na sestup. Jaella sundala z chervinů opratě.

„Půjdou za koňmi. Ale lepší cestu než my nenajdou.“ Pohlédla dolů. „Sejdu dvacet metrů a pak se za mnou pustíš ty, Magdo. Potom Camilla a Cholayna. Já se vrátím pro náhradní koně, a ty, Vanesso, zůstaneš vzadu pro případ, že by se některá dostala do potíží. Je to jasné?“

„Ano.“

Magda uchopila koňské opratě a začala scházet po uzoulinké stezce, kterou Jaella prošlapala. Sníh byl tvrdý a chervinové, razící si cestu, hlasitě odfrkovali. Magda kladla nohy na zem nesmírně obezřetně. Její kůň zaržál a škubl hlavou. Musela jej zatahat za uzdu a znervózňala.

„Jen pojd', jsi přece můj hodný koníček.“ Pohládila ho po nozdrách, dodávajíc mu odvahy. Když sestoupily kus cesty, zaslechla za sebou Camillinu a Cholayninu kroky a pak zase hlasité odfrkování chervinů. Jeden z nich začal hbitě sbíhat ze svahu, až se mu zvonky u krku rozezvučely. Magda jenom doufala, že řemeny, kterými k němu přivázala náklad, vydrží a nepovolí a také, že se jim ho dole podaří chytit. Zaslechla, jak Camilla hlasitě zaklela. Ohlédla se a zeptala se: „Stalo se něco?“

„Zvrtla jsem si kotník. Ale už je to dobré.“

Magda se rychle ohlédla a spatřila, jak Camilla trochu kulhá, ale s tím se v tuto chvíli nedalo naprosto nic dělat. Měly štěstí, že se nestalo nic horšího.

Jaella na ně čekala o několik kroků dál. „Tohle je začátek nejhoršího úseku. Počkejte, dokud vás nezavolám, a pak se opatrně a pomalu vydejte za mnou. Jasně?“ Námahou jí zčervenaly tváře a objevily se na nich bílé skvrny. Nos měla spálený od slunce. Magda byla ráda, že si může na pár okamžiků vydechnout. Sledovala, jak si Jaella rází cestu, vede koně... A pak byla najednou na druhém konci a mávla na ně. Magda vyhledávala nohou pevnou půdu, na kterou by mohla došlápnout, a dvakrát se jí pod nohama uvolnily kamínky a začaly se kutálet dolů. Přistihla se, že zatajuje dech, jako kdyby i její výdechy mohly způsobit sesuv štěrků a ledu. Jednou uklouzla a s kratičkým zaklením dopadla na kolena. Pohlédla proti své vůli dolů s útesu, ale podařilo se jí potlačit nevolnost, zvednout se a pokračovat v cestě. Připadalo jí, že kolem panuje naprosté ticho, že neslyší ani vlastní dech, dokud se její ruka nestřetla s jinou a ona se neocitla v bezpečí vedle Jaelly.

„Všechno v pořádku, moje milá?“

„Ano.“ Magda kromě svého dechu neslyšela nic jiného. „Uvaž si koně. Já se vrátím pro Camillina. Ty můžeš jít se mnou a vzít Cholaynina... Ale zvládneš to vůbec?“

Magdě vyrazilo dech, že by po tomto d'ábelském úseku pohyblivých kamínků a sněhu měla přejít ještě jednou, ale když si Jaella myslela, že to zvládne, přikývla. „Nech mě chvíli, ať se vydýchám.“

Jaella koním uvázala nohy a jejich opratě jim přehodila přes sedla. „Půjdu první. Sleduj, kudy půjdu. Už jsem to přešla celkem čtyřikrát. Vypadá to horší, než to ve skutečnosti je, věř mi.“

Magda se stále ještě trochu chvěla, ale tentokrát úsek přešla jistěji. Počkaly na Camillu a Cholaynu, až k nim dojdou. Všechny na sebe vzájemně mávaly a Magda s Jaellou převedly koně na druhou stranu. Úsek přešli již skoro všichni chervinové, přestože sebou škubali a znepokojeně frkali. Nakonec se konečně všichni ocitli na druhé straně. Vanessa byla celá bledá a pevně se držela opratí svého koně.

„Co se ti stalo, Vanesso?“ zeptala se Cholayna.

„Kotník.“ Až nyní si povšimly, že se snaží přenést co největší část své váhy na koně. Náhle se pustila a klesla k zemi. Camilla k ní přiběhla a chtěla jí zout botu, ale nakonec musela tlustou kůži rozříznout. Kotník byl oteklý, s velikou nafialovělou modřinou.

„To je horší než podvrtnutí,“ řekla Camilla. „Možná sis odštípla kost.“

Vanessa se zamračila. „Toho se obávám. Potřebovala bych rentgen, ale to je tady docela pošetilá myšlenka. V batohu mám náhradní pár bot...“

„Ty teď neobuješ,“ namítla Magda. „Vezmi si moje; jsou o čtyři čísla větší. Nikdy by mě nenapadlo, že bych někdy mohla být za svoje velké nohy vděčná.“

Vanessa si povzdechla, když se jí na nohu přišla podívat Cholayna.

„Pohni prsty. Fajn. Bolí to, když dělám tohle?“

Vanessina odpověď byla hlasitá, rouhavá a přesvědčující.

„Řekla bych, že nemáš nic zlomeného. Jen máš kotník pořádně pohmožděný a oteklý. Jsou v brašně s první pomocí elastická obinadla?“

„Já mám jedno ve svém zavazadle,“ odpověděla Jaella. Došla pro ně a podala ho Cholayně. „Bude patrně potřebovat zábal a další podobné věci. Jenže tady se nemůžeme zastavit a rozdělávat oheň, takže to jenom pořádně zavaž a my zatím shromáždíme cherviny.“ Zvířata byla rozptýlena všude po okolí v okruhu sedmi set metrů. „Camillo, ty sis také vyvrtila kotník, že? Bolí to? Má ještě někdo nějaká další zranění?“

Camillin kotník byl jenom lehce podvrtnutý. Jaella jí přesto nakázala, ať si ho zaváže a příliš ho nenamáhá.

„Magda mi pomůže shromáždit cherviny. Nejsme už daleko od Pusté planiny. Bude-li k nám Avarra milosrdná, budeme moci odsud jet celou cestu na koních.“

Když pobíhaly kolem a sháněly cherviny, zahlédla Magda na stezce něco, co tam nemělo vůbec co dělat. Zvedla to a tiše zavolala na Jaellu.

„Podívej se na tohle.“

Jaella rychle pohlédla na barevný úlomek z umělé hmoty, žlutý a s jedním písmenem na okraji. „Balíček?“

„Ano. Od standardního vysokohorského nouzového přidělu.“

„Po Lexii?“

„Po kom jiném? Každý, kdo to tu najde, zjistí, že rozhodně nejela studovat lidové tance. A my si můžeme být alespoň jisté, že tudy urči-

tě šly.“

Jaella přikývla a zastrčila úlomek do kapsy. „Možná tu také ztratily nějaký čas. Pojd'me dál, ať zjistíme, jestli na nás čekají. Potřebují věci, které neseme - jako například náhradní teplé oblečení, zboží na výměnu. To nejlepší, co by mohly udělat, by bylo, kdyby na nás počkaly.“

„Takže pokud je dostihneme, hodláš s nimi pokračovat dál? Opravdu si myslíš, že nějaké to město mohou objevit?“

„Ty, Magdo, snad ne?“ Jaella se zatvářila překvapeně a ublíženě. „Myslela jsem, že půjdeš i ty...“

„Snad ano,“ odpověděla pomalu Magda, která si ještě nebyla zcela jistá. Rafaellu, která vůči ní byla zároveň přátelská i nepřátelská a docela jistě by ji kvůli Jaelle tolerovala, by snad zvládla. Ale Lexii? Jako by ji Magda slyšela:

Sakra, Lorneová, copak tady na téhle planetě není jediné místo, kam byste se nepletla?

13. KAPITOLA

Pustá planina je pro toto místo velice příhodné jméno, napadlo Magdu. Náhorní plošina bez porostu či stromů, rumiště a několik kamenných trosek, které kdysi bývaly domy a kůlnami. Přemýšlela, proč lidé toto místo vůbec opustili, co přimělo hospodáře, kteří zde žili a pracovali, aby se sbalili a odešli jinam. Nebo snad byli v jedné z krevních pomst, jež stále ještě platily v pohoří Kilghardu, povraždění bandity?

Zeptala se na to Jaelly. Ta však jen pokrčila rameny.

„Kdo ví? Lidem je to jedno. Nebylo to jistě nic zvláštního, protože jinak bychom o tom slyšeli celou řadu nejrůznějších historek.“

Camilla se pousmála: „Jestli se odsud odstěhovali z vlastní vůle, bylo to to nejrozumnější, co mohli udělat. Mě by spíš zajímalo, jak je vůbec mohlo napadnout se tady usídlit.“

Cholayna pronesla to, co bylo každému jasné; „Jestli tu někdy Lexie a Rafaella čekaly, tak teď už tu dávno nejsou.“

„Možná jsou někde na lovu. Nebo na průzkumu.“ Jaella se na koni pozvolna rozjela k jedné z opuštěných kůlen poblíž domku, na jehož vrchní části se stále ještě drželo cosi jako střecha. „Tady jsme zabily ty cherviny a v tomhle domku strávily tři noci. Kdyby tu Rafi nechala nějaký vzkaz, bylo by to právě tady.“

Camilla se podívala na šednoucí oblohu. Brzy se spustí noční dešť. „Stejně tady musíme strávit dnešní noc. Nemá cenu pouštět se dál, nehledě na to, že Vanessin kotník potřebuje ošetřit. Na tomhle domě je

jakási stříška. Navrhuji, abychom se podívaly dovnitř, zda se tam dá tábořit.“

„Proč ne?“ podivila se Vanessa. „Chci říct, že to vypadá, jako by původní majitelé byli už hodně dlouho pryč. Co by nám v tom mohlo zabránit?“

„Jenom takové drobnosti, jako například chybějící podlaha, plíseň, brouci, hadi, krysy, netopýři.“ Camilla se smíchem lusкла prsty. „Na druhou stranu tam ale zase můžeme najít Rafaellina zvířata a jejich uskladněné věci. V každém případě...“

Magda si nebyla zdaleka jistá, zda chce, aby tam ženy našly. Když se jim podařilo otevřít těžké dveře se zrezivělými panty, zjistily, že tam podezřele není vůbec nic z toho, před čím je Camilla varovala: stará kamenná podlaha byla zaprášená, ale ne špinavá a vypadalo to, že tam na ně nic nečihá.

„Tady nedávno někdo určitě musel nocovat,“ poznamenala Cholayna. „Byly tu a není to tak dávno.“

„Já bych si tak jistá nebyla,“ namítla Jaella. „Mohl se tu usídlit kdokoli: cestovatelé, bandité... Je možné, že tu byly, ale jistě si tím být nemůžeme.“

Magdě to připadalo jako ideální místo pro bandity. Vzpomněla si na jedno setkání s nimi v přístřešku pro pocestné před lety. Tentokrát nepočítala s tím, že by nějaké bandity mohly potkat, a litovala, že o tom právě teď začala přemýšlet.

Nebyl důvod, proč by se měla cítit znepokojená. Camilla byla silná a jistě by se s nimi docela ráda utkala.

„Mě spíš znepokojuje to,“ pravila Jaella, „že jsou jenom dvě. „A jedna z nich je naprostý terranský zelenáč.“

„Tomu přece nevěříš,“ namítla Cholayna. „Lexie má stejný výcvik v neozbrojeném boji jako Magda. A Rafaella taky není žádný slaboch.“

„Bandité cestují ve skupinách,“ namítla Jaella. „A rovný boj není nic pro ně.“ Stejně jako ostatní si i ona přinesla zavazadla a hodila je na kamennou podlahu. „Cholayno, rozdělej prosím tě oheň, abychom mohli Vanesse ošetřit kotník.“

Zanedlouho již oheň plápolal a Cholayna prohledávala brašnu s první pomocí, co by se z ní dalo využít. Stále měla podezření, že si

Vanessa našťípla kost, ale s tím tady stejně nemohly nic dělat.

„Aspoň že netrpíme nedostatkem ledu,“ pravila Cholayna a vyhlédla ven do sněhu. „Musíme ten kotník, dokud bude nateklý, balit do studených obkladů. Potom budeme střídat obklady teplé a studené. Nejlepší by bylo dát nohu do sádry, ale snad se tolik nestane, když sádru mít nebude. Chůze jí několik dnů může dělat potíže, ale protože Jaella povídala, že většinu cesty stejně pojedeme na koních, zase se toho tolik nestane. Hlavní je, že ti nehrozí, že bys bez terranského ošetření zůstala zmrzačená.“

Magda vytáhla potřeby na vaření a mlčky začala připravovat polévku ze sušeného masa. Starým kamenným domkem se brzy začala šířit příjemná vůně. Topinky udělaly z tvrdého cestovního chleba malý zázrak. Polévka, vařená obilná kaše a hrnek horkého čaje ze stromové kůry bylo jejich první pořádné jídlo od chvíle, kdy opustily Thendaru, a značně přispělo k lepší náladě.

Když si nakonec vlezly do spacáků, Magda brzy zjistila, že všechny hned tvrdě usnuly. Ona však stále bděla, aniž by tušila, proč nemůže spát. Neustále se jí vnucoval pocit, že celá tahle cesta je jakýmsi odrazem jejích vlastních neúspěchů - s Lexií, Vanessou, Cholaynou a možná i s Rafaellou. Nějak musí Lexii přimět k tomu, aby se nedomnívala, že musí soupeřit s tím, co lidé z centra nazývali ‚legenda Lorneová‘. Kdyby Vanesse a Cholayně nelhala, nebyly by tady. A aniž by to zamýšlela, postavila se mezi Jaellu a Rafaellu... Jenže ať už na ně v budoucnu číhají nebezpečí jakéhokoli druhu, vrátit se již nemohou. V tom má Jaella naprostou pravdu.

Následujícího rána Vanesse kotník natekl do rozměrů středně velkého proutěného košíku a dostala horečku. Cholayna jí dala salicylát, který měla v brašně první pomoci. Magda s Camillou přeložily náklad, aby si zavazadla mezi sebou lépe rozdělily, a Jaella se vydala do okolí hledat případné stopy po dvou zmizelých ženách. Vrátila se pozdě odpoledne a přes rameno měla přehozené zabité mládě chervina.

„Můžeme si dát čerstvé maso. Hlavně Vanessa teď potřebuje víc bílkovin.“ Začala zkušenou rukou tahovat chervina z kůže a porcovat maso. Cholayna odvrátila zrak, ale Vanessa ji sledovala s nesmírným zaujetím.

„Kde ses to naučila?“

„Když jsem vedla horské výpravy. Nemáme vždycky po ruce turistické příděly,“ odpověděla jí Jaella. „A naučit se lovit je jedním z prvních předpokladů, abys v divočině přežila. Dokázala jsem porazit první zvíře ještě dřív, než mi bylo patnáct. A když už si zvíře umíš sama zabít, musíš se taky naučit stáhnout ho z kůže, rozporcovat a usušit na cestu. Tentokrát čerstvého masa sníme co nejvíc, a k večeři upeču kýtu. Co nesníme, necháme tady pro *kyorebni*.“ Lítostivě se podívala na jemnou kůži mrtvého zvířete. „Je škoda ji tady nechávat, byly by z toho moc pěkné rukavice, kdybychom měly trochu víc času tu kůži vydělat.“

Cholayna pokrčila rameny a ještě o něco víc odvrátila zrak. Nic však neříkala. Musí pro ni být neskutečně obtížné stále jenom přijímat rozkazy, když je zvyklá je vydávat, a připustit, že je ze všech nejstarší a nejslabší. Tento útok na její etické zásady - Magda věděla, že Cholayna nikdy předtím nejedla maso, ani nic, co jednou žilo - byl zkouškou ze všech nejtěžší. Vůbec však o tom nemluvila, což jistě nebylo nijak snadné.

Dalšího rána už Vanessa kotník tolik oteklý neměla, a Jaella, která pohlédla na oblohu, prohlásila, že by měly pokračovat v cestě. Cholayna se domnívala, že by Vanessa měla s tou nohou zůstat ještě jeden den v klidu, ale Jaella si dělala starosti s počasím. Také dlouho studovala všechny Magdiny mapy, aby našla co možná nejvýhodnější cestu.

„Vydáme se přímo na sever, ale místo toho, abychom rovnou přejezly hřeben, se pustíme po stezce. Mají před námi takový náskok, že je velice nepravděpodobné, že bychom je mohly zastihnout ještě na téhle straně Kadarinu. A nejsem si ani jistá, jestli se nám je podaří dohonit před Nevarsinem,“ uvažovala Jaella.

Koně i chervinové byli odpočatí a cesta byla dobrá, takže nemusely jít pěšky ani kousek. Podél cesty ležel vlhký a studený sníh. Všechny si na sebe pro jistotu vzaly své nejteplejší svetry a spodní prádlo, které měly s sebou. Přes noc jim trochu navlhly spacáky a dokonce i Cholayna se s chutí napila horkého masového vývaru.

Třetí den odpoledne cesta začala zase stoupat a stávala se stále příkřejší, až Jaella řekla, že kromě Vanessy, která ještě nebyla schopná postavit se na svůj zraněný kotník, budou všechny muset slézt z koní, aby jim trochu ulehčily.

„Pokud je potřeba, můžu také slézt,“ ozvala se Vanessa a sevřela tlustou větev stromu, kterou jí ráno Camilla uřízla jako hůl. „Nepotřebuji žádnou přehnanou péči!“

„Vanesso, věř mi, že ti povím, až bude skutečně nutné, abys slezla. Nesnaž se být příliš velikou hrdinkou,“ dodala Jaella. „Kdybychom tě musely nést na ramenou, nikam bychom se nedostaly.“

Pozvolna zdolávaly čtvrtý nebo pátý kopec - Magda v té husté mlze ztratila přehled -, když tu náhle uklouzla, ztratila rovnováhu, upadla a začala rychle sjíždět dolů po strmé stezce, snažíc se zachytit kamenů, ledu a kořenů u cesty. Pak se udeřila do hlavy, pocítila bodavou bolest a ztratila vědomí.

...bloudila po šedivém světě. Zaslechla, že ji Jaella volá, ale stále mezi nimi byla ta ohyzdná stařena a smála se ... kdykoli se v běhu otočila, vždycky se za ní objevila ta stařena se svým děsivým smíchem, připomínajícím skřek jakéhosi divokého ptáka, a paže měla natažené, jako by ji chtěla chytit za krk a odtáhnout někam pryč... najednou se tam objevila Camilla s nožem v ruce, aby ji chránila, a té stařeně se postavila do cesty. Z jejího nože vystřelily modré paprsky...

Na obličeji měla cosi vlhkého, co jí zatékalo za límec a studilo. Zvedla ruku, která jí připadala nesmírně těžká a chladná, aby si to oťřela. Byl to vlhký hadřík. Celé čelo ji hrozivě páliło, jako by jí ho někdo rozsekl sekerou.

Camilla jí pohlédla do očí. Byla bledá a Magdě připadalo, že určitě plakala. *To je nesmysl, pomyslela si, Camilla přece nikdy nepláče.*

„Bredhiya,“ zašeptala Camilla a sevřela jí ruku tak silně, až ji to zabolelo, „už jsem si myslela, že jsme o tebe přišly. Jak ti je?“

„Strašně. V těle mě bolí každícká kost, jako kdyby mi je kováři rozsekali na padrť,“ zamumlala Magda. Zjistila, že je svlečená do půl těla. „Není divu, že mi je taková šílená zima! Takhle léčíte člověka v šoku?“

Snažila se to převést v žert, ale Jaella se nad ni sklonila a řekla jí: „Svlékla jsem tě, protože jsem se chtěla ujistit, jestli nemáš žádná vnitřní zranění. Sedřela sis kůži na jedné paži až k lokti a mohla sis také zlomit žebro. Zkus se posadit, jestli to půjde.“

Magda se obezřetně zvedla do sedu. Opatrně otočila hlavou a vzápětí si hned přála, aby to bývala byla nedělala. „Copak jsem snad na-

razila do nějaké hory?“

„Jenom do skály, slečno Lorneová,“ odpověděla Vanessa. Znělo to dost absurdně a Magda už už chtěla něco namítnout. „Je ti zima?“ dodala však Vanessa, a hned na to jí navlékla košili. Jednu paži měla, jak v zápětí zjistila, pevně staženou a namazanou jakousi páchnoucí masťou.

Camilla kolem ní obtočila plášť. „Takhle je to snazší, než kdyby ses pokoušela obléci si přes všechny ty obvazy rovnou kabát. A také si nepodráždíš rozbolavělá místa,“ pravila a Magdu celou zahalila. „Chce se ti spát?“

Magda zase zavrtěla hlavou a opět toho litovala. „Ne. Spánek je ta poslední věc, na kterou bych teď měla chuť.“

„Myslíš, že tu cestu zvládneš?“ zeptala se jí Jaella. „Tady se nedá nikde tábořit, ale jestli nemůžeš...“

Magdě se podařilo sednout si za Camilliny pomoci do vzpřímené polohy. Hlava jí ještě stále třestila, a proto Cholaynu požádala o nějaký lék proti bolesti. Ta však jen zakroutila hlavou.

„Nemůžu ti dát nic, dokud přesně nezjistíme, co se ti vlastně stalo. Jestli budeš ještě při vědomí, až najdeme nějaké místo k táboření, můžeme něco dostat. Do té doby ti nedám nic, co by ti mohlo ztěžovat dýchání.“

„Zatracená sadistko,“ zamručela Magda, ale i ona měla jakési základní zdravotnické vzdělání a něco o zranění hlavy věděla. „Podívej se na to z té lepší stránky,“ utěšovala ji Cholayna. „Pojedeš si vzhůru do kopce s Vanessou, zatímco my ostatní musíme po svých.“

Magda se jenom stěží dostala do sedla svého koně, přestože jí Camilla všemožně pomáhala, a když se kůň dal do pohybu, přála si, aby bývala mohla jít raději pěšky. Jízdu téměř nemohla snést. Sníh byl nyní mokrá, padal déšť se sněhem, přichytával se jí na kabát a brzy ho celý promáčel. Bylo jí špatně a při každém klopýtnutí koně jí připadalo, jako kdyby jí zvíře vstoupilo přímo na hlavu. Stezka vzhůru byla tak příkrá, že získávala pocit, jako kdyby měla každou chvíli sklouznout ze sedla. Aniž by ji o to kdo požádal, Camilla k ní přistoupila a vzala jí opratě z rukou.

„Bredhiya, jenom se drž, já ti koně povedu sama. Chudinko moje, škoda, že tě nemůžu vzít na záda.“

„Mně, Camillo, nic není. Vážně ne, jenom mě strašně bolí hlava. A taky mám nepříjemný pocit, že jsem tak hloupě upadla a všechny vás tolik zdržela.“

„Podívej, už budeme nahoře na hřebeni. Už zase budeme moci všechny nasednout na koně, a jestli se, *bredhiya*, sama neudržíš v sedle, můžeš jet se mnou. Můj kůň dva lidi unese a ty se budeš jen o mě opírat. Chceš to zkusit?“

„Ne, vážně ne, děkuju. Nic mi není,“ odpověděla Magda. A přestože věděla, že to není správné, uváděla ji Camillina přehnaná starostlivost do rozpaků částečně proto, že z toho jsou i ostatní ženy v rozpacích, ale především byla nesvá před Vanessou, která nevěděla, jaké pouto mezi nimi existuje. „Prosím tě, nerozmazluj mě tak, Camillo. Já to zvládnu sama, vážně mi nic není.“

„Tak dobře.“ Camilla zarazila koni paty do slabin a rozjela se do čela vedle Jaelly. Jakmile odjela, Magda svých slov litovala a přála si, aby tu Camilla byla zase s ní. Co koneckonců záleží na tom, co si kdo po všech těch letech ještě myslí? Se špatnou náladou a bolavou hlavou se pevně chytla opratí a nechala koně, ať si cestu dolů ze svahu zvolí sám.

Když sjížděla zákrutou kolem vzrostlých jehličnanů, spatřila dole pod sebou světla. V údolí se choulila malá vesnička, hned naproti přes cestu. Jeden nebo dva statky, kovárna a potok tekoucí k mlýnu, sýpka, větrný mlýn a několik kamenných domků, obklopených malými zahrádkami.

„Zajímalo by mě, jestli v té vísce bude nějaká hospůdka,“ poznamenala Camilla.

Děti, ženy a několik mužů vyšli na cestu, aby se na ně podívali, když projížděly kolem. To bylo jisté znamení - jak Magda poznala na svých cestách v terénu -, že se jedná o zapadlé místo, kde objevení se každíčkého cizince je hlavní událostí dne.

Jaella se zeptala jedné podsadité ženy, která byla oblečena méně uboze než ostatní, jestli je tu někde pohostinství, kde by dostaly najíst a mohly se vyspat.

Otázku musela několikrát za sebou opakovat, a to v rozličných nářečích, než žena konečně pochopila, na co se jí ptá. Když žena odpovídala, měla tak silný přízvuk jazyka *cahuenga*, že jí Magda skoro

nerozuměla. Zeptala se proto Camilly, která už zase jela vedle ní: „Co to povídá? Ty znáš horské jazyky lépe než já.“

„Povídala, že tu žádná hospoda není,“ odpověděla Camilla čistou *castou*, aby jim nebylo rozumět, kdyby je náhodou někdo poslouchal. „Ale říkala, že tu jsou dobré veřejné lázně, kde se můžeme vykoupat. Také nám nabídla stodolu, která je v této roční době docela prázdná. Připadají mi všichni jako pěkní hrubiáni, kterým bych osobně raději nedůvěřovala, ale nevím, jestli si můžeme takhle vybírat.“

Vanessa z toho slyšela jenom část. „Lázně jsou to, co bychom právě teď potřebovaly ze všeho nejvíc. Myslím, že mému kotníku i tvé paži dlouhá koupel v čisté horké vodě může jenom prospět. A ti lidé tady mi připadají tak neskutečně špinaví, že mnohem raději budu spát ve stodole než v nějakém jejich domku. Nebo i v nějakém hostinci, když na to přijde. Tak kde ty lázně jsou?“

Žena, která se jim nabídla jako průvodkyně, jim ukazovala cestu. Za ní se táhl malý hlouček dětí. „Nečekala jsem, že takový komfort najdeme někde jinde než v Thendaře,“ ozvala se Cholayna.

„Všude v horách jsou horké prameny,“ odpověděla jí Magda. „A většina vesniček má svoje vlastní lázně, i když většina domácností musí pro pitnou vodu chodit k veřejné studni. A mají oddělené místnosti pro muže a pro ženy, takže se vůbec nemusíš stydět, že se zachováš nějak nepatřičně.“

Vanessa pokrčila rameny. „Já jsem ze svého světa na společné lázně zvyklá. Mně by nijak nevadilo, kdyby se celá vesnice koupala v jednom velikém bazénu, ovšem za předpokladu, že by v něm občas také vyměňovali vodu.“

„Mně by to tedy vadilo,“ namítla Camilla a Jaella se zasmála. „I mně. Já jsem koneckonců přece jen vyrostla v Suchém městě.“

Odvrátila se, aby promluvila s ženou, která vypadala jako majitelka lázeňského domu a jako výběřčí poplatků. Magdě se to sice zdálo přemrštěné, ale pak si uvědomila, že tahle vesnice je od všech ostatních velice vzdálená a že poplatky, vybrané za použití lázní od příležitostných cestujících, jsou zřejmě jejich jediným zdrojem peněz. Aspoň, že se Jaelle podařilo prosadit, aby tenhle večer měly celé lázně jen samy pro sebe. A také zařídila, že jim žena přinese teplé jídlo. Poplatek zahrnoval i pronájem stodoly, kde si budou moci ustájit zví-

řata a roztáhnout spací pytle. Vzhledem k tomu, že to byla kamenná stodola, kde nebylo uskladněno žádné seno, dostaly povolení rozdělat si také oheň. Ještě než šly do lázní, odebraly se uložit si svoje věci, odsedlat koně a z tažných zvířat sejmut náklad.

„Jak to vypadá s tvou hlavou, Magdo?“ zeptala se jí Cholayna. „Jak se cítíš?“

„Když je přede mnou představa teplé koupele, tak mnohem lépe.“

„Pořád jsi byla při vědomí, takže můžeš dostat něco proti bolesti,“ řekla Cholayna a začala vytahovat z příruční brašny první pomoci nějaké tabletky. „Něco se děje, Camillo?“ zeptala se ženy, která se nad nimi zastavila s podmračenou tváří.

„Já těmhle lidem nevěřím,“ odpověděla Camilla stále ještě *castou*, přestože to vypadalo, že tu jsou docela samy. „Připadá mi to tady jako hnízdo banditů. Jestli nám to jen trochu myslí, tak všechny najednou do těch lázní nepůjdeme. Neměly bychom svoje věci nechávat úplně bez dozoru.“

„Lidé z hor jsou většinou čestní a poctiví, takže bys mohla na návsi nechat tašku s měďáky a po návratu třeba za půl roku bys ji nedotčenou našla na tom samém místě,“ připomněla jí Jaella. „Ledaže by nad ní postavili nějakou stříšku, aby ji neponičily zimní plískanice.“

„O tom všem velice dobře vím,“ odpověděla Camilla. „Ale ty snad jsi už v téhle vesnici někdy předtím byla? Znáš tyhle lidi, Shayo?“

„Neznám. Ale navštívila jsem již spoustu podobných horských vesniček.“

„To nestačí,“ odpověděla Camilla. „Běžte se všechny ostatní klidně vykoupat. Já tady zůstanu a věci ohlídám.“ Přestože ji dlouze přesvědčovaly, Camilla trvala na svém. Nakonec se dohodly, že jako první do lázní půjde Jaella s Vanessou, a Magda, Cholayna a Camilla půjdou po nich. To znamenalo, že v každé skupině bude jedna žena, která je nezraněná, zdravá a umí zacházet se zbraněmi.

„Stejně se mi to nějak nezdá,“ mručela Camilla, když se Jaella s Vanessou chystaly odejít do koupele a hledaly si v zavazadlech čisté oblečení. „Tihle lidé by nás byli schopni podríznout třeba i pro kousek voňavého mýdla! Možná očekávají, že se přece jenom rozdělíme, takže nebudeme schopné se pořádně bránit. Měly jsme se utábořit někde mimo vesnici a držet celou dobu hlídky.“

„Ty jsi ale strašlivě podezřívavá, Camillo,“ pokárala ji žertem Cholanyna, která poklekla na podlahu, aby rozdělala oheň. „Já třeba budu strašně ráda, až se zase jednou pořádně vykoupu v teplé vodě.“

„To bych byla i já, kdybychom se ovšem ocitly na nějakém slušnějším místě. Nebo si jako Terranka myslíš, že si ve špíně přímo libuji? Jenže tady bych se cítila bezpečnější, kdybych spala třeba v blátě u cesty.“

„Camillo,“ pravila Magda tichým hlasem, aby je žádná z ostatních žen neslyšela, „máš snad nějakou předtuchu? Cítíš to *laranem*?“

Camilla měla stažené rty a vážnou tvář. „Ty víš, co si o tomhle myslím. Kdyby tomu tak bylo, nepřišla bys na to první spíš ty nebo Jaella, které máte výcvik ze Zakázané věže? Člověk nemusí mít žádný zvláštní *laran*, aby věděl, že lumpové zůstanou lumpy. K čemu *laran*?“ zašklebila se ještě a otočila se jinam.

Magda byla neklidná, neboť si z dobrých důvodů Camilliny intuice vážila a respektovala ji. Jenže skupina už stejně byla rozdělená, a mimo to ji hlava a zraněná paže tak hrozivě bolely, že se jí nechtělo vzdát se pohodlí a předností lázně. Dokonce měla pocit, že by vydržela i útok banditů, jen kdyby se předtím směla vykoupat a najíst něčeho teplého.

14. KAPITOLA

V rohu místnosti se něco ozvalo. Během jediné vteřiny Camilla vytasila nůž a vyrazila do skrytého místa za dveřmi, odkud vzápětí vytáhla za zápěstí jakousi ženu, nikoli mladou, s vlasy nedbale sčesanými dozadu. Nijak se od ostatních lidí ve vesnici neodlišovala, kromě toho - jak si Magda hned povšimla -, že byla poměrně čistá.

„Kdo jsi?“ vyštěkla na ni Camilla a sevřela její zápěstí tak pevně, až sebou žena škubla a vykřikla. Svoje slova ještě doprovodila pohrůžkou nožem: „Co tady hledáš? Kdo tě sem poslal?“

„Nechci vám nijak ublížit,“ bránila se žena a v hlase jí zazníval strach. „Jsi... Jsi Shaya n‘ha Melora?“

Jméno *Jaella* pocházelo ze Suchého města, takže v pohoří Kilghardu bylo značně neobvyklé: Magda svou přítelkyni nazývala většinou Shaya, což byla v jazyce *casta* verze téhož jména, a také ho dala své dceři.

„Já ne,“ odpověděla Camilla. „Ale je to moje přísežná sestra. A tohle...“ ukázala na Magdu, „to je její družka. Mluv! Co jí chceš? Kdo jsi?“

Ženiny oči se pokradmu stočily k Cholayně. Magdu hned napadlo, že tato žena zřejmě ještě nikdy v životě nespatriła nikoho s černou pletí a možná, že sem přišla jenom ze zvědavosti prohlédnout si cizince. Jenže jak by potom znala Jaellino jméno?

„Jmenuji se Calisu,“ odpověděla žena. „V naší vesnici není nikdo z Řádu žen, které se zřekly světa. Náčelník to nechce. Ale některé

z nás s vámi sympatizují.“ Shrnula si vlasy z ucha a ukázala jim malou náušnici, drobné znamení, které po celé stovky let naznačovalo, že dotyčná sympatizuje se společenstvem, přestože do něj nemohla z nej-různějších důvodů oficiálně vstoupit. Lady Rohana také něco takového nosila a Magda věděla, že dokonce ani dom Gabriel nevěděl, co to přesně znamená. Když to Camilla spatřila, trochu své sevření povolila.

„A co chceš? Proč tady čenicháš?“

Calisu‘ (Magda se rozpomněla, že to je nářeční verze jména Callista) odpověděla: „Před deseti dny naší vesnicí procházely dvě sestry z cechu. Ptaly se po místní porodní bábě, protože jedna z nich měla potíže s měsíčky. A když ke mně přišly, ptaly se mě, jestli nosím náušnici.“

To byl Rafaellin úskok. Lexii by něco takového nikdy nemohlo napadnout.

„A pak mě požádaly, zda bych mohla předat vzkaz Shaye n‘ha Me-loře. Mohla bych ho říct tobě, když jsi její družka? Kdyby mě tu totiž našli...“

„Můžeš mi to klidně říct,“ odpověděla Magda.

„Vzkazuje ti, že se sejdete v nevarsinském domě.“

Camilla namítla: „Ale tam přece žádné...“

Magda ji kopla do holeně a Camilla zmlkla. Calisu‘ se vyprostila z jejího sevření, odspěchala ke dveřím a byla pryč.

Camilla se za ní vydala. Chvilí zápasila se starodávným zámekem ve dveřích, který byl celý zrezivělý a nešel pořádně zavřít. Nakonec si povzdychla: „Dejte před to nějaké věci, ať slyšíme, až se sem příště někdo zase bude chtít dostat. Bála jsem se, že se něco takového přihodí. Ne, ty ne, ty bys s tou svou hlavou neměla zvedat těžké věci.“

„To dělám jen zřídka,“ odpověděla Magda. „Takovou schopnost *laranu* přece jenom nemám, takže bohužel na to musím používat ruce.“ Ale ustoupila a nechala, aby Cholayna s Camillou nakupily některá ze zavazadel před postranní vchod. Camilla pravila: „Tak jste ji slyšely. Co to má znamenat? V Nevarsinu není žádné z našich sídel, to je město *cristoforů*. Jak bychom se tam s nimi mohly setkat, když...“

„Shaya tomu bude rozumět,“ namítla Magda. Hlava jí třeštila navzdory tomu, že dostala od Cholayny prášek proti bolesti. Přála si, aby se Jaella už vrátila z lázní, a mohla tam jít ona, a pak aby si hned šla

lehnout.

Apaticky si vyhledala čisté spodní prádlo a tlusté ponožky, silný svetr a vlněné kalhoty. Pak se vrátila Jaella a Vanessa. Obě si dokonce umyly i vlasy a Jaelle se vlnily měděně zbarvené kadeře kolem celé hlavy.

„Tohle je přesně to, co unavený cestovatel potřebuje,“ řekla Jaella, protáhla se a zívla. „A teď se ještě dobře najíme. Už vím, co budeme mít, cítila jsem to - pečenou drůbež se zapečenými houbami a červení-covou omáčkou.“ Dychtivě si olízla rty. „Je to tady lepší, než jsem si zprvu myslela. Tak běžte vy tři, ať se taky vykoupete. Ale nebud'te tam moc dlouho, nebo vám všechny houby sníme! Jestlipak tady ti horalé dělají dobré víno?“

„Jestli ne,“ zasmála se Cholayna, „tak si budu stěžovat náčelníko-vi.“

Lázně byly osamocenou kamennou budovou, z níž stoupal dým. Když vešly dovnitř, lazebnice jim dala na sezení malé trojnožky a lhostejně se jich zeptala, zda dámy mají vlastní mýdla a žínky. Dobře je namydčila, opatrně se vyhnula Magdině zraněné paži a ani na Cholaynu zbytečně dlouho zvědavě nezírala. Pak je zavedla dolů po schodech do místnosti obložené kameny, v níž byl bazén naplněný kouřící horkou vodou. Magda si samou radostí s úlevou vydechla, protože pocítila, jak jí teplá voda odplavuje bolest ze zraněné paže pryč, a natáhla se, takže byla ve vodě ponořená až po krk.

„Je to vážně skvělé,“ souhlasila Camilla a Magda si vzpomněla, že i ona má poraněný kotník, přestože ne tak vážně jako Vanessa.

„Skutečně je všechno v pořádku, *breda*?“

„Horká voda a pořádný spánek mi mohou udělat jen dobře. Buďme ale opatrné na to, co říkáme, protože lazebnice by to všechno mohla roznést po okolí. Já tady nikomu z nich ani za mák nevěřím.“

Magda vyhledala pod vodou Camillinu ruku a stiskla její dlouhé prsty. Styděla se za to, jak se odpoledne chovala. Skutečně by byla schopná zranit Camilliny city jen kvůli tomu, aby si o nich Vanessa něco špatného nepomyslela? Co na tom záleží? Seděla a mlčky držela Camillu za ruku a v pohodlí lázně začínala cítit obavy své přítelkyně i její podezření.

Oběmu dobře rozuměla. V dobách, kdy byli s Petrem Haldanem

manželé, prozkoumávali okolí Kilghardu a Arilinnských planin. Měli spoustu příležitostí střetnout se s bandity a vyhnanci. Kolikrát unikli jenom o vlásek a věděli, že jiní tolik štěstí neměli. To právě byly ony dny, kdy se začala vytvářet ‚legenda jménem Lorneová‘. Chudák Petr, svým způsobem to vůči němu bylo nespravedlivé. Podobným způsobem mohla vzniknout legenda Petra Haldanea, protože i on se značnou měrou podílel na zmapovávání hranic a území, zaznamenával jazykové rozdíly i místní zvyky. Rozdíl mezi nimi byl v tom, že Magda byla žena, která se dokázala prosadit v naprosto nepřátelském prostředí a vyniknout tam, kde to až doposud bylo pro ženu něco téměř nemyslitelného. Díky tomu na sebe Magda strhla většinu pozornosti a popularity.

I Petr se však dočkal své odměny: stal se vyslancem a dělal tuto práci se skutečným nasazením, byl spravedlivý a poctivý, oddaný světu, který nade vše miloval. Ona si zvolila jinou cestu a dostalo se jí jiné odměny.

„Magdo? Ne abys tady usnula, čeká na nás ještě moc dobrá večere.“

„Ne, já nespím,“ vzpřímila se v pářící vodě do sedu Magda a zamžourala očima. Cítila se téměř nebezpečně odpočatá.

Camilla jí pod vodou stiskla ruku a zašeptala tichým hlasem, aby to cizí uši nemohly slyšet: „*Z‘bredhyi, chiyo.*“ Magda opětovala její stisk a zašeptala: „I já tě mám moc ráda.“

Ale protože tam nebyly samy, otočila se k Cholayně a nahlas pronesla: „Myslím, že nás už netrpělivě očekávají, protože bez nás večeri servírovat nemohou. Asi bychom už měly jít, přestože já bych tady nejraději zůstala celou noc.“

Cholayna se podívala na prsty, které jí v horké vodě zvrásněly jako sušené ovoce. „My jsme tady ale byly o něco kratší dobu.“ Vstala však a lazebnice jí přinesla osušku, do které ji zabalila. Pak z bazénu vylezla Camilla a Magda si všimla, jak jí teplou vodou jizvy na zádech a na bocích celé zbělely a na rudé kůži ještě více vynikaly. Spatřila, že si jich všimla i lazebnice, a Cholayna už už chtěla promluvit. Magda její slova téměř slyšela: *ve jménu všech nejtajnějších bohů, co se ti to prosím tě stalo?* Vzápětí si však uvědomila, že ani Cholayna, ani lazebnice nestačily promluvit ani slovíčko. V klidu a pohodlí lázně byla zase schopná zachytit nahlas nevyslovené myšlenky.

Magda se nerada zvedla z horké uvolňující lázně a zabalila se do tlusté osušky, kterou jim podala lazebnice. Když se oblékla do čistých šatů, bylo jí báječně.

„A teď si dáme pečenou drůbež a možná taky trochu toho horského vína, o němž hovořila Jaella.“

Cholayna ohrnula rty. „Nechci ti dělat žádné kázání, Magdo, ale jestli jsi skutečně měla nějaký ten otřes mozku, tak bys víno neměla pít vůbec. Jak se teď vlastně cítíš?“

Magda musela připustit, že i když jí horká voda uvolnila svaly na krku a bylo jí mnohem lépe, přes všechny utišující prášky stále ještě cítí v hlavě tupou bolest.

„To je pravda, Margali,“ řekla Camilla. „Skutečně bys měla pít jenom čaj nebo teplou polévku, dokud přesně nezjistíme, co ti je.“ Magda jenom pokrčila rameny.

„Budu se tedy muset spokojit jenom s dobrým teplým jídlem a příjemnou společností. Vanessa má mnohem více štěstí, ta si jenom vyvrtla kotník, takže si může způsobit jakoukoli kocovinu, bude-li chtít. Já osobně bych si nějakou tu skleničku dala, ale raději poslechnu tvoje lékařské rady.“

Vyjít znovu do studeného počasí byl pro ně úplný šok. Prudký vítr navál sních do vysokých závějí a ony spěchaly úzkými uličkami mezi budovami. Místy, kde byl sních příliš vysoký, se jim dostával do bot a na prohřáté pokožce je začínal zábst. Byly šťastné, když konečně spatřily rozdělaný oheň ve stodole, která jim byla přidělena. Budova byla natolik velká, že se nestačila celá vytopit, ale aspoň tady nefoukalo.

Vanessa přichystala s Jaellou lůžka a celý jejich prostor vypadal čistě a útulně, téměř domácky, přestože to jejich domovy nijak nepřipomínalo, když tam měly ustájené i koně a cherviny. Seno, které jim tam přinesli, celý prostor příjemně provonělo. Téměř vzápětí jim začala služebná nosit kouřící talíře s jídlem. Kromě pečené drůbeže dostaly ještě pečeného chervina, plovoucího ve voňavém tuku, a králíčka dušeného na víně. Měly také spoustu pečiva, čerstvě vytaženého z pece, a také másla a medu, zapékaných hub a nijak zvlášť dobré, ale výživné bílé řepy. Nebylo zapomenuto ani na příslibenou červenickou omáčku.

„Nešetří na nás!“ zvolala radostně Cholayna.

„To je dobře. Dobrou chuť. Zaplatily jsme za to dost,““pravila Jaella, když se sesedly a začaly si nakládat na talíře - všechny kromě Cholayny. Ta si na talíř dala jen vařenou bílou řepu, kterou si ochutíla červenicovou omáčkou. Pokusila si taky několikrát kousnout do pečené drůbeže, kterou jí odřízla Jaella, ale zbledla a talíř odsunula stranou.

„Co se děje, *comi‘yo*?“ podivila se Camilla.

Cholayna tiše odpověděla: „Pořád to vypadá... Jako živé zvíře. Je mi líto, snažila jsem se, ale... Kdyby to byl jenom nějaký plátek, tak bych to snad zvládla, ale tohle je... Tohle je celé křídlo!“

„Potřebuješ bílkoviny,“ namítla Vanessa. „Nemůžeš žít jenom z hub a červenicové omáčky.“

„Nemůžu.“ Cholayna se ještě jednou omluvila a otevřela si balíček s terranským jídlem. To nebylo v terénu sice povoleno, protože by někdo mohl zahlédnout neznámé balení, které by je prozradilo, ale Magda neměla to srdce ji napomenout. Cholayna má za sebou několik perných dnů a Magdu ještě navíc napadlo, že kdyby měly být důsledné, nemohly by Vanesse ani zavázat kotník do pružného obinadla, neboť by to bylo proti zákonům imperiální zpravodajské služby.

Na druhé straně, proč by vedoucí zpravodajské služby nesměla porušit pravidla, když ji nikdo nemůže vidět...

„To nevadí,“ řekla Camilla, „dej si aspoň trochu vína. Je moc dobré. V tom nás dozajista nepodvedli, tím jsem si jistá. Shayo, řekni mi, v Nevarsinu přece není žádný náš dům, že?“

„To se ví, že ne!“ zasmála se Jaella a zvedla svůj džbán s vínem, aby si potřetí nalila. „Keitha kdysi povídala o tom, že bychom tam měly něco založit, vzpomínáš? Je tam jakási ubytovna, kde bydlely naše ženy, když před lety opisovaly staré rukopisy z kláštera svatého Valentina, ale to se nedá počítat mezi domy.“ Zamračila se. „Proč se ptáš, Camillo?“

„Máme tam mít vzkaz.“ Pověděla jí vzápětí o Calisu i její náušnici a Jaella se zamračila.

„Vypadá to, že Rafaella spoléhá na to, že mi to něco řekne, okamžik...“ Na chvíli zmlkla a potom pokračovala: „Když jsme byly malé holky a cestovaly s Kindrou, měly jsme jedno místo, kde jsme přespávaly. Ubytovna to nebyla, protože do veřejných ubytoven v Hellersu

tehdy ženy neměly přístup, pokud necestovaly se svými mužskými příbuznými. Bylo to u staré ženy, která vyráběla kožené vesty a boty. U ní jsem se koneckonců naučila dělat rukavice a sandály.“

„No ano,“ podotkla Camilla. „Jednou jsem tam byla i já a jedno mladé děvče mě naučilo vyšívát na rukavice korálky. Vzpomínám si na starou Bettu i na její svěřenkyň a nevlastní dcery!“

„Vzala si k sobě všechny osiřelé holky z celého města, vychovala je a naučila řemeslu, ale místo toho, aby jim potom našla ženichy, jak by se to od správné *cristoforské* matrony slušelo, nabádala je, aby si otevřely vlastní živnost. Některé z nich samozřejmě odešly a provdaly se, jenže mnohé jiné jsou stále ještě u ní a pracují tam. Další zase odešly do našich domů. Kindra kdysi říkala, že kdyby v Nevarsinu byl nějaký z našich řádných cechovních domů, Betta by ho vedla. Myslím, že už zemřela, ale čtyři z jejích adoptivních dcer tam stále ještě bydlí a ženy ze společenství tam jsou kdykoli vřele vítány. To je jistě to místo, o kterém Rafaella hovořila!“

Dopila šálek s vínem, pohlédla žádostivě na láhev a povzdychla si.

„Tak to klidně dopij, jestli na to máš takovou chuť,“ zasmála se Camilla. „Můžeš vypít Margalin příděl.“

„Ano, jen si to klidně vezmi,“ pobídla ji Magda. Hlava se jí točila a cítila se jako omámená, přestože se vína ani nedotkla. Jaella je však od sebe rezolutně odstrčila.

„Kdybych pila dál, hlava by mě zítra bolela možná víc než ji. Už vlastně skoro usínám v sedě. Pojdme si lehnout.“

Všechno jídlo už bylo dojedeno a talíře prázdné. Po stole se povalovaly kosti od drůbeže, jenom v pekáči, v němž dostaly pečeného chervina, zbylo ještě trochu omastku. Po únavném dni, uvolňující koupeli a sytém jídle si Magda byla stoprocentně jistá, že okamžitě usne a bude klidně spát až db samého rána. Hlava ji stále bolela, a když vstala, aby si zalezla do spacího pytle, zavravorala.

„To si ani nerozdělíme hlídky?“ zeptala se Camilla.

Vanessa okázale zívla. „Já ne. Byla by to pro tenhle pohostinný lid úplná urážka. Já si jdu teď hned...“ Díky dalšímu zívnutí bylo následující slovo téměř nesrozumitelné: „...lehnout.“

Když si Jaella stahovala vysoké boty, pohlédla ustaraně na Camillu. „Opravdu si myslíš, že bychom měly držet hlídky, teto?“ Použila

dávného důvěrného výrazu z dětství a Camilla se musela pousmát. Vážně však odpověděla: „Ano, opravdu si to myslím. I když jsou tihle lidé pohostinní a laskaví, mohou mezi nimi být i nějakí lumpové. První hlídku můžu držet sama.“

„Já tě potom vystřídám,“ řekla Jaella a vlezla si do spacího pytle. Ještě než se ostatní stačily svléct a následovat ji, už spala a hlasitě chrápla. Magda si pomyslela: *Musí být unavenější, než jsme si myslely. Celá zodpovědnost za tuhle cestu spočívá na ní. Měla bych část jejích povinností vzít na sebe.*

Cítila se jako omámená a hlava jí třeštila, takže si řekla Cholayně o další prášek proti bolestem. Cholayna sice trochu protestovala, ale dala jí ho: „Neměla by sis jich brát tolik. Po koupeli a takovém dobrém jídle bys měla usnout i bez nich.“

„Vezmu si ho teprve, až skutečně nebudu moci usnout,“ slíbila jí Magda. Cholayna se zula, zabalila si hlavu do karmínového šátku a vlezla si do spacáku. Camilla zívla a s nožem na kolenou se posadila vedle jejich zavazadel.

Vanessa ztlumila světlo, jak to jen šlo. „Camillo, pro buď mě tak za hodinku. I ty se potřebuješ vyspat. A ráno musíme brzy vyrazit.“

„V tomhle počasí?“ mávla Camilla rukou a obě v tichu noci zaslechly, jak sníh prudce naráží do zdí budovy a vítr kvílí ve všech koutech. „Budeme rády, když se nám odsud podaří odjet nejdřív pozítří.“

„Možná v noci přestane sněžit.“

„Stejně jako se Durramanův osel naučí pořádně létat. Běž si lehnout, Vanesso. Budu držet hlídku několik hodin.“

Vanessin spací pytel - nyní, když nebyly v divočině, raději používaly terranské spacáky pro jednoho než dvojité z cechovního domu - byl rozložen vedle Magdina. Po chvíli se Vanessa tiše zeptala: „Spíš už?“

„Ještě ne. Myslela jsem si, že usnu okamžitě, jak si lehnu, ale ta hlava mě opravdu strašně bolí. Myslím, že si přece jenom vezmu ten prášek od Cholayny.“

„Slečno Lorneová... Mohu se tě na něco zeptat? Na něco skutečně velice osobního?“

„Jistě,“ odpověděla Magda, „ale jenom, když mě přestaneš oslovovat slečno Lorneová. Vanesso, vždyť jsme přece sestry. Největší ra-

dost by mi udělalo, kdybys mi říkala Margali. Je to moje skutečné jméno, ne to, které používám v terénu nebo v práci. I rodiče mě pojmenovali Margali. Narodila jsem se na Darkoveru, tady v horách. Mám pocit, jako bych odsud byla pryč už celé věky. Magdaleno mi začali říkat, až když jsem studovala na Akademii na Alfě. Pro centrum jsem pracovala dost dlouho, abych si na jméno Magda zvykla, ale ve skutečnosti se jmenuji Margali.“

„Tak tedy Margali. Já... já mám jakési potíže s tím, jak rozumět tomu, že spolu žijete jako svobodné družky. Jaella je přece tvoje družka, ne? Ale ty a Camilla...“

„Ano, Camilla je moje milénka,“ připustila Magda. „Slib svobodných družek je něco docela jiného. Jaella a já jsme přísahaly, že budeme poručnicemi dětí té druhé. Jaella a já... Možná nikdo, kdo byl vychován v prostředí terranských zákonů, to nedokáže pochopit. I my jsme byly milenkami. Ale Camilla a já... Myslím, že bys to nedokázala pochopit.“

„Ale ne. Já bych to chtěla pochopit. Jaké to je milovat ženu?“ Magda se zasmála. „A jaké to vůbec je milovat? Milovat kohokoli?“

Vanessa vedle ní usnula. Jaella tiše oddechovala a Magda se domnívala, že je to tím, že toho vypila víc než dost. I Cholayna, přestože chvílemi pokašlávala, tvrdě spala. Magda však usnout nemohla a cítila se omámeně, jako kdyby celou láhev vína vypila sama. Chtěla si vzít prášek, který jí dala Cholayna, ale pak ji napadlo, že jestli byl její otřes mozku vážnější, určitě by si ho brát neměla. Z místa, kde ležela, viděla Camillu s nožem na kolenou. Vzápětí si však povšimla, že i Camille klesá hlava. Pak sebou škubla a napřímila se, ale krátce nato už zase začala usínat.

Najednou, jak kdyby to bylo vtištěno tiskacími písmeny do plamenů, to Magdě došlo. Netušila, jestli to je díky jejímu *laranu* nebo něčemu jiného, ale náhle jí to bylo jasné.

Víno bylo otrávené. A patrně i část jídla.

Cholayna toho moc nesnědla. Ta asi přiotrávená nebude. Měla bych ji okamžitě probudit a říct jí to.

Magda se však nedokázala ani pohnout, necítila se vůbec dobře a hlava se jí točila. V hrůze ji napadlo: *I já jsem přiotrávená!* Snažila se přinutit k pohybu, snažila se probrat, křiknout na Camillu, na Cholay-

nu.

Ale nedokázala se ani pohnout.

15. KAPITOLA

Magda bojovala s otupělostí svých myšlenek. Pokoušela se zasáhnout *laranem* Jaellu - *Shayo, probud' se, byly jsme omámeny, Camilla měla pravdu!* Snažila se posadit, dolézt ke své družce a zatřást s ní, aby se probrala ze spánku, způsobeného alkoholem a drogami - Jaella totiž vypila víc vína než kterákoli jiná z žen.

Nebylo divu. Nesla břemeno téhle cesty na svých bedrech po celou dobu, a teď, kdy se uvolnila, kdy se poddala spánku, ji možná vůbec nedokážu vzbudit.

Mohla by se dostat až ke Camille a probudit ji? Magda musela překonat svou slabost a ztrátu rovnováhy, bušení v hlavě, nevolnost a především bolest. Děkovala Bohyni, že nespokla poslední Cholaynin prášek, protože pak by usnula stejně tvrdě jako její omámené spoléčnice, a obyvatelé vesnice by se snadno vplížili dovnitř a ukradli jim zavazadla, možná by jim dokonce prořízli hrdlo... anebo cokoli, co by je napadlo.

Cholayna vypila otráveného vína nejméně a skoro nic nejedla. Tu by bylo nejsnazší probudit... Magda chtěla otočit hlavou, sevřít ruce v pěst, cokoli udělat. Bolest ji bodala v čele jako nože, ale dokázala pozvednout hlavu z vaku, který jí sloužil za polštář. Vzepřela se rukama. Udělalo jí tak špatně, až si myslela, že bude muset zvracet. Přesto se jí podařilo píd' po pídí se zvednout do sedu.

„Cholayno,“ zašeptala chrčivě. Terranka se nepohnula a neodpovídala, a Magda uvažovala, zda její hlas bylo vůbec slyšet, a zda se ona

sama opravdu pohnula. Anebo to byl jeden z těch hrozivých snů, kdy byl člověk přesvědčen, že vstal a cosi podnikl, zatímco ve skutečnosti ležel a tvrdě spal? Magda vyzvedla pěst až k hlavě a bouchla se do spánku. Bolest, která ji zaplavila, ji přesvědčila, že nespí.

Uvažuj! povzbuzovala se. Na Cholayninu radu víno nepila, a vesničané určitě neotrávili všechna jídla. Proto pozřela jistě jen málo té drogy, a Cholayna ještě méně. *Kdybych se k ní tak mohla dostat!*

Kéž by Cholayna patřila k Terranům, kteří mají *laran!* Pokud Magda věděla, nebylo tomu tak. Bojujíc se slabostí, nevolností a slzami se Magda doplazila k Vanesse, která ve svém omámení zaprotestovala: „Sakra, lehni si a spi, dej mi pokoj...”

Vanessa ležela nejbližší, a nejsnáze na ni mohla dosáhnout. Magda s ní chtěla zatrást, jen však slabě uchopila Vanessino rameno a její hlas nebyl silnější než zastřený šepot.

„Vanesso, probud' se! Prosím, *probud' se!*“

Vanessa se ztěžka otočila na druhou stranu a ospale sáhla po polštáři, jako by si jej chtěla přetáhnout přes hlavu. Magda svým vnímavým *laranem* cítila, jak se žena znovu hlouběji stáhla do svých snů.

Staly se pro obyvatele téhle vesnice snadnou kořistí. Průsmyk hrozivě vymletý vodou, liduprázdná divočina Barrenscloe - a pak pohostinná vesnice, lázně, dobré jídlo a hodně vína. Většina cestovatelů by na konci takové cesty spala jako zabitá i bez d'ábelského omamujícího prostředku, který vesničané pro jistotu použili.

Vanessa spala skoro stejně tvrdě jako Jaella. Po mučivé cestě, kdy musela jet s poraněným kotníkem, se rovněž s vervou oddala vínu. Takže musela k Cholayně. I přes své zoufalství, přes dunění v hlavě a boj s vlastním tělem a myslí, které ji nechtěly poslouchat, by Magda propukla skoro v hysterický smích při myšlence, jak by Vanessa reagovala, kdyby se náhle probrala a našla by ji, Magdu, jak na ní leží. Bohužel nebyla schopna vstát, aby Vanessu obešla, a proto jí nezbylo nic jiného než ji přelézt.

Pokud se mi ji podaří vzbudit, pomyslela si Magda, jen ať si ječí, že je znásilněná. Ale třebaže Vanessa ve spánku cosi mumlala a klela a dokonce se jednou či dvakrát po Magdě ohnala, neprobudila se. Magda byla teď tak blízko u Cholayny, že ji mohla uchopit za rameno.

„Cholayno,“ zašeptala, „Cholayno, probud' se!“

I když Cholayna Aresová skoro nic nejedla a nepila, po dlouhé a namáhavé cestě tvrdě usnula. Magdě trvalo několik minut, než Cholayna otevřela oči a podívala se na ni. Ještě v polospánku zavrtěla nevěřícně hlavou.

„Magdo? Co se děje? Bolí tě hlava? Potřebuješ...“

„Jídlo... víno... *omamující prostředek!* Camilla měla pravdu. Podívej na ni, jinak by na stráži neusnula...“ Magda se musela namáhat, aby její chvějivý šepot byl srozumitelný, a hlas jí stále selhával. „Cholayno, myslím to vážně! Nejsem... opilý, ani nešílím...“

Slova pomalu pronikala k Cholayně, a pokud ne slova, tak aspoň jejich naléhavý tón. Posadila se a rozhlédla se po stodole. Magda, která teď sama nebyla ničeho schopná, znovu obdivovala statečnost bývalé školitelky agentů.

„Můžeš se posadit? Můžeš polykat?“ Cholayna byla hned na nohou a hledala ve své brašně lék. „Tohle je mírný stimulant. Dávám ti ho nerada, opravdu, možná máš otřes mozku, ale jsi při vědomí, a ostatní ne. Pokus se to polknout.“

Magda si strčila kapsli do úst, a podařilo se jí ji spolknout. Nejasně se v ní vynořila otázka, jaký bude mít terranský povzbuzující prostředek smíšený s drogou vesničanů asi účinek. *Mohlo by mě to zabít,* napadlo ji. *Ale možná to bylo přece jen lepší než to, co měli v úmyslu vesničané...*

Magda opírajíc se o Cholaynu přešla ke Camille, která tvrdě spala s nožem na kolenou na svých zavazadlech. Cholayna se sehnula a silně s ní zatřásla.

Probudit se a bojovat bylo pro Camillu totéž. Ohnala se tupým koncem nože, zamrkala, poznala Cholaynu a zarazila se. „Co ksakru...?“ Otřepala se jako mokrá pes. „U všech pekel, copak jsem usnula na stráži?“

„Byly jsme omámeny. Ten prostředek byl určitě ve víně a možná i v některých jídlech. Musíme se připravit na přepadení anebo něco podobného,“ vysvětlovala Cholayna. Magdě se pomalu projasňovala mysl, dunění zůstávalo, ale pokud se její myšlenky neztrácely a její pohyby nebyly nijak omezené, bolest se dala vydržet. Cholayna nabídla Camille stejný stimulant, který již dala Magdě, ale Camilla si protřela oči a odmítla jej.

„Nic mi není, jsem svěží. Zandruovi sodomističtí démoni! Něco takového jsem čekala, ale jed v jídle mě nenapadl! Já hlupák! Uvažuji, zda sem tuhle ošetřovatelku - Calisu‘ - neposlali proto, aby nás uklidnila a zmírnila naše podezření!“

Cholayna otevřela znovu svou cestovní lékárníčku. „Já se naopak ptám, zda Lexie a Rafaella někde neleží s proříznutým hrdlem.“

Magda se zděsila. To ji ještě nenapadlo. „Nevěřím, že žena, která nosí náušnici, by něco takového udělala svým sestrám...“

Když to však říkala, napadlo ji, že ta náušnice mohla být také kradená.

Cholayna našla mezi léky malou ampulku a tiše zaklela. „Sakra, tohle vzít nemůžu, Vanessa je na to alergická!“

„Jak by se ale dozvěděla o nevarsinském cechovním domě?“

„Vůbec nemusela vědět, že tam nějaký je anebo že Jaella si její slova takhle vyloží. Mohlo to být něco podobného jako například: ‚Na rybím trhu v Temoře.‘ Každý by si myslel, že na pobřeží něco takového bude. Jak se říká? ‚Člověk nepotřebuje mít žádný *laran*, aby mohl prorokovat sním o zimním slunovratu.‘ To celé mohl být pouhý výmysl, nehledě na Shayino jméno.“

„Jedno je jisté,“ řekla Cholayna. „Nebyly jsme omámeny díky zdejší pohostinnosti, abychom v noci dobře spaly. Přestaňme s řečmi a zkusme ty dvě probudit. Magdo - Magdo - neznáš Jaellin endorfinový profil?“

„Její co?“

„Takže ho neznáš,“ uzavřela Cholayna rezignovaně.

Camilla Jaellou silně zatřásla, ale bez úspěchu. Jaella se bránila a cosi zamumlala, otevřela oči a zírala na ni, aniž by ji poznala, a Camilla ji nakonec odtáhla i se spacákem do rohu místnosti.

„Co se týče jejich užitku v boji, mohly by teď stejně dobře sedět v Jeskyni eremitů na Nevarsinském vrchu!“

„Cholayno,“ oslovila ji Camilla, „až zase budu něco slovem, jediným slovem, namítat proti tvój dietě, kopni mě do zadku. Můžeme Vanessu vzbudit aspoň trochu?“

„Já ne,“ odpověděla Cholayna.

„Byla by vůbec se svým kotníkem schopná bojovat?“ zeptala se

Magda.

„Takže zůstáváme jen tři. Položíme ji někam, kde ji nikdo nezraní, až půjde do tuhého,“ navrhla Camilla. „Ne, Margali, ty ne, zůstaň sedět, dokud to ještě jde. Víš, že jsi bleďá jak ledovec?“

Cholayna Magdu vtiskla zpět na zavazadla, která Camille sloužila jako sedačka. Pak s Camillou odtáhly Vanessu za sedlové brašny vyrovnané na sebe.

„Jsou na dveřích závory, které můžeme zatáhnout? Mohlo by je to trochu zadržet.“

„To jsem zkoumala už před jídlem,“ odpověděla Camilla. „Není divu, že nás dali do stodoly a ne do hostince. Nikdo neočekává, že by se mohl ve stodole zavřít.“

„Myslíš, že se na tom podílí celá vesnice?“

„Kdo ví? Možná většina. Už jsem slyšela o lupičských osadách,“ řekla Camilla. „Vždycky jsem to ale považovala za smyšlené báchorky.“ Ženy hovořily nervózním šepem. Camilla přistoupila k hlavním dveřím, pootevřela je a opatrně vyhlédla ven. Vítr se sněhem vnikl do místnosti jako dravec. Skoro jí vytrhl dveře z ruky, a ona potřebovala všechnu svou sílu, aby je znovu zavřela. „Pořád je ještě sněhová vánice. Kolik tak může být hodin?“

„Bůhví,“ povzdechla si Cholayna. „Nemám tu chrono s sebou. Ale od chvíle, kdy jsme si šly lehnout, neuplynula víc jak hodina. Předpokládala bych, že kvůli jistotě čekají ještě o chvílku déle.“

„To záleží na droze, kterou nám dali, jak rychle působí a jak dlouho,“ uvažovala Camilla. „Musíme stále sledovat Shayu a Vanessu, jen pro případ, že by se začaly dusit.“ Magda se zděsila Camillina věcného tónu, když pokračovala: „Pokud prostředek působí rychle a jen po krátkou dobu, mohou tu být každou minutu. Pokud budeme mít štěstí, plně se na to spolehnou a vyšlou jediného slídila, který nám má podříznout krk. Pak by se mohla karta obrátit.“

S úšklebkem učinila svým nožem rozhodné gesto. „Zatímco budou vyčkávat, až se vrátí a dá jim znamení, že mohou posbírat kořist, bleskově zmizíme. Ale když budeme mít smůlu, celá vesnice se na nás vyvalí s kladivy a vidlemi.“ Přistoupila k zabarikádovaným dveřím, které použila Calisu, aby jim sdělila vzkaz. Vítr tu nebyl tak silný, přesto však zadul dovnitř. Camilla vyhlédla ven do vánice a poděšeně

zalapala po dechu. Magda očekávala, že dveře přibouchne. Namísto toho vyběhla ven a o chvíli později jim pokynula.

„Tady je odpověď na naše otázky.“ Ukázala za sebe.

Zpola zakryta sněhem tam ležela Calisu, a mrtvými očima hleděla do bouře. Její hrdlo bylo proříznuté od ucha k uchu.

Camilla s kletbami zavřela dveře. „Doufám, že starostova žena zítřka porodí zmetka! Ubohá Calisu, možná si mysleli, že nás varovala.“

„To máme nechat její mrtvolu ležet venku?“

„Nic jiného se nedá dělat,“ odpověděla Camilla. „Pokud si všimnou, že je pryč, budou vědět, že jsme byli *varováni*. Sakra, to si, Magdo, myslíš, že ji ještě zajímá, kde leží její mrtvola?“

„Budeme mít čas ještě utéct... zmizet dřív, než přijdou?“ zeptala se Cholayna.

„Vyloučeno, pokud Jaella a Vanessa budou takhle omámené. Stačí, aby zaječel jediný chervin, a máme je na krku. Možná sedí všichni v hostinci, o kterém nám říkali, že neexistuje, a brousí si nože,“ prohlásila Camilla pochmurně. Ruce si dala v bok a přemýšlela. „Naskládejte všechna zavazadla před zadní dveře. My budeme čekat u předních dveří. Magdo, jak je ti?“

„Dobře.“ Magda nevěděla, zda to bylo Cholayniným stimulantem nebo adrenalinem, vyvolaným při nebezpečí, ale myšlenka na boj pro ni byla skoro vzrušující. Camilla držela svůj nůž v ruce. Magda se přesvědčila, že její dýka je volně uložená v pochvě. Bylo to už dávno, co stála tvář v tvář lidskému nepříteli. Ted' měla pocit, že by bylo dobré a skoro chvályhodné zabít vraha nevinné ošetřovatelky.

Chtěla Cholayně pomoci se zajišťováním zadních dveří, ale Cholayna práci přerušila. „Mám lepší nápad. Naložíme zavazadla zvířatům na hřbet a všechna je postavíme před dveře. Pokud se Jaella a Vanessa do té doby proberou, prostě útočníky srazíme při jízdě k zemi. Pokud ne, budeme mít cestu volnou, hned jak budou první odstraněni z cesty.“

„V to, že se ty dvě probudí, bych moc nedoufala,“ odpověděla Camilla. „Přesto máš pravdu. Musíme být s to odtud zmizet jako čert, a nesmíme ztrácet čas nakládáním a osedláváním zvířat. Tohle uděláme. Dávejte pozor na přední dveře, protože tudy půjdou.“

„Položíme před ně několik zavazadel,“ navrhla Magda.

„Ne, protože pak budou vědět, že jsme varovány, a hned vytáhnou nože. Pokud budou naopak přesvědčeni, že tvrdě spíme a že nás mohou bez námahy oddělat, dostaneme první z nich dřív, než budou mít šanci se bránit. Vše, co nám zaručí převahu, je tentokrát povoleno.“

Camilla nakládala zavazadla na cherviny, zatímco Magda sedlala svého a Jaellina poníka. Cholayna spěchala Camille pomoci s odkládáním věcí ode dveří. Magdě přeběhl mráz po zádech, když si uvědomila, že Camilla si připravuje místo pro boj. Viděla Camillu bojovat, jednou po jejím boku bojovala... V hlavě ji stále trochu bodalo, vše však viděla s oslňující jasností a ostrostí. Chtěla osedlat Camillina koně, ale všimla si, že to je Vanessino větší sedlo, a tak je vyměnila. *Pokud nebudu dávat pozor, nakonec ještě osedlám nějakého chervina!*

Koně byli osedláni, tažná zvířata obtěžkána zavazadly. *Pokud nás zabijí, aspoň budou mít práci s tím, aby se dostali k našim věcem*, pomyslela si Magda a podivila se, proč jí to připadlo tak důležité.

Camilla se posadila na místě, odkud viděla na dveře, a prsty se zlehka dotýkala meče. Přísa ha žen, které se zřekly světa, zakazovala *comhi'letzii* nosit meče, nehledě na dýky amazonek, které byly o tři palce kratší. Jen Camilla nosila dál svůj meč, který měla jako muž ve svých žoldnéřských dobách, a dosud nikdo ji za to nepohnal k odpovědnosti.

Usmála se na Magdu. „Vzpomínáš si ještě, jak jsme bojovaly proti Shanovým mužům a já řekla, že jsi zneuctila svůj meč?“

„Copak bych na to mohla zapomenout?“

„Bij se tak neohroženě jako tehdy, a já se nebudu bát žádného lupiče z Kilghardu.“

Cholayna se slabě usmála. Opřela se mezi nimi o zed'. „Neslyšíte nic?“ zeptala se náhle.

Bylo naprosté ticho až na sténání větru v krovu a svištění hnaného sněhu. Jakési malé zvířátko šelestilo ve slámě. Po hektické činnosti posledních minut Magdu přepadl pocit zklamání. Srdce jí bušilo a v ústech měla kovovou pachut' strachu.

Čas se vlekl. Magda neměla ponětí, zda uplynula hodina, deset minut či polovina noci. Čas ztratil svůj význam.

„Ať táhnou ke všem čertům, proč už nejdou?“ procedila Cholayna skrz zuby.

„Možná čekají na to, až zhasneme poslední světlo,“ zamumlala Camilla. „Ale ať mě Zandru zbičuje škorpióny, jestli připustím boj ve tmě, takže budeme muset čekat až do zítřka do rána. Taký by mi bylo milejší, kdyby vůbec nepřišli.“

Magda si naopak přála, aby ten nevyhnutelný boj už konečně začal, aby jej měly už brzy za sebou. Zároveň si vzpomněla na každičkou podrobnost svého prvního boje. Cítila hrozivou bolest, když jí meč rozsekl stehno. Měla prostě strach. Camilla působila tak klidným dojmem, jako by se těšila, že zase jednou bude moci pořádně udeřit.

Možná se opravdu těší. Bůhví kolik let se živila žoldněřským řemeslem.

Pak v tichu zaslechla, jak se Cholayna se zasyčením nadechla. Teranka ukázala na dveře.

Kdosi je pomalu tlačil dovnitř, a vítr v rozích zakvílel. Mezerou se protáhla tvář, kulatá, zjizvená, šklebící se tvář. Lupič hned spatřil světlo, prázdný prostor a čekající ženy. Otevřel ústa, ale než mohl vyrazit varovný výkřik, zasáhla jej Cholayna nohou chvatem *vaido*. Krev mu vytryskla z tváře. Spadl na zem a zůstal tiše ležet.

Camilla se sehnula, aby muže, který byl buď v bezvědomí, nebo už mrtvý, odtáhla stranou. Druhý lupič se vřítel dovnitř, a ona jej zkušeně uvítala mečem. Padl k zemi s krátkým chraplavým výkřikem. Muži, který se dral za ním, Magda rychlým úderem hranou dlaně zlomila vaz.

„Ještě jsi všechno nezapomněla,“ zašeptala Cholayna uznale. Bylo ticho. Pak muž, kterému Camilla rozřízla břicho, zasténal a začal znovu křičet. Magda se při těchto hrozivých zvucích odvrátila, ale nic nepodnikla. Byl ochoten jim všem ve spánku proříznout hrdlo. Nemusela s ním mít žádné slitování. Camilla k němu přistoupila a zvedla meč, aby jej konečně umlčela. S chropotem se zhroutil a ve stodole se opět rozhostilo ticho.

Určitě jich je tam venku ještě víc, pomyslela si Magda. Dříve či později se na nás všichni společně vrhnou. Zatím měly štěstí. Magda svého protivníka zabila, a ten, kterého zasáhla Cholayna, nebyl schop boj...

Dveře se rozlétly a místnost se zaplnila muži, kteří ječeli jako démoni. Camilla bodla do nejbližšího z nich, a Magda se znovu oháněla

dýkou v boji z bezprostřední blízkosti. Cholayna se bila ve středu celé hordy mužů jako legendární ďábel či hrdina, a její noha zasáhla nejednou se smrtící jistotou. Magdin další protivník se sehnul před její dýkou, zahnal ji nazpět a vyvedl ji z rovnováhy. Divoce kolem sebe kopala, pak mu vrazila loket volné ruky do hrdla, a on v bezvědomí odlétl stranou. Cítila, jak jí horká krev teče po ruce, ale už u ní byl další lupič, a na bolest či strach nebyl čas.

Jeden z mužů se rozběhl ke koním a klopýtl o Jaellu. Rychle se k ní sehnul se svou dýkou. Magda se na něj zezadu vrhla s pronikavým výkřikem. Přejela mu nožem přes hrdlo s takovou silou, až ji to samotnou překvapilo. Muž, zpola s'tat, padl napříč přes Jaellu - ta se probrala, rozhlížela se a cosi nesouvisle mumlala.

Vzápětí bylo po všem. Sedm mužů leželo mrtvých či v bezvědomí na zemi. Zbytek se stáhl, snad aby se nově zformoval. Magdě to bylo v tuto chvíli jedno.

„Co se tu děje?“ zaúpěla Jaella. „Cholayno,“ poručila Camilla, „vem si své věci, a pokus se Jaelle a Vanesse dát jednu z těch tabletek! To byl jen první útok. Oni se vrátí.“

Jaella zamrkala, a Magda si všimla, že se její pohled rozjasnil. „Byly jsme otráveny? Omámeny?“

Cholayna kývla a poručnickým gestem Jaellu vybídla, aby spolkla kapsli stimulantu. Jaella ji polkla a rozkřikla se: „Do pekel s nimi! A to měli ještě žaludek na to, se s námi *handrkovat* o cenu jídla a vína!“ Vylezla ze spacáku a pokusila se vzbudit Vanessu. Pak to vzdala, sáhla po svém noži a postavila se vedle Camilly. Jaella stále ještě působila ospale, ale stimulant začal již účinkovat.

Při prvním střetu jsme měly štěstí, a Cholayna je na svůj věk neuvěřitelně dobrá! Přesto nemůžeme ve čtyřech - ani v pěti, pokud se Vanessa včas probere - pozabíjet celou vesnici! Zemřeme tu... Copak neexistuje východisko? Nemohly by teď, když vesničané věděli, že nejsou nijak lehkou kořistí, vyjednávat? Pohled na Camillinu tvář jí prozradil, že sestra meče na nic takového nepomýšlí; byla připravena bojovat do poslední kapky krve. Jakou jinou možnost obrany měly?

Lupiči příště pravděpodobně zaútočí všichni najednou. Teď Magda pocítila bolest ve zraněné ruce a bušení v hlavě znovu začalo. Muž, kterému Camilla rozřízla břicho, začal neočekávaně znovu hrozivě

sténat. Camilla si klekla a rychle mu prořízla hrdlo.

Otřela si nůž o mužův rozedraný kabátec a vstala. Magda znala zákon žoldnéřské cti a zřetelně četla v jejích myšlenkách. Camilla se rozhodla hrdinně zemřít. *Ale já nechci umřít jako hrdina*, pomyslela si Magda. *Já nechci vůbec zemřít. A pokud zůstanu na živu, nechci mít na svědomí Cholayninu a Vanessinu smrt! Copak neexistuje nějaké východisko?*

S pocitem hroživého děja vu spatřila v škvíře dveří jakousi tvář, a zdálo se jí, jako by se vrátily na začátek boje.

Mysli, sakra, uvažuj! K čemu ti je laran, pokud ti teď nezachrání život?

Jeden z lupičů se na ně vrhl se zvednutým nožem. Tvrdě zaútočila, cítila, jak se hroutí - ale přesila byla příliš velká. Zoufale sáhla *laramem* do budoucnosti, vzpomněla si na jeden starý trik, náhle svým vnitřním zrakem spatřila obraz ohniště v Armidě a Damona, jak jí vypravuje o jedné dávné bitvě, která byla vybojována *laramem*.

Jaello! Shayo, pomoz mi!

Jaella bojovala o život s jedním lupičem v červené košili. Magda ze všech svých sil vykreslila obraz a viděla, jak se lupiči poděsili. Nad nimi ve stodole se mihl démon, ne darkoverský, ale ďábel z pozemské mytologie s ocasem a rohy a sirným zápachem... Řada útočníků se rozpadla; stáhli se zpět. Pak se s ní spojila Jaella. Mysl svobodných družek se slila v jedno, a vstříc lupičům náhle vyrazil tucet démonů s tesáky a zvednutými meči. Po krátkém zaváhání se otočili a prchali s jekem pryč. Někteří dokonce zahazovali zbraně.

Právě v tomhle okamžiku se Vanessa posadila. Poděšeně se rozhlédla po stodole, spatřila demony, vyrazila přidušený výkřik a ukryla hlavu do pokrývek.

Zápach síry ještě visel ve vzduchu. Cholayna se rozběhla k Vanesse a přinutila ji vstát. „To je na chvíli bude držet v šachu!“ prohlásila Camilla. „Ale ne na dlouho. Musíme vypadnout, dokud to ještě jde!“

Rychle se vyhouply na koně. Vanessa potřásla hlavou a omámeně si cosi mumlala. Magda si prohlédla svou ruku. Nijak vážné zranění, pomyslela si, i když krev stále pomalu prosakovala z rány. *Pokud by byla proseknutá žíla, ujišťovala se, krev by stále proudila, a kdyby to*

byla tepna, už bych dávno vykrvácela. Když se vyhoupla do sedla, odtrhla si lem spodní košile a uvázala si škrtidlo. Zuby si je pevně utáhla, aby měla obě ruce stále volné.

Na koních, těsně u sebe a s cherviny vedenými za uzdu se přiblížily k vratům. „Počkejte...“ ozvala se Jaella a Magda cítila dotek jejího *laranu*. „Musíme se postarat o to, aby sem ještě dlouho nešli...“

Magda spatřila za zády Bohyni. Temný závoj se blyštěl hvězdami, drahokamy posázená křídla zastínila temná místa stodoly, zář zalila její tvář, a pronikavé oči naháněly strach. Nezáviděla vesničanům, kteří se pokusí znovu tuhle stodolu používat, třeba jen k nevinným účelům. Jak ten obraz ve své mysli nalezla? Zjevil se jí při prvním setkání sesterstva?

Společně vyjely ze stodoly do větru a vánice. Několik shromážděných vesničanů vidělo, jak odjíždějí, nic však nepodnikli proto, aby je zadrželi. Možná že pro ně démoni, které s Jaellou vytvořily, ještě nezmizeli.

Náhle se Magdě udělalo špatně. Oběma rukama se musela pevně chytit sedla, aby nespadla z koně. Její zraněná paže - jak si až teď všimla, ta, kterou si odřela při pádu - pálila bolestí, a v hlavě cítila, jako by každý tep byl kamenem, který jí udeří o čelo. Zatnula zuby. Bylo důležité, aby mezi nimi a touhle zlou, proklatou vesnicí byla pokud možno co největší vzdálenost. S nevalným úspěchem se pokusila zakrýt si jednou rukou tvář šálem, aby si oči trochu chránila před větrem a sněhem. Nakonec se nahnula dopředu, skryla tvář ve svém kabátu a ujížděla v temném ošklivém snu plném bolesti. Sotva zaslechla Camillin hlas.

„Margali? *Bredhiya*? Není ti něco? Můžeš jet dál?“

Copak nejedu? chtěla odpovědět rozzlobeně. *Změnilo by se něco, kdybych řekla, že nemohu?* Neměla nad svým hlasem vládu. Bojovala s otěžemi, s koněm, který ji nechtěl poslouchat. Později se dověděla, že se Camille bránila a bila ji, když ji zvedla z koně a vzala do náruče. Pak se kolem Magdy rozhostila temnota. Klesla do snu skučících démonů, kteří ji přivázali do stáje, zatímco *kyorebni* s tváří bančího ji svým hrozným zobákem tloukl do ruky a do zad. Vykloval jí oči, takže oslepla a o ničem již nevěděla.

16. KAPITOLA

Putovaly šedivým světem, který byl prázdný, beztvary, bez hranic. Za těch sto tisíc let jím již prošla stotísíckrát. A pak v tomto prázdném vesmíru zazněly hlasy. Podivně neslyšné hlasy, jejichž ozvěna pronikla do její tepající hlavy.

Myslím, že zase přichází k sobě. Breda mea, bredhiya, otevři oči, řekni mi něco.

Nic jsi neudělala. To byl Jaellin hlas, a Magda v beztvaré šedi vnímala, že ten hlas se chvěje vztekem, skutečnou zlobou. Tvrdíš, jak ji miluješ, ale neděláš nic, abys jí pomohla...

Není nic, co bych mohla udělat. Nejsem žádná leroniska, to přenechám tobě...

To už jsem od tebe slyšela jednou, Camillo, a nevěřím tomu dneska o nic víc než tehdy. Pokud je to tvůj rozmar nebo privilegium stále tvrdit, že nemáš laran, tak budiž, pokud tím neškodíš nikomu jinému než sobě. Ale když je v sázce její život...

Její život? Nesmysl. Díky Bohyni dýchá, žije, probírá se - Breda, otevři oči.

Camillin obličej se vynořil z šedi, bledý na pozadí bezmračné, studené hvězdné oblohy. Magda chvějivě vyslovila její jméno. Za Camillou rozeznala Jaellu, a pak se jí vrátily vzpomínky na boj a vše, co následovalo.

„Kde jsme? Jak jsme se z toho... místa dostaly?“

„Jsme od něj dostatečně daleko, aby nás už nemohli dohnat,“ od-

pověděla Cholayna, která nebyla v Magdině zorném poli. „Byla jsi čtyři nebo pět hodin v bezvědomí.“

Magda zvedla ruku a otřela si tvář. Zabolelo to. „Promiň, Margali,“ prohlásila Camilla, „nemohla jsem nic jiného udělat. Nechtěla jsi dovolit, abych tě zvedla ze sedla a vzala tě před sebe na koně - myslela sis, že jsem jedna z těch příšer ve vesnici.“ Něžně se dotkla bolavého místa na Magdině bradě. „Musela jsem tě bouchnout. Nemohla bys s tím něco udělat, Shayo, když už jsi ji uzdravila?“

„Vůbec tomu nerozumíš.“ Jaella stiskla rty a odvrátila se od Camilly. Prstem si bezděčně sáhla na tenkou červenou jizvu na tváři. „Konečně jsem ti splatila svůj dluh,“ obrátila se k Magdě. Před lety Magda objevila svůj *laran*, když lady Rohaně pomáhala zahojit Jaellino zranění. „Jak ti je?“ dodala Jaella..

Magda se posadila a pokusila se vše ujasnit. Hlava ji stále bolela. Nehledě na to jí bylo lépe. Pak si vzpomněla.

„Moje ruka... nůž...“

Zvědavě pohlédla na svou ruku. Při pádu si sedřela kůži a později ji rozřízl lupičský nůž. Ale na tom samém místě teď už byla jen bledá jizva jako po dávno zahojené ráně. Jaella použila sílu svého *laranu* v rovině buněčných struktur.

„Co jsem měla jiného dělat? Většinu boje jsem zaspala,“ prohodila Jaella. „A Vanessa se doopravdy probrala až tehdy, když jsme byly víc jak hodinu daleko od vesnice. Nechtěla ani věřit, že k nějakému boji došlo, dokud neviděla tvou ruku, Margali.“

„Ještě někdo se zranil?“

„Cholayna krvácela z nosu, ale to se zastavilo hrstí sněhu,“ odpověděla Camilla, „a jeden z těch darebáků mi roztrhl mou sváteční halenku, ale kůže pod ní byla jen odřená. Jaellu budou deset dní bolet žebra, protože jsi jí toho lupiče drtila přímo na hrudi.“ Magda si nejasně připomněla, že jednoho z útočníků strhla z Jaelly a přitom mu prořízla hrdlo.

Vše bylo rozmazané jako ošklivý sen, a Magdě by se jen zamlouvalo, kdyby to tak i zůstalo.

„Měly jsme štěstí,“ prohlásila Jaella. „Camillo, musím se ti omluvit.“

„V devíti z deseti případů bys měla pravdu, a to místo by bylo bez-

pečné jak cechovní dům,“ odpověděla Camilla zamračeně.

„A ty trváš dál na tom, že nemáš žádný *laran*?“

Camillina bledá, úzká tvář zrudla hněvem. „Nech toho, Shayo. Jinak přísahám při mém meči, že ti zlomím vaz. Dokonce i ty můžeš zajít příliš daleko.“

Jaella sevřela ruce v pěst. Magda cítila, jak hněv obou žen opět vzkypěl jako viditelné rudé siločáry, vetkané do vzduchu mezi nimi. Chtěla něco říct, aby napětí uvolnila, ale pak si všimla, že se sotva dokáže posadit a promluvit.

„Camillo...“

Jaella prudce vydechla. „U všech pekel, copak na tom záleží? Vnímala jsi to varování, a říkej si tomu jak chceš. Nepochybuji o tom, že nám všem zachránilo život. Jen to je důležité. Vanesso, už je čaj hotový?“ Vtiskla Magdě kouřící šálek do ruky. „Vypij to. Odpočineme si tu, dokud nebude dost světla na to, abychom viděly na cestu.“

„Budu na stráži,“ nabídla se Vanessa. „Koneckonců jsem se naspala do zásoby na deset dní dopředu!“

„A já budu na stráži s tebou.“ Jaella se napila čaje také. „Ty tři mají za sebou boj a zaslouží si odpočinek. Do zítřka do rána sundáme zvířatům náklad. Cholayno, máme ještě sušené ovoce?“

Cholayna ukázala na jednu sedlovou brašnu. „Ale ty bys měla mít po takové hostině stěží hlad - myslela jsem, že jsme se najedly na tři dny dopředu!“

Magda, která viděla, jak Jaella žvýká rozinky, však znala ten hroživý hlad, který následoval po použití sil *laranu*. I Camilla si vzala hrst rozinek.

„Vy budete tedy na stráži. Vy jste byly celé té legrace ušetřeny.“

S těmito slovy si rozložila pokrývku vedle Magdy a Cholayny. Magda náhle začala mít o Camillu starost. Už nebyla nejmladší, a tohle byl tvrdý boj. A Camilla o ni měla takový strach, že možná vůbec nemyslela na sebe. Magda ale věděla, že kdyby se zeptala, bylo by pro Camillu věcí cti tvářit se, že jí nic nechybí.

Cholayna se zdráhala lehnout si na rozložené přikrývky. „Nemám zakrýt oheň? Prozradí nás všemu, co se prohání lesem.“

„Jen to tak nech,“ řekla Jaella. „To, co běhá po čtyřech, se ohně bo-

jí. Pokud přijde něco po dvou - kéž tomu Bohyně zabrání -, bude docela dobré, když uvidíme, co to je. Nechci, aby se někdo - nebo něco - kolem mě plížilo ve tmě.“ Nervózně se zasmála. „Tentokrát se Vanessa a já budeme bránit a vás necháme spát.“

Magda se necítila ospale, bylo jí však jasné, že musí odpočívat. Hojící se kůže na její ruce ji svědila skoro až ke kosti. Plameny ohně se zmenšovaly. Viděla Vanessu, sedící na jedné z brašen. Jaellu nebylo nikde vidět, ale Magda *cítila*, že obchází tábor, chrání jej, jako by nad ním roztahovala křídla... *temná křídla bohyně Avarry, jež jim skýtají útočiště...*

Dlouhá léta byla Jaella v jejích očích vždy ta mladší, jemná a zranitelná, ta, kterou musela ochraňovat, ochraňovat jako dítě. A přesto byla Jaella od počátku téhle cesty jejím vůdcem a nesla odpovědnost za jejich bezpečnost. Její svobodná družka dospěla. Bylo na čase přestat se dívat na Jaellu jako na slabší.

Je stejně silná jako já, možná i silnější. Musím si konečně přiznat, že to břemeno již nemusím nést zcela sama. Pokud to jen připustím, Jaella ponese svůj díl. I víc...

Vyrazily na sever, putovaly divočinou po méně známých stezkách směrem na Kadarin a vyhýbaly se silnicím a vesnicím. Po pěti dnech dorazily ke schůdnější cestě. Jaella se domnívala, že by ji měly opustit v neposlední řadě i proto, že s sebou měly Cholaynu. „I tak daleko na sever se mohlo roznést, že mezi Terrany v Thendaře jsou lidé s černou pletí, a já bych nerada odpovídala na otázky, co v našem středu pohledává terranská žena. Ženy z cechu vyvolávají v těchto horách i tak dost otázek. Vanessu by bylo možné považovat za horalku; mnozí z rudného lidu mají oči podobné zvířatům. Kromě toho musíme přes Kadarin, a proto i k hodně užívaným brodům nebo převozům, protože záplavy loňského jara poškodily méně známé brody.“

„Budu riskovat vše, co chceš,“ řekla Vanessa.

„Cholayno, stáhni si kapuci kolem tváře a neodpovídej na žádné otázky. Dělej, že jsi hluchá a němá.“

„Měla-jsem asi zůstat v Thendaře, že? Všechny vás přivedu do neštěstí.“ Cholaynin hlas zněl trpce. Jaella reagovala netrpělivým mávnutím ruky.

„Co se stalo, stalo se. Chovej se rozumně, a poslouchej moje roz-

kazy, víc nechci.“

Magdu napadlo, zda má její svobodná družka potěšení z toho, že Terranka, vedoucí zpravodajské služby, musí rozkazy přijímat, namísto aby je udělovala, a je pod jejím velením. Pak však v duchu Jaellu z tak nízkého jednání nevinila. Ona sama by tak možná alespoň na okamžik uvažovala. Jaella však měla očividně starosti o bezpečnost skupiny.

Ve skutečnosti pro ně bylo i v případě, že by v Cholayně poznali Terranku, nebezpečí u velkých brodů a přívozu pravděpodobně menší než v odlehlé vesnici, kudy by se tajně dostaly ke Kadarinu. Pro tuhle cestu již měly zapadlých vesnic dost.

Půl tuctu karavan čekalo u brodu před nimi. Camilla, která ve svém prošívaném kabátci, s rozevlátými zázvorově zbarvenými vlasy a hubenou, zjizvenou tvář vypadala sotva jako žena, vyjela s omluvami kolem čekajících skupin k přívozu.

„Doufala jsem, že tu najdu Rafi, snad dohromady i s tou Andersovou.“

Jaella zavrtěla hlavou. „To ne, jsou daleko před námi.“

Camilla stiskla rty a odvrátila se. Její oči byly zastřené jako oči sokola. „Ať je tomu, jak chce, stále ještě máme šanci. A použijeme brod anebo si zaplatíme převozníka?“

„Pochopitelně použijeme brod. Nechci, aby si někdo pozorně Cholaynu prohlížel. Tady v horách mají takové pořekadlo: Být zvědavý jako převozníkův učeň. Co je, máš strach, že si namočíš nohy?“

„O nic menší než ty, *chiyo*. Ale myslela jsem, že spěcháme.“

„Při tolika lidech před námi bychom musely čekat na přívoz hodinu. Přes brod můžeme jet, hned jak bude ten muž se psy a cherviny na druhé straně.“ Jaella pozorovala špatně organizovanou skupinu před nimi, dva chlapce, kteří naháněli psy a cherviny holemi a hrozbami do vody, ženy v jezdeckých sukních, které se s pištěním držely svých sedel. Uprostřed proudu cosi nervózní zvířata poděsilo, a jedna žena spadla ze sedla a máchala kolem sebe rukama ve vodě. Trvalo hodinu, než byla voda v brodu opět nezkalená. Jaella neklidně kráčela po břehu sem a tam. Magda viděla, jak se musí držet, aby nezasáhla a mužům neukázala, jak přejíždí přes řeku dobře vedená karavana. Při tom, co měly v úmyslu, si to však nemohly dovolit.

„Jen to nech,“ řekla Magda, když vedly tažná zvířata dolů bahnem k brodu. „Teď jim můžeš ukázat, jak vůdkyně žen, které se zřekly světa, převede svou skupinu na druhý břeh.“

Jaella se rozpačitě usmála. „To je to na mně tak vidět?“

„Znám tě už dlouho, *breda mea*.“

V pořádku přebrodily řeku, Jaella s prvním tažným zvířetem vedeným za uzdu jela v čele, pak Magda, Vanessa, Cholayna zahalená jako leroniska v Magdině druhém jezdeckém plášti a Camilla nakonec. Přešly s menšími potížemi, než kdyby čekaly na přívoz, který se právě dostal do víru. Převozník a jeho synové se jej s nadávkami a kletbami snažili vysvobodit.

Nechaly přívoz a Kadarin za sebou a jely stále výš do hor.

Zpočátku byly svahy horských výběžků pozvolné a ženy jely po dobře značených cestách hlubokými soutěskami, jež byly plné konifer a nízkých mraků. Jaella jela v čele a nasadila nejrychlejší tempo, které mohl kůň zvládnout. Tato země byla domovem chervinů, a ti klusali s radostí vstříc silnému větru.

Hory pozvolna rostly a průsmyky se klikatily mezi holými skalami. Jaella dbala na to, aby je noc nepřekvapila nad hranicí lesa. Když se kvůli teplu schoulily ve dvojitých spacích pytlích, Magda se zachvěla při divokém, ječivém křiku bančího, který měl ochromit kořist široko daleko.

„Sakra, co je to?“ podivila se Vanessa bázlivě.

„To jsou bančíové. Určitě jsi o nich četla. Pod hranici lesa scházejí jen za velmi chladné zimy, když trpí hladem. My máme ale pořád ještě léto.“

„Krásné léto,“ zamručela Cholayna. „Neohrála jsem se od doby, kdy jsme přešly Kadarin.“

„Tak jez víc,“ radila jí Magda. „Kalorie představují teplo stejně jako potravu.“ Cholayna snášela tempo, chlad a výšku lépe, než Magda doufala. *Musela to být neuvěřitelně dobrá agentka*. Když však cesta byla příkřejší a podobala se víc stezce chervinů, a když byly nuceny slézt z koní a překonávat příkré svahy pěšky - za Nevarsinem budou možná muset koně opustit a jet na chervinech - tvář Terranky hubla víc a víc a: její oči se propadávaly do temných důlků. Camilla byla na ostrou jízdu zvyklá, a Vanessa se nejdnou chovala, jako by cesta byla

pro ni dobrodružnou dovolenou. Tenhle postoj šel Magdě občas na nervy, ale protože Vanessiny horolezecké dovednosti jim pomohly na několika nejhorších úsecích cesty, říkala si, že Vanesse přísluší právo mít z cesty nějaké potěšení.

Před nimi se zvedal do výše víc jak sedmi tisíc metrů Scaravelský průsmyk. Pátý den po přebrodění Kadarinu se utábořily na spodním svahu silnice vedoucí ke Scaravelu, poté, co celý den jely ve sněhové vánici, kdy nebylo vidět víc jak na několik délek koně. Camille a Vanesse se to nelíbilo. Magdě přišlo takové počasí naopak vhod, protože mohla oči upírat jen na cestu a nemusela za každou zatáčkou hledět do nekonečných propastí a na příkré skalní stěny, z nichž se jí točila hlava. Zasněžená cesta začínala být kluzká. Žádné nebezpečí však nehrozilo, a Magda si nejasně uvědomila, jak se stala otrlá vůči cestám, které by jí ještě před deseti dny naháněly hrůzu.

„Je pořád ještě vidět,“ prohlásila Vanessa. „Až k vrcholu to jsou už jen tři nebo čtyři kilometry. To ještě zvládneme.“

„Jen pokud bychom měly štěstí. A já už se na štěstí nespolehám,“ odpovíděla Jaella dotčeně. „Tady žijí nad hranicí lesa bančiové, na něž si pamatuji až příliš dobře. Chceš, abych tě v té tmě s nějakým seznámila? Za denního světla je to jednodušší. A my všechny potřebujeme klid a teplé jídlo.“

Vanessa se na ni zamračila, a Magda byla přesvědčena, že připojí další námitky. Ale Vanessa se nakonec otočila a odsedlala svého koně.

„Ty tu velíš.“

„Chci, abyste sundaly všechna zavazadla a rozdělíme je jinak,“ nařídila Jaella. „Spotřebovaly jsme značnou část zásob, a čím méně toho zvířata ponesou, tím snáze přejdeme přes Scaravel i přes hory za: ním. Za Nevarsinem jsou průsmyky, vedle nichž Scaravel vypadá jen jako díra v zemi.“

Magda pomáhala se zavazadly, zatímco Camilla rozdělala v polním vařiči oheň a vybalila Cholayniny zásoby. To vše se pro ně již stalo pouhou rutinou. Brzy se tábořem šířila vůně dobrého jídla.

„Sníh zhoustne.“ Camilla hleděla na temnou oblohu. „Budeme potřebovat stany. Pojd' a pomoz mi je postavit, *breda*.“

Stalo se pravidlem, že pokaždé, když spaly ve stanech, se navzájem střídaly. Magda by raději stále spala ve stanu buď s Camillou nebo

s Jaellou, ale chápala Jaelliny důvody. Nesměly se rozdělit do znepřátelených stran. To byl důvod rozpadu již nejedné expedice. Tuhle noc měla Magda spát s Vanessou v menším stanu, Camilla, Cholayna a Jaella ve větším. Vanessa si před jídlem vzala čisté ponožky, našla ve svém vaku kartáč a začala si rozčesávat vlasy.

„Myslím, že bych vzala na milost ještě jednu lupičskou bandu, jen abych se mohla vykoupat,“ prohlásila. „Mám vlasy spleené špínou a jsem zmazaná od hlavy až k patě.“

Magda s ní souhlasila v tom, že tohle patří k největším nepříjemnostem kterékoli expedice. „Ale v Nevarsinu budou ženské lázně,“ řekla, „a možná najdeme i pradelnu pro naše šaty.“

„Už jste připravené k večeři, vy dvě?“

„Jen si učešu vlasy.“ Vanessa si kolem hlavy ovázala vlněný šál. Camilla nalévala polévku do talířů a rozdávala je. K jídlu se posadily na sedlové brašny pod ochranou stanových chlopní. Magda měla hlad a rychle svůj talíř vyprázdnila, ale Cholayna jídlem jen míchala.

„Cholayno, musíš jíst víc,“ upozornila ji Camilla. „Opravdu, musíš...“

„Sakra, Camillo, nejsem žádné dítě!“ vybuchla Cholayna. „Skoro šedesát let jsem se starala sama o sebe, a teď si nenechám takhle poroučet! Víím, že to myslíš dobře, ale já už toho mám dost!“

„Pak by ses měla chovat jako dospělá žena, která je schopná se o sebe postarat,“ vyhrkla Camilla. „Jsi jako patnáctiletá holka při prvním výletě z cechovního domu! Mně je jedno, kolik ti je anebo jaké zkušenosti máš z jiného podnebí nebo z terranské společnosti. Tady nevíš, co máš dělat - jinak bys to udělala. A když se nelze spolehnout na to, že se pořádně najíš, musí se někdo o to postarat...“

„Jen klid, Camillo...“ přerušila ji Jaella, a teď se Camilla pustila i do ní.

„Ještě ty začíněj! Už celé desetidení jsem to chtěla říct. Není to fér! Když na sebe Cholayna nedbá a onemocní, ohrozí nás všechny...“

„I když je to pravda, tobě nepřísluší to říkat!“ odsekla Jaella, což Camillu rozzuřilo.

„Mě vůbec nezajímá, komu to přísluší! Když vůdkyně mlčí, budu mluvit já. Celé dny čekám na to, že splníš svou povinnost a promluvíš s ní o tom, ale protože tahle Terranka byla kdysi tvoje nadřízená, chy-

bí ti k tomu odvaha anebo jen zdravý lidský rozum. Když jako vedoucí téhle výpravy vidíš své povinnosti takhle...”

„Plním svou povinnost podle svého.“ Jaella vzkypěla hněvem. „A nejsem malá holka, abys mi dělala nějaká kázání...”

„Poslouchejte mě, obě dvě!“ přerušila je Cholayna. „Vykládejte si o svém postavení jinde a nepoužívejte mě jako záminku! Jím vašeho proklatého hnusného jídla tolik, kolik můžu. Je to pro mě ovšem obtížné, a není třeba, abyste mě na to neustále upozorňovaly! Budu se snažit ze všech sil. Dohodneme se takhle?”

„A přesto to, co říkají, je pravda,“ ozvala se Vanessa. „Děláš, jako by si něco dovolily. Na výpravě, jako je takhle, není však zdvořilost zdaleka tak důležitá jako pravda. Pokud budeš nemocná, musíme se my ostatní o tebe postarat. Už jsem ti také říkala, že se v těchhle výškách musíš nutit k tomu, abys pila a jedla hodně kalorií.”

„Vždyť se snažím, Vanesso, ale...”

Magda se poprvé ujala slova. „Musíte k ní být tak hrubé? Uvědomte si, že tohle je po letech Cholaynina první akce v terénu a její první zkušenost s tímhle podnebím...”

„Tím spíš si musí nechat dát říct od těch, kteří mají zkušenosti...” začala znovu Camilla. Jaella ji přerušila.

„Myslíš, že to bude k něčemu, když tu budeš jen tak stát a ječet na ni jako bančí? Kdybys tohle zkoušela na mně, nepozřela bych ani sousto!”

Magda natáhla ruku ve smířlivém gestu.

„Shayo, *prosím...*”

„Sakra, Margali, co kdyby ses do toho nepletla? Pokaždé, když se snažím dát něco do pořádku, začneš se do toho plést. Pokud Camilla a já spolu nesmíme mluvit, aniž bys nám do toho neskákala, jako bys měla strach, že by se mohlo něco stát...”

Magda se silou vůle držela, aby na to nic neřekla. Příliš se to podobalo tomu, co řekla Lexie: *Sakra, Lorneová, copak není na tamhle světě místo, kam by ses ty nepletla?* Copak takhle opravdu působí na druhé? Ráda by řekla: Chtěla jsem jen pomoci, ale uvědomila si, že by to nikomu neprosnělo.

Cholayna uchopila svůj talíř a trápila se studeným, lojovitým ma-

sovým vývarem.

Copak nevidí, že už je zpola nemocná, a když ji budou do jídla nutit, může to být jen horší? Alespoň Jaella to musí vidět. Znovu otevřela ústa s vědomím, že si vyslouží další okřiknutí. Tu Camilla uchopila Cholaynin talíř.

„Já ti to jídlo ohřeju, Cholayno, anebo, pokud je ti to milejší, máme ještě hodně sušené kaše, kterou možná sníš snáz. Smíchám ti ji s cukrem a přidám hodně rozinek. Nemá smysl mrhat dobrým masem na někoho, kdo ho vůbec nemá rád a možná je tak jako tak dobře nestráví. Nechce si se mnou někdo rozdělit zbytek polévky, než uvařím Cholayně kaši?“

„A mě napadlo,“ dodala Vanessa, „že bychom jí mohly nechat terranské horolezecké zásoby. Jsou skoro úplně syntetické, mají však vysoký obsah kalorií, hodně tuku a uhlohydrátů. Z toho jí špatně nebude a my ostatní můžeme zůstat u suchého masa a ovoce ze zdejších zdrojů. Tady...“ Podala Cholayně směs kaše, cukru a rozinek, kterou Camilla připravila, a ta ji vděčně přijala.

Magda se musela sama do jídla nutit, ale u ní to bylo způsobeno jen tím, že díky vyčerpání pro ni bylo obtížné i kousat a polykat. Nemusela zapomínat na desetiletí určitého životního stylu, určovaného jak zvykem, tak i odlišnou etikou.

Poděsilo ji, že tak přesně vnímá to, co si Cholayna myslí. Na počátku svého studia v Zakázané věži nebyla mnohdy s to vyhnout se myšlenkám a pocitům svých druhů. Ale ti měli všichni velké telepatické nadání. Cholayna byla však v tomto směru slepá a Terranka, a k tomuhle bezděčnému přebírání emocí by vůbec nemělo docházet.

A zdálo se, že i Camilla si to uvědomila... ale tady se Magda zarazila. Nikdo nevěděl lépe než ona, že pod Camillinou hrubou slupkou se skrývá velmi citlivá žena, dokonce s mateřskými city. Možná vypětí cesty a možná i něco jiného, čemu nerozuměla, probudilo v Camille a dokonce i v Cholayně latentní *laran*.

„Promiňte, ale nevím, co to do mě vjelo,“ řekla Jaella před celou skupinou. „Camillo, promiň mi. To, co jsem řekla, byl můj upřímný názor, ale měla jsem být taktnější. Margali...“ obrátila se k Magdě a roztáhla ruce. „Odpouštíš mi, *breda mea*?“

„Pochopitelně!“ Magda ji objala, a o chvíli později se k nim připo-

jila Camilla, a pak Vanessa a Cholayna. Všech pět se drželo v náručí, a jakýkoli hněv se vytratil.

„Opravdu nevím, proč jsem začala křičet,“ přiznala Camilla. „To jsem opravdu nechtěla, Cholayno, vážně. Nechci, abys byla nemocná, ale neměla jsem v úmyslu ti něco vyčítat.“

„Při takové výpravě není podobné napětí nic neobvyklého,“ poznamenala Vanessa. „Musíme se mít před tím na pozoru.“

„Možná nás sesterstvo zkouší, zda jsme dost statečné na to, abychom byly vpuštěny do jejich města,“ ozvala se Camilla.

„Nesmějte se. Jsme...“ Jaella na ně vážně pohlédla. „V legendě se praví, že nás podrobí bezohledným zkouškám, a... a my...“ Polkla, hledala slova. „Nechápete? Pátráme po sesterstvu, a samy nejsme schopny být sestrami sobě navzájem...“ Zmlkla.

Alespoň spolu všechny znovu mluvíme, pomyslela si Magda a vlezla si do stanu, kde měla spát s Vanessou. Měla z toho radost. Překročení Scaravelského průsmyku bude i za spolupráce všech žen těžké až dost.

17. KAPITOLA

Jaella ukázala do tenkého závoje z tančících sněhových vloček. „Město ve sněhu - Nevarsin.“ Magda četla v jejích myšlenkách - stály teď vůči sobě s takřka strach nahánějící otevřeností: *Najdeme tam Rafaellu a Lexii? A když ne, co uděláme?* Jaellu by jistě nenapadlo vrátit se domů. V Magdině mysli nabírala tahle cesta neskutečné a traumatizující rozměry. Bude pokračovat dál a dál, povede dál a dál do neznáma, při hledání zahalených postav, krákajících vran, stínu Bohyně, jejíž velká temná křídla se nad nimi rozevírala...

Camillin kůň lehce narazil do jejího koně. „Hej! Copak jsi usnula v sedle jako rolník při jarním trhu, když zvědavě zírá na město?“

Nevarsin se před nimi zvedal na úpatí hory. Příkré silnice se šplhaly až k vrcholku, kde trůnil klášter, holé kamenné zdi, vystavěné z horské skály. Nad klášterem nebylo nic než věčný snůh.

Pozdě odpoledne projely branou Nevarsinu a proplétaly se křivolakými uličkami, které často nebyly nic jiného než příkrá schodiště, po kterých vedly koně i cherviny anebo je dokonce musely táhnout. Všude stály sochy, představující proroka nebo boha *crisoforů* - ovšem Magda o téhle sektě věděla jen málo -, Nositele břemen, který měl na ramenou svaté dítě, obklopené čímsi, co vypadalo jako slunce či nějaký svět anebo snad jen světelné halo. Často se ozývaly zvony, a jednou, když se blížily k hornímu konci úzké uličky, se střetly s procesím mnichů, kráčejících naboso ve sněhu a zahalených v prosté pláště z pytloviny. (Zdálo se však, že jim to nevadí, a jejich nohy vypadaly růžově a zdravě, jako by se nacházeli v mírném podnebí.)

Z hymnu, který mniši zpívali, pochytila Magda jen velice málo, protože slova byla v obskurním dialektu *casty*. Neohlíželi se ani nalevo ani napravo, a ženy musely sestoupit z koní, vést je po kraji ulice a pevně držet uzdy tažných zvířat. Mnich v čele procesí, holohlavý postarší muž s orlím nosem a posměšným pohledem, na ně zle pohlédl. Jistě neměl pro ženy, které se zřekly světa, žádné porozumění.

Magdě to mohlo být jedno. Starala se o své vlastní věci a obtěžovala přitom ostatní méně než on. Přinejmenším ani ona ani její přítelkyně neočekávaly, že před nimi každý i na veřejné ulici uskočí ke straně.

Mnichů bylo mnoho, a než všichni přešli, setmělo se. Začalo hustě sněžit.

„Kam jdeme, Jaello? Jdeš za nějakým určitým cílem?“ zeptala se Camilla.

„Nevarsin je městem *cristoforů*,“ odpověděla Jaella, „a jak jsem vám už vyprávěla, nejsou ženy v hostincích a dvorcích zrovna vítány, pokud nejsou v doprovodu svého manžela anebo otce. A vy přece víte, že Rafi a já jsme si vždycky dělaly legraci z nevarsinského cechovního domu. Možná tam na nás už čekají.“

Tenhle dům, velké stavení ze zdejšího kamene, leželo v nejdlejší části města, a uvnitř vládl příjemný pach čerstvě vydělané kůže. Brána se otvírala do prostorného dvora („Jako v Suchých městech,“ pošeptala Jaella své svobodné družce.), kde sem tam pobíhaly dívky v těžkých pracovních zástěrahách a vysokých pevných botách. Zastavily se a zdvořilou úklonou cizinky pozdravily. Mistrová všech těchto žen, malá, podsaditá stařena s rameny jako kovář, vyšla ven, široce se na Jaellu usmála a málem ji ve svém objetí uškrtla.

„Ach, Kindřina dcerka!“

„Arlindo, od té doby, co jsme se viděly naposledy, jsi se vůbec neměnila - je vůbec možné, že to bylo před sedmi lety? Anebo ještě déle?“

„Přesně před sedmi lety. Betta - a Bohyně jí dopřej pokoje - tehdy právě zemřela a zanechala mi na bedrech celý dům. Tak ráda tě zase vidím! Tady je pro ženy z cechu vždycky místo! Pojd'te dál, pojd'te dál! Suzel, Marisso, Shavanno, zaveďte koně do stáje, běžte a řekněte Lulii v kuchyni, že k jídlu máme ještě tři, ne čtyři, vlastně pět hostů! Dejte koním seno a pící, chervinům také, a odnesete všechna ta zavaza-

dla do skladu. Dám ti stvrzenku, *chiyo*, jen pro pořádek. Přišly jste přes Scaravel! Pro všechno na světě, vypadáte pohube a unaveně, není divu po takové cestě! Co pro vás můžu nejdřív udělat? Horké víno a koláč? Koupel? Jídlo za deset minut, když jste tak vyhladovělé?“

„Koupel by byla skvělá,“ odpověděla Jaella, a ostatní s nadšeným souhlasem přikyvovaly. „Ale já myslela, že musíme jít do ženských lázní...“

„Moji milí, *my máme* teď ženské lázně. Šlo to s nimi s kopce, žádné ručníky, pomocnice neustále vyžadovaly spropitné, a kolem se potulovaly kuplířky, takže vznešené rodiny nechtěly dovolit svým ženám tam chodit. Proto jsem lázně mohla levně koupit, a oznámila jsem, že holky z ulice musí ukázat osvědčení od zdejšího ženského lékaře. A když jsem je přistihla při tom, že se tu začaly spolčovat, musely odejít. Kuplířky jsem vyhnala jednou provždy. Holkám z ulice jsem dala jasně na srozuměnou, že jestli se tu chtějí koupat, musí se chovat jako panenské učenky! A víte, co se stalo? Myslím, že jsou rády, že se s nimi jedná jako s počestnými ženami a nikdo nedělá rozdíl mezi nimi a manželkami a dcerami měšťanů.“ Pak zvolala: „Suzel, doved' tyhle dámy do nejlepšího pokoje pro hosty a pak hned do lázní, a koupel jde na účet domu, tohle jsou dávné přítelkyně!“

Přítáhla si Jaellu ke straně, ale všichni její šepot slyšeli: „A až se vykoupeš a odpočineš si, drahá, mám pro tebe zprávu od tvé družky. Teď ne, teď ne, jen jdi, nechám vám na pokoj přinést horké víno.“

Jaella zbledla a vypjala se. „Arlindo, prosím tě, pokud je Rafi tady, pošli ji hned ke mně. Vyrazily jsme v největším chvatu z Thendary a doufaly jsme, že je doženeme. Nenapínej mě, milá sestřenko.“

Arlinda protáhla obličej, který byl vrásčitý a čistý jako sedlová kůže, které vydělávala. „Pročpak bych něco takového dělala, miláčku? Ach ne, Rafi tu není. Byly tu u mě tři dny a teprve včera vyrazily dál. Ta, která pro ně byla poslána, však ty víš odkud, je vyzvedla, a společně vyjely dál.“

Jaella sklopila hlavu, a Magda se bála, aby neomdlela. Rychle ji objala, a Jaella se o ni opřela. Dotek její ruky Magdě prozradil zoufalství a zděšení její družky.

Po tak dlouhé cestě je nakonec tak těsně minout...

Jaella se však rychle vzpamatovala. „Mluvilas o zprávě,“ řekla klidně, „ale pokud již odešly, může to jistě počkat, než se mé společnosti vykoupu a odpočinou si. Děkuji ti, sestřenko.“

Arlindina nocležna byla vedena velice dobře. Za několik vteřin, tak to alespoň Magdě připadalo, jim dívky ukázaly jejich pokoj, daly jim stvrzenku na jejich zavazadla a přinesly jim osobní brašny. Místnost, kterou jim přiřkly, byla velká, světlá a čistá, jako by patřila ke zdravotnickému oddělení terranského centra. Na pozemku byla i prádelna. Jejich špinavé šaty jim vzaly se slibem, že je nazítří ráno dostanou nazpět. Všechny tyhle služby vyřizovaly mladé, činorodé, příjemné dívky, většinou patnácti až dvacetileté. Spěšně pobíhaly kolem, ale byly veselé a bez jediné známky toho, že by je někdo nutil nebo zastrášoval. Když Camilla váhala se svlékáním (kvůli jizvám na svém znetvořeném těle se před cizími svlékala jen nerada), nabídly jí taktně koupací plášť, který by mohla nosit, než se její šaty vyperou, doběhly pro něj, a rychle jí odnesly věci a zahalily ji do čistého pláště, zatímco Camilla ještě stále mručela, že se sama o sebe také postará.

„Teď vím,“ prohlásila Camilla a oblékla si plášť, který byl vybělený a pomačkaný, ale voněl čistotou a mýdlem, „proč Kindra tomuhle místu vždy říkala Nevarsinský cechovní dům.“

„Ano, je veden lépe než mnoho domů v Panstvích,“ souhlasila s ní Magda. Dívka, která je chtěla dovést do lázní, se po krátkém váhání obrátila na Jaellu.

„Jste vedoucí téhle skupiny, *mestra*?“

„Přesně tak.“

„Ta velká žena s bílými vlasy. Je... nemá... není kožní nemoc, kterou trpí, nějak nakažlivá? Pokud ano, *mestra*, musí se vaše přítelkyně koupat sama a nesmí do společného bazénu.“ Mluvila poněkud rozpačitě, ale pevně, a Jaella odpověděla stejným způsobem.

„Na svou čest mohu prohlásit, že žádnou nakažlivou nemoc nemá. Její plet' je taková od jejího narození. Pochází z daleké země, kde všichni, muži i ženy, mají takovou barvu.“

„Je to vůbec možné!“ vyhrkla dívka překvapením.

Cholayna, zvědavá na to, co se stane, přistoupila blíž a řekla: „Je to tak, děvče. Ale pokud se to vašim zákaznicím nelíbí nebo by měly strach, že se mohou nakazit, jsem ochotna - pokud to vůbec bude

možné - koupat se sama.“

„Ach ne, *mestra*, to není nutné, naše matka zná Jaellu již dlouho, a její slovo platí,“ odpověděla dívka sice ne zrovna diplomaticky, ale přátelsky. „To je jen tím, že tady ještě nikdo neviděl člověka, jako jste vy, a proto jsme nevěděly... proto jsme se musely kvůli ostatním zákaznicím zeptat, chápete? To nebylo míněno jako urážka, zdaleka ne.“

„Tak jsem to také nebrala,“ odpověděla Cholayna hrdě (Magda se divila, jak toho byla nahá v koupací osušce schopna). Zatímco šly k převlékacím kabinám, které jim přidělili, podotkla Cholayna tiše k Magdě: „Nikdy mě nenapadlo, jak zvláštní to bude ve světě, kde jsou si všichni lidé podobní. Ale podobné planety, jako je tahle, koneckonců existují, i když jich není tolik. Tak světlá pleť, jakou má Camilla, by byla například na Alfě skoro stejně neobvyklá, jako je moje pleť tady. - Co je to za látku?“ Dotkla se osušky. „Bavlna přece v tomhle podnebí nemůže růst, anebo ji pěstují na jih od Dalereuthu?“

„To jsou vlákna luskovníku, roste všude v horách. Tkaná bavlna z luskovníku je drahá. Většinou se používá podobně jako při zpracovávání plsti či papíru, protože vlákna jsou krátká. Když je však utkána tímhle způsobem, chytá tak krásně barvu, že mnoha lidem stojí za tu námahu i peníze. Dříve měli tkalci vláken vlastní cech, který střežil svá tajemství, žili ve vlastních vesnicích a nikdy se neženili s cizozemci.“

Objevily se lázeňské pečovatelky. Dívka jim musela povědět o Cholayně, protože při mydlení i mytí si na ni nikdo netroufl zvědavě pohlédnout. Dokonce i Camilla zapomněla na svůj ostych, když nikdo nevěnoval prázdnou pozornost jizvám, které pokrývaly její tělo. Smála se jako mladá dívka, zatímco ji pečovatelky myly pod horkou sprchou, dříve než ji poslaly do horkého bazénu. Magda se do něj s radostí ponořila. Pro Vanessu byla voda zpočátku příliš horká. Ponořila se. a hlasitě vykřikla.

„Kvičíš jako prase, které má jít na porážku, Vanesso! Však si zvykneš,“ prohlásila Jaella a vlezla si rovněž do pářící se vody. Voda byla slabě cítit sírou a působila hojivě na tělo, ztuhlé a rozbolavěle jízdou. Ženy se s radostným povzdechem opřely o kamennou římsu ve vodě.

„Je to příliš krásné na to, aby to byla pravda,“ řekla Cholayna. „Naposledy, když jsme si takhle užívaly, nás omámili a otrávil!“

„Po téhle koupeli se budu cítit tak, že bych se mohla vypořádat s celou bandou lupičů,“ zasmála se Magda.

„Jsme tu v bezpečí jako ve vlastním cechovním domě,“ pro-. hlásila Jaella vážně, „a mnohem bezpečnější, než bychom byly ve veřejných lázních, které často provozují kuplíři a podobní lidé.“

„V Nevarsinu? Kde vládnou svatí mniši?“ zeptala se pochybovačně Camilla.

„Svatí mniši jsou příliš svatí na to, aby mysleli na něco takového, jako jsou zákony na ochranu osaměle cestujících žen,“ poznamenala Jaella suše. „Podle jejich mínění ctnostné ženy nechodí do veřejných lázní, kde by cizí lidé mohli spatřit jejich nahé tělo, a pokud to nějaká žena udělá, zaslouží si, co jí náleží - nemoci, obtěžování všeho druhu. Byly doby, kdy vláda *cristoforů* nad Nevarsinem byla absolutní, a tehdy byl vydán zákon, aby se zavřely všechny veřejné lázně. Několik jich zůstalo přesto otevřených, a pochopitelně že se díky tomu, že je provozovali lidé mimo zákon, staly semenišťem zločinu, a mniši považovali tamější nečisté rejdy za ospravedlnění svého opatření... *Vidíte, lázně jsou vykřičené domy, podívejte se jen na lidi, kteří je navštěvují!* Dnes jsou zákony naštěstí rozumnější, ale jak jsem slyšela, mnichům stále ještě není povoleno veřejné lázně navštěvovat, a zbožní *cristoforové* to také nedělají.“

„Pokud jsou těla mnichů špinavá stejně jako jejich myšlenky,“ povzdechla si Camilla, „musí to být pěkně smradlavá banda.“

„To ne, Camillo, mají své vlastní lázně v klášteře. A jsou i v mnoha soukromých domech. Samozřejmě u těch bohatých. Chudší lidé, obzvláště chudé ženy, se neměli kde vykoupat, dokud si několik žen neotevřelo vlastní lázně. A jak nám Arlinda povídala, ty první pochopitelně nebyly nijak zvláště poctivé. Tahle žena poskytla obyvatelkám tohoto města stejné služby jako kterýkoli jiný cechovní dům.“

„Měla by být jmenována čestnou ženou, která se zřekla světa.“ Camilla se v horké vodě ponořila až po bradu.

Jaella snížila hlas, aby je neslyšela skupinka těhotných žen na opačném konci bazénu s horkou vodou.

„Myslím, že je víc než to. Neslyšely jste, co říkala o Rafaelle? *Ta, která jim přišla naproti, však ty víš odkud...* Kdo by to měl podle vás být jiný, než vyslankyně z města, které hledáme? Copak se ve starých

legendách nepraví, že pokud se člověk dostane až tak daleko, je tam doveden? Rafaella a Lexie se možná dostaly dostatečně daleko. Možná, že ve zprávě, kterou mi Rafi zanechala, se mluví o průvodkyních... odtamtud.“

Camillin hlas zazněl opovržlivě. „A když se tam dostaneme, ocitneme se mezi stromy s perníkem a ptáky, kteří si stavějí hnízda z vonných dřev, aby se sami opekli pro hladové cizince?“

Jaella však zůstala zcela vážná.

„Vůbec nevím, co najdeme. Legenda tvrdí, že každý člověk najde něco jiného podle toho, co potřebuje. Moje chůva mi vyprávěla jeden starý příběh - och, to jsem byla ještě docela malá, malá holčička ve Velkém dvorci v Shainse.“ Magda se stěží ovládla, aby na svou svobodnou družku nezůstala civět. Poprvé po všech těch letech, co ji znala, se letmo zmínila o svém dětství v Suchých městech, a nikdy nehovořila o někom z domu jejího otce. Magda viděla na Camille, že ji to také udivilo.

„Tři muži se vydali hledat štěstí,“ vyprávěla Jaella zamyšleně. „Jeden si vzal krásnou dívku, která měla zlato a velký majetek, a myslel si, že je šťastný. A druhý si našel opuštěný statek, kde ořezal stromy, a sklízel ovoce a trhal houby, a zkrotil divokou zvěř a choval krávy a drůbež. A když dnem a nocí pracoval, aby dvůr zvelebil vlastníma rukama, považoval se za nejšťastnějšího člověka ze všech. Ale třetí si sedl na sluníčku, pozoroval mraky, poslouchal, jak roste tráva, naslouchal Božímu hlasu a říkal si: ‚Žádný člověk nikdy nebyl tak šťastný a bohatý jako já.‘“

Na celou minutu zavládlo ticho. Pak Cholayna s rozhodností upozornila na praktickou stránku věci. „Pokud najdu Alexis Andersovou zdravou a v pořádku, byla bych tou nejnevděčnější ženou ze všech, kdybych chtěla něco víc než vědomosti, které jsem o téhle zemi shromáždila, a vzpomínky na to, co jsem viděla.“

„Já doufám v horu, která bude rovnocenná vrcholku Montenegro,“ řekla Vanessa. „Ale člověk nemůže mít všechno.“

„Bud' opatrná s tím, co žádáš,“ zasmála se Jaella, „mohla bys to také dostat. Říkám ti, že tu existují hory, které jsou mnohem vyšší než Scaravel - i když poté, co už máme za sebou, se docela smírím s představou, že už se nikdy nad hranici lesa nedostanu. Margali, co by sis

přála od města legend, pokud by nás tam někdo zavedl?“

„Stejně jako Cholayna se spokojím s tím, když najdu v pořádku Lexii a Rafaellu. Nedovedu si prostě představit, že by se některá z nich nějak zvlášť zajímala o staré vědění...“

„A co se týče legend,“ poznamenala Vanessa drze, „ty sama jsi legenda, s níž se každý musí vyrovnat, ty, Lorneová...“

Magda sebou cukla, jako by ji Vanessa uhodila. To jí nikdo nemusel připomínat. V jistém smyslu mohla za to, že se obě dvě ženy, které mohly být jejími přítelkyněmi, odvážily tak zoufalé a nebezpečné cesty.

Ale doopravdy jsem tuhle cestu nechtěla nikdy podniknout? Prověřila jsem své síly a jsem silnější, než jsem si kdy myslela. Copak jsem nechtěla, aby se něco takového stalo?

Pohodlně usazená v horké lázni a zahalená do oblaků páry si říkala, že vůbec nezáleží na tom, zda si přála, aby se nic takového nestalo. *Stalo se to*, byla to část jejího života, a zrovna tak nezáleželo na tom, jestli to bude dobré či nikoli; Záleželo na ní, aby se z téhle zkušenosti poučila, a učinila další krok ve svém životě.

Náhle se cítila osvobozená od ‚legendy Lorneová‘, která ji tak dlouho provázela. Nikdo, a ona ze všeho nejméně, od Alexis Andersové nepožadoval, aby dosáhla Magdiniých výkonů nebo je překonala. *To bylo Lexiino rozhodnutí, ne moje!* Magda cítila, jak jí z ramenou spadlo břímě, těžší než zavazadla chervinů, a rozpustilo se v horké vodě. Pochopitelně, že Lexii pomůže, pokud ji najde. Ta mladá dívka si vzala větší úkol, než byla schopna zvládnout. Magda byla povinná pro ni udělat vše, co mohla, už jen proto, že jí přísaha žen, které se zřekly světa, zavazovala *být matkou a sestrou a dcerou všem ženám*. Ne kvůli pocitu viny, ne proto, že by byla její vina, jak se Lexie překotně a hloupě rozhodla. Dlouze si s ulehčením povzddechla.

„Jsem celá změkklá,“ prohlásila Vanessa. „Vylezu teď z vody a zkusím to horké víno, které nám bylo slíbeno.“

„Nečekej na nás,“ zavolala za ní Jaella. „Musím nejdřív za Arlindou.“

Čisté šaty byly stejný luxus jako lázeň. Když dívky prádlo odnesly, Magda si nechala jedny šaty na výměnu. Přinesly jim jídlo, jež krásně vonělo. Jaella odspěchala za Arlindou, aby si vyslechla Rafaellinu

zprávu.

„Promiň, *breda*. Arlinda mě znala dřív, než jsem složila přísahu žen, které se zřekly světa, a bude se mnou sama mluvit otevřeněji, než kdyby poslouchal ještě někdo další. Nechej mi něco z pečeného králíčáka, který tu tak krásně voní.“

Magda si uvědomila, že Jaella jedná uvážlivě, a přesto ji znepokojilo, když odešla sama. Její kalhoty byly v prádelně, a ona měla na sobě svůj starý kožešinou podšitý koupací plášť. Vypadala v něm menší a zranitelnější, a Magda si přála, aby ji mohla zase ochraňovat. Ale Jaella už nebyla žádné dítě, které by něco takového potřebovalo. Otočila se tedy a pohlédla na ostatní ženy, které s neskrývanou lačností zvedaly pokličky z mís. Dokonce i Cholayna podlehla jídlu z vařeného bílého kořene se sýrem a ostrým kořením, a k tomu tu byla velká mísa se čtyřmi různými druhy hub a talíř s plněnou zeleninou. Pečeného králíčáka se ani nedotkla. Naopak si vzala trochu náplně ze sušených jablek a chleba změkklého v červeném vínu.

Magda odsunula pro Jaellu stranou stehno králíčáka a velkou porci nádivky a zeleniny. Během celého jídla čekala, až se otevřou dveře a její svobodná družka se vrátí. Než se však Jaella objevila, dostaly se již k dezertu.

„Myslela jsem, že po našem zážitku v té vesnici už nikdy nebudu jíst červenicovou omáčku.“ Vanessa si sladkou červenou kapalinu rozlila na hladký povrch vaječného krému. „Přesto tu chutná stejně dobře jako tehdy, a tentokrát jsem si aspoň jistá, že tam není přímíchána žádná škodlivá droga.“

V tu chvíli vstoupila Jaella a všichni se k ní otočili. „Schovaly jsme ti pořádnou porci,“ řekla Vanessa. „Ale zřejmě je už studená jako srdce bančího.“

„Srdce bančího, ať už vařené nebo pečené, je jídlo, které bych nikdy nevařila,“ poznamenala Cholayna. „Pokud je ten zbytek příliš studený, možná bychom jej mohli ohřát v kuchyni.“

„Ne, to nevádí. Studený králíčák se podává na nejhonosnějších večírcích.“ Jaella se posadila a pustila se do králíčáka a hub. Její tvář byla chladná a uzavřená.

„Copak to bylo za zprávu od Rafi, miláčku?“ zeptala se Magda.

„Jen to, abych šla co nejrychleji za ní,“ odpověděla Jaella. „Ale Ar-

linda měla pro mě ještě další zprávu.“ Pak se odmlčela na tak dlouho, až se Vanessa nakonec bojovně zeptala: „A? To je to tak velké tajemství?“

„Vůbec ne. Arlinda mi řekla, že dnes jedna přijde, pravděpodobně odtamtud, aby s námi promluvila. A z toho, jak mi to Arlinda povídala, jsem vyrozuměla, že má strach. Pokud je sestersstvo tak dobrotivé, jak jsem to vždy slýchala, taková žena jako Arlinda se jí přece nemusí bát! To, co Arlinda uskutečnila v Nevarsinu, měště *cristoforů*, je skoro neuvěřitelné. Proč se potom bojí sestersva?“ Jaella si nalila okořeněné víno, usrkla jej a odsunula pohár stranou.

„Takže nás budou vyslýchat,“ konstatovala Camilla. „To je součást každého hledání, drahá Shayo. Bohyně ví, že se nemáš čeho obávat. Doopravdy si myslíš, že by nám mohly něco vytknout?“

„Ach, jak to mám vědět? Jak mám vědět, co požadují?“ Jaella přezvykovala studeného králička tak lhostejně, jako by to byly suchary. Její tvář neprozrazovala vůbec nic. „Budou mi jménem Bohyně klást otázky, a já nevím, jak na ně mám odpovědět.“

Tenhle postoj se Camille vůbec nelíbil. „Jsi taková, jaká jsi, *chiyo*, stejně jako my všechny, a žádná z nás se nemůže změnit. Co se mě týče, nebudu tyhle ženy z Temného sestersva uctívat víc než jejich Bohyni. Copak mě nevyvrhla do světa, který se mnou jednal tak, jak bych já, pouhý člověk, nikdy nezacházela ani s tím nejubožejším tvorem? Nemyslí to snad jejich Bohyně se mnou dobře? Pak bych se od ní ráda dověděla důvod, protože když mě to neštěstí potkalo, byla jsem ještě tak mladá, že jsem nemohla udělat nic špatného, abych si tohle vysloužila. Pokud to naopak se mnou myslí dobře, chci se jí zeptat, proč si říká Bohyně, když byla bezmocná a nezabránila zlému. A jakmile od ní získám odpověď, budu ji soudit, stejně jako zamýšlí ona či její zástupkyně soudit mě!“ Ještě jednou si nalila plný pohár vína. „Nebojte se těch žen, které tvrdí, že mluví v jejím jménu.“

„Já se nebojím,“ prohlásila Jaella pomalu. „Já se divím, proč se bojí Arlinda, to je všechno.“

Cholayna si rozprostřela spací pytel - terranské výroby, a tedy pro jednoho - na zemi, opřela se o sedlové brašny a vak používaný jako polštář a psala si do malé knížečky. Magda si pomyslela, že se udivujícím způsobem vrátila ke zvyklostem agentky v terénu. Vanessa si začala pečlivě vyčesávat vlasy a splétat je do copů.

Magda uvažovala, zda se má připojit k jedné či druhé, a začala si již vybalovat spacák, když tu přišla jedna z učenek. Nesla vyšívaný kožený polštář, sedačku pro vzácného hosta. Za dívkou vstoupila sama Arlinda. Magda očekávala, že se na polštář posadí, ale to neudělala. Sedla si na zem zády ke stěně, nohy zkřížila pod těžkou zástěrou z plachtoviny a s očekáváním se opřela o své svalnaté ruce.

Pak do pokoje vstoupila další žena, a všichni k ní vzhledli.

Nebyla nijak vysoká, ale zdálo se, jako by zaujímal více prostoru, než si její tělo vyžadovalo. To byl trik prezentace; Magda poznala několik lidí, kteří jej ovládali. Jen zřídka to byly ženy. Tmavorudé vlasy měla vzadu na hlavě svázané do uzlu a zpevněné měděnou jehlicí anebo něčím podobným. Její šaty byly kvalitnější než vše, co Magda dosud viděla v lázních nebo v dílnách pro zpracování kůží, a žena věděla, jak se dobře oblékat. V přísném městě *cristoforů*, kde ženy byly především skromné, to bylo neobvyklé. Její světle šedé oči hleděly poručnický zpod nakadeřených vlasů.

Se samozřejmostí se posadila na čestné místo. Magda pohlédla na Arlindu a všimla si, že se jí na silných rukou objevila husí kůže, jako by jí bylo zima.

Čeho se u všech bohů imperiálních i neimperiálních planet bojí? Magda by si nikdy nepomyslela, že by této staré amazonce - které toto označení příslušelo více než kterékoli jiné ženě, která se zřekla světa - mohlo cokoli nahnat strach.

„Jsem *leroniska* Acquilara,“ prohlásila cizinka. Prohlížela si jednu ženu po druhé. „Chcete se mi představit?“

Jednomyslně čekaly na to, až Jaella začne.

„Jsem Jaella n'ha Melora,“ odpověděla Jaella tiše. „To jsou moje společnice.“ Jmenovala jednu po druhé. „Jsme z Thendarského cechovního domu ve městě stejného jména.“

Acquilara poslouchala, aniž by pohnula jediným svalem v tváři anebo očima. Působivý trik! Magda uvažovala, jak asi může být tahle žena stará. Nedokázala to uhodnout. V tváři měla méně vrásek než Camilla, ale útlost jejích prstů a její pleť Magdě prozradily, že již zdaleka není nejmladší. Nakonec se Acquilara otočila k Cholayně. Učinila tak vědomě, jako by se pohnula jen tehdy, když se k tomu sama rozhodla, a nikdy z nějakého jiného důvodu.

„Jednou jsem viděla ženu s tvou barvou kůže,“ řekla Acquilara. „V dětství byla otrávena kovovou látkou. To ale není tvůj případ.“ To nebyla otázka, nýbrž konstatování. Působila velmi samolibě, jako by čekala na to, že všichni uznají její chytrost, s jakou rozřešila tuto hádanku.

Cholayna odpověděla se stejnou lhotejností: „To není můj případ. Zním hodně případů otravy těžkými kovy, ale má pleť je tmavá již od narození. Pocházím z daleké země, kde jsou všichni muži i ženy jako já.“

Oči *leronisky* se zaleskly a znovu se upřely na Cholaynu. Jinak její tvář zůstala tak strnulá, že Magda poznala, že je zmatena. *Tím, že jsme neprojevily žádný údiv, jsme jí upřely potěšení.* Tahle žena byla plná arogance. Magda si vyslankyni tajemného sesterstva představovala spíš jako Mariselu, prostou a dobromyslnou.

Byl tohle určitý test? ptala se bezděky. Pohlédla na svou družku, a snažila se ji varovat: *Bud' opatrná, Jaello!*

Nepodařilo se jí to. Měla v hlavě jakoby prázdno, vzduch v místnosti jako by nepřenášel myšlenky. *Zažily jsme tedy demonstraci její síly, i když ne takovou, kterou zamýšlela.*

Pohled na starou amazonku, která seděla u zdi, Magdu rozhněval, nejen kvůli Arlindině strachu, nýbrž kvůli *leronisce*, protože bázeň vyvolávala. Proč se je vyslankyně sesterstva pokouší poděsit? Magda si vzpomněla na starou ženu, o níž snila v Havraním průsmyku. Téhle Acquilary se však bála víc než tehdejší snové postavy.

Acquilara se znovu ujala slova.

„Slyšela jsem, že hledáte jisté město.“

Jaella neplýtvala slovy. „Byla jste vyslána, abyste nás tam dovedla?“

Magda si ihned uvědomila, i když nevěděla podle čeho, že Jaella ženu rozhněvala. Acquilara změnila polohu. Poté, co tak dlouho klidně seděla, byl tenhle pohyb tak překvapující, jako by s hlasitým výkřikem vyskočila.

„Víte, co žádáte? Existuje nebezpečí...“

„Kdybychom se obávaly nebezpečí,“ odpověděla Jaella, „nikdy bychom se nedostaly tak daleko.“

„Myslíš, že víš něco o nebezpečnostech? Říkám ti, děvče, že útrapy, kterým jste byly vystaveny cestou - bančiové, lupiči, všichni démoni horských průsmeků - nejsou nic, vůbec nic, ve srovnání s nebezpečími, která byste musely podstoupit, než byste byly dovedeny do onoho města. A ne já vás podrobuji těmto zkouškám, věř mi. To dělá Bohyně, jíž sloužím. Vy voláte po této Bohyni, vy ženy, které jste se zřekly světa. Ale troufáte si předstoupit před její tvář, pokud by měla přijít?“

„Nemám důvod, abych se jí obávala,“ prohlásila Jaella.

„Ty myslíš, že víš něco o bázních?“ Acquilara si měřila Jaellu opovrhlivým pohledem a nyní se obrátila na Camillu.

„A ty. Ty hledáš toto město? Proč? Je to město žen. Jak tam můžeš být vpuštěna, když jsi se vzdala své ženskosti?“

Camillina bledá tvář zrudla hněvem. Magda si připomněla shromáždění v cechovním domě, kde ostatní provokovaly nově příchozí mladé ženy a nutily je, aby se bránily, a tak získaly jasno ve svých myšlenkách. Jako mladým dívkám jim bylo vštěpováno, co si mají myslet a co cítit, a z toho se měly vymanit. Budou teď podrobeny podobné proceduře, a proč? A proč touhle ženou, *leroniskou*, pokud to vůbec *leroniska* je?

„Proč tvrdíte, že jsem odložila svou ženskost, když mě vidíte ve společnosti mých sester z cechovního domu?“

„Kde jinde bys měla tak skvělou příležitost chvástat se a hrát si na muže?“ posmívala se Acquilara. „Myslíš, že v tobě nedokážu číst, stejně jako čte lesník stopy v prvním sněhu? Chceš snad popřít, že jsi dlouhá léta žila jako muž mezi muži? A teď si namlouváš, že se znovu můžeš stát ženou? Tvé srdce je srdcem muže - nedokázala jsi to tím, že se ti nejvíc líbí být s ženou?“

Camillina tvář se stáhla hněvem a bolestí. Ta žena byla určitě *leroniska*, jak jinak by tak přesně zasáhla Camillino slabé místo? Magda, dlouholetá Camillina milénka, však věděla lépe než kdokoli jiný, jak to bylo nespravedlivé. Camillino zmrzačené tělo mohlo působit bezpohlavně - jako *emmasca* -, a přesto byla Camilla opravdovou ženou.

„Ty, která v sobě popíráš Bohyni, jak se chceš před ní ospravedlnit?“

Camilla vyskočila, její ruka sjela k meči. Magda se chtěla na ni

vrhnout a zabránit jí v unáhleném činu, který snad chtěla spáchat. Seděla tu však jako omráčená, neschopná pohnout ani svailem anebo svou přítelkyni varovat.

„Budu se ospravedlňovat před Bohyní, až se ona ospravedlní přede mnou!“ zvolala Camilla. „A budu se ospravedlňovat před ní, a ne před její vyslankyní. Pokud jsi určena k tomu, abys nás zavedla do města, zaveď nás tam. Ale neopovažuj se nás zkoušet. To je věc Bohyně, a ne jejích lokajů.“ Stála před *Ieroniskou*, a na okamžik spolu v myšlenkách bojovaly.

Magda si později nebyla jistá, co se stalo. Zableskl modrý oheň, a Camilla se rozběhla pryč. Spíš padla, než že by si sedla, „na spací pytel.

„Myslíš, že znáš Bohyni.“ Acquilara dávala najevo hluboké opovržení. „Nejsi nic jiného než selky, které se modlí ke svaté Evandě, aby jim kvetla zahrada a jejich krávy rodily zdravá telata a aby jim darovala silné milence a zdatné děti. A modlí se k Avaře Ochránkyni, aby jim zmírnila bolesti porodu a umírání. Ale nevědí nic o Bohyni. Ona je temnota, hroživá a pro smrtelné ženy nepochopitelná, a její služba je tajemstvím.“

„Když je to tajemství,“ ozvala se Vanessa, která po celou dobu mlčky seděla ve svém spacáku, naslouchala, ale nic neřekla, „proč nám potom o ní vyprávíte?“

Acquilara vstala.

„Dívky...“ zahrnula do svého výsměchu dokonce i vyzrálou Choylaynu - „...namlouváte si, že můžete Bohyně využít? Pravda je taková, že ona vás využije způsobem, který si ani nedovedete představit. Je strašlivá. Její jedinou zbraní je nutnost. Stejně jako my všechny jste i vy zrním v jejím mlýně, a budete v něm také rozdrceny. Vaše přítelkyně to viděla a prosila za vás. Buďte připraveny, až vás zavolá!“

Obrátila se k nim zády a vyšla ven, aniž by se ohlédla. Učenka vzala mlčky kožený polštář a následovala ji.

Arlinda se zachvěla strachem.

„Neměly jste ji rozhněvat,“ zašeptala. „Má velkou moc! Ach, neměly jste ji rozhněvat.“

„Je mi jedno, jestli je to samotná Bohyně,“ odsekla Jaella. „Je mi dost proti mysli. Ale pokud má Lexii a Rafaellu ve své moci, musíme

se tvářit přátelsky, aspoň na chvíli.“

Vanessa si začala znovu česat vlasy, a splétala je teď do půl tuctu tenkých copů, aby se nerozcuchaly. „Takže ty si myslíš, že má Lexii a Rafaellu?“

Jaella se obrátila k Arlindě. „Rafi s ní odešla?“

Arlinda zavrtěla hlavou a zamumlala: „Copak jsem někdo, kdo může vědět o jejích odchodech a příchodech? Je to *leroniska*. Ať už chce cokoli, udělá to...“

To Magdu poděsilo, ba dokonce se zhrozila. Arlinda jí připadala tak silná, srdnatá a houževnatá, a teď brebentila jako senilní stařena. Brzy nato dala Jaelle polibek na dobrou noc a odešla, a skupinka osaměla.

„Nejlepší bude, když půjdeme spát,“ prohlásila Jaella. „Kdo ví, co nás tu ještě čeká! Mějte své nože po ruce.“

Vanessa na ni udiveně pohlédla. „Copak jsi neříkala, že u Arlindy jsme v bezpečí jako v cechovním domě...?“

„I v cechovním domě může vzniknout požár nebo něco podobného. Arlinda se od doby, co jsem ji naposledy před deseti lety viděla, změnila. Sedí třesoucí se v rohu, zatímco stará čarodějnice uráží její hosty! Dřív by Acquilaru - anebo jak se ta takzvaná *leroniska* jmenuje - vykopla na ulici.“

„Myslíš si, že to není *leroniska*?“ zeptala se Magda.

„To víš, že ne.“ Jaella ztlumila hlas a opatrně se rozhlédla, jako by věřila, že Acquilara může neviditelná číhat v některém z rohů. „Příliš se snažila na nás udělat dojem svými vědomostmi. Například tím, že Camilla žila jako muž. Chopila se každického prostředku, aby nás ohromila.“ Jaella se zarazila a pohlédla z Cholayny na Vanessu.

„Ale nepřišla na to, že vy tři jste Terranky. Co je to potom za *leronisku*?“

18. KAPITOLA

„Máš pravdu.“ Magda zamračeně uvažovala, co by z toho bylo možné vyvodit. „Ušly jí věci, které by vnímala dokonce i lady Rohana. Téhle ‚velké leronisce‘ chybějí, jak se zdá, mentální schopnosti, i když,“ dodala s úšklebkem, „je očividně zdatná fyzicky.“

Camilla seděla stále ještě tiše na svém spacím pytli. Magda k ní přistoupila.

„Breda, neublížila ti?“

Dlouhou děsivou minutu Camilla neodpovídala, a před Magdiným duševním zrakem se mihl obraz Arlindy, která náhle koktala jako senilní stařena. Pak se Camilla zhluboka nadechla a vydechla.

„Ne. Neublížila.“

„Co ti to vlastně udělala, Camillo?“ zeptala se Vanessa. „Nic jsem neviděla.“

„Jak to mám vědět? Tohle pekelné plémě v podobě té ženy na mě ukázalo prstem, a nohy mi vypověděly službu. Padla jsem do propasti, která byla potrhána všemi větry světa. Pak jsem si uvědomila, že tu zase sedím, neschopná promluvit nebo se pohnout.“

„Pokud to byla představitelka vašeho sesterstva,“ podotkla Vanessa, „tak o tom spolku velké mínění zrovna nemám.“

Cholayna se coby zkušená agentka pokusila celou situaci analyzovat. „Říkáš, Jaello, že nemá mentální schopnosti, které by člověk u Comynů předpokládal. Fyzické schopnosti, které předvedla, má i omamující pistole. Dosahuje toho svým vystupováním a starým trikem

„vím, co si myslíš“. Na mě to působilo, jako by se nás snažila podvést.“

„Máš pravdu,“ souhlasila s ní Vanessa. Vstala a slavnostně prohlásila: „Věřte mi, drahé děti! Jsem zástupkyně jediné pravé Bohyně. Vidím všechno, vím všechno, a vy nic nevidíte ani nevíte!“ Pak tuhle pózu opustila a zatvářila se zamýšleně. „Říkala, že nás *zavolají*. Co tím jen mohla myslet?“

„Nemám ponětí,“ přiznala Jaella. „Ale kdyby mě zavolala *ona*, nikam bych nešla - ne z tohoto domu, do vedlejší místnosti, ba ani do *cristoforského* nebe.“

„Nemáme jinou možnost,“ podotkla Cholayna. „Pokud tahle žena, ať už je to kdokoli, má Andersovou a Rafaellu anebo aspoň ví, kde jsou...“

Jaella zamračeně přikývla. „To je pravda. Zůstaneme tu však tak dlouho, jak to jen bude možné. Teď bude nejlepší, když půjdeme spát, abychom si odpočinuly před tím, co nás čeká. Mám mít hlídku jako první?“

Cholayna odložila malou knížečku, do níž si něco zapisovala. Vanessa si kolem spletených vlasů ovázala šál a zachumlala se do spacáku. Camilla se zády opřela o stěnu bez dveří a tiše prohodila k Magdě: „Připadám si hloupě, ale poprvé po mnoha letech se bojím být sama. Pojď sem a spi vedle mě.“

„Ráda.“ Magda si položila spacák tak, aby Camilla ležela chráněná mezi ní a zdí. „Jsem přesvědčená, že tahle zrůda - zdráhám se ji nazvat *leroniskou* - nám pošle, pokud toho bude schopna, ty nejhorší sny.“

Oheň dohořival. Jaella nechala hořet lampu a seděla na svém spacáku, s nožem připraveným k boji. Magda se dotkla rukojeti svého... Jaellina nože. Před lety si nože podle starého darkoverského rituálu vyměnily a tím se navzájem k sobě připoutaly. Ta zbraň jí teď byla důvěrně známá jako její vlastní ruka.

Měla bych se pokusit jím v Zakázané věži sdělit, že jsme sem v pořádku dorazily, napadlo ji. A chtěla bych se ujistit, že se dětem daří dobře. Lehla si, s jednou rukou na hedvábném váčku pověšeném okolo krku, kde byla uložena matrice. Ospale nechala své myšlenky odplynout pryč. Hned nato se ocitla v nadsvětě, šedým příkrovem shlížela na své zdánlivě spící tělo a nehybné postavy svých čtyř družek.

Snažila se proniknout dál do šedivého světa, rozeznat znak Zakázané věže, ale cosi ji drželo v místnosti. Neschopná se pohnout tam visela a měla vágní pocit, že něco tu nehraje. Pozorovala jednu přítelkyni po druhé, a marně bojovala se silou, která ji zadržovala. Něco podobného ještě nikdy nezažila, a zatímco byla vně svého těla osvo-bozena od fyzických pocitů, šířal ji bodavý strach, který nebyl dalek skutečné bolesti.

Co to mohlo být? Vše působilo docela normálně. Jaella měla stráž. Cholayna ležela na boku, tvář zabořenou v polštáři, takže z ní byla vidět jen světlá hříva vlasů. Vanessa se zachumlala do dek jako dítě. Camilla se ve spánku neklidně převalovala sem a tam a cosi drmolila. Její tvář byla zkřivená. V tichu Magda údajnou *leronisku* proklínala ve všech řečech; které znala.

Zpočátku slyšela tichý, ale pak stále hlasitější zvuk v mlčení nad-světa. Bylo to krákání vran. Pak je spatřila, zahalené postavy, mlžné obrazy, které se pozvolna rozjasňovaly. Naplnil ji pocit blaženosti. *Ano, to je ta správná cesta. Děláme to, k čemu jsme byli zrozeni.*

Bázeň se vrátila, silnější než předtím. Hrubé varovné výkřiky vran zněly nadsvětem. Ostřejší výkřik zazněl v prostoru, který ve skuteč-nosti žádným prostorem nebyl. Jestřábi! Odkudsi se vynořily tucty jestřábů a slétly se ze všech stran na vrány. Z jestřábů vycházely emo-ce podobné mohutné vlně hněvu, zklamání a žárlivosti - Magdě to připomnělo terranskou legendu o Luciferovi a jeho padlých andělech, kteří byli svrženi z oblohy a po věčnost se pokoušeli, aby ostatní nedo-sáhli toho, co oni sami ztratili.

Dva jestřábi, krvelační, se sršícím peřím, se vrhli na Camillu, která se s výkřikem probudila. Magda se vrátila do svého těla.

Vykřikla Camilla vůbec? Seděla vzpřímeně ve svém spacáku, s di-vokým pohledem, ruce roztažené, aby odvrátila neviditelné nebezpečí. Magda ji chytila za rameno. Camilla zamrkala a teprve teď se probra-la.

„Bohyně, chraň mě,“ zašeptala. „Viděla jsem je, tisíce d'áblů... a pak jsi přišla ty, Margali, s...“ Zamračeně se odmlčela, a nakonec se zmateně zeptala: „S *vránami*?“

„Něco se ti zdálo, Kimo.“ Zřídka užívané i dovolené oslovení do-svědčovalo, jak je Magda rozrušená.

Camilla zavrtěla hlavou. „Ne. Jednou jsi mluvila o tom, že poslové Temné paní na sebe berou podobu vran. Dost dobře to nechápu...”

„Já také ne.“ Magda měla vizi Avarry, paní smrti a násilí, která zničí a odnese vše, co pozbude svou hodnotu. Vrány, krmící se zdechlými, které odstraňují odpadky minulosti...

Jestřábi, dravci, kteří se živí živým tělem...

Vanessa cosi mumlavě zaprotestovala a zahrabala se hlouběji do spacáku. Magda pohlédla na své společnice a zastyděla se. Nebylo by správné je rušit. Vstala, přešla k ohništi a klekla si vedle Jaelly.

„Vidělaš něco?“ zeptala se šeptem. Jaella procitla z neklidné dřimoty.

„Proboha! Co jsem to za stráž! Všechny jsme mohly být zavražděny!“ Nervózně máchla rukou směrem k ohni. „V plamenech jsem... viděla ženy, v kutnách s kapucí, s tvářemi jestřábů. Kroužily kolem nás... Margali, to tvoje sestersstvo se mi nelíbí.“

Magda kývla na Camillu.

„Viděly jsme je obě dvě. Myslím, že jestřábi... jsou Acquilařinou skupinou, pokud si pod tím dokážeš něco představit, a se *skutečným* sesterstvem nemají nic společného. Skutečné sestry jsou nablízku. Pokud jim budeme naslouchat, budou nás ochraňovat. Pokud však poslechneme Acquilaru a její hrozby a výzvy...”

„Ano,“ potvrdila Camilla stroze, „i já jsem byla varována. Pokud tu zůstaneme, bylo by lepší, kdybychom zemřeli rukou lupičů. Tentokrát není v nebezpečí naše tělo. Napadají vnitřní pevnost našeho ducha. Naše duše, jestli chcete. Nebojím se Arlindy nebo jejích dívek, ale ony připustily, aby se tenhle dům otevřel...” Zmlkla a pak zmateně dodala: „Nevím, co to říkám. Je to snad to, co myslíte vy dvě, když mluvíte o *laranu*?“

Jaella pohlédla zmateně z jedné ženy na druhou. „Co máme dělat?“

„Co nejrychleji odsud zmizet,“ odpověděla Camilla. „Nečekat ani do rozednění.“

„To je špatná odměna za pohostinnost,“ prohlásila Jaella váhavě.

„To je mi pěkná pohostinnost,“ poznamenala Camilla suše, „když na nás pošle takovou čarodějkou - nerada bych ji nazývala čestným titulem *leronisky*.“

Jaella se nedovedla rozhodnout.

„Přesto má Cholayna pravdu. Pokud ta čarodějka má Rafi a poručici Andersovou, neměly bychom je nechat v její moci. Mohla by nás k nim dovést...“

„Myslím, že lže proto, abychom za ní šly,“ odpověděla Camilla.

„Ve jménu Bohyně, ale proč?“ podivila se Magda. „Co může mít s námi za úmysly, a proč se nás pokouší oklamat?“

Camilla zavrtěla hlavou. „Nevím. Každopádně jí nevěřím ani slovo. Kdyby nám říkala, že Liriel vychází na východě, pohlédla bych na nebe, abych se přesvědčila.“

Šedm let jsem se starala, proč Camilla nechce používat laran, s kterou jsem se narodila. Ted', když to dělá, jí trvale odporuji, pomyslela si Magda. Vnímala Jaellino zoufalství: Lexiin i Rafaellin život snad závisí na tom, co podniknou či nepodniknou v několika dalších hodinách.

Napadlo ji: *Ar' táhnou obě k čertu*, a hned tu myšlenku vzala zpět. Již před lety se naučila, že taková myšlenka je něco velmi reálného. I bez *laranu* Altonů, kteří mohli smrtící myšlenkou i zabíjet, nepřála Rafaelle, jež byla Jaellinou dávnou přítelkyní, nic zlého. Ráda by Rafaelle nafackovala - ale nechtěla, aby byla doopravdy zraněná či mrtvá. Smrt nebo peklo by byly příliš přísným trestem pro Rafaellin a Lexiin bláznivý čin.

Co tedy měly udělat?

„Řekněme, že mluvila pravdu - i když jen proto, aby nás zmátla -, a Lexii a Rafaellu opravdu má?“ zeptala se Magda. „Co uděláme pak?“

„Počkáme, až přijde znovu. Garantuji vám, že to z ní dostanu.“ Camilla položila ruku na svůj meč a s rozpačitou tváří ji znovu spustila. „To se mi dneska večer zrovna moc nepovedlo, že?“

„Ne,“ přikývla Jaella. „Takhle nad ní nezvítězíme. Stěží bychom mohly udělat něco nešikovnějšího. Byla by schopna obrátit ty emoce proti nám. Chápeš, co tím myslím, Magdo?“

„Přinutila by nás k tomu, abychom bojovaly mezi sebou. Jedna proti všem. To může být celá mentální síla, kterou má, ale jsem přesvědčená, že je schopna i něčeho horšího. Vzpomeňte si jen, co pro-

vedla s Arlindou.“

„U všech bohů a bohyň, kteří kdy existovali,“ vyhrkla Camilla. „Jaký má jen k tomu *důvod*? Nevykládejte mi, že se nám plete do cesty, aby nám lhala a poštvala na nás svoje demony jen proto, že z toho má legraci! I kdyby měla tak bizarní smysl pro humor a radost ze lži, jaký by z toho měla užitek? Může být zlá, ale nevěřím na čarodějkou, která páchá zlo jen pro své potěšení. Co si myslíte, že od nás může dostat? Pokud by nám chtěla něco ukrást, nemusela by provádět takhle kouzla. Bylo by jednodušší podplatit Arlindiny strážkyně a psy.“

„Možná je to pokus,“ ozvala se po dlouhém rozvažování Jaella, „držet nás stranou od těch správných. Od opravdového sesterstva.“

Camilla si opovržlivě povzdechla. „Jsem ještě schopna věřit v *jedno* sesterstvo moudrých knězek, které ochraňují lidstvo jménem Temné paní. *Dvě* jsou už nad mou představivost, Shayo.“

„Ne, Camillo, vážně. Ve všech legendách se říká, že budeme podrobeny zkouškám. Pokud je sesterstvo tím, co si lidé vyprávějí, musí mít své nepřátele. Skutečné nepřátele, protože proč by pak jednalo v takové tajnosti? Docela dobře si dovedu představit, že - nu, existuje i jiné, snad nepřátelské sesterstvo. To druhé nenávidí vše, co zastupuje to první, a nezarazí se před ničím, aby hledačům zabránilo dostat se do tajného města. A skutečné sesterstvo to dopustí, protože... to skutečným hledačům ztěžuje cestu. Jistě tam nechťejí být rušení lidmi, kteří se nechají ovlivnit Acquilarou a jí podobnými.“

„Ty jsi se minula povoláním, Jaello. Měla jsi být zpěvačkou balad na trhu. Ještě nikdy jsem neslyšela tak fantastické melodrama,“ posmívala se Camilla.

Jaella pokrčila rameny. „„At’ už je to pravda či nikoli, neodpovídá to na tu nejdůležitější otázku. At’ už je Acquilara lhářka, zlodějka, čarodějnice nebo zástupkyně rivalizujícího sesterstva, náš problém zůstává. Má Rafaellu a Lexii, anebo v tomhle také lhala? Jak můžeme zjistit, zda je má, a pokud ano, co máme udělat? Pokud některá z vás zná odpověď, ráda si ji vyslechnu, at’ už je to melodrama nebo ne. Nerada bych odsud odešla, aniž bych si byla jistá, zda Rafaella není v moci téhle ženy.“

Stále znovu se k tomu vracely, pomyslela si Magda zoufale. Točily se v kruhu, aniž by se dostaly k cíli, a také se o tom zmínila.

„Můžeš si klidně lehnout, Jaello. Camilla a já už stěží usneme po tomhle...“ Nechtěla to nazvat *útokem*. Mohl to být sen, který sdílely všechny tři, vytvořený nedůvěrou a strachem z tohoto domu. Jaella tuhle myšlenku zachytila.

„Vlastně ještě není tak pozdě,“ prohlásila váhavě. „Pokud bychom za sebou neměly tak těžkou jízdu, nikdo z nás by si lehnout nešel. Arlindiny učenky jsou jistě ještě vzhůru, popíjejí a tancují ve společenské místnosti anebo jsou v lázních. Půjdu a zjistím, zda některá z nich nemluvila s Rafi, když tu byla.“

„Dobrý nápad! Můžu jít s tebou, *chiyo*,“ požádala ji Camilla. Jaella zavrtěla hlavou.

„Budou se mnou mluvit otevřeněji, když budu sama. Většina z nich je v mém věku anebo jsou dokonce mladší, a dřív tu byly dvě či tři, ke kterým jsem měla důvěru. Pokud tu ještě jsou, promluví s nimi.“ Nazula si boty. „Pokusím se být před půlnocí zpátky.“ Pak se vyplížila z místnosti.

19. KAPITOLA

Když Jaella odešla, noc se pomalu vlekla. Magda a Camilla až na několik stručných poznámek o cestě mlčely. Magda byla ospalá, netroufala si však ze strachu před novým útokem lehnout a zavřít oči. Chovala se nerozumně, ale pomyšlení na to, že ještě jednou uvidí tyhle útočící jestřáby, ji děsilo. A i když se Camilla tvářila uvolněně, myslela si totéž.

Cholayna spala neklidně. Magda se obávala, že Terranka má rovněž zlé sny, ale nebudila ji.

Cholayna spánek potřebovala. Noční můru určitě přežije; Magda se však obávala něčeho jiného. Cholaynin dech zněl tak, jako by trpěla prvními příznaky nemoci z výšek. Jak by takhle starší žena mohla projít děsivou divočinou za Nevarsinem? V podstatě s výstupem teprve začaly.

Cholayna byla houževnatá, přestála lupiče, Havraní a Scaravelský průsmyk, vyčerpaná, trpící omrzlinami, a přesto v dobré náladě. I tak si umínila, že Vanessu, která toho věděla o horách a výškách víc, než kterákoli z nich, požádá, aby na Cholaynu dohlédla.

Jako by to Vanessa bez toho již nedělala! Už zase si myslím, že musím všechny ostatní ochraňovat. To není můj úkol, a konečně si to musím přiznat. Druzí mají právo podstupovat riziko ze své vlastní svobodné vůle.

Tep noci se kolem nich zpomaloval. Slabé zvuky z ulice již skoro odumřely. Magdě připadal vzdálený zvuk klášterních zvonů neznatel-

ný, ale několikrát zaslechla jejich melancholický hlas před příchodem Jaelly. Camilla, která bez hnutí seděla před ohněm, zvedla hlavu.

„Nu?“

Jaella k nim přistoupila a sedla si před ohněm na zem.

„Našla jsem dvě dávné přítelkyně,“ začala. Mluvila tiše, částečně proto, aby nevzbudila Vanessu a Cholaynu, a částečně také proto, že se obávala, že jim možná naslouchá cosi, co vůbec není v místnosti.

„Jednu z nich dobře znám z dob, kdy jsem sem často přicházela s Kindrou. Nebylo mi tenkrát víc než dvanáct. Jessamy si na naše hry pamatovala. Když sem Rafaella přišla, okamžitě ji poznala. Spala v téhle místnosti.“

„To jsem si myslela,“ kývla Camilla. „Ale proč na nás nepočkaly? A byla s ní Andersová?“

„Jessamy říká, že ano. Jak se zdá, Lexie měla lehké omrzliny, a zůstaly zde o den déle, aby mohly pokračovat v lepší kondici. Jessamy nemluvila s Rafi o soukromých věcech a ne mezi čtyřma očima, ale Rafi jí říkala, že sem přijdu - a Jessamy si myslela, že obě mají v úmyslu tu na mě počkat. Proto ji dost překvapilo, že Rafi odešla z domu, aniž by se s ní rozloučila anebo zanechala před odchodem alespoň obvyklý dárek.“

„To není Rafaelle zrovna podobné,“ podotkla Camilla. „Cestovala jsem s ní v horách. Vždy byla se spropitným velkorysá - to je dobré pro obchod. Tady nahoře tomu není jinak - doslova se tím podmažou kola. I kdyby neměla peněz nazbyt, omluvila by se, dala, co mohla, a přislíbila něco později. Co se jen mohlo stát?“

„Jessamy říká, že Arlinda nebyla nijak znepokojena. Koneckonců za pokoj zaplatily, a ona se nikdy neptá, kolik dívky dostanou jako spropitné. Ale Rafaella cestovala již dříve s výzkumníky a horolezci a, jak říkáš, Camillo, vždy byla ohledně spropitného velkorysá. Jessamy si nestěžovala, Rafi nekritizovala, jen se zmínila, že Rafaella musela odjet ve velkém chvatu. Dokonce ani nedala nic ženě, která jí spravila sedlo, a jedné, která jí kdysi ošetřila jejího poníka.“

Camilla se ušklíbla. „Lepší důkaz nenajdeš. Rafi by se nikdy takhle nechovala, pokud by se sem chtěla znovu vrátit a být náležitě obsloužena. Z určitého důvodu spěšně vyrazily, namísto toho, aby na nás čekaly. Co chceš víc? Možná je tahle Acquilara - anebo jak se jmenuje

- odlákala uprostřed noci.“

„Protože sem přišla a mluvila s námi, nemohla s nimi někam odcestovat,“ odporovala Magda.

„Ledaže by je někde schovala,“ řekla Jaella. „A pokud šly o své vůli, jak vysvětlíš to, že Rafaella zapomněla na obvyklé dárky před odjezdem a na zdvořilost?“

„Třeba nám tím chtěla dát nějaké znamení, že neodešla dobrovolně?“ uvažovala Camilla.

„A pokud ji Acquilara drží někde poblíž schovanou,“ přerušila ji Magda, „stačí, když tu budeme čekat, a ona nás k nim zavede. To také chce. Říkala to.“

„Nevím, pro co se rozhodnete,“ řekla Camilla, „ale já ve společnosti téhle zrůdy nejdu nikam. *Nikam*, rozumíte? Nechci ji mít v zádech, ani kdyby byla spoutaná a s roubíkem v ústech.“

„Pokud má Lexii a Rafaellu...“ začala Magda.

„Pokud byla Rafaella tak hloupá, aby téhle zlé čarodějnici věřila, zaslouží si, co...“

„Ale, přestaňte, obě dvě!“ vykřikla Jaella. „Takhle se nikam nedostaneme. Nedovedu si představit, že by Rafi téhle ženě důvěřovala.“

„Copak si, Jaello, myslíš, že o ně nemám starost, o obě dvě? Co když tahle Acquilara přijde a řekne, že nás chce k Rafi a Lexii zavést - Camilla jí nedůvěřuje, a tak bychom možná mohly ty a já...“

„Spoléhám na Camillinu intuici,“ prohlásila Jaella. „Zítra se mi snad podaří promluvit s ženou, která ošetřovala poníka. Dám jí sprostné, které jí měla dát Rafi, a pokusím se zjistit, kdo je viděl odjíždět a kdo s nimi jel.“

„To je rozumný návrh. A Cholayně další den odpočinku neuškodí,“ souhlasila Magda.

„To je další starost,“ řekla Camilla. „Už kvůli Cholayně by bylo dobré, kdyby naše cesta tady v Nevarsinu končila. Země za Nevarsinem... vždyť ji znáš.“

„Až příliš dobře. Narodila jsem se v Caer Donnu,“ připomněla jí Magda. Zívla, a Camilla jí pochopitelně navrhla: „Pokud jsi unavená, Margali, lehni si. Zůstanu s Jaellou na stráži.“

Magda měla stále ještě strach před usnutím, ale musela se trochu

uklidnit, protože jinak by zítra nebyla schopna jet dál. Ještě víc to platilo pro Camillu, která již nebyla nejmladší a bylo na ní znát vyčerpání. Zdálo se však, že se ještě víc než Magda bojí v tomto domě usnout. A stejně jako Cholayna mohla sotva jet dál, aniž si odpočinula.

Camillin *laran* jako by po všech těch letech, kdy byl potlačován, náhle procitl, a Magda si s pocitem opuštěnosti pomyslela: *Přála bych si, aby tu byl Damon. Ten by mi ukázal, co můžu pro Camillu udělat.* Břemeno, které nesla, bylo pro ni samotnou příliš těžké.

Damon však byl daleko odtud v Kilghardu, a z nějakého důvodu jí důvěrně známá cesta k Zakázané věži přes nadsvět zůstávala uzavřena. Pokusila se o to, a byla přesvědčena, že nový pokus by přivolal nový útok... *jestřábů?*

Damon by se vypořádával i s tím. Je to náš ochránce.

A pak si připomněla něco, o čem se Damon zmiňoval: *Každý napůl schopný technik dokáže v nouzi zastat práci ochránce.* Teď nouze nastala, a ona musela udělat to, co by byla ráda přenechala Damonovi.

„Musíš spát, Camillo. Co bys mi v takovéhle situaci poradila? I já mám strach, *bredhiya*.“ Použila lichotivého oslovení, aby tím vyjádřila: *Důvěřuj mi.* „Ale já a Jaella budeme tuhle místnost střežit tak, že žádná čarodějka ani její neblahý vliv sem nebudou moci proniknout, ba ani ve snech. Shayo, pomoz mi.“

S rozhodností rozbalila svou matici, s pohledem upřeným na Camillu. Oči stárnoucí ženy sledovaly kámen, a pak se odvrátily.

„Nedívej se do matrice, nejsi vyškolená. Ublíží ti to,“ varovala Magda. „Ten čas ještě přijde. Nezkoušej...“

„Já? A matrice? Bohyně chraň...“

„Pokud to je Bohyně, která tomu zabrání, a ne tvůj vlastní strach, Kimo.“ Znovu ji oslovila jménem, které ještě nikdy nepoužila v přítomnosti třetí osoby. „Nemohla by tě Bohyně vést k tomuto cíli? Důvěřuj mi, vím, co dělám. Jen se nedívej do té matrice.“ Neznatelně přešla k tomu, čemu se říkalo *rozkazovací hlas*, a Camilla překvapena svou vlastní povolností otočila tvář stranou.

„Jaello...?“

Společně porovnávaly své myšlenkové vlny, až se dostaly do souladu. Vzplálo mezi nimi spojení, blízkost, intimita neporovnatelná s řečí a sexem, nepopsatelná.

Vždyť Camilla by ji mohla sdílet s námi...

Nevěděly, kdo z nich si to pomyslel a kdo s lítostí odpověděl. *Ne. Není připravena. Ještě ne.*

Když jejich matrice dosáhla rezonance, vzplál modrý oheň. Camilla poděšeně odvrátila hlavu, ale byl to tak kratičký okamžik, že uvažovala, zda vůbec něco viděla.

Jestrábi mohou číhat na to, zda se v této místnosti něco nestane. Ale skutečné sesterstvo bude nad námi bdít. Pomůže nám pokoj zapečetit...

Sesterstvo se nesmí vměšovat. Ale my máme moc...

Jaellin dotyk byl jako ruka, která na ni sáhla, ruka s nožem amazonek, žhoucím v modrém ohni. Magda si byla vědoma toho, že se nevzdálila z místa, kde klečela, držíc matrici v prstech, ale přesto jako by krok za krokem obcházela prostor, a nůž za sebou nechával stopu modrobílého ohně. Uzavřely kruh. Držíce se za ruce zvedly paže do oblouku, a mezi jejich rukama se vytvořila ohňová síť.

Objevila se stařena se svým výsměšným smíchem. Tak vy si myslíte, že mě takhle můžete zadržet, hlupáci?

Ne tebe, matko. Ale naše přítelkyně si musí odpočinout, a ve spánku je nesmějí rušit jestrábi.

Modrý oheň vzplál z jedné matrice ke druhé, až byla místnost uzavřena pod zářící kopulí. Magda vyslala své vědomí, aby hledalo v ochraně mezery. Na okamžik se objevila Acquilařina tvář, s hrozbou, nahánějící hrůzu, planoucí hněvem, jak Magda na zlomek vteřiny zahlédla skrz její masku předstíraného pohrdání.

Ted' byla varována. Ví, že my víme, že není tou, za niž se vydává...

Opravdu sis myslela, že můžeme tuhle práci udělat, aniž bychom ji nevarovaly?

Byl tu jestráb... útočil jí na oči... Magda mu instinktivně nastavila matrici, která vytvořila ohnivý štít. Peří jestrába se vzňalo. Magda uhnula před žárem, před děsivými výkřiky. Její prsty ochably, matrice jí vypadla z ruky. Žár a pach spáleného... *peří?*... naplnily místnost. Pak matrici znovu držela v ruce... ztratila ji, anebo to byla jen iluze?

Oheň na roštu se změnil v hromádku uhlíků. V pokoji vládlo ticho a klid, nebyla tu žádná magie, nic než prostor, v němž mohlo spát pět

unavených žen. Zbytky večeře stály ještě na stole uprostřed. Jaella k němu přešla, vrátila se s kusem chleba, nabodla jej na nůž a podržela jej nad žárem. Zatímco si ho opékala, vzala Camilla poslední láhev vína a podávaly si ji od úst k ústům.

„Viděla jsi tu stařenu?“ zeptala se teď Jaella.

„Poprvé jsem z ní měla strach. Teď vím, že nám nic neudělá.“

Magda se napila. Cítila se teď jistěji. Jaella rozlomila opečený chléb na dvě poloviny a jednu podala Magdě. Mlčky se daly do jídla. Na Camillin tázavý pohled Jaella odpověděla: „Jídlo uzavírá psychická centra. Nemáš hlad?“

„Z nějakého důvodu ano, i když jsem si po dobré večeři myslela, že jsem sytá na několik dní dopředu,“ odpověděla Camilla. Kousla několikrát do jablka a ohryzek odhodila do ohně. Magda letmo ucítila pach spáleného peří, a pak vůni ovoce, když začal ohryzek hořet.

Spaly, aniž by se jim cokoli zdálo.

Magdu probudil kašel, silný, křečovitý kašel, který otrásal Cholayniným štíhlým tělem, jako kdyby s ním kdosi hrubě smýkl. Vanessa si s cestovní lékárníčkou právě klekla vedle ní. Cholayna se jí vytrhla a běžela k latríně ve vedlejší místnosti, odkud ji slyšely, jak zvrací.

„Je to špatné,“ konstatovala Vanessa stručně. „Jak vysoko leží tohle město?“

„Jaella má mapy. Může ti to říct. Zpaměti to nevím.“ Magda již věděla, o co jde: Vždy jeden ze čtyřiceti, padesáti lidí trpěl ve výškách vážnými potížemi. U poloviny z nich se to zlepšilo, když si odpočinuli a měli čas na to, aby se pomalu přizpůsobili. U několika z nich se vytvořily plicní otoky, dostali zápal plic anebo dokonce krvácení do mozku, pokud vystoupili ještě výš. Nebylo možné říct, jak bude reagovat Cholayna. Mohly jen čekat.

Camilla se probudila a zaslechla Cholaynu. „Má horskou nemoc. Podívám se, jestli v Arlindině kuchyni není trnkový čaj. Pokud ne, pomůže jakýkoli jiný čaj, ale musí ho vypít co nejvíc.“

„Přestaňte si dělat starosti.“ Cholayna se objevila ve dveřích. „Toho jídla včera večer bylo pro mě po všech těch dnech cestovních sucharů příliš, to je všechno.“

„Přesto máš všechny projevy horské nemoci,“ řekla Vanessa. „Kašel, nechutenství a zvracení. Pokud se nestal v tvém věku zázrak a ty

nejsi těhotná, máme tu pokročilý případ nemoci z výšek. Věř mi, Cholayno, něco takového nelze brát na lehkou váhu.“

Cholayniny oči byly skryté hluboko v očních důlcích. Pokusila se usmát, ale nedokázala to.

„Zase jsem tím vinna, co? Zdržuji vás, jsem nejslabším článkem v řetězu...“

„S tím vším jsme počítaly, když jsme souhlasily, ať jdeš s námi,“ řekla Camilla rychle. „Ale dneska si musíš odpočinout, pak se tvoje tělo snad přizpůsobí zdejšímu řídkému vzduchu. Přinesu ti čaj, a nezapomenu ani na spropitné pro ženy v kuchyni, což by nám mohlo posloužit i jinak.“

Tohle Magdu nenapadlo. Snad Rafaela s jednou z těchto žen mluvila. Na Lexiiny omrzliny jistě potřebovaly lék a zvláště horké nápoje.

Zvedla hlavu a střetla se pohledem s Jaellou, která řekla: „Jdu do stájí. Právě mě napadlo, že jeden poník kulhá. Najdu ženu, která pomohla Rafaelle, a dám jí peníze, které by jí dala moje družka, pokud by nemusela tak spěšně odjet.“

Tenhle úkol mohla vyřídít jen Jaella, a proto jí jej přenechaly. Camilla odešla do kuchyně, a když se Jaella oblékla a rovněž odešla, nechala se Cholayna od Magdy přemluvit, aby si zase vlezla do spacáku a odpočinula si. Camilla se vrátila s kouřícím kotlíkem a půl tuctem sáčků s bylinami, které měla zastrčené po kapsách.

„Za několik minut nám přinesou snídani,“ ohlásila, „a z trouby jsem ucítila ořechový koláč. Jedna z žen mi vyprávěla, že jeden pekla i pro naše cechovní sestry, které zde také bydlely.“ Zalila byliny vroucí vodou.

„To je trnka. Posiluje srdce a kromě toho čistí krev. To ti pomůže, aby ses aklimatizovala v horském podnebí.“ Klekla si vedle Cholayny. „Napij se teď, a zůstaň klidně ležet. Zítra si tvoje tělo snad na tu výšku zvykne, a ty budeš moci s námi jet dál.“

Cholayna bez protestů vypila trpký čaj, jen trochu nakrčila nos nad jeho chutí. „A když se neaklimatizují?“ zeptala se tiše.

„Pak počkáme, až budeš schopná jet dál,“ odpověděla bez přemýšlení Magda. Pokud byla jedna z nich příliš slabá na další cestu, měly alespoň dobrou výmluvu, kdyby Aquilara trvala na tom, aby šly s ní.

Další rozmluvu přerušila snídaneň, přinesená na několika podno-

sech, které byly tak těžké, že je musely nést vždy dvě dívky. Magda velkoryse ženy odměnila a posadila se před horu čerstvého teplého chleba, pšeničných a ořechových koláčů, množství másla, medu a zavařeniny s jablky a oříšky, vařených vajíček a vonících houbových omáček. Vanessa a Camilla se daly s chutí do jídla, ale Cholayna nebyla schopná nic polknout. Magda ji přemluvila, aby si k čaji vzala trochu chleba s medem. Nemělo však smysl Cholaynu nutit do jídla, na něž nebyla zvyklá. Pravděpodobně by je stejně nestrávila.

Jaella se nevrátila. Určitě posnídala s učenkami ve stáji a vyslechla je. Za ženami, které odnesly nádoby, přišly brzy další, které přinesly čisté prádlo. Camilla požádala, zda může zajít do dílny rukavičkářek, a odešla. Magda se dala do štipování ponožek. Odjakživa to dělala nerada, ale s ještě větší nechutí nosila ponožky s dírami, především v tomhle počasí. Vanessa si ji vzala za příklad, a tak spolu tiše seděly a vyspravovaly své věci.

Cholayna si psala, opřená o polštáře, cosi do své malé knížečky. Oheň v krbu čile praskal, protože ženy přinesly velkou zásobu polen. V pokoji zavládl klid. Magdě teď její děsivé sny připadaly skutečně jen jako sny.

Cholaynino silné zakašlání přivolalo všechny starosti nazpět. Co Jaella zjistí? Co se stane, pokud je Acquilara zavolá dřív, než bude Cholayna schopná cesty? Magda pro ni zalila ještě jeden čaj a domlouvala jí, aby hodně pila.

„Cholayno, pokud ti během jednoho, dvou dnů nebude lépe, může to znamenat, že patříš k lidem, kteří se prostě nedokážou aklimatizovat na horské podmínky. Víme teď, kde Lexie a Rafaella jsou. Svěřila bys mi své místo a dovolila bys, aby tě Vanessa dovedla zpět do Thendary? Nemusíte jít přes průsmyky, vyjma Scaravelu. Můžete jít Velkou severní cestou, která je dobře značená a kde je neustále silný provoz. Nechci mít na svědomí; kdybys doopravdy onemocněla...”

„O tom nemůže být ani řeči, Magdo. O tom, že půjdu, jsem se sama rozhodla, nikdo mě nenutil a ty za to nejsi nijak zodpovědná.“

„Ale nemoc z výšek je nebezpečná,“ souhlasila Vanessa. „Řekni mi, nevidíš svoje okolí rozmazaně?“

„Ne, ne, nic takového!“ odpověděla Cholayna netrpělivě. „Jsem unavená, a to jídlo mi neseslo. Den odpočinku to zase spraví.“

„V to doufám,“ kývla Magda, „ale pokud ne, jedinou tvojí záchranou je přejít do nižších poloh. V Nevarsinu se neuzdravíš. A za Nevarsinem to je horší, mnohem horší. Nedůvěřuješ mi, že pro Lexii udělám, co budu moci?“

Cholayna natáhla ruku a dotkla se Magdiny ruky. Bylo to gesto skutečné náklonnosti. „To není otázka důvěry, Magdo. Jak dlouho se už známe? Ale já jsem vyškolila i Alexis. Nemůžu - ne, já ji *nechci* teď nechat ve štychu. Právě ty bys to měla pochopit.“ Na zoufalý Magdin pohled odpověděla úsměvem.

„Počkáme. Zítřka možná budu moci jet dál. Víím, že se někteří lidé aklimatizují pomaleji než ostatní. U mě to nejde tak rychle jako u Vanessy, to je vše.“

„A když to zítřka nebude lepší? Slib mi aspoň, že se pak se mnou vrátíš,“ požádala ji Vanessa.

„To rozhodneme zítřka. Nic ti neslibuji, Vanesso. Ještě nejsi moje nadřízená...“

„Když tě prohlásím za práce neschopnou...“

„Nech toho, Vanesso,“ řekla Cholayna smířlivě. „Jsme tu za zcela jiných podmínek než v centru. Akceptuji tvoji radu coby alpinistky, a dělám všechno pro to, abych se rychleji aklimatizovala. Dokonce piju i ten odporný lektvar, který mi přinesla Camilla.“

„Složení odpovídá...“ - Vanessa pojmenovala terranský lék, který Magda neznala - „...a tady v horách se tím léčí případy nemoci z výšek už po staletí. Nebud' malicherná.“

„To není malichernost, když říkám, že bych si radši vzala známý prášek než tenhle odporný vývar.“ Přesto Cholayna s protaženou tváří pila čaj, který jí Vanessa podala. „Dělám, co můžu. Ty jsi se v těchhle horách narodila, Magdo, a ty, Vanesso, jsi lezla po horách už jako holka. Dopřejte mi čas.“

„Jsi stará tvrdohlavá čarodějnice,“ mručela si Vanessa. Cholayna se na ni usmála a stejným tónem odpověděla: „A ty jsi neposlušná holka.“

V dálce zazněly zvony z města. Cholayna se ponořila do lehké dřímoty. Vanessa byla nervózní.

„Kdybych jen mohla něco *dělat*!“

„Všechno, co se dá udělat, zařídí Camilla a Jaella lépe, než bychom to zvládly my, Vanesso. Můžeme jen čekat a starat se o Cholaynu.“ Ani pro Magdu to nebylo lehké. Za dob agentky v terénu si zvykla jednat podle svého. Bylo jí cizí prostě tu sedět a přenechat důležitou práci jiným.

Bylo poledne. Cholayna se probudila, a tak jí znovu uvařily trnkový čaj. Vtom vešla Jaella a odhodila svou starou bundu na židli.

„Mluvila jsem se ženou, která spravovala Lexiino sedlo. Jak se zdá, zcela náhle odešly - jak prohlásila, ‚v noci a v mlze, když všechno spalo‘. Náhodou byla vzhůru a ve stáji, protože se musela podívat na nemocného poníka. Řekla, že klášterní zvony právě zvonily k předjitrní mši, která je několik hodin po půlnoci - to vím od svého bratra, který byl v Nevarsinu vychován.“

„Byla s nimi Acquilara?“ zeptala se Magda.

„Nikdo s nimi nebyl, každopádně nikdo, koho by si Varvari všimla,“ odpověděla Jaella. „Osedlaly a naložily si koně samy. A můžeme si domyslet, kterou cestou se daly, protože Rafi mluvila o nebezpečí, které v průsmyku představují bančíové.“

„Takže jsou dvě možnosti,“ uvažovala Vanessa. „Za prvé: Utekly ze strachu před Acquilarou. Za druhé: Domluvily si s ní na určitém místě schůzku. Je mi líto, Jaello, nezdá se mi, že by nám to nějak pomohlo.“

„Aspoň víme, že odešly z města,“ zdůraznila Jaella. „Sotva bychom mohly prohledávat Nevarsin dům od domu. Není lehké najít jejich stopy v divočině, ale aspoň se nám tam nebude nikdo stavět do cesty. A víme, že táhnou na sever přes Nevarsinský průsmyk, namísto aby se zase vydaly na jih anebo vyrazily po cestě na západ přes náhorní planinu Lengu. Slyšela jsem, že tahle cesta je neprůchodná a že ji ohrožují monstra, proti nimž jsou bančíové úplní mazlíčci.“

„To zní jako darkoverský výraz pro ‚Zde jsou draci‘,“ zamumlala Cholayna.

„Jako draci mi stačí Nevarsinský průsmyk a bančíové,“ poznamenala Jaella pragmaticky. „Šestnáct tisíc stop je výš než Havraní průsmyk. Cesta je možná lepší, ale otázka zní, jestli byl letos špatný rok pro bančíy? Jak jsem slyšela od Kindry, dá se to určit jen poměrně komplikovanou ekologickou zkouškou. Pokud je dost ledových králí-

ků, najdou bančiové dost potravy nad hranicí lesa a zůstanou tam. Pokud je nějaký lišejník ve špatné fázi jejich životního cyklu, králíků ubývá, samičky jsou neplodné a bančiové hladoví. Pak scházejí pod hranici lesa a hledají si větší kořist. A o životním cyklu ledových králíků toho vím mizivě málo. Proto to musíme prostě risknout.“

„Takže pojedeme za Lexií a Rafaellou přes průsmyk?“ zeptala se Cholayna.

„Já za nimi pojedu. Slovem *my* bych si nebyla tak jistá,“ odpověděla Jaella. „Cítím se být zavázána. Ty vypadáš, že nedojdeš ani na večerní modlitbu do kláštera, o šestnácti tisících stopách výšky a boji s bančíy ani nemluvě.“

„To vše jsme probraly, když jsi byla pryč,“ řekla Cholayna. „Cítím se být také zavázána, Jaello. Alexis koneckonců Rafaellu přesvědčila. Kam jdeš ty, jdu i já. Konec.“

„Jaella otevřela ústa, aby něco namítla, ale cosi v Cholaynině hlase ji zarazilo.

„No dobře. Snaž se pokud možno pořádně vyspat a pokus se hodně jíst. Časně ráno vyrážíme.“

20. KAPITOLA

Odpoledne se neuvěřitelně táhlo. Jaella ještě jednou odešla, aby s Arlindou vyrovnala účet a (jak sama řekla Magdě) aby dívkám dala spropitné a dárek před odchodem, který nedostaly od Rafaelly.

„Myslím, že chtěla zabránit tomu, aby se o jejich odjezdu dozvěděla nějaká případná špionka,“ řekla Jaella. „Je přece očividné, že za prvé je Arlinda ze strachu před Acquilarou jakoby ochrnutá, a za druhé, že mezi ženami, které zde žijí, jsou určitě špionky nebo členky Acquilařina tajného spolku, nebo co to vlastně je.“

„Ale nebudeš tím, když jim rozdáš dárky, právě varovat lidi, kterým šla Rafaela z cesty?“

„To se nedá nic dělat,“ povzdechla si Jaella. „Jednou se sem budeme muset Rafaela nebo já vrátit. Řeknu jim, že to jsou dárky, které pro ně Rafi nemohla připravit, protože spěchala a neměla u sebe drobné. Možná mi to budou věřit, možná ne. Máš nějaký lepší nápad?“

Magda neměla. Složila si čisté a vyspravené šaty do svého vaku. Camilla a Vanessa šly na trh, aby pro Cholaynu nakoupily další kaši v prášku a sušené ovoce, protože masové tyčinky, které byly po cestě jejich potravou, by teď Cholayna vůbec nepožíela. Také obstaraly zásobu trnkového čaje, který Cholayně pomáhal.

Jaella věnovala Arlindě celou brašnu zboží na výměnu, které přinesla pro Rafaelu. „Rafi je už za Nevarsinem potřebovat nebude, tam nejde nic směnít a sotva se tam najde někdo, s kým by šlo obchodovat,“ vysvětlovala. „Mám dost dáreků i peněz, pokud tam nahoře nara-

zíme na vesnice, mám sladkosti a bonbóny, malé nářadí, zrcátka a podobné věci. A cech musí zůstat s Arlindinou nocležnou zadobře, protože je to jediný pořádný dům, kde mohou ženy, které se zřekly světa, v Nevarsinu bydlet.“

„Tím bych si nebyla tak jistá, pokud je Arlinda sledována a ovládána Acquilařinými lidmi.“ Camilla pěchovala nové zásoby do sedlové brašny. „Měly bychom tady koně prodat a vzít s sebou nahoru jen cherviny. Koně to nevydrží.“

„Cholayna a Vanessa neumějí na chervinech jezdit,“ poznamenala Magda, „a já sama vlastně ani nevím, jestli to dovedu. Horší koně umějí lézt skoro stejně dobře jako chervinové. Pokud bychom se dostali do oblasti, která je pro koně neschůdná, bude pravděpodobně neschůdná i pro nás.“

Camilla krátce odvedla Magdu stranou a podala jí pár kožených rukavic s vyšíváním, které pocházely z jednoho z obchodů, které zásobovala Arlinda. Od té doby, co byly milenkami, Camilla s radostí překvapovala Magdu podobnými drobnými dárky. Magdiny oči se zalily slzami.

„Ale ty jsou drahé, Camillo, měla jsi...“

„V hospodě hrálo několik horalů šipky a nechtěli věřit, že žena, i když *emmasca*, která žila mezi žoldáky, dokáže nožem házet stejně dobře jako oni. A když jeden muž ve své hrdosti a rozvášněnosti vsadil víc, než mohl zaplatit, vzala jsem velkoryse rukavice jako vyrovnání jeho dluhu. Jistě je koupil pro svou ženu nebo přítelkyni. Měla by svého muže poučit, aby tolik nespolehal na svou mužskou převahu!“ Ze srdce se rozesmála. „Nosit je v tomhle horském městě by bylo bláznivé a lehkomyšlné. Umrzly by ti v nich ruce. Ale vždyť se dostaneme i do mírnějšího podnebí.“

To Magdě na čas zvedlo náladu. Optimisticky souhlasila, že se určitě vrátí do nesrovnatelně příjemnějšího podnebí Thendary. Až do této chvíle si neuvědomila, jak se její svět zmenšil na led, chlad, prokřehlý prsty a nohy. Tenké, frivolní, perlami posíté rukavičky jí připomněly květiny, slunce, zemi, kde bylo možné o letním slunovratu tančit v ulicích až do rána na rozdíl od tohoto přísného klášterního města, kde po celý rok ležel sníh.

Stiskla Camillinu ruku, a Camilla ji objala kolem boků. Jaella

vzhlédla, všimla si toho, a když ženy z kuchyně přišly s večeří, Magda podle Jaellina lehce nakrčeného obočí poznala, že plánuje jakýsi úskok. Pak objala Vanessu, sklonila se k ní a políbila ji na ústa. Vanessa se zděsila, ale Magda, třebaže stála příliš daleko, než aby slyšela Jaellin šepot, četla namísto slov její myšlenky: „Hraj to se mnou, blázne! Anebo si myslíš, že se tě vážně pokouším svést?“

Vanessa udiveně zamrkala, ale neprotestovala. Objala Jaellu, která ji dlouze a silně políbila a pak se klidně otočila k ženám, jež odkládaly mísy z podnosů na stůl.

„Nerušte nás zítra před pátou hodinou po vyzvánění k ranní modlitbě,“ řekla. Objednala vydatnou snídani, zaplatila ji a připojila velkorysé spropitné. Ženy odešly se slibem, že obstarají drahé delikatesy. Vanessa se vymanila z Jaellina objetí. Tváře jí zrudly.

„Zbláznila ses? Co si o nás pomyslí?“

„Přesně to, co si podle mě mají myslet,“ odpověděla Jaella, „totiž, že ráno zůstaneme v různých variantách dlouho v posteli. Nikdy je nenapadne, že chceme odejít z města dřív, než zazní zvon k předjitřní bohoslužbě. Aniž by tušily, že jsme dávno pryč, přinesou pořádnou snídani, až když bude slunce stát již vysoko na obloze.“

„A pokud Acquilařin špion není mezi kuchařkami, ale mezi dívkami ze stáje?“ zeptala se Vanessa.

„Pak jsem tě pro nic za nic přivedla do rozpaků!“ S šelmovským pokrčením ramen přitáhla Vanessu k sobě a políbila ji ještě jednou. „To ti to bylo vážně *tak* proti mysli? Nevšimla jsem si.“

Vanessa se jen zahihňala. Ještě před několika dny, pomyslela si Magda, by se rozzlobila.

Alespoň si nemyslí, že jsme pro ni nějakou hrozbou.

Ještě jednou se v klidu vykoupaly. Pak následovala bohatá večeře na pokoji. Nakonec ulehly, aby se vyspaly, jak dlouho to jen půjde. Jen Magda nemohla usnout, i když v pokoji zapečetěném proti vetřelcům se již nebála hrůzných snů. Ležela mezi Jaellou a Camillou a převalovala se sem a tam, dokud Jaella nakonec nezašeptala: „Taky nemůžeš usnout? Co se děje? Bude to namáhavá jízda, ale myslím, že Cholayně je líp a zvládne to. Snad si pořád neděláš starosti s tou starou čarodějnicí Acquilarou? Tu jsme setřásly. Lexii i Rafaelle se jistě také podařilo se jí zbavit.“

„Nejsem si tak jistá, Shayo. Trápí mě, co jsou zač? Co od nás chtějí a proč?“

„Copak jsi na to neměla svou teorii? Možná nám chtějí zabránit, abychom pronikly *k pravému* sesterstvu.“

„Ale znovu se ptám, proč? Co z toho mají? Mají prostě radost, když mohou ubližovat? Tomu nevěřím. Tenhle tajný spolek - anebo co to je - musí vyžadovat tolik talentu a energie stejně jako naše práce v Zakázané věži.“

„Myslíš?“ řekla Magda. „Snad to není nic než nenávisť a závist k síle sesterstva. Acquilara, jak se zdá, nemá nijak zvláštní moc, nehledě na ránu, kterou uštědřila Camille.“

„I kdyby nenáviděla sesterstvo... ne, Jaello. My máme cíl. Damon, Callista, Andrew, Hilary - my všichni pracujeme, abychom požehnání *laranu* poskytli lidem, kteří se nenarodili ve Věžích anebo chtějí využít svého daru, aniž by žili ve Věžích odříznuti od skutečného světa. Pokoušíme se dokázat, že člověk nemusí být Comyn nebo aristokrat, ba ani Darkoveran, aby tyhle schopnosti měl a využíval je. Máme před očima cíl, ale je to těžká práce, mnohdy dokonce bolestivá. Nevěřím, že Acquilara tohle všechno bere na sebe jen proto, aby na nás učinila dojem.“

„Neznáme její důvody, Magdo. Záleží na tom? Nechci mít s ní a jejími silami nic společného, a pokud vím, když na ni budeš myslet dál, telepaticky ji k sobě přitáhneš a všechna naše bezpečnostní opatření budou zbytečná.“

V tom měla Jaella pravdu, a Magda se snažila usnout. Myslela na svou vzdálenou vlast, představovala si, jak tam v Armidě malou holčičku ukládají do postýlky, Shayu v noční košilce, s rozcuchanými tmavými kadeřemi. Magda ani nevěděla, že si zapamatovala tolik darkoverských lidových písní a horských balad, jejichž sepsání bylo matčiným celoživotním dílem, dokud je nezačala Shaye zpívat před usnutím. Elizabeth Lorneová milovala svou práci a zemřela s vědomím, že její dcera Magdalena se o ni nezajímá a nic o ní neví. Jakou radost by měla, kdyby mohla slyšet, jak zpívám Shaye tyhle staré balady z Hellersu a Kilghardu! Jednoho dne, až Shaya vyroste, ukážu jí sbírky její babičky - osm svazků z toho je uložených v počítači - a něco jí povím o její práci.

Možná bude Shaya hudebnice. Dokázala čistě a jasně udržet melodii ještě dřív, než se naučila mluvit.

Když mi teta Ellemir vypravovala, odkud se berou děti, povídala Cleindori v nadsvětě, byla jsem překvapená, protože jsem si myslela, že jsou z šedivého světa. Jaké fascinující světlo to vrhalo na vztah mezi sexuální výchovou a metafyzikou! Byla dospělá, a pak opět dítě, a já jsem s ní už nemohla mluvit, jen tady v nadsvětě. Nadsvět teď zůstával díky Acquilařině kouzlu pro Magdu uzavřen, jinak by dosáhla na své dítě a mohla je podržet v náručí. Mám-li na této cestě zemřít, napadlo ji, viděla jsem tehdy Shayu naposledy.

Ale pokud je pravda to, co říkala Cleindori - a já nemám důvod tomu nevěřit -, pak smrt nic neznamená. Je zvláštní, že pětileté dítě mě učí, co znamená víra.

Propadala se do spánku a v dálce slyšela uklidňující křik vran.

Připadalo jí, že jen o několik okamžiků později s ní zatřásla Jaella.

„Kláštevní zvony právě odzvonily k předjitřní mši. Vzbud' Cholaynu. Tady je chléb a sušené ovoce od večere, to sníme cestou.“ Jaella si pod kalhoty natáhla dlouhé vlněné punčochy. Magda se rychle oblékala. Sehnula se nad Cholaynou a zašeptala jí něco do ucha. Terranka tvrdě spala. Pokud by ji tu chtěly nechat, prolétlo Magdě hlavou, stačilo jen, aby teď odešly. Cholayna by se vzbudila až tehdy, když by ženy z kuchyně přinesly nadbytečnou snídani.

Ne. I ona je naše sestra. Musíme k ní být upřímné, pomyslela si Magda. Přesto si povzdechla. Kdyby tak jen Cholayna souhlasila s tím, aby tu v relativním bezpečí zůstala anebo aby se s Vanessou vrátila do Thendary! Skoro si přála odjet sama na jih, do Armidy, k rodině ve Věži a svému dítěti - anebo i do Thendary a ke svým sestrám v cechovním domě. Navlékla si navíc teplý svetr a podala Camille mlčky také jeden.

„Nepotřebuji ho, Margali, nedělej tu divadlo!“

Jen se na Camillu podívala a s mručením jí ho přetáhla přes hlavu. Camilla byla tak hubená, že bude v průsmyku teplému oblečení ještě ráda.

Cholayna se chvěla v chladu velké místnosti; oheň již nechaly dohořet. Plýtvání topivem a teplem bylo v Hellersu považováno za velký prohřešek. Snídaně, kterou si objednaly, se nijak nezkaží, když ji na-

místo těch, kteří ji zaplatili, sní někdo jiný. Ale udržovat po celou noc plápolající oheň bylo plýtvání, jež by Magda ani Camilla, které obě vyrostly v horách, nestrpěly, i když to znamenalo, že musely spát pod všemi svými příkrývkami. V karafě na stole, kde večer jedly, se vytvořila tenká vrstvička ledu a jediné vysoké, úzké okno v místnosti pokrily ledové květy.

„Bratr mi vyprávěl, že novicové v klášteře spí oblečení jen v kutnách a chodí naboso,“ zašeptala Jaella. „Kéž bych měla jejich výcvik.“

„Myslím, že to patří k jejich psychickým schopnostem,“ poznamenala Vanessa.

„Valentýn říká, že ne, a že to je pouze věcí zvyku, a člověk musí přemluvit svého ducha, aby plnil svůj úkol a tělo ohříval.“

Cholayna zvedla nevěřicně obočí. „O tom nejsem přesvědčena. Z podchlazení zemřelo již hodně lidí a další stále ještě umírají. Jak se s tím vyrovnají?“

„Valentýn neměl důvod, aby mi lhal. Říká, že jedna z mnišských zkoušek vyššího stupně spočívá v tom, že se koupou oblečení v horském potoce, který stéká z ledovce na vrcholu Nevarsinu, a pak svou kutnu usuší vlastním tělesným teplem. Viděl to na vlastní oči.“

„Nějaký trik, aby na novice zapůsobili?“

„Proč by to dělali?“

„Také jsem o tom slyšela, když jsem začínala v kartografickém oddělení,“ ozvala se Vanessa, „a za starých dob, před impériem, existovalo na Teře něco podobného. Lidé, kteří žili ve značných výškách nad čtyři tisíce metrů, měli větší obsah plic než obyvatelé nížin, a jejich tělo bylo přizpůsobené natolik, že by v nížině onemocněli. Nepochybují o tom, že se bratři v Nevarsinu takovéhle věci naučí. Lidské tělo je neuvěřitelně přizpůsobivé. Mnoho lidí by tvou planetu, Cholayno, považovalo za příliš teplou pro osídlení. Jednou jsem tam byla a myslela jsem si, že umřu vedrem. Člověk není stvořen k tomu, aby žil ve vzduchu, který je teplejší než jeho teplota krve.“

„To je možné.“ Cholayna s námahou rvala svou úzkou holínku na nohu s třemi tlustými ponožkami. „Ale já bych byla raději tam než tady.“ Přes svetr si oblékla silnou větrovku. „Hotovo.“

S vakem na ramenou se kradly tichými chodbami a dolů dlouhým schodištěm, které vedlo od pokojů ke stájím. Těžké dveře zaskřípaly,

jinak nebylo slyšet nic až na Cholaynin náhlý záchvat kašle.

„Tiše,“ zasyčela Jaella. Cholayna se bez valného úspěchu pokoušela kašel zdušit rukávem. Celé její tělo se chvělo napětím.

V rohu stáje, kde byli jejich koně a chervinové, ležela na hromadě jejich zavazadla, kterých od opuštění Thendary značně ubylo.

Jaella s ulehčením tiše vypískla. „Takže Arlinda mým náznakům rozuměla. Včera večer byly naše věci ještě zamčené v jejím skladě.“

Při sedlání koně se Magda ocitla vedle Vanessy. Tlumeným hlasem se jí zeptala: „Co myslíš, je Cholayna schopná cesty?“

„Kdo ví, prohlédla jsem ji, jak to šlo nejlépe. Její rty mají zdravou barvu, a její plíce se zdají být volné. Tohle hrozné kašláni je jen z podráždění ze suchého vzduchu a z větru tady nahoře. Musíme doufat.“

Naložily zavazadla na cherviny a šeptem se domlouvaly na pořadí při pochodu. Jaella, která město dobře znala, byla v čele, Camilla, která je také trochu znala, jela na konci. Magda se opozdila, aby Camille pomohla se zatažením těžkých stájových vrat. Závoru zevnitř bohužel zavřít nemohly. „Počkej, Margali,“ vyhrkla Camilla, „hned jsem zase tu.“ Vklouzla dovnitř, a Magda slyšela, jak se zasunuje závora. Pak musela na ulici dlouho čekat, až se již obávala, že Camillu zachytil nějaký Acquilařin zvěd. *Měly jsme dveře nechat tak, jak byly*, pomyslela si. Právě když se rozhodla, že se za Camillou vydá dovnitř, vylezla vysoká *emmasca* z okna. Sklouzla dolů, krátce se otočila, poslala do tmy polibek a vyrazila za Jaellou.

Magda se rozběhla za ní. „Camillo, co to...“

„Můj kamarád, co vášnivě sází. Rychle, slyšela jsem klášterní zvony, už nesmíme ztrácet čas.“ V běhu se přesto zasmála.

„Ráda bych věděla, co si pomyslí, až zjistí, že jsme zmizely a vrata od stáje jsou stále zavřená zevnitř!“

Kopyta koní a chervinů nebylo možné na dlážděné ulici nijak utlumit, ale když je vedly, nebyl hlomoz tak velký, jako kdyby jely samy. Přesto to bylo hlasité až až; od kovových podkov odletovaly jiskry. Bylo mrazivo a jasno, hvězdy zářily nad temným městem, a vysoko nahoře se třpytila slabá světla oken kláštera svatého Valentýna. Hlas zvonů přerušil ticho před rozedněním.

Zatímco stoupaly příkrou silnicí, hvězdy vybledly, a objevily se první červánky. Magda viděla před sebou svůj vlastní dech, dech

svých družek a zvířat v podobě bílých obláčků. Ruce v tlustých rukavicích a nohy ve vysokých botách již měla prokřehlé. S lítostí myslela na snídani, kterou Jaella objednala, aniž ji měla v úmyslu sníst.

Stoupaly stále výš, silnice byly příkřejší a příkřejší. Magda však teď byla v tak dobré kondici, že netrpěla nedostatkem dechu, a dokonce i Cholayna držela rychlé tempo, kterým Jaella vyrazila.

Severní brána ležela v nejvyšším místě města, a cesta za ní vedla k Nevarsinskému průsmyku. Dva muži, podle tmavého oblečení *cristoforové*, ale nikoli mniši, jim otevřeli velká křídla a propustili je.

„Vyrazily jste brzo, sestry,“ poznamenal jeden z nich a ustoupil, aby udělal místo zvířatům.

„Jdeme za dvěma našimi sestrami, které tudy šly předevčírem ráno,“ odpověděla Camilla čistou *castou* ženy z hor. „Nepouštěli jste je snad ve stejnou hodinu jako nás z téhle brány, bratře?“

Cristoforský strážce si dýchl na holé klouby prstů. I jeho dech vytvořil obláček. Promluvil skrz něj a přitom s nesouhlasem pohlédl na *emmascu*.

„Ano, to jsem byl já. Jedna z vás - vysoká žena, tmavovlasá, ve vojenském jako vy, *mestra*, s *rrylem* přes rameno. Byla to vaše sestra?“

„Naše cechovní sestra. Prosím, pověz mi o ní, bratře, ve jménu toho, kdo nese břemeno světa.“

Protáhl obličej. Jeho odpor vůči *emmasce* a ženě, která se zřekla světa, bojoval se samozřejmým kamarádstvím mezi vojáky, ať už to byli *cristoforové* nebo ne. A neexistoval žádný zpola zdvořilý způsob, jak odepřít odpověď na otázku, která byla položena ve jménu *cristoforského* svatého..

„Ach. Měla s sebou ještě jednu ženu, tak malou, že jsem si zprvu myslel, že cestuje se svou dcerou jako žena, která ví, co se sluší. Ta dívka byla tak zachumlaná, že jsem z ní viděl jen velké modré oči.“

Lexie. Takže byly ještě spolu, a Lexie byla před dvěma dny ještě zdravá. Magda zaslechla, jak si Cholayna s ulehčením tiše povzdechla. Snad je obě dokonce doženou někde v průsmyku.

„Ptala se mě - ta velká, vaše sestra -, zda je letos špatný rok pro bančiy. Musel jsem odpovědět, ano, velmi špatný rok. Před necelým desetidením jsme při poslední bouři slyšeli jednoho křičet přímo před branou. Buďte opatrné, sestry. Pokuste se vysoko položená místa mít

za sebou dříve, než slunce znovu zajde,“ varoval je. „Kéž s vámi jedou všichni svatí. Ach, budete je potřebovat, pokud se v noci odvažujete touhle silnicí.“ Zavřel za nimi bránu.

Před nimi ležela vzhůru vedoucí cesta, kamenitá a strmá, po kotníky zasypaná sněhem, vpravo i vlevo lemovaná vysokými závěsemi. Jaella se vyhoupla do sedla a ostatním dala znamení, aby udělaly totéž. Shora se ozval jako varování pronikavý výkřik bančího.

„Žádný strach,“ řekla Jaella. „Než dorazíme k průsmyku, slunce už dávno vyjde, a tohle jsou noční zvířata. Vyrážíme!“

21. KAPITOLA

O tři dny později seděla Magda na jednom ze zavazadel a pozorovala tyčinku sušeného masa ve své ruce. Byla příliš unavená i na to, aby jedla. Nutné přežvykování a polykání jí připadalo jako nepřekonatelná námaha.

Ostrý vítr z vrcholku Nevarsinu odvál nepodstatný strach před čarodějkami a fyzickým napadením. Žádná z nich neměla ani na okamžik čas myslet na něco jiného než na to, jak přežít. Úzké skalní stezky, sněhová bouře, jež jim odvála i poslední stan, který měly, a donutila je, aby se k sobě tiskly v narychlo vyhrabané díře ve sněhu, chlad, který zničil poslední záchvěv odvahy a sil, a v noci neustálé hrozivé, ochromující výkřiky číhajících bančíů.

Camilla jí vtiskla do ruky pohár čaje. Jak to mohla Camilla ve svém věku vydržet? Oči měla zarudlé a pálily ji od větru, špička nosu byla omrzlá, ale těch několik málo hodin spánku ve sněhu jí dodalo sil. Mlčky se posadila na druhé zavazadlo a usrkávala vlastní čaj, do kterého si nalámala sušené maso a chléb. V téhle výšce se nikomu nedostávalo dechu na zbytečné řeči.

„Jak se daří dneska ráno Cholayně?“

„Zdá se, že dobře. Ale pokud se brzy nedostaneme do nižších poloh, nechci si ani představovat, co by se mohlo stát. Kašlala celou noc.“ Ani Cholaynin kašel tuhle poslední noc Magdu neprobudil. Za sebou měly hrůzný sestup z průsmyku po západu slunce, jen za svitu měsíce. *Kyorebni* náhle vyletovali z bezedných propastí až k jejich

nohám, tloukli křídly, zakrákali a zase zmizeli. Na vymletých místech cesty dostali strach dokonce i chervinové, a ženy je musely přemlouvat. U koní pomohla jen hrubá síla. Chtěli nazpět a zděšení pachem bančíů na útesech kouleli očima.

Jaella je všechny bez zranění převedla, neztratily jediného koně ani chervina, ba ani žádné zavazadlo. Magda pohlédla na svou svobodnou družku, jejíž štíhlá postava sklesla na zavazadlo, dlaň plná rozinek ustrnula v polovině cesty k ústům. Zpod její kožešinové kapuce vyčnívaly rozcuchané a sleželé rudé kadeře, její šedé oči byly stejně zanícené jako Camilliny a Magdiny. Jaká statečnost, jaká vůle se skrývala v tomhle drobném těle! V průsmyku byly okamžiky, kdy se Magda, sama silná mladá žena ve skvělé tělesné kondici, chtěla s bušícím srdcem a dunící hlavou, tváří a údy ztuhlými mrazem, odevzdat osudu jako poníci, nevědouc, odkud má pro další krok nabrat dech a odvalu. Dovedla si představit, co to musí znamenat pro Cholaynu. Ale stárnoucí žena cestu překonávala statečně po jejím boku a ani slovem si nepostěžovala. Jaella nás všechny držela na nohou, pomyslela si Magda.

Napodobila Camillu a rozlámala si masovou tyčinku do horkého čaje. Chutnal pak velmi podivně, ale na tom nezáleželo. V téhle výšce mohla doslova cítit, jak ji horká potrava cestou do žaludku ohřívá a oživuje její vyčerpané, ztuhlé údy. Když dojedla maso, vytáhla ze sáčku s potravinami jinou tyčinku, tentokrát s mletými oříšky a ovocem, slepenými medem, a kousla do ní. Cholayna si namíchala podobnou směs do čaje.

„Musím si zout botu a podívat se na ten hloupý kotník,“ prohlásila Vanessa. „Ale je tak zatracená zima. Kterým směrem půjdeme teď, Jaello?“

Jaella se ohlédlá na vrchol Nevarsinu, tyčící se za nimi. „Hlavní silnice se stáčí do Caer Donnu. Pokud by v téhle oblasti bylo nějaké tajemné město, už by na něj některá z nás dřív narazila.“

Namáhavě rozevřela rukama v rukavicích mapu a ukázala na ni; kdo si v téhle výšce sundal rukavice, snadno mu omrzly ruce. „Tahle malá vesnice není vyznačená na žádné darkoverské mapě. Objevila se na jednom ze satelitních snímků, a tohle...“ - ukázala na místo ukazovákem - „...vypadá jako nějaká cesta.“

„Něco jako cesta,“ zaúpěla Cholayna. Teď už všechny věděly, jak

v téhle oblasti vypadají neoznačené cesty.

„Já vím, ale nedovedu si představit jinou cestu, kterou by se Rafaela mohla dát,“ odpověděla Jaella. Vysoko v průsmyku našly ležet zavazadlo, prázdné, ale s Rafaelliným znakem. „Musí mít pomalu nedostatek potravin a píce pro poníky... vědí, že jedeme za nimi. Proč na nás nepočkají?“

Magda nevěděla proč, ledaže by Lexii a Rafaellu do tohoto neznámého města legend někdo vedl. Nahoře na Nevarsinu vyšlo uprostřed bouře na krátký okamžik slunce, a Magda za nekonečnou řadou řetězců hor a nedosažitelných vrcholků spatřila v dálce nepřekonatelnou ledovou stěnu, která byla známá jako Stěna světa. Dosud ji viděla jen jednou - a to z kartografického letadla, a ani v nejdivočejších snech by ji nenapadlo, že jednou se k ní bude blížit pěšky.

„Chce někdo ještě čaj?“ Camilla rozlila zbytek do čtyř nastavených pohárků, odstranila kotlík a posypala ohniček sněhem. Bylo to čistě ze zvyku, neboť zde se vsuktu nenašlo nic, co by se mohlo vznítit.

Vanessa naložila zavazadla na cherviny a pečlivě utáhla řemeny. Cholayna pomáhala Jaelle při osedlávání koní. Náhle se zkrivila v novém záchvatu kašle, chytila se sedlového pásu a opřela se o bok koně. Vanessa na ni zkoumavě hleděla, a Magda věděla, že se strachuje, zda to tahle starší žena zvládne. Nemohly však nic dělat. Krátce nato se Cholayna narovnala. Oči jí vylézaly z důlků a slzy jí umrzaly již na tvářích. Vytáhla ze svého vaku kompas a prohlížela si mapu a další cestu.

„Tudy,“ rozhodla Jaella.

Cesta vedla zprvu chvíli s kopce a pak přecházela ve špatně znatelnou stezku, táhnoucí se vzhůru mezi dvěma horskými svahy. Slunce stoupalo vzhůru. Magda cítila, jak jí pot pod tunikou stéká po těle a opět mrzne.

Jely zhruba tři hodiny, než Jaella vydala příkaz, aby se porozhlédly po dobrém místě k odpočinku. Cesta byla příkrá a úzká. Koně si razili cestu vzhůru přes starý ledovec s křehkým ledem. Za zátočinou spatřily před sebou táhlý, sněhem pokrytý svah. Sotva na něj vstoupily, vzlétl s křikem tucet ptáků a prchal pryč. Pak následoval zvuk podobný náhlému zadunění hromu. Jaella, jedoucí v čele, strhla svého koně prudce nazpět.

A pak se odnikud vyvalily do hluboké prolákliny tuny kamene a ledu. Koně se zadáním vzpínali. Země pod jejich nohama se chvěla. Tažná zvířata a koně se tiskli k sobě. Camilla se naklonila ke straně a objala Magdu. Dunění laviny jako by nechtělo přestat.

Konečně se rozhostilo ticho. Vzduch byl plný rozdrčeného ledu a prachu, a jeden kůň zaržál. Jaellin poník byl zasažen padajícím kamelem a upadl. Camilla seskočila ze sedla a razila si spěšně cestu troskami. Jaella rozechvěle klečela vedle svého koně. Magda se rozhlížela po ostatních. Vanessa si chránila rukama tělo a byla bledá jako křída. Magda zaslechla Cholaynin přerývaný dech. Visela na svém poníkovi a neměla už sílu ani zakašlat. Nebylo slyšet nic kromě ržání zraněného zvířete a pronikavého křiku polekaných ptáků, kroužících ve vzduchu.

„Říká se,“ vypravila Vanessa konečně ze sebe, „že lavinu, na které je tvé jméno, neslyšíš. Pokud ji slyšíš, jsi ještě na živu.“ Opatrně přešla přes suť, která zasypala cestu, a klekla si vedle Camilly k zoufale sténajícímu poníkovi.

„Má rozdrčenou nohu,“ konstatovala. „Tady už se nedá nijak pomoci.“

Po Jaellině tváři tekly rychle mrznoucí slzy. Sáhla pro svůj nůž. „Dovol, ať to udělám.“ Camilla se svou volnou rukou dotkla Jaelly. Bylo to skoro jako pohazení. „Hlavu vzhůru, Shayo.“

Jaella vzala hlavu poníka do klína. Zmítající se zvíře na okamžik utichlo. Camillina dýka sjela dolů a rychle prořízla velkou tepnu na krku. Několik kapek krve, poslední boj, a bylo po všem.

Se stisknutými rty se Camilla pokoušela setřít krev ze svého jezdeckého pláště.

„Odeber mu sedlo. Už jsi přece jela na chervinovi. Ten s tou bílou srstí na tváři je nejklidnější a nejdůvěryhodnější.“ Camilla mluvila nevrle, ale Magda věděla, že za jejími slovy se skrývá skutečný soucit. Zatímco Vanessa sňala z rychle tuhnoucí mrtvolky sedlo (byl zázrak, že Jaella nebyla stržena a nezahynula), Magda přistoupila k Jaelle, která tu stála jako ochrnutá. Vytláčila masť z tuby a namazala s ní zmrzlé slzy na tváři své svobodné družky. Spolu s kapkami krve to vytvořilo groteskní směsici. Nu, alespoň jí neumrznou tváře.

„Jsi v pořádku, *breda*?“

„Ano,“ ale Jaella kulhala a ztěžka se opřela o Magdu. „Když poník

upadl, cosi mě zasáhlo do holeně. Nemyslím, že je kůže roztržená, bude z toho jen modřina.“ Dala se znovu do pláče. „Och, Tanečnice!“ Tak se jmenovala její malá klisna. „Damon mi ji dal v roce, kdy se narodila Dari. Jako hříbě za mnou běhala jako pejsek. Sama jsem ji přivykala na sedlo. Ach, Magdo, Damon se bude zlobit, že jsem na ni nedávala víc pozor.“

Nemělo smysl cokoli říkat, Jaella propadla hysterii. Magda si uvědomila, že její družka utrpěla šok.

„Sundej sedla všem, Camillo, a uvaříme si čaj. Jaella ho potřebuje. Všichni ho potřebujeme.“

Na její naléhání vystoupily výš po svahu od mrtvolý poníka, o niž se již přeli *kyorebni*. Vanessa zapálila oheň. Magda posadila Jaellu na sedlovou brašnu a pozorovala to, co kdysi bylo cestou. Beze stopy zmizela. Přesto mohly mluvit o štěstí, že jsou ještě na živu a ztratily jen jedno zvíře.

Ted' musely oblast před sebou nejprve prozkoumat. Ani Jaella ani Cholayna nebyly s to jet dál. Uvařily čaj a vypily jej. Camilla vzala sedlo z mrtvého zvířete a pokusila se je položit na nejmenšího a nejpoddajnějšího chervina. Ale rozdíly ve velikosti a tvaru jeho boků to skoro znemožňovaly, i když na hřbet zvířete položily pokrývku.

„Jako dítě jsem jezdila na chervinovi bez sedla, ale pokud bude jiná možnost, nemám zrovna moc chuť to zkoušet. Ta vyčnívající páteř mě rozřízne v půli,“ stěžovala si Jaella. Horký čaj a několik sladkostí ze zavazadel jí vrátily trochu barvy do tváře, ale z holeně měla sedřenou kůži a krevní výron sahal skoro až ke kotníku.

„V další vesnici se pokusíme koupit jezdeckého chervina anebo alespoň pořádné sedlo,“ řekla Camilla. Magda byla s jídlem hotova a unaveně se zvedla.

„Vanesso, nám oběma připadl úkol hledačů a musíme se podívat, zda tam někde nahoře je cesta.“ Pohlédla do mapy. Bylo poledne, a počasí bylo ještě dobré. Ale na severu se již tvořily dlouhé, úzké, na konci zakřivené mraky a Magda i všechny ostatní ženy věděly, co to znamená: přinejmenším silný vítr, snad bouři a husté sněžení.

Na mapě bylo vidět cosi jako usedlost nebo vesnici. Magda se modlila, aby to opět nebylo lupičské hnízdo.

„Dej si nohu nahoru a odpočívej, dokud to jde, Jaello. Vanessa a já

vyrazíme na průzkum.“ Cholayna, napadlo Magdu, vypadala hůř než Jaella, a hvízdavě, chrčivě oddechovala. Obrátit se však nemohly a nablízku nebyl žádný přístřešek. Musely jet dál a doufat, že někde najdou útočiště. Magda nebyla pověřčivá, ale smrt poníka pro ni byla špatným znamením. Měly na této dlouhé cestě příliš štěstí, a pokud je teď opustí, co bude následovat?

„Dovolte mi jít s vámi...“ požádala Camilla.

„Musíš tu zůstat a postarat se o Cholaynu a Jaellu. Vanessa je zkušená horolezkyně, a já jsem v tuhle chvíli v nejlepší tělesné kondici.“ Magda se nepatrně usmála. „Budeš to mít horší než my, když tu zůstaneš v zimě sedět. Vyndej spacáky, a zabal do nich sebe i ty dvě. Vanessa a já se musíme hýbat, aby nám bylo aspoň teplo.“

„Ve všech starých Kindřiných příbězích byl kladen důraz na to, že cesta k tajemnému městu sesterstva je střežena. Uvažuji, zda tohle není pro nás zkouška.“

Cholayna zabalila sebe i Jaellu do spacáku. „Nemohu uvěřit tomu, že mají takovou moc. To, že ovlivňují počasí, bych ještě brala. Ale lavina? Ne, ta jde určitě...“ Dlouhý záchvat kašle ji přerušil, a pak přidušeně dokončila větu: „...na vrub všeobecně mizerným podmínkám. Camillo, nezbylo ještě trochu tvého čarodějného lektvaru?“

Pro Magdu bylo kupodivu obtížné odejít z provizorního tábora. Poprvé v životě se musela připoutat lanem, ale pohled na sutí pokrytou skalnatou zemi kolem ní ji přesvědčil, že je to nutné. Opatrně a stále v nebezpečí, že když ne nic horšího, alespoň si zlomí kotník, si razily cestu navršenými kameny. Ledovcové stěny visely nad nimi a zdálo se, že se na ně zřítí.

Musely teď být ve výšce přes pět tisíc metrů, a tady se i Magdě nedostávalo dechu. Celý svah byl pokrytý čerstvě napadlým sněhem a starým ledem. Množství skalních hrotů bylo odděleno širokými příkopy, zasypanými až po okraj sutí a vratkými kvádry. Nic neprozrazovalo, že by tudy někdy vedla cesta anebo že by tudy někdo chodíval.

Při stoupání se jim do daleka ukázala celá horská oblast. Blížily se k široké stěně ledu, která obklopovala vrchol zanesený do mapy. Každý příkop překonávaly, jak to nejrychleji šlo, vždy na pozoru před novým deštěm kamení, dokud znovu nestanuly mimo nebezpečí na jedné z vyčnívajících skalnatých jehel.

„Tímhle směrem to nejde.“ Vanessa se zastavila pod záštitou obřího kvádru a stírala si pot z tváře. „Musely bychom zůstat těsně u sebe, a možná bychom byly nuceny koně i cherviny svázat dohromady a dotáhnout je v jednom chumlu nahoru. To není dobré. A tohle se mi taky nelíbí.“

Zvedla ruku a Magdě poskočilo srdce v hrudi. Nacházely se teď v bezpečí, ale velký ledovec - obrovská masa stlačených kusů ledu, ustrnulá v pádu - se zvedal do výšky na druhé straně, přesně na konci mohutné vrstvy ledu nahoře na vrcholku, který musely zdolat.

Svah byl pozvolný, ale z toho, co Magda věděla o ledovcích, bylo jasné, že led se nezadržitelně, i když neznatelně pohybuje dolů z hory, na kterou musely nějak vylézt. Ledovcový jazyk vystavený nepředstavitelnému tlaku se na hraně čas od času odlomil a řítil se jejich cestou do údolí. Tak tomu bylo i s lavinou, která zabila Jaellina poníka a málem strhla i Jaellu. Jak měly poznat, kdy přijde další?“ Byly jejich přítelkyně v táboře vůbec v bezpečí ?

Znovu spěchaly přes další příkop plný ledové tříště ostré jako břitva, která jim rozdírala podrážky bot. Slunce zmizelo za houstnoucími mračky. Magda pohlédla dolů a rozeznávala jen načervenalý bod. To byl spacák, do kterého Cholayna zabalila sebe i Jaellu. Na svahu na druhé straně údolí teď rozeznala několik šedivých čtverečků.

„To je ta vesnice zakreslená do mapy, anebo to je jen shluk kamenných kvádrů jako tamhle?“

„Bůh ví, a nic mi neřekl,“ zamručela Vanessa. „Ale teď bych za vrtulník dala duši. Jestli to není město, které Lexie viděla z letadla?“

„Těžko říct. A mně se nelíbí, jak vypadá to nebe,“ řekla Magda.

„Pokud je to vesnice, musíme vyrazit přímo k ní. Široko daleko není nic podobného a já mám obavy nechat Cholaynu ještě jednu noc pod širým nebem. Opravdu mám o ni starost, Vanesso.“

„Myslíš, že já ne? Musíme se modlit, aby to byla vesnice nebo nějaká usedlost. Podle mě to Lexiino město není - tohle je zanesené do map. Ale na skály je to příliš pravoúhlé. Každopádně se tam musíme pokusit dostat. Podle toho nebe nám nic jiného ani nezbyvá. Tady bych bivakovat nechtěla.“

„A kdo by chtěl?“ Magda začala sestupovat po cestě, kterou sem dorazily. Ještě jednou se otočila k Vanesse a viděla ji, jak stojí tak

těsně u okraje útesu, až se jí hrůzou křečovitě zachvěly ruce i nohy.

„Proboha, Lorneová,“ zvolala Vanessa, „podívej se na to! Vedle toho působí hory na Alfě jako malé kopečky. A já byla hrdá na to, že jsem vylezla na vrchol Montenegro! Něco takového jsem ještě nikdy neviděla. Ať už tahle cesta skončí jakkoli, už jen šance, že jsem to mohla zažít...“ Odmlčela se. „Tomu nemůžeš rozumět, Lorneová, že jo? Pro tebe to jsou jen obtíže a nebezpečí a tvrdá jízda a obtížný výstup. Tohle ty vůbec nevidíš!“

„Ne tak jako ty, Vanesso,“ přiznala Magda. „Nikdy jsem netoužila lézt po horách jen pro to potěšení samotné.“

Ke svému překvapení ji Vanessa plaše objala. „Je to obdivuhodné, jak to zvládáš, i když to pro tebe nic neznamena. Lorneová, já... jsem ráda, že jsme se poznaly. Ty... jsi přesně taková, jak se to o tobě vypráví.“ Její chladné rty se dotkly Magdiny tváře v plachém polibku. Hned nato se odvrátila.

„Musíme dolů, abychom ostatním řekly, co jsme objevily. A přitom ani není jisté, jestli jsme vůbec něco objevily. Budu si připadat zatraceně divně, když se vyhrabu až tam nahoru k té hromadě šedivých kvádrů, a pak zjistím, že to jsou jen pitomé skály!“

„Slovo *divně* bych zrovna neužila, ale je to jediné zpola příhodné označení,“ přikývla Magda.

Setup byl snazší. Opatrně volily cestu, a přesto Vanessa jednou uklouzla a jen lano ji zachránilo před pádem z táhlého svahu, pokrytého sutí. Při pokusu se zachytit si bolestivě vymkla zápěstí.

Obloha se teď celá zatáhla, a zavál ostrý vítr. V polovině cesty se skryly za skalním hrotem, vytáhly ze svých brašen potravinové příděly a cumlaly suché ovoce naložené v medu. I přes mast, kterou se namazala, Magdě připadalo, jako by měla tváře zcela odkryté. Čím více se setmělo, tím obtížnější pro ně bylo najít bezpečnou oporu pro nohy. Jak proboha, měly nahoru dostat koně a cherviny, o nemocné Cholayně ani nemluvě? Neměly hodinky, ale nemohlo být zase tak pozdě, jak by se podle oblohy zdálo. Znamenalo to, že z neschůdného severu se blíží blizzard?

„Co myslíš, jak je ta vesnice daleko?“

„Několik kilometrů. Kdybychom mohly jet na koních, nepotřebovaly bychom víc jak dvě hodiny. Jak dlouho nám bude trvat výstup, to

ví jen bůh,“ povzddechla si Vanessa. „Snad bychom mohly Cholaynu posadit na jednoho koně a přes to špatné místo ji převézt.“ Pevněji si upnula kapuci kolem tváře.

Magda měla dojem, že vítr zesílil a nese s sebou chlad husté vánice. Hned tuhle myšlenku zapudila. Bezprostřední budoucnost byla mizerná až dost. Když se však blížily k místu, kde ostatní tři ženy zanechaly, přepadl ji mučivý strach. Co když je tábor prázdný, a Jaella, Cholayna a Camilla jsou pryč, zabité čarodějkami, které v horách zlikvidovaly již Lexii a Rafaellu?

Při vstupu na poslední svah Magda rozeznala na pozadí sněhu a skal oranžovou skvrnu - Camillin starý jezdecký plášť - a záři ohně. Doklopýtaly do tábora a Magda padla na rozložený spací pytel. Camilla jí podala pohárek s čajem. Nic nepomohlo jejímu pálicímu hrdlu tak, jako právě čaj.

Když se trochu, třebaže ne dostatečně, ohřála a osvěžila horkým nápojem, zeptala se: „Jak se daří Cholayně?“

Jaella otočila hlavu směrem, kde Cholayna spala mezi naskládanými brašnami a přikrývkami. I tam, kde seděly, mohla Magda slyšet její chrčivý dech. Vanessa k ní přistoupila a sklonila se, aby si její dech poslechla zblízka.

„No?“ zeptala se Camilla.

„To není moc dobré.“ Vanessa stiskla rty. „Má vodu v průduškách. Nevím toho dost na to, abych mohla říct, zda jsou zasaženy i plíce. Ale musíme brzy pro ni najít nocleh. Musíme se modlit, aby to, co jsme viděly, byl opravdu nějaký dům.“

A já nechtěla, aby Vanessa šla s námi? Co bychom si bez ní počaly?

Pověděly o tom, co objevily, osedlaly poníky, naložily cherviny a svázaly je dohromady. Cholayna se probrala a tvrdila, že může jít jako všechny ženy pěšky. Neposlouchaly ji a vysadily ji na koně. Magda se chopila uzdy a začaly s výstupem. V první části cesty se aspoň nemusely uvazovat.

Ale o několik stovek stop nad místem, kde po pádu laviny tábořily, se kameny a led na zemi sypaly tak, že Vanessa trvala na tom, aby se všechny navzájem spojily lanem.

„Je mi líto, Cholayno, musíš slézt. Nedůvěřuji žádnému koni, že

tudy bezpečně projde. Pokud bys zvládla jet na chervinovi...”

„Můžu klidně jít pěšky.“ Cholayna však mohla pokračovat jen a rak, že se držela sedlového řemene na chervinovi. Byla to starší klisna, nejkratší ze všech zvířat, a i když nepříjemně frkala, neprotestovala. Ostatní chervinové šli za svou vůdkyní, a i koně si sami razili cestu ledem a sutí. Magdě bylo jasné, že jen zázrakem by se všechna zvířata mohla dostat bez zranění na druhou stranu. Jednou uklouzla Camilla, a jen pevně napjaté lano ji zadrželo před pádem. Znovu se postavila na nohy a přitom bez dechu klela řečí, které Magda stěží rozuměla.

„Ublížila sis, Camillo?“

„Jen jsem si natloukla.“ Držela se za nohu, ale s tím se teď nedalo nic dělat. S obtížemi postupovaly pomalu vpřed pod nízkými, sněhovými mračny. Magda, která tuhle cestu již jednou absolvovala, se obávala, že se jí podlomí kolena. Slyšela své hlasité oddechování. V hlavě jí bušilo, uši ji bolely, ale tvář jinak vůbec necítila. Jako provizorní masku si přes nos natáhla šálu. Kondenzovaná pára jejího dechu brzy umrzla, takže se její tvář pokryla ledovým škraloupem.

Její svět se zmenšil na přání udělat krok a pak ještě jeden. A přesto si byla vědoma svých družek mimo okruh vlastního dechu. Cítila bolest v Jaellině zraněné noze, píchání v Camillině patě, pokaždé, když na ni došlápla, věděla, že Vanessa začala v tomhle chladu opět cítit svůj kotník, který si vyvrkla na začátku cesty, cítila tupý tlak na Cholaynině hrudi. Magda se pokusila z toho všeho vyloučit, protože jim nemohla pomoci jinak než tím, že si zachová vlastní síly a nebude od nich vyžadovat žádnou pomoc. Vanessa tiše plakala vysílením. I ona tuhle cestu dnes již jednou absolvovala.

Jen jeden krok, pak ještě jeden. Jinak nic.

Byl to dlouhý hrůzný sen. Stoupaly vzhůru, po celou věčnost. *Udělám ještě deset kroků*, vyjednávala Magda sama se sebou, *a pak to vzdám*. Na konci deseti kroků pokračovala: *Udělám ještě deset kroků, už jen deset, a dál nechci myslet*. Tak se držela na nohou a v hlavě měla jedinou myšlenku: *sedm, osm, devět, deset kroků, pak si lehnu a už nevstanu...*

„Magdo,“ zazněl docela tiše Vanessin hlas, „nemohla bys pomoci Cholayně?“ Magda vzhlédla. Za hranicí jejího malého světa se Cholayna pustila sedlového řemene a zhroutila se do sněhu. Vanessa zápo-

lila s jedním z koní, který nechtěl jít dál, a Magda se částí své mysli podivila, proč se tak namáhá. Přitom jasně věděla, že pokud ztratí ještě jednoho koně, nikdy nedorazí do vesnice, kterou viděly.

Sehnula se nad Cholaynou a uchopila ji za ruku. „Pomůžu ti. Opři se o mě.“

Cholaynina tmavá tvář byla posetá skvrnami od masti a zcela omrzlými světlými místy. Její zarudlé oči se propadly hluboko do očních důlků. Z vlasů jí visel led. Její hlas se změnil jen v chrčivý šepot.

„Přece jen to nezvládnou. Jen vás zdržují. Jděte dál. Nechte mě tu. Není důvod, abyste to vy ostatní nezvládly. Ale já už nemůžu.“

Magda *cítila* hluboko v nitru Cholaynino zoufalství a bojovala s tím, aby je zčásti nepřijala do sebe.

„Jsi jen unavená. Opři se o mě.“ Sehnula se a uvázala Cholaynu pod ramenem. Část jejího já se rozzlobila, protože se jí nedostávalo sil pro ni samotnou, ale druhá část věděla, že tohle byl poslední boj. „Podívej přece, vždyť jsme od vrcholu jen malý kus, odtamtud můžeš jet na koni.“

„Magdo, já už nemůžu... nemůžu. Myslím, že umřu...“

Magda jí pohlédla do tváře, a na okamžik tomu také věřila. Chtěla tu Cholaynu nechat... a pak se jí v krvi rozproudil adrenalin a zalil ji vztek.

„Sakra, opovaž se takhle se mnou jednat! Donutila jsi nás, abychom tě vzaly, i když jsem říkala, že to nezvládneš! A ani v Nevarsinu jsi mě nechtěla poslechnout a vyrazit zpátky! Ted' zvedneš svůj starej ztvrdlej zadek ze sněhu, anebo tě vykopnu až nahoru! Musíš jít sama, nemám sílu tě nosit, a ostatní jsou na tom ještě hůř! *Vstávej!*“ Nevěřícně slyšela sama sebe, jak křičí. Popadl ji však takový vztek, že doopravdy zvedla ruku, aby Cholaynu udeřila.

Cholayna se chrčivě nadechla, a pak se unaveně pohnula. Magda jí podala ruku a zvedla ji. Na okamžik se Cholayna držela natažené ruky. „Kdybych mohla,“ procedila skrz zaťaté zuby, „udělala bych ti...“ Slova zanikla v silném záchvatu kašle. Magda ji vzala pod paždí.

„Pojď. Pevně se mě drž.“

„Už to půjde.“ Cholayna se přinutila stát bez Magdiny pomoci. Zamračeně na ni pohlédla s vyceněnými zuby jako zvíře. Udělala je-

den vratký krok, pak ještě jeden. Alespoň šla. Magda ji ještě jednou chytila kolem ramen, a tentokrát se Cholayna už nebránila.

Jaella byla na čele, Vanessa měla co dělat s koňmi. Camilla dohnala navzájem svázané cherviny a držela se stejně jako předtím Cholayna sedlového řemene. Jak ráda by k ní Magda přispěchala! Ale Camilla, pokud to bylo nutné, se bez její pomoci obešla, zatímco Cholayna ji potřebovala.

Kdesi pod nimi se ozvalo dunění laviny, a hora se zachvěla. Magda se rozkašlala, a Cholayna se jí chytila. Zvuk však přicházel z dálky, a po chvíli odumřel.

Musíme překonat tenhle úsek, protože to tu každou minutou může spustit!

„Podívejte!“ ozval se Jaellin divoký výkřik, která šla několik desítek kroků před nimi. „Podívej přece, Vanesso! Na druhé straně, tam nahoře! Nevidíš? Světla! Světla tam na druhé straně! To je osada, označená na mapě! Je doopravdy tu a my ji našly!“

Magda se s ulehčením zhluboka nadechla. Zabolelo ji přitom v krku a ledový vzduch ji pálil v plicích, ale objev přišel v pravou chvíli. Teď byly schopny jít dál. Nezáleželo dokonce ani na tom, že začíná sněžit. Zdolávala poslední metry k vrcholku a Cholaynu táhla za sebou. Tam se shromáždily a hleděly na slabou záři světél na druhé straně údolí. Odtud se šlo z kopce a mohly aspoň část cesty jet na koních.

22. KAPITOLA

V půli cesty začalo hustě sněžit a setmělo se. Cholayna a Camilla jely na koních, Jaella šla pěšky, Magda a Vanessa ji následovaly. Neuvázaní koně a chervinové běželi za nimi a klouzali po úzké cestě dolů. Umístění světel prozrazovalo, že se vesnice nachází pořádný kus nad dnem údolí. Magda doufala, že nahoru povede silnice nebo cesta. Další horolezecký úsek by Cholayna určitě nezvládla.

Čím více klesaly dolů, tím víc stromů vroubilo cestu. Nejednou zakrývaly vzdálená světla. Sníh padal stále hustěji a začal foukat silný vítr.

Co když se do vesnice v tomhle sněžení nedostaneme a zachytí nás blizzard? Když nás tam lidé nebudou chtít pustit anebo když to budou lupiči stejně jako ve vesnici za Barrenscae? Magda však byla tak unavená, že jí to bylo vlastně jedno. Nedokázala myslet na nic jiného než na světla kynoucí jim z dálky. Stále klesaly dolů, chráněny před zuřivým větrem osamocenými zkroucenými stromy. Ve vzduchu bylo slabě cítit pryskyřici. Magda byla tak unavená, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, co cítí. Stále kráčely dolů, a pak si byla jistá, že je to kouř a vzdálená vůně vařeného jídla, tak nádherná, až se jí sbíhaly sliny. Světla nad nimi zablikala. Připadalo jí, že jsou blíž než svah, který se zvedal z údolí, jako by se vznášela ve vzduchu.

Pak je Magda ztratila z očí. Popohnala Camillina koně a všechna zvířata se seběhla u úpatí útesu. Ocitly se v naprosté tmě.

„Nemá někdo sirky?“ Byl to Camillin hlas. Cholayna zakašlala. Ja-

ella tápala ve tmě kolem, a pak se objevil drobný plamínek. V jeho světle Magda zvolna rozeznávala, proč se tak náhle zastavily.

Shromáždily se u paty skaliska, které se zvedalo před nimi. Před dávnou dobou musel kdosi do stěny vysekat schody, příliš příkré a příliš daleko od sebe, aby se po nich dalo vylézt, jako by jejich stavitel nebyl ani člověk.

Vedle schodů však viselo dlouhé lano s držadlem, kusem obyčejného dřeva, obaleným špinavým hadrem. Když se Jaella rychle rozhlédla, zatáhla za ně. Vysoko nad nimi zazněl zvon.

Pak se dlouhou dobu nedělo vůbec nic. Útes je chránil před větrem, ale ne před pronikavým chladem. Jaella a Vanessa podupávaly svými vysokými botami na kamenité půdě. Magda si říkala, že by měla dělat totéž, ale neměla k tomu již sílu. Cholaynin kašel byl zdušen tlustou šálou, kterou měla omotanou přes tvář. Magda se chvěla zimou a čekala.

„Neslyšíš nic, Jaello? Neměla bys ještě jednou zazvonit?“

„Tam nahoře něco je.“ Jaella ustoupila a pokoušela se to rozeznat v temnotě a vířícím sněhu. Teď všechny uslyšely hlasité zapraskání.

Jaella škrtla další zápalkou. V malém kruhu světla se objevila bota, obklopená hustě tančícími vločkami, pak druhá bota, po ní následovaly nohy v kalhotách a tělo zabalené v celé změti tlustých, těžkých šál. Tvář nad nimi byla zpola zakrytá hustými, divoce zcuchanými bílými vlasy pokrytými ledem. Sníh se usazoval i v hustém obočí.

„Koně musíte nechat dole,“ ozval se skřípavý hlas horským dialektem. „Nahoru je nejde dostat. Jste muži nebo ženy, cizinci?“ V posledním vzplanutí sirky Magda uviděla, že hluboko posazené oči jsou slepené tlustou bílou vrstvou. Přesto Magda v prvním záchvěvu hrůzy věřila, že to je stařena z nadsvěta.

„Jsem Jaella n'ha Melora, žena, která se zřekla světa, z thendarského cechovního domu,“ představila se Jaella, „a tyhle čtyři ženy jsou moje přísežné sestry. Jsme všechny unavené po cestě, a jedna z nás je nemocná. Prosíme o přístřeší pro tuhle noc.“

„Ach, přijmeme vás, žádný strach,“ odpověděla slepá žena. „Poskytujeme přístřeší i mužům, ale ti musí spát ve stáji se zvířaty. Tohle je Avarina usedlost, dcery. Muži jsou prokleti, pokud se pokoušejí sem dostat, ale vy smíte nahoru a dobře se vyspíte. Počkejte zde.“

Zvedla hlavu a vyrazila táhlý, pronikavý výkřik, který dlouho zněl ozvěnou ve sněhem roztančeném vzduchu. Magda si zprvu myslela, že to je slovo v jejím skoro nesrozumitelném nářečí. Byl to však jen signál. Po něm následovalo skřípání, a pak se spustil temný předmět, kymácející se na laně sem a tam. Byl to velký, těžký koš spletený z čehosi podobného vrbovým prutům, a pravidelně narážel o stěnu útesu.

Slepá žena na něj ukázala. „Nastupte si, dívky. Dovedeme zvířata do stáje.“ Koš klesl ještě o kus níž, a Magda v něm rozeznala útluou postavu, která vypadala jako nedorostlý chlapec, ale asi to byla dívka ve stejných neforemných šatech, jaké měla žena.

„Neměla bych zůstat u koní?“ zeptala se Camilla.

Slepá žena se při zaznění jejího hlasu rychle otočila. Přistoupila k Camille a sáhla jí na hlavu, ramena a hubené tělo.

„Hej, ty, jsi vůbec žena? Tyhle ruce se spíš hodí pro meč, a nemáš žádná prsa...“

Jedna otázka tím byla vyřízena, pomyslela si Magda klidně. Tohle nebylo žádné skryté město kouzel; ta žena neměla ani špetku *laranu*. Zabolelo ji u srdce, že Camilla byla tak ponížena, ale ta klidně odpověděla: „Jsem *emmasca*, matko, již od dětství. Ale narodila jsem se jako žena, a ženou jsem zůstala. Existuje tady zákon, který zakazuje ženám nosit meč?“

„Hrrmmff!“ To byl nepřeložitelný zvuk. Magda nevěděla, zda vyjadřoval pohrdání anebo jednoduše souhlas. Ruce slepé ženy stále ještě spočívaly na Camilliných ramenou. „Ne, ne, ať o tobě rozhodnou ti nahoře, mně to nepřísluší. Nastup si.“ Ukázala na koš. Mladá dívka vylezla ven a naklonila jej, aby Camilla mohla vlézt dovnitř. Ostatní ji následovaly. Slepá žena podržela oběma rukama Cholaynu, která se nedokázala udržet na nohou. Pak vyslala vzhůru znovu ten dlouhý, táhlý výkřik. Shora se ozvala podobná odpověď a koš se začal zvedat vzhůru.

Během hrozivého výstupu v temnotě nahoře skřípal neviditelný kladkostroj, lano sebou škubalo, koš těžce naráželo skálu, odrazil se a znovu pokračoval v pomalé cestě vzhůru. Zachytil jej vítr a vždy po několika stopách s ním nebezpečně zakymácel. Cholayna zvědavě hleděla přes jeho okraj a pokoušela se v temnotě něco rozeznat. Mag-

da se naopak pevně držela oběma rukama okraje koše a skryla svou tvář do kabátu.

„Fascinující!“ zamumlala Cholayna.

Magda mohla jen žasnout nad tím, že Terranka se svým chrčivým dechem a slabým, chvějícím se hlasem se zájmem sleduje, co se kolem ní děje. „Myslíš, že tohle je město čarodějek?“ pošeptala Magdě.

„Ne,“ odpověděla Magda a vysvětlila proč.

„Ale ta stařena je jen jakási vrátná. Lidé uvnitř mohou být zcela jiní,“ zaslechla Jaellin tlumený hlas.

Magda neodpověděla. Z komíhání koše se jí dělalo špatně.

Jak vysoko může být tahle usedlost? uvažovala. Pripadalo jí, jako by se s nimi koš zvedal nejméně půl hodiny, i když jí bylo jasné, že tak vysoko to být nemohlo. *Až se podruhé přihlásím na nějakou výpravu, nesmím zapomenout na to, že trpím akrofobií.*

I tahle nekonečná cesta však skončila. Objevila se světla, primitivní plápolající smolné louče, které čadily a neuvěřitelně páchly. Nesly je ženy s rozcuchanými vlasy v ubohých sukních a šálech.

„Pokud jsou vyvoleny Bohyní,“ prohlásila Vanessa terranským standardem tak, aby jí nikdo nemohl slyšet, ale ani rozumět, „zrovna velké mínění o nich nemám. Ještě nikdy jsem neviděla tak špinavou sebranku.“

Magda pokrčila rameny. „Je tu málo topiva a vody k mytí. Nezapomeň, že to první, co nám lidé v lupičské vesnici nabídli, byla koupel.“

Dvě ženy podržely kymácející se koš, aby z něj mohly vystoupit. Magda byla vděčná za temnotu ve větší vzdálenosti od pochodní. Zabraňovala pohledu do hlubiny, odkud vystoupaly.

„Buďte vítány ve svatém domě Bohyně,“ řekla jedna z žen v barském nářečí. „Kéž by vám Paní poskytla bezpečné přístřeší. Pojdte ven ze sněhu a větru.“ Ženy je vzaly do svého středu a vedly je dlouhou, příkrou, dlážděnou stezkou nahoru k shluku budov. Bouře skučela mezi domy a kvílela v rozích, ale ve svém doprovodu byly kryty před sněhem i větrem. Magda si vzpomněla, že se zdálky snažila určit velikost šedých kvádrů. Nebyly postavené v lidském měřítku, stejně jako stupně, po kterých slepá žena slezla sama v temnotě a bouři.

Jejich vůdkyně je zavedly do chodby mezi dvěma obřími budovami a náhle prošly velkými dveřmi do místnosti, kde hořel oheň - ohýnek v kamenném krbu, který se marně snažil prozářit temné kouty haly.

Před ohněm seděla temná postava, zahalená do velké šály a závoje. Ženy postrčily své hosty dopředu.

„Kiyó,“ řekla jedna z žen a použila zdvořilého oslovení pro jakoukoli ženskou příbuznou ve věku rodičů, jímž se obvykle titulovala teta nebo pěstounka, „tady jsou cizinky, mezi nimi i jedna nemocná.“

Žena před ohněm se zvedla a pomalu si stáhla kapuci z tváře. Byla to vysoká stařena se zčernalou tváří. Její oči pod tenkým obočím, umístěné daleko od sebe, zamyšleně putovaly od jedné ženy ke druhé.

„Přeji vám dobrý večer, sestry,“ pozdravila je konečně. Mluvila stejným horským nářečím jako ostatní, ale pomalu, jako by je zcela neovládala. Její výslovnost byla naopak srozumitelnější a méně barská. „Tohle je svatý Avařin dům, kde žijeme v odloučení a usilujeme o její požehnání. Všechny ženy, které hledají přístřeší, jsou zde vítány. Vy, které sdílíte naše hledání, buďte požehnány. Co vám můžeme pro tuto noc poskytnout?“ Měla hluboký kontraalt, tak hluboký, že sotva připomínal ženský hlas.

„Hledáme úkryt před bouří, a jedna z nás je nemocná,“ odpověděla Jaella,

Žena si je prohlížela jednu po druhé. Cholaynin kašel prolomil mlčení. Stařena jí pokynula, ale Cholayna byla příliš slabá a unavená na to, aby ji poslechla. Snad si toho gesta ani nevšimla. Žena tedy přešla k ní.

„Co ti schází, sestro?“ Nečekala na odpověď. „To je slyšet podle tvého kašle. Jsi z nížin, a horský vzduch ublížil tvému dechu. Je to tak?“ Rozevřela Cholayninu bundu a přiložila svou šedivou hlavu na Cholayninu hrud'. Když chvíli naslouchala, prohlásila: „Můžeme to vyléčit, ale nesmíš po mnoho dní putovat dál.“

Pokývla Vanesse. „A tvé prsty jsou omrzlé a tvé nohy jistě také. Mé sestry zakrátko přinesou teplé polévky a horkou vodu a všem vám ukáží místo, kde můžete spát v suchu a bezpečí.“ Její oči se zaměřily na Jaellu, a zdálo se, jako by její pohled oživil náhlý zájem.

„Tvé jméno, dcero?“

„Jsem Jaella n'ha Melora...“

„Ne, tvé skutečné jméno. Ta, jež s tebou mluví, kdysi žila v nížině, a ví, že žena, která se zřekla světa, si smí říkat, jak se jí zlíbí. Tvé rodné jméno, *chiyo*.“

„Moje matka byla Melora Aillardová,“ odpověděla Jaella. „Ke svému otci se nehlásím. Copak jsem jezdecký kůň, abych byla hodnocena podle krve hřebce a klisny?“

„Mnoho lidí tě bude hodnotit podle věcí nevelkého významu, děvče. Znaký comynské krve nosíš v tváři jako korouhev.“

„Pokud jste mě uznala jako ženu, která se zřekla světa, matko, víte, že jsem tohle dědictví odvrhla.“

„Odvrhnout oči v tvé mysli, dcero? Jsi Comynem, a máš *donas*...“ - použila archaického výrazu pro *dary* namísto obvyklého slova *laran* - „...tohoto velkého rodu. A tvá bratrosestra tamhle?“

Obrátila se ke Carnille. „Proč porušuješ zákony svého rodu, poloviční ženo?“ To byla ostrá slova, ale z jakéhosi důvodu nezněla urážlivě, jak tomu bylo v případě slepé vrátné. „Prozradíš téhle stařeně své rodné jméno, ženo z cechu?“

Pohlédla Camille zpříma do očí.

„Před lety jsem přísahala,“ odpověděla Camilla, „že již nikdy nevyslovím jméno těch, kteří mě zapudili dlouho před tím, než jsem se jich zřekla já. To se však stalo v jiném čase a v jiné zemi. Má matka pocházela z Aillardského panství, a v dětství jsem se jmenovala Elorie Lindir. Alaric Lindir však nebyl mým otcem.“

Magdě se stěží podařilo potlačit svůj údiv. Ani jí, ani matce Laurii Camilla nikdy neprozradila své jméno. To, že je teď vyslovila, svědčilo o tak hluboké a zásadní změně, že se Magda ani neodvažovala odhadnout její význam.

„A ty máš *donas* hasturského rodu?“

„To je možné,“ odpověděla Camilla klidně. „Nevím.“

„Buďte vítány v tomto domě, dcery.“ Vysoká žena sklonila před nimi zdvořile hlavu. „Pro tu, která stojí před vámi, nastane znovu čas, aby s vámi promluvila, ale teď potřebujete klid a teplo. Sdělte ženám, čím by vás ještě měly obsloužit.“ Pokynula těm, které je doprovázely, tichým hlasem jim ve svém zvláštním nářečí udělila řadu rozkazů. Magda neposlouchala, protože Cholayna se zakymácela a opřela se o ni.

„Následujte nás,“ vyzvala je jedna z žen a vedla je znovu chodbami, kde fičel vítr, a pak do prázdné, prostorné, staré budovy, kde se ozvěna odrážela od kamenné podlahy a kamenných stěn. Ptáci hnízдили vysoko v rozích, a malí hlodavci šelestili ve slámě, která měla snížit chlad u země. Jediným nábytkem bylo několik starých lavic z otesaného kamene a obrovská prostora pro lože, která vlastně nebyla ničím jiným než velkou kamennou deskou. Jedna z žen vytáhla z rozpadlé hromady dřevo na rošt a podržela u něj pochodeň.

„Tady budete v teple a bezpečí,“ řekla svým hrubým nářečím a zároveň učinila překvapivě formální gesto. „Hned vám doneseme teplou polévku z večere a léky pro omrzlé nohy a pro nemocnou.“ Odešla a zanechala ženy o samotě.

„S ohněm jsou velkorysejší vůči nám než vůči té staré ženě, jejich kněžce, anebo kdo to vlastně je,“ poznamenala Vanessa.

„Jistě,“ kývla Jaella. „Jsou to horalé. Pohostinství je pro ně svatou povinností. Stařena, která nás uvítala, možná složila slib odříkání. Nám však poskytnou to nejlepší, i kdyby to byl zpola plesnivý pytel slámy a hrst ořechové kaše.“

„Jaello, co je to za lidi?“ zeptala se Vanessa.

„Nemám to nejmenší ponětí. Ať už jsou však, jací chtějí, dnes večer nám zachránili život. Kdyby mi někdo řekl, že nás k nim zavedla Avarra nebo sesterstvo, neodporovala bych.“ Všimla si, že Cholayna se zhroutila na kamennou desku.

„Vanesso, přines lékárníčku.“ Zaváhala a ostře pohlédla na Vanessu, která seděla na kamenné lavici, zkroucená bolestí.

„Můžeš chodit?“

„Trochu. Myslím, že mám omrzlé nohy,“ přiznala Vanessa. Znělo to skoro jako omluva. „Nebolí. Ne moc. Ale...“ Stiskla rty, a Jaella ji přerušila: „Raději si sundej boty a co nejrychleji se o sebe postarej. Jak se to mohlo stát?“

„V podrážkách bot mám díry - roztrhla jsem si je o kameny,“ odpověděla Vanessa. Jaella jí pomohla stáhnout boty. „Vidíš tedy?“

Jaella zavrtěla hlavou nad studenými bledými prsty na nohou. „Ženy říkaly, že nám během několika minut donesou horkou vodu. Posad se k ohni, ale ne tak blízko. Ne, netřís si je, aby sis neporanila kůže. Teplá voda je lepší.“ Rozhlédla se kolem. Cholayna ležela jako mrtvá

na kamenné desce. Camilla marně tahala za svou botu, a nakonec vzala nůž a rozřízla ji.

„Kolik z nás je vůbec bojeschopných? Cholayna je na tom asi nej-
hůř,“ prohlásila Jaella. „Magdo, ty jsi na tom teď ještě nejlíp. Ulož ji
do spacáku - pokud možno co nejbližší u ohně. Stařena nám slíbila
léky, horkou vodu a polévku, a to vše budeme moc potřebovat.“

„Tedy, ta stařena - o té bych docela věřila, že je *leroniska*.“ Camil-
la si zula botu, a objevila se hrozivě naběhlá noha s purpurovými oty-
ky a bílými skvrnami. Magda vzhledla a zhrozila se.

Chtěla hned Camille přispěchat na pomoc, ale Cholayně se vedlo
ještě hůř, byla jen zpola při vědomí, a když se Magda dotkla jejího
čela, bylo horké. „Nic mi není,“ mumlala. „Nechte mě jen trochu od-
počinout. Je tady taková zima.“ Silně se zachvěla.

„Za několik minut ti bude zase teplo,“ uklidňovala ji tiše Magda.
„Svleč si kabát...“

„Ne, chci si ho nechat, je mi zima,“ odporovala Cholayna.

„Tak si ho nech, ale já ti chci sundat boty.“ Magda pomohla Cho-
layně lehnout si na spacák a sehnula se k jejím botám. Cholayna se
pokoušela odporovat, ale přemohla ji slabost, klesla zpět a připustila,
aby ji Magda vysvlékla z bot a kabátů a zabalila ji do příkrývek.

„Když nemáme nic lepšího, teplá polévka a trochu trnkového čaje
ti pomůže,“ řekla Magda. Pomlčela o svých obavách, že Cholayna se
nachází v prvním stadiu zápalu plic. „Co máme ještě za zranění? Jael-
lo, tys musela jít s tou nohou, kterou ti poranila Tanečnice, když na
tebe spadla. Jak to vypadá? Ne, ukaž mi ji, hned!“

Jaellina holeň byla modrá a zakrvácená, ale zdálo se, že není zlome-
ná. Přesto bylo nepravděpodobné, že by v dalších dnech mohla bez
potíží chodit; už teď přes příliš namáhala poraněné svaly a šlachy. A
Vanessa měla vedle omrzlých nohou bílé skvrny i na rukou. Camillina
noha byla nateklá a bolela ji. Magda měla podezření, že jedna nebo
dvě z malých kůstek jsou zlomené.

Magda sama měla na tváři omrzliny, ale třebaže měla rýmu, bolela
ji hlava a toužila si lehnout a alespoň tři dny spát, byla v této chvíli
jediná, která nebyla vážně nemocná či zraněná.

Staré dveře se otevřely se zaskřípěním. Sníh a vítr se vedraly
dovnitř spolu s dvěma ženami, které nesly velký kotel vody, umyva-

dlo, hrnce a obvazy. Třetí za nimi vešla s velkou mísou kouřící polévky, kterou hned zavěsila nad oheň. Nesměle se na cizinky usmály, aniž by cokoli řekly, a hned zase odešly. Na Magdin pokus poděkovat jim několika slovy, která znala z horského nářečí, nijak nereagovaly.

Jako jediná, která byla schopná ještě chodit, vybalila Magda sedlové brašny a nalila teplou polévku do šálků - nejprve pro Jaellu, Camillu a Vanessu. Pak ponořila Vanesse nohy do umyvadla s kouřící vodou, jejíž bod varu se zde pohyboval na teplotě, která byla pro omrzlinu ještě snesitelná.

„Bude to bolet. Ale vydrž, jinak bys mohla...“

„Přijít o prsty na nohou a dokonce i na rukou. Tři roky jsem na Alfě studovala nemoci a zranění způsobené ve velkých výškách, Margali, a vím, o co jde, věř mi.“ Zdravou rukou držela pohár s polévkou, usrkávala ji a druhou ruku měla ponořenou ve vodě. Magda si všimla, jak zatíná zuby bolestí. S hranou odvahou Vanessa poznamenala: „Zatraceně dobrá polévka. Co v ní jen může být?“

„Možná je lepší se neptat,“ poznamenala Camilla. „Snad ledový králík, to je asi tak jediná zvěř, na kterou člověk v téhle výšce narazí, pokud tu někdo nezjistil, jak se vaří bančí.“

Magda zvedla Cholayně hlavu a pokusila se jí vpravit do úst trochu horké polévky. Ale Cholayna teď ztratila vědomí. Její dech chrčel v hrdle tak hlasitě, že Magda zděšeně uvažovala o tom, zda Cholayna opravdu nezemře.

„Pokud má zápal plic,“ řekla Vanessa rychle, jako by četla její myšlenky, „máme hodně antibiotik v cestovní lékárnice. Podrž mi ji - nejsem teď zrovna moc pohyblivá.“ Probírala jednotlivé tuby a lahvičky. „Tady. To musí zapůsobit. Nebude schopná to polknout, ale máme tu injekční stříkačku, kterou můžeš použít, i když nemáš žádné zdravotnické znalosti...“

Než mohla Magda injekci vytáhnout, otevřely se znovu dveře. Doprovázena dvěma mladými dívkami vstoupila stařena, která je přivítala.

V mihotavé záři ohně vypadala přesně tak, jak by si člověk představoval čarodějnici. Ne však jako obyčejnou terranskou čarodějnici, pomyslela si Magda, ale spíše jako pračlověka, plného dobré vůle, primitivní jeskynní pramatku lidské rasy, kouzelnici, kněžku a vlád-

kyňi klanu z dob, kdy slovo ‚matka‘ znamenalo zároveň babičku, pramáti, královnu i bohyni. Vrásky v její tváři, záblesk hlubokých očí pod rozčuchanými bílými vlasy působily moudře, a její úsměv uklidňoval.

Rozhodným krokem přistoupila k Cholayně a usedla na desku - vedle ní. Magdě prolétlo hlavou, že to je během celé jejich cesty první člověk, který při pohledu na Cholayninu tmavou plet' neprojevil sebe-menší překvapení. Dotkla se Cholaynina horkého čela, sehnula se, ještě jednou naslouchala jejímu dechu a vzhledla k Magdě, která se ustrašeně přiblížila. Její široký úsměv odhalil skoro bezzubá ústa, ale když promluvila, její hlas zazněl tak měkce, že se Magdě chtělo skoro plakat.

„Tvá přítelkyně má horečku z nemoci plic, ale neměj strach. *Chiyo*, my jí dokážeme pomoci. Jdi a vem si polévku, máš takové starosti o ostatní, že nemyslíš na sebe. Jsme teď u ní, tak běž a jez!“...

„Chtěla jsem jí právě dát lék, stará matko,“ odpověděla Magda se slzami v očích. Užila oslovení v té nejuctivější podobě. „Až to udělám, půjdu a najím se.“

„Ne, ne,“ odporovala stařena, „tohle je pro ni lepší než tvůj cizí lék. Sem přicházejí často cizinci s nemocnými plícemi.“ Odkudsi z mnoha vrstev svého oblečení vytáhla malou fiolu a starou dřevěnou lžičku. Zvedla Cholayně hlavu ke svému rameni, otevřela jí ústa a nalila jí tekutinu na rty. „Jez,“ řekla Magdě, jemně, ale tak rozhodně, že Magda za reagovala jako okřiknuté dítě.

„Rychle přistoupila k velkému hrnci a nalila si plný pohár. Posadila se k Vanesse na lavici a přitiskla pohár ke rtům. Polévka chutnala skvěle, byla horká, výživná a silná, i když neměla ponětí, co všechno v ní bylo.

„Magdo,“ zašeptala Vanessa, „smíme dovolit, aby tahle stařena Cholayně nalila kdoví co za domácí lék, aniž bychom se zeptali, co to je?“

„Lidé v tomhle místě by nepřežili, kdyby nevěděli, co dělají,“ odpověděla šeptem Magda. „Já jí věřím.“

Magda se ohlédla a pozorovala, co stařena dělá. Ona i její pomocnice Cholaynu zvedly a daly jí tlusté polštáře za záda, takže napůl seděla. Rozprostřely na ní přikrývky a kouřící kotlík postavily na nádobu s hořícím uhlím, takže vznikla improvizovaná parní lázeň. Mag-

da měla dojem, že Cholayna pod vlivem páry a neznámého léku staré ženy začala lehčeji dýchat.

Žena vytáhla z ohně hůl a hořící špičkou zapálila zvláště zbarvenou svíčku. Silný, bodavý pach se rozšířil po místnosti.

Pak přistoupila k Magdě a Vanesse, sáhla na vodu v umyvadle, v němž měla Vanessa nohy, a kývla.

„Dcery přinesly obvazy a léky. Až kůže opět zrudne, namaž ji touhle masťou. Použij ji i pro omrzliny.“ Zastavila se vedle Jaelly a Camilly. „Pomáhá kůži, aby se lépe hojila. Co se tvé přítelkyně týče...“ - ukázala na Cholaynu - „...dokud svíčka hoří, ať je hrnec nad ohněm, aby vdechovala horkou páru, a tady jsou byliny, které hod' do vody. Svíce usnadní dýchání i tobě. Až dohoří, dej nemocné ještě lžici tohoto...“ - podala Magdě lahvičku a lžičku „...a nechte ji dobře přikrytou spát. Ty spi také, teď už to bude s vámi dobré.“

Sehnula se a pohlédla Magdě do tváře, jako by jí něco, co v ní spatřila, mělo pomoci rozluštit jakousi hádanku. Pak se narovнала a pronesla ke všem, dokonce i k Cholayně, která byla zpola při vědomí: „Varra nechť vám žehná, tuto noc i navždycky.“ A s těmito slovy odešla.

Vanessa obracela lahvičku v ruce a prohlížela si ji. Byla ze žmolkovatého zelenavého skla, ručně vyfouklá, velice nepodařená. Vytáhla kamennou zátku a vdechla silnou vůni bylin.

„Očividně silný lék,“ poznamenala. „Slyšíš, Cholayna už dýchá snáze. I díky té páře. K čemu je ta svíčka, nedokážu říct, ale zdá se, že pomáhá.“

„Co tvoje nohy?“ zeptala se Magda.

Vanessa se zamračila, ale nedbale odpověděla: „Horká voda dělá zázraky. Měla jsem štěstí. Tentokrát.“ Magda, která na svých cestách v Kilghardu měla často omrzliny a věděla, jak jsou bolestivé, když se do nich vrátí krev, se nenechala oklamat.

„Než si nohy zavážeš, nezapomeň na masť.“

„Díky. Radši se budu držet antibiotik z cestovní lékárny.“

„Mám zkušenosti s obojím.“ Jaella uchopila džbán s masťou, který tu stařena zanechala. „A já si vezmu tohle. Magdo, když stojíš, mohla bys mi přinést ještě jeden pohár polévky?“ Magda jí vyhověla a Jaella dodala: „Avařiny kněžky jsou legendární. Podle Kindry byly po staletí léčitelkami a mají dlouhou tradici. Některé z nich mají i *laran*.“

Přitom si nemohla nevzpomenout na první překvapivý rozhovor se stařenou. Jaella se otočila ke Camille, která si pokoušela kolem nohy ovázat obvaz, položila nohu na její botu a vzala jí látku z rukou.

„Takže ty jsi moje příbuzná, Camillo?“

Camilla odpověděla tiše a k Magdině překvapení skoro stejným horským nářečím: „Ano. Copak jsi to nevěděla, *chiyo*?“

Jaella zavrtěla hlavou. „Rohana se kdysi zmínila o čemsi, co mě překvapilo, ale nevěděla, že jsi to byla ty. Jedna dcera z rodu Aillardů zmizela za záhadných okolností...“

„Ach ano,“ ušklíbala se Camilla, „osud Elorie Lindir byl přinejmenším rok skandálem v celém Kilghardu, dokud neměli něco jiného, o čem by mohli žvanit. Možná byla znásilněna a zapuzena nějaká jiná ubohá dívka, anebo se některý z hasturských lordů přiznal k nějakému bastardovi - proč myslíš, že jsem tak dlouho žila mezi muži? Z těch klevet ctihodných dam se mi dělalo špatně. Rohana není tak hrozná jako většina ostatních. Ale tenhle sníh roztál už před dvaceti lety. Nemluvme o tom, Shayo.“

„Ty jsi také Rohanina příbuzná, Camillo.“ Natáhla ruku k Magdě. „Sice se mi přičí tě tak komandovat, ale jsi jediná, která může chodit. Nepodala bys mi z mého vaku několik jehel?“

„To je samozřejmé, *breda*.“ Magda našla jehly a podala je Jaelle, která jimi sepnula Camillin obvaz a pak položila svoji zraněnou nohu na lavici. „Mohla by mi to některá z vás zavázat?“

Magda začala nanášet bylinnou mast od stařenky na odřenou kůži.

„Prohlásím se za příbuznou lady Rohany tehdy,“ ozvala se náhle Camilla, „pokud se za mou příbuznou označí i ona!“ Vstala, přenesla zkusmo váhu na ovázanou nohu, cukla sebou a před ohněm začala vyklepávat svůj spací pytel.

„Mám zůstat vzhůru a dohlédnout na Cholaynin kotlík s párou, anebo to uděláš ty?“ Tón jejího hlasu jednou provždy ukončil předešlé téma.

„Já to udělám,“ řekla Magda. Jaella zavrtěla hlavou.

„Celý den jsi se o nás všechny starala. Jdi si lehnout, Margali, o Cholaynu se teď můžu postarat sama. Až dohoří svíčka - to bude trvat ještě tak hodinu či dvě -, půjdu také spát. Aspoň nemusíme celou noc držet hlídku. Tady Avarra nad námi rozestře svá křídla, a všechny

ženy, které se zřekly světa, jsou jejími schovankami.“

Magda chtěla protestovat, ale proti její vůli se jí začaly klížit oči. Souhlasně přikývla a rozprostřela si svůj spacák vedle Camilly. Oheň dohořel. Venku hustě padal sníh, a kolem starého domu skučel vítr jako tisíce sténajících démonů.

Když Magda již usínala a Camillinu hlavu měla opřenou o své rameno, napadlo ji, jak málo toho ví o ženě, kterou tak miluje. Ta udivující slova jí stále zněla v mysli:

Má matka pocházela z Aillardského panství ale já jsem se v dětství jmenovala Elorie Lindir.

A ty máš donas Hasturů? A Camilla ještě podivněji odpověděla: *Je to možné.*

23. KAPITOLA

Blizzard trval tři dny.

První den Magda hlavně spala. Po dlouhé cestě, stálém vypětí a nebezpečí si unavené tělo a ještě unavenější duch vyžádaly své. Noc a den a valnou většinu dne následujícího prospala či proklimbala a teď vstala, aby se najedla a napila. Všechny ženy byly zhruba ve stejném stavu.

„Zpočátku jsme si myslely, že máš taky zápal plic,“ svěřila se jí později Camilla. „Ale tahle stará *leroniska* řekla, že ne, a že prý je to jen z únavy a zimy. A Bohyně buď pochválena, měla pravdu.“

Toho rána Magda všechnu svou energii věnovala tomu, aby se vykoukala (u pumpy, která se nacházela v místnosti, a skýtala vodu těsně nad bodem mrazu), vyměnila si spodní prádlo a ponožky a učesala si vlasy.

„Jak se dnes ráno daří Cholayně?“ zeptala se.

„Lépe,“ odpověděla Camilla. „Horečka klesla, a snědla trochu polévky. Stále je ještě hodně nemocná, ale lehčeji se jí dýchá. A se mnou mluvila *cahuengou*, což aspoň znamená, že věděla, kdo jsem. To bylo ulehčení po obou dnech, kdy mluvila jen řečí, které žádá z nás nerozumí, a nepoznávala nás!“

„A co dělají ostatní?“

„Jaella slezla dolů po skále - v téhle sněhové bouři! -, aby se přesvědčila, že se zvířatům dobře daří. Ne že by zdejšími ženám nevěřila, ale myslím, že potřebovala trochu pohybu.“ Camilla se zasmála a

Magda slabě kývla. Jaellu vysedávání vždy rychle omrzelo.

„A Vanessa?“

Camilla ukázala rukou. Vanessa spala před ohněm. Z jejího spacího pytle vyčnívalo jen několik tmavých kadeří.

„Nohy ji pořád ještě hodně bolí, a včera večer, když si měnila obvyzy, se jí ulomily dva nehty. Ještě že to nedopadlo hůř! Moje nohy vypadají skoro stejně mizerně, ale hojí se lépe. Myslím, že to je tím, že Vanessa používá vaši terranskou léčbu, zatímco Jaella a já bereme to, co nám dala stará *leroniska*.“

Magda snědla hrubou, připálenou kaši, odsunula misku stranou a unaveně si sedla.

„Nejsem ospalá. Ale celé tělo mě bolí, jako by mě někdo ztloukl klackem.“

„Jen si odpočiň, *bredhiya*,“ usmála se Camilla. „V tomhle počasí nikam nepůjdeme.“ Venku s neztenčenou silou zuřila bouře, a Magdě se zdálo, že ji v posledních hodinách a dnech slyšela dokonce i ve spánku.

Vešla Jaella, se spoustou sněhu na svrchním kabátě a se sněhovými vločkami v obočí a v rudých kadeřích.

„Ty jsi vzhůru, Margali! Fajn. Už jsem se začínala o tebe strachovat. Dnes ráno jsem slezla ze skály a znovu na ni vylezla, i když mi řekli, že bych se mohla nechat vytáhnout v koši s pytlí s obilím. Bylo to skvělé, dokonce i v tomhle sněhu. Říkali mi, že když nesněží, lze na jedné straně dohlédnout až k vrcholu Nevarsinu a na druhé straně až ke Stěně světa.“

Magda se v duchu podivila nad nadšením své svobodné družky. Vzpomněla si, že Jaella ještě několik týdnů před narozením své dcery trvala na tom, aby Damona mohla doprovázet až k nejzazší hranici Armidy, kde se měli shromáždit koně. Tvrdila, že přesně ví, kolik jí zbývá času, a že porodí určitě doma. A než bylo Cleindori čtyřicet dní, seděla už znovu v sedle. Magda byla během celého těhotenství unavená a otupělá. Ráda zůstávala doma a Ellemiře a Callistě dovolila, aby ji rozmazlovaly.

Nemusela se ani tolik snažit, a málem by se ztratila ve vzpomínkách. Otevřely se dveře a vešla šedovlasá stařena, která je uvítala a Cholayně přinesla léky. Na ostatní jen krátce pokývla a přistoupila

hned k Cholayně. Klekla si, sáhla jí na čelo, poslechla srdce a plíce.

„Dnes ráno jsi už silnější, dcero.“

Cholayna se probrala, spatřila stařecké rozčuchané vlasy a rozedrané šaty a vyděsila se. Magda k ní rychle přistoupila, aby viděla, že není s cizí ženou sama.

„Kde to jsme?“ zašeptala Cholayna. „Co se tu děje?“

Stařena pronesla několik uklidňujících slov. Cholayna však horskému dialektu nerozuměla.

„Kdo jste? Co se mnou chcete dělat?“ Když stařena vytáhla lahvičku s lékem a lžící a Cholayně naznačila, aby otevřela ústa, rozechvěle se zeptala: „Co je to, co mi to dáváte?“ V panickém strachu házela hlavou ze strany na stranu. „Co je to? Magdo, pomoz mi, řekni přece něco, copak mě nikdo neslyší?“

Její tvář byla zkřivena hrůzou. Magda si k ní klekla a vzala Cholayniny ruce do svých dlaní.

„Všechno je v pořádku, Cholayno. Byla jsi hodně nemocná, a tahle žena se o tebe starala. Nevím, co je to za lék, ale pomohl ti. Vem si ho.“

Cholayna poslušně otevřela ústa a polkla lék, ale stále ještě vypadala zmateně. „Kde to jsme? Nevzpomínám si, že bychom sem přišly.“

Namáhavě se posadila, divoce se rozhlížela kolem a neustále se na cosi vyptávala terranským standardem.

Magda jí stejnou řečí domlouvala. „Cholayno, nikdo ti nic neudělá. Tihle lidé jsou na nás velmi hodní... jsme zde v bezpečí...“

„Kdo je ta cizí žena? Je to někdo z Acquilařiných lidí, sledovala nás až sem? Já... myslím, že se mi zdálo, jak nás Acquilara chytila, přivedla sem...“

„Nemluv, lehni si a odpočívej, buď v teple,“ poručila stařena. Magda uchopila Cholaynu za zápěstí a jemně ji vtlačila do polštářů.

„Nesmíš mluvit. Jen klidně lež, pak ti všechno vysvětlím.“ Cholayna s kašlem sklesla na lůžko. Očima sledovala pomocnice, které znovu přinesly kotlík, z něhož stoupala pára. Bez jediného slova si vyslechla Magdino zjednodušené vysvětlení. Magda měla podezření, že byla příliš slabá na to, aby cokoli dalšího řekla.

„Tak tyhle ženy nejsou Acquilařiny služebnice?“ zašeptala konečně. „Víte to jistě?“

„Naprosto jistě,“ ujistila ji Camilla. „Ta žena přicházela vždy po několika hodinách, aby se ujistila, že ti klesla horečka. Ale teď musíš opravdu odpočívat. Nemysli na nic jiného než na to, že chceš být zdravá.“

Cholayna zavřela oči. Stařena zvedla hlavu a zle se na Camillu podívala.

„Bylo vysloveno jméno, které je v Avařině svatém domě zakázáno. Co s ní máte společného?“

„S kým? S Acquilarou?“

Stařena hněvivě mávla rukou. „Ticho! Nevyslovuj žádné zlé jméno! Ta, jež s tebou mluví, řekla, až tvá nemoc a únava pominou, vyslechne si tvůj příběh. Snad teď přišla ta správná chvíle. Co děláš v téhle divočině, kam ženy přicházejí jen tehdy, když touží po požehnání Bohyně?“

„Margali vám to poví, stará matko,“ odpověděla Camilla v horském nářečí. Magda uvažovala, kdy se mu mohla naučit, a v Camillině mysli viděla zablesknout vzpomínku na rok, který strávila jako zneužitá a zbité dítě v táboře lupičů...

„I my jsme na cestě za jejím požehnáním.“ Magda si vzpomněla na večer, kdy při prvním setkání sesterstva spatřila Avařin pohled. „Hledáme město, kde by mělo žít Sesterstvo moudrých. Dvě z našich družek vyrazily napřed. Když jsme spatřily vaše světlo v divočině, myslely jsme si, že jsme našly město a snad i naše přítelkyně.“

„Ta, jež s tebou mluví, četla při tvé únavě v tvém duchu a tvé paměti, dcero. My jsme jen našli přístřeší ve stínu jejích křídel, *chiyo*, a nepatříme k sesterstvu. Ale tvé hledání tě na tomhle místě posvěcuje, třebaže tvé družky sem nepřišly.“

Ruka stařeny spočinula na Magdině rameni. „Ale pověz, co je s oním druhým jménem, které ona již podvkrát vyslovila?“

„Přišla k nám v noci a slíbila, že nás zavede k našim přítelkyním.“

„A proč jste za ní nešly?“

„Měly jsme dojem,“ vysvětlovala Camilla pomalu, „že v jejích slovech není ani špetka pravdy. Následovat takovou vůdkyni je nebez-

pečnějši než cestovat sám.“

„Přesto ji tvá družka volala neznámou řečí...“

„Cholayna z ní měla strach,“ odpověděla Magda ostře. „Pokud můžete, stará matko, čtěte v *jejích* myšlenkách a v *její* paměti, a uvidíte, že mluvím pravdu.“

„O co jde?“ obrátila se Jaella na Magdu terranským standardem.

„Říká, že Rafi a Lexie nejsou přítomny. Což může znamenat, že jsou v moci...“ Chtěla říci ‚Acquiliary‘, ale pohlédla stařeně do tváře a poslední slovo polkla. „Obávám se, že ty dvě, které hledáme, padly do rukou těch, které považujeme za nepřátele.“

Stařena očima putovala z jedné ženy ke druhé. „Vaší přítelkyni se daří lépe, ale je stále ještě velmi nemocná. Ještě několik dní bděte u jejího lůžka.“ S těmito slovy odešla.

Camilla, Jaella a Magda na sebe pohlédly. „Co to mělo znamenat?“

Ani tento, ani následující či příští den se stařena neobjevila. Mlčenlivé pomocnice jim třikrát denně přinesly jídlo: hrubou kaši ráno a v poledne a hustou, výživnou polévku večer. Vynucený klid jim všem prospěl. Magda znovu nabrala sil, Vanessina omrzlá noha se hojila, a Cholayna se mohla již na delší dobu posadit. Pátý nebo šestý den - Magda již dny nepočítala, protože ubíhaly, aniž se něčím odlišovaly - přestalo sněžit, a náhlé ticho ji probudilo.

Kvílení a skučení větru kolem budovy zmlklo. Vyšla ven do zářícího světa. Sluneční paprsky se třpytily na střeších a obloha byla tak jasná, že se před jejíma očima objevila nekonečná krajina bílých vrcholků a hluboko pod nimi ležících údolí.

Snad bude Cholayna brzy schopná cesty. Magda se v duchu probírala svými věcmi, které by mohly posloužit jako dárky pro stařenu a sesterstvo jako dík za jejich pohostinnost. Zachvěla se při myšlence, že ji budou znovu spouštět dolů v koši. A jak daleko musí ještě proniknout do divočiny? Je možné, že jim stařena něco řekne o Lexii a Rafaelle; přinejmenším věděla o Acquilařiných lidech a opovrhovala jimi.

Cholayna seděla v posteli a dokonce snědla i trochu kaše. Vypadala lépe, zdravěji, požádala o vodu, aby si umyla obličej, a ze svého vaku si vzala kartáč na vlasy. Byla však příliš slabá na to, aby mohla dlouho sedět. Proto Vanessa vzala kartáč a pokusila se jí rozčesat uleželou

hřívu šedivých vlasů.

„Jak vidím, je ti už líp.“ Magda se klekla vedle ní. Cholayna se usmála.

„Pomalu si znovu připadám jako člověk, a můžu dýchat, aniž by mě přitom bodalo v hrudi. Už nesněží. Pověz mi, Magdo, jak dlouho už jsme tady?“

„Pět nebo šest dní. Hned, jak nabereš sil, vyrazíme dál. Myslím, že tihle lidé to město znají. Pokud se jich správně zeptáme, snad nám odpoví.“

„Ale co znamená ‚správně‘?“ uvažovala Vanessa.

„Jedno je jisté,“ přistoupila k nim Camilla. „Nejsou spojeni s...“ Odmlčela se, a Magda v Camilliných myšlenkách vytušila vzpomínku na hněv stařeny, když zaznělo Aquilařino jméno.

Vypadalo to, jako by promluvil kdosi, kdo vůbec není přítomen.

Ne vyslovuj jméno zla, mohlo by je využít jako cestu k tobě...

„Nejsou ve vztahu s ženou, která k nám v Nevarsinu přišla do Arlindina domu a pokoušela se nás zastrašit,“ řekla Magda. „Naopak, děsí se již jen jejího jména. Proto očividně vědí, o co jde.“

„Kéž bych to také věděla,“ povzdechla si Vanessa. „Tahle stařena mi nahání husí kůže! Jako by to ani nebyl člověk!“

„Zachránila Cholayně život,“ namítla Jaella, „a tys mohla mít po zbytek života chromou nohu. Nebuď nevděčná!“

„No, já Vanessu chápu,“ prohlásila Camilla. „Ničeho sis nevšimla, Margali? Vanesse to mohlo ujít, neovládá řeč tak dobře jako ty; koneckonců jsi se ji jako dítě naučila v Caer Donnu. Ta stařena nikdy neříká *já*, mluví o sobě jako o jiné osobě. To nechápu.“

„Je vůbec těžké pochopit cizí náboženské zvyky,“ řekla Cholayna zamyšleně. „Měly bychom být jednoduše vděčné, že má s námi dobré úmysly.“

„Potřebujeme víc než to!“ přerušila ji Jaella. „Blížíme se ke konci naší cesty. Na mapách už není nic vyznačeno. Kterým směrem máme jít, když nám neukáže cestu?“

„A už několik dní k nám nepřišla. Tím, že jsi vyslovila...“ Camilla zaváhala - „...určité jméno, jsi ji musela polekat. Předtím byla tak přátelská, a pak - nic. Jako by beze stopy zmizela.“ Smutně se usmála.

„Z toho, že některé z nás mají *laran* mohla usoudit, že odtud už bychom mohly najít cestu samy.“

„To by ovšem znamenalo,“ uvažovala Magda, „že město opravdu existuje. A že je možné se tam odtud za určitých okolností dostat.“

Večer přišly pomocnice, postavily znovu u Cholayny kotlík, z něhož stoupala pára, a gestem jí naznačily, aby u něj spala, i když teď již přes den dýchala bez potíží. Jaella vyšla s nimi ven, aby se ještě jednou podívala na koně. Když se vrátila, mávnutím shromáždila ostatní kolem sebe.

„Zítřka sem někdo přijde, aby si s námi promluvil. Z toho, co říkala ta slepá žena - mimochodem se jmenuje Rakhaila, což ve zdejších nářečí znamená Rafaella -, jsem vyrozuměla, že ženy mezi touhle usedlostí a městem stále cestují. Mám dojem, že pak budeme muset rychle vyrazit. Raději se na to připravme.“

„Cholayna ještě není schopná cesty!“ protestovala Vanessa. „Jistě, musíme si promluvit o tom, zda Cholaynu pošleme nazpět anebo necháme tady, aby se mohla zcela uzdravit. Rakhaila naznačila, že naše hledání nás zavede za Stěnu světa. Je nesmysl, abychom tam Cholaynu vzaly s sebou.“

„To už tu jednou bylo,“ prohlásila Cholayna tvrdohlavě. „Půjdu, i když by mě to mělo zabít.“

„Přesně z toho máme strach, ty stará tvrdohlavá palice. Jaký bude mít smysl, když cestou umřeš? Pomůže to nějak Lexii? Anebo tobě?“

Magda měla jiný názor. „Společně jsme dorazily až sem. Nepovažuji za správné tady nechat Cholaynu sedět. Buď odjedeme všechny, anebo nikdo.“ Sama nevěděla, proč ji to napadlo.

Když uložily Cholaynu na noc, Jaella se dotkla Magdiny ruky.

„*Breda*, musíme si spolu promluvit. Pojď na chvíli se mnou ven.“

Vyšly ven do dlouhé chodby mezi budovami. Jaella došla až na okraj útesu. Koš vedle kladkostroje čekal na to, aby ráno vzal dolů první cestující.

„Ty stupně nejsou nijak hrozné,“ řekla Jaella. „Už dvakrát jsem po nich slezla dolů.“

„Dovedla bych si představit něco lepšího.“ Magda se zachvěla. „Nevzpomínáš si, Jaello, jak jsi v Thendaře říkala, že bys ráda strávila

dovolenou v horách? A teď to dobrodružství máš, není to tak?“

Na obloze nad nimi zářily hvězdy v jedné z mála jasných nocí na Darkoveru. Jaella pohlédla k severu, kde se zvedala Stěna světa, konec známého světa Panství. „Možná jeto teprve začátek.“

Magda se zamyšleně usmála. „Tebe to baví, co?“

Myslela to napůl žertem, ale Jaella odpověděla zcela vážně.

„Ano. Ať už tahle cesta byla jakkoli děsivá, mně se to líbilo. Jen mě mrzelo, že jsem tě vlekla s sebou, protože vím, že pro tebe to bylo hrozné...“

„Ne.“ Magda byla svou odpovědí sama překvapena. „Něčeho takového bych se nemohla vzdát.“

Pocitu triumfu, že dokázala něco, na co si sama netroufala. A Chokayna a Vanessa, předtím jen kolegyně, jí teď byly blízké jako sestry, které nikdy neměla. Mohla si tohle nechat ujit? A v jistém smyslu tohle bylo její hledání. Ode dne, kdy poprvé spatřila zahalené postavy a křik vran, jí bylo jasné, že se musí vydat za nimi, i kdyby její cesta měla vést třeba i přes střechu známého světa.

Tohle poznání však bylo potlačeno praktičtějšími úvahami. „Chtěla bys tohle město z Kindřiných legend najít a zůstat tam?“

„Nevím, zda by mě chtěli. Člověk by musel - nu, nejprve dlouho studovat a připravovat se. Představuji si to město jako univerzitu zvláštního druhu moudrosti, a já jsem ještě ve školce. Ale kdybych se rozhodla dosáhnout toho, abych byla hodna přijetí? Anebo kdyby se stalo něco, co by mi znemožnilo návrat? Při cestě, jako je tahle, stačí jediný chybný krok - v tomhle nebezpečí jsme už byly všechny, Margali. Kdybych se nemohla vrátit, postaráš se za mě o Cleindori, že ano?“

Magda se usmála. „Jsem v pořadí za Damonem, Ellemirem a lady Rohanou... zhruba vše, co bych pro ni mohla udělat, spočívá v tom, že jí pomůžu, pokud by chtěla pracovat pro Terrany, a co se týče jejího postavení jako dědičky Aillardů, pochybuji, že jí bude příznáno. Pokud se však ptáš, zda ji budu mít ráda jako své vlastní dítě... copak pochybuješ o naší přísaze?“

Jaella se dotkla rukojeti Magdina nože, který měla u opasku. „Nikdy, *breda*.“

„Raději pojďme dovnitř,“ řekla Magda. Velký nafialovělý kotouč

Lirielu, největšího ze čtyř měsíců, vycházel a byl skoro v úplňku. Namodralý srpek Kirddisu stál nevysoko nad obzorem. Přes pahorky vál ledový vítr, silný závan, který jim cuchal vlasy a strhával je k zemi. Magda se zachytila jednoho z výstupků ve zdi, aby ji náraz větru neporazil. Nebyla tma; všude kolem sněh odrazil přibývající světlo měsíců.

„Není ti zima? Schovej se ke mně do kabátu.“ Jaella jej položila Magdě kolem ramen, a obě se pod ním k sobě přitiskly.

„Musím s tebou mluvit o samotě,“ opakovala Jaella, „jen na několik minut. Kéž bych nemusela nazpět, Magdo. V Zakázané věži nejsem k ničemu. Můj *laran* není silný, a nikdy ani nebyl. Nejsem ani schopná strážkyně, a ty - Terranka! - jsi jako technička stejně dobrá jako Damon. Mají mě rádi, ale *nepotřebují* mě. Vlastně mě ještě nikdo nikdy nepotřeboval. Lidé se na mě nevážou, jako je tomu u tebe. Dokonce i moje dcera jde za tebou; a ne za mnou, když chce utěšit. I ona v tobě vidí to, co lidi nutí, aby se na tebe obraceli. Nikdy jsem nevěděla, kam mám jít - anebo proč.“

Magda ji s úlekem poslouchala. Od té doby, co Jaellu znala, záviděla své mladší přítelkyni její sebevědomí, cílevědomost, pro Magdu cizí pocit intenzivnosti, s kterou se Jaella věnovala každé činnosti. Neměla ani ponětí, že Jaella to takhle cítí.

„To není pravda, Shayo. V mnoha ohledech jsi mnohem silnější než já. Máš víc odvahy než já. Neváháš a nepropadáš panice, a všechno v duchu neustále netrháš...“

„Ach - odvaha.“ Jaella se nepatrně pousmála. „Damon mi jednou řekl, že má odvaha je odvahou vojáka,.. a to jen znamená, že nemám dost fantazie na to, abych se o sebe bála. Damon otevřeně přiznává, že fyzicky je hrozný zbabělec, protože má příliš velkou fantazii. A já nikoli. Žádná fantazie, a ani polovina tvé chytrosti nebo tvé citlivosti. Možná to, co potřebuji, je moudrost těch čarodějek z legendárního města. Se mnou je to stejné jako s Camillou. Chtěla bych je najít a zeptat se, proč jsem se narodila a jaký smysl má můj život.“

„Jsou chvíle, kdy i já mám takové myšlenky, Jaello. Ale my obě máme povinnosti, zodpovědnost...“

Jaella se neklidně vymanila z Magdina objetí. Chodila těsně po kraji útesu, sem a tam, až se Magda poděsila. Odvaha? Anebo nedo-

statek fantazie? Copak si Jaella nebyla schopná představit, že by mohla spadnout, a jen proto neměla strach?

„Ach, Margali, copak to nechápeš? Není *důvod*, proč bych se měla vrátit. Připadá mi, jako by celý můj život směřoval až sem, k možnosti zjistit, co je skutečnost, co se skrývá pod povrchem života. Abych ve všem rozpoznala nějaký *smysl*. Možná tyhle *leronisky* sesterstva znají odpověď a mohou mi ji sdělit. Anebo mi pomoci ji najít.“

„A možná jen tvrdí, že to dokážou. Jako Acquilara. Aby ze sebe dělaly důležité. A přitom je to jen trik.“

„Ne. Copak nevidíš ten rozdíl? Acquilara je neskutečně arogantní a... a nenávidí nás, protože máme skutečný *laran*, a ona ne, třebaže v nás chtěla vzbudit dojem, že je tomu naopak.“

„Myslím... nu, na Mariselu. Ta nediskutuje o smyslu života, nepokouší se ostatní přesvědčit anebo obrátit. Dělá prostě to, co je třeba. Co se v tom skrývá za vědomosti? V legendě se praví, že když se k nim dostaneš vlastními silami, musí tě přijmout, a pokud mě přesto nepustí dovnitř, posadím se na práh a budu čekat.“

Ta myšlenka byla svým způsobem lákavá. *Vědět, jaký smysl má život, proniknout přímo k prameni moudrosti a požadovat odpověď na všechny otázky.* Ale existovaly i jiné svazky.

„To mě chceš kvůli tomu opustit, Shayo?“

„Nezůstala bys sama, Margali. Jsi člověk, který nebude nikdy sám. A každopádně máš Camillu...“

Magda uchopila Jaellu pevně za ruce.

„Jaello - *bredhiya*, moje milovaná, moje družko, to opravdu věříš, že to je totéž?“ Taková láska nebyla, lásku nebylo možné jednoznačně pojmenovat. „Nedokážu prostě pochopit, že bys žárlila na Camillu...“

„Nikoli, přísězná dcero.“ Jaella ji jen zřídka oslovovala jménem, jež pocházelo z jednoho z jejich prvních vzájemných slibů. „Nikdy bych nežárlila. Jen...“ Jaella jí stiskla ruce. V odraženém měsíčním světle byl její obličej bledý, a velké oči pod hustými řasami temně hleděly ze světlého trojúhelníku její tváře. Obě je zaplavila vlna vzpomínek.

Jaella k ní vzhlížela jako zvíře chycené v pasti, očekávající lovcovu smrtící ránu. Magda zachránila Jaellu před lupiči, ale teď byla Jaella jejím zajatcem, už ne vítěz, který ji proti její vůli přinutil složit přísahu

amazonek. Jediným bodnutím nože se mohla Magda osvobodit, ba nemusela dokonce ani zabíjet. Stačilo jen, aby odešla a zanechala zraněnou Jaellu v mrazu, a ta by zemřela.

Jaella v jeskyni, kde byla bezmocně vystavena smrti utonutím nebo vyhladověním, pokud by předtím nezemřela při potratu. Jaella, kvůli níž procitl Magdin laran. Výměna nožů, přísaha svobodných družek.

Jaella a Magda v kruhu Věže, spojené silou matrice, újeji než rodina či sex anebo vlastní kůže...

Jaella v tu noc, kdy se narodila Cleindori, tisknoucí se k Magdě, tvář zbrocenou potem při porodních bolestech. Bezprostřední kontakt způsobil, že pro Magdu nebyly námaha ani triumf porodu o léta později, když přišla na svět Shaya, ničím novým. Cleindori byla i jejím dítětem, protože také ona bojovala za její narození...

Ať zvolila jakoukoli cestu, vždy ji Jaella předcházela, a ona jen neohrabaně kráčela v jejích stopách. Dokonce teď...

Pak se spojení přerušilo (Jak dlouho trvalo? Celý život? Necelou vteřinu?), a Jaella tiše řekla: „Ne, *bredhiya mea*, *viyha mea*, nejsem na Camillu žárlivá. Stejně jako ty nežárlíš na Damona.“

Ale bývaly doby, vzpomněla si Magda, kdy to byla naopak ona sama, kdo byl posedlý bolestnou, slepou, zlostnou žárlivostí na Damona. Poté, co se ona a Jaella tak osudovým způsobem setkaly, nenesla myšlenku, že by nějaký muž mohl Jaelle dát víc než ona. Dnes se za tenhle krátký záchvat styděla, za strach, že ji Jaella bude mít méně ráda, protože miluje otce svého dítěte. Bojovala s tímhle pocitem a zvítězila, Jaellu stále milovala a Damona měla ráda právě *proto*, že dal Jaelle to jediné, co jí při vši své lásce ona dát nemohla.

„Váhám jen při myšlence, že bych tě měla opustit, Margali. O Cleindori by se rád postaral celý tucet pěstounek. Ale ty máš něco, k čemu se můžeš vrátit. Já nemám nic. Co jiného mi nabízí budoucnost, než abych po smrti lady Rohany zaujala místo Aillardů v Radě? A proč by mě to mělo lákat? V cechu a stejně tak i v Zakázané věži pracujeme na tom, aby Panství byla nezávislá na Radě a Comynech, kteří si osobují právo jako samojediní využívat sil *laranu*. Hasturové, kteří Radu řídí, nechtějí žádné poddané, kteří sami přemýšlejí, a o samostatně uvažující ženy nestojí už vůbec.“

„Není pak tvým úkolem zaujmout místo v Radě a pomoci jim, aby

změnili své stanovisko?“

„Ach, Margali, *breda*, věř mi, že jsem o tom všem už dávno přemýšlela! Nemůžu Radu změnit, protože ta se změnit nechce. Podle současného stavu má vše, co si přeje: moc, prostředky, jak uspokojovat svou lakotnost. Pokud lidé pro ni nepracují dobrovolně, slíbí jim moc a uspokojení *jejich* tužeb.“

Znovu začala přecházet po okraji útesu sem a tam. Měsíční světlo jí dopadalo na tvář. „Podívej, co udělali s lady Rohanou! Řekli jí: ‚Není důležité, že nebudeš svobodná. Namísto toho budeš mít moc, a moc je důležitější než svoboda.‘ Podplatili ji mocí. Mám strach, že se mnou to udělají také tak, Margali. Přijdou na to, co bych si nejvíce přála, abych jim byla po vůli. Nemohu prostě uvěřit tomu, že všichni Comynové jsou zkorumpovaní, ale mají moc, a proto touží po ještě větší moci. Dokonce i Věže se podílejí na téhle hře o moc - moc nad druhými.“

„Možná svět takhle prostě funguje, Jaello. Mně se to taky nelíbí. Ale je to jako při smlouvání na trhu. Každá strana si myslí, že, tu druhou přelstila.“ Magda se unaveně usmála. „Říkalas mi, že tě to baví.“

„Jen když je to hra, a ne když jde o vážné věci.“

„To je hra, Shayo. Moc, politika, ať tomu budeš říkat jakkoli - to je v lidské přirozenosti. Romantici mezi Terrany považují Darkoverany za imunní, protože nejsou součástí mezihvězdného impéria. Přesto myslí na své přednosti, a jak říkáš, jednájí z lakotnosti...“

„Pak k nim nechci patřit, Magdo. A vím, že se mě pokusí zastrašit, abych místo Aillardů v Radě vzala, a během deseti let budu stejně špatná jako oni, budu využívat své moci, protože mě přesvědčí, že tím dělám dobro...“

„Tebe nemohou zkorumpovat, Jaello...“ začala Magda, ale Jaella smutně zavrtěla hlavou.

„Každý je podplacitelný, pokud se nechá svést k tomu, aby se téhle hry o moc účastnil. Jediným východiskem je držet se stranou. Snad by mi Avařiny *leronisky*, Sesterstvo moudrých, mohly říct, jak toho dosáhnou. Snad vědí, proč svět funguje právě takhle. Proč dobro a zlo takhle působí.“

Vítr zavál do Jaellina pláště.

„Podívej se na Camillu. Má právo nenávidět - daleko víc než Acquilara. Slyšela jsi ji však říkat, že patří k Hasturům, anebo aspoň

že má hasturský *laran*? Jak jí jen ublížili! A přesto je to dobrý člověk, člověk plný lásky. Život s ní zamával - ale ona umí stále milovat. Svět je k lidem tak zlý, a lidé ustavičně opakují, jak je to nespravedlivé...”

„*Cristoforové* říkají,“ poznamenala Magda, „Otče, proč neznaboží bují jak houby na práchnivém stromě, zatímco spravedlivý je všude ohrožován trny?“

„Nikdy tě, Magdo, nenapadlo, že svět ani *nemá* být lepší? Možná je zařízen tak, aby lidé mohli *volit*, co je opravdu důležité.“ Jaella se vášnivě rozhovořila, a její kadeře vyčnívající zpod kapuce vlály ve větru. Na zimu i vítr zapomněla.

„Jen ať si Rada a Terrané spolu hrají na moc. Andrew z toho odstoupil a sám dělá, co může. Ať si Věže vybojují svůj politický boj za vlády té odporné staré čarodějnice Leonie Hasturové a Damon ať si říká, co chce, on ji miluje, přestože je to tyranka, stejně hrozná a panovačná jako její bratr, který řídí Radu! Kde mezi Radou a Věžemi je místo k využití *laranu*? Hillary a Callista si našly jinou cestu, nehledě na korupci Věží. Ať už ženy nosí řetězy jako v Suchých městech, anebo jsou poslušnými manželkami v Panstvích - potřebují odvahu, skutečnou odvahu, a ne tu mou, která je jen nedostatkem fantazie, aby unikly ze Suchých měst anebo ze svých pout. Mé matce a lady Rohaně se to podařilo, tobě taky, když jsi našla cechovní dům...”

„Tvé matce se to nepodařilo, Jaello. Zemřela.“ Magda věděla, že Jaella po léta tuhle skutečnost zamlčuje.

„Jistě, zemřela. Tvoje matka také. A ty a já jednoho dne rovněž zemřeme. Protože všichni zemřeme, ať už jsme udělali či neudělali cokoli, nemá přece smysl se celou dobu strachovat, plazit se po zemi a nechat si líbit jakoukoli hrubost, jen abychom žili o chvilku déle! Vezmi si například Cholaynu. Mohla v pohodlí zůstat v Thendaře anebo přijmout tvoji nabídku, aby se z Nevarsinu vrátila domů. Kdyby tu zemřela, nebylo by to pro ni lepší, než kdyby se v Havraním průsmyku otočila s vědomím, že selhala? Žít znamená brát na sebe riziko. Ty jsi mohla zůstat v terranském centru a poslouchat rozkazy. Moje matka mohla zůstat v Suchých městech a po celý život nosit řetězy. Třeba by i tak zemřela při Valentýnově porodu, ale zemřela by v pohodlí, a já bych byla pořád ještě tam. V poutech.“ Zamyšleně se zahleděla na svá zápěstí.

„Tak to je, Magdo. Nejsme schopni změnit svět. Existuje příliš

mnoho lakotnosti a touhy po penězích a - touhy po *jistotě*. Jak ty říkáš, taková je lidská přirozenost. A nezbývá než odejít. Tak jako Damon, když založil Zakázanou věž. Chtěli mu jeho *laran* vypálit, protože nebyl ochoten se podřídít a přísahat, že svých *donas* bude užívat jen podle předpisů mocných. Ale kdyby to udělal, jeho *laran* by byl vypálen tak jako tak. On sám by to udělal. A to on moc dobře věděl.“

Magda znala Damonův příběh. Ona sama by nikdy tak silná nebyla. *Snad kromě toho, když mě Jaella nutí, abych se účastnila tak šílené cesty.*

„Copak to nechápeš, Magdo? Můžu se vrátit a hrát v Radě nudné hry o moc, anebo mohu také táhnout dál a zjistit, co mě mohou naučit tyhle *leronisky*...“

„Říkalas, že k založení Zakázané věže patří odvaha, a my tam máme své místo...“

„Jde o zkoušku Damonovy integrity, Margali, a ne mé.“ Jaella přistoupila ke své svobodné družce. „Nemohu jen opustit tebe, pokud je ti to tak líto. To je to jediné, co by mi v tom zabránilo. Nechtěla bych jít... přes tvou mrtvolu.“

Magdě se tak stáhlo hrdlo, že nebyla schopna ze sebe vypravit ani slovo. Ani to nebylo třeba. Znovu podala Jaelle obě ruce.

Shayo, moje milovaná, můj poklade, udělej, co musíš udělat.

A půjdeš také, Margali?

Náhle Magda poznala, že Jaellino hledání bylo i jejím hledáním. Měla však silnější pouta. To byla teď její slabost, a nikoli síla.

Nevím. Musím Cholaynu dopravit do bezpečí, vzala jsem ji sem a nesmím ji opustit. Nejsem si jistá, Jaello. Bránit ti však určitě nebudu.

„Doufala jsem, že půjdeme spolu,“ řekla Jaella nahlas. Otočily se nazpět k domům. „Margali, musíme dovnitř, jinak tu ještě zmrzneme.“ A opravdu přituhlo, což ji nijak nepovzbuzovalo, ale spíše umrtvovало. „Asi máš pravdu. Pokud nejsi připravená, nebylo by to pro tebe to pravé. Ach, *breda*, jak ráda bych řekla, že buď půjdeme společně, anebo vůbec ne. Je pro mě tak těžké tě tu nechat.“

Jaella byla vždy o tenhle krok napřed, pomyslela si Magda.

„Převezmi vedení,“ odpověděla, „a já tě budu sledovat, kam až budu moci. V tuhle chvíli bude nejlepší, když se vrátíme do domu.“

24. KAPITOLA

Magda měla sen...

Temné, zahalené postavy stály v kruhu kolem čehosi ve svém středu. Magda nedokázala rozeznat, co to bylo, ani co s tím dělaly. Zasllechla křik jestřábů, a za každým skřekem následoval bolestný pláč, takže si na okamžik s hrůzou pomyslela: *To je Shaya, oni tam mají mou malou Shayu, oni jí ubližují.* Plameny vylétly do výšky a Magda spatřila, že to nebylo dítě, ale nahá žena v poutech.

Magda se k ní chtěla rozeběhnout, ale neviditelné okovy ji zadržely, pouta jako u ženy ze Suchých měst.

„Pro všechno na světě, Lorneová, pomoz mi! Tys mě to toho zatáhla, tak teď mě musíš z toho dostat!“

To byl Lexiin hlas. Jako by Magda celou dobu věděla, že ta, která tam bezmocně leží, je Lexie, a že ona je zodpovědná za čin nebo chybu, které Lexii na tohle místo přivedly.

Trhla svými řetězy, ale jestřábi křičeli dál. Teď viděla, co dělají. Pokaždé, když plameny vylétly do výšky, jestřábi se vznesli s poryvem větru a vznášeli se nad nehybným Lexiiným tělem. Pak slétli dolů, klovlí do Lexiina nahého těla a odnášeli si velké krvácející kusy masa. Lexie děsivě vykřikla, a to Magdě připomnělo chvíli, kdy ona a Jaella byly odříznuty stoupající vodou v jeskyni a Jaella porodila mrtvé dítě, které měla s Petrem Haldanem. Byla v deliriu, většinu času nevěděla, co se děje, a v horečnatých snech křičela, jako by ji trhali na kusy. Magda jí nedokázala pomoci. Tehdy obě málem zemřely.

A ted' křičela Lexie. A to je moje chyba - soupeřila se mnou, a tak se dostala až sem.

Magda znovu bojovala se svými pouty, aby Lexii pomohla. Ve vzduchu se vytvořil zvláštní modrý oheň a z přízračné záře vyvstala tvář černé čarodějky Acquilarity.

„Ano, chtěla bys svému svědomí vždy ulehčit tím, že budeš pomáhat druhým. Ted' se musíš naučit držet se stranou. Na jejím utrpení neneseš žádnou vinu, a ona musí za své činy nést odpovědnost sama,“ prohlásila Acquilara tvrdě. Znělo to tak rozumně, tak logicky, a přesto jí výkřiky trhaly srdce, jako by sama cítila každé sevření ostrých drápů a hrozivého krvavého zobanu.

„Ano, to právě dělají,“ pokračovala Acquilara ve svém vysvětlování. „Trhají a rvou tvé falešné, sentimentální svědomí, které považuješ za své srdce, dokud ti nezmizí z hrudi.“ Magda na sebe pohlédla a zjistila, že v hrudi se jí otevřela veliká, krvácející díra, z níž křičící jestřáb odnášel kus masa...

Ne. Uvažuj! Je to jen sen. Pomalu, velmi pomalu se Magda vracela do skutečnosti. Byla volná, zbavena neviditelných pout, zvedla ruce, rázem se posadila a zjistila, že je znovu ve svém studeném spacáku. Srdce jí stále ještě bušilo. Slyšela, jak Jaella vykřikla, sehnula se nad ní a zatřásla s ní.

„Shayo, Shayo, taky jsi měla ten hrozný sen?“

„U Zandruových pekel,“ šeptala Jaella, „byl to sen, jen sen, jen se mi to zdálo - Acquilařiny čarodějky. Mučily Rafaellu, a mě přivázaly k Rafiinu velkému *rrylu* a nutily mě na něj hrát balady, a ona křičela - ach, křičela jako čtrnáctiletá dívka před porodem - a démoni stále hučeli: ‚Hlasitěji, hraj víc nahlas, ať ji neslyšíme křičet...‘“ Poděšená si položila hlavu na Magdino rameno.

Magda pohladila Jaellu po měkkých vlasech. Věděla, co se stalo. Dokonce i snové představy, které sdílely, si byly podobné.

Trápily děsivé sny i Camillu a ostatní? Magda se skoro bála znovu usnout. „Myslela jsem, že tohle místo je tak střežené, že tu nelze vyslovit ani jméno té čarodějnice a jejích služebnic...“

„Možná jen potud, pokud jsme byly nemocné a vysílené,“ uvažovala Jaella. „Ted', když už nám je znovu dobře a je třeba se rozhodovat, pronikají děsivé sny do naší mysli, aby nás tihle démoni... zaváha-

la a zamyslela se, „...snad trápili?“

Magda neměla příležitost jí odpovědět. Přemohla ji hrůza a ochromila ji.

Ležela na zemi, spoutaná na rukou i nohou, obklopená zahalenými postavami... ne, to byli muži, zpustlí lupiči, máchají noži, nazí. Jejich hrubá chlupatá těla a ztopořené údy se jí dotýkaly po celém těle, vnikaly do ní a byly jako nože, které jí odřízly prsa, zhanobily její tělo, zbavily ji její ženskosti. Jeden z nich, muž, který měl v jestřábí tváři jizvu, pozvedl nahé, krvácející dítě, zpola vyvinutý plod a zvolal: „Tady je dědic Hasturů, kterého nikdy neporodí!“ Pomalu, pozvolna se tvář lupiče proměňovala, už nebyla zhrublá a zjizvená, byla ušlechtilá, bledá, osamocená... tvář čarodějky Leonie... Ne, byla to tvář muže.

Tvář regenta Lorilla Hastura. „Jak mohu dívku, která byla tak zneuctěna, tak zohyžděna, uznat za své dítě?“ zeptal se chladně a odvrátil se...

„Magdo!“ Jaella se k ní s hrůzou přitiskla. Magda se vysvobodila z děsivého ochrnutí snu. Když procitl její vlastní *laran*, vstoupila i do Camilliných snů. Hrůzná chvíle, a nejhorší na tom byl Camillin stud, když nebyla schopna tyto vzpomínky a děs uzavřít před svou přítelkyní a milenkou.

Magda se sehnula nad Camillou a zatřásla jí.

„Vykřikla jsi ze sna, miláčku. Zdálo se ti něco děsivého?“ Camilla si chvějícíma se rukama setřela pot z tváře a snažila se ovládnout.

„Ach,“ vydechla konečně, „díky, že jste mě vzbudily, přísežné sestry.“ Věděla, že ostatní její sen viděly, ale mohla se spolehnout na to, že se nebudou na nic ptát, a za to jim byla vděčná.

Následujícího rána měla Cholayna zdravou barvu a dýchala tak snadno, že ženy, které přinesly snídani, kotlík odstavily a odnesly jej. Cholayna se posadila, oblékla si vše včetně bot a tvrdila, že se cítí skvěle.

Znovu se objevila otázka, kterou odsunuly stranou, dokud Cholayna byla v nebezpečí života. Magda se tohoto rozhovoru obávala. I když Cholayna další námahu nevydrží, nikdy nebude souhlasit s tím, aby se otočila a pátrání po Lexii přenechala na Vanesse a Magdě.

Opatrně se tomuto tématu vyhýbaly, a nucené mlčení Magdu znervožovalo. Byl krásný, slunečný den. Vanessa se prošla po okraji úte-

su a pokusila se předem určit další cestu. Magda ji chvíli doprovázela.

„Pověz mi, Vanesso, neměla jsi dnes v noci zlé sny?“ Vanessa kývla, zrudla a odvrátila se. Sama od sebe Magdě nic dalšího neřekla, a Magda se nevyptávala. Znovu na ně byl podniknut útok. Sesterstvo moudrých bylo velmi účinně střeženo Temným sesterstvem, obě však byla... anebo to tak aspoň vypadalo, že obě jsou spolu nerozlučně spjata? To, co se zdálo jí i Jaelle, vzešlo z jejich vlastních démonů a chyb, nikoli z vnějších vlivů.

Ale Camilla? Její sen nespočíval v žádném bezpráví, kterého by se dopustila, nebyla pronásledována myšlenkami na nějakou chybu, ošklivý čin či opomenutí. Nevinné dítě, jakým byla, si takové bezpráví zdaleka nezasloužilo.

Jaella formulovala nezodpovězenou otázku: *Proč se zlým lidem tak daří?* Ani *cristoforové* na ni neznali odpověď. Oblékali otázku do poetického jazyka a označovali ji za tajemství Boží.

Vanessa se právě nevěnovala filosofickým spekulacím, nýbrž zcela praktickým úvahám.

„Odtud musíme dál jít pěšky. Několik chervinů by to mohlo zvládnout, ale nedovedu si představit, jak těmihle stezkami povedu koně.“

„Myslíš, že to Cholayna vydrží?“

„Sakra, Lorneová, číst myšlenky neumím, ale vím, že bude trvat na tom, aby jela s námi, a já si netroufám jí to rozmlouvat. Chceš to zkusit ty? Ne? To jsem si myslela.“

Vrátily se do domu, kde v posledních dnech žily, a viděly, jak se Camilla uklání před někým stojícím v záři ohně. „A tyhle,“ řekla Jaela, jako by pokračovala v představování, „jsou naše dvě družky Vanessa ryn Erinová a Margali n'ha Ysabet.“

Magda obešla oheň a spatřila nevysokou, podsaditou ženu, jejíž vlasy visely v dlouhém copu na zádech tak, jak to nosily ženy kolem Caer Donnu. Byla oblečena do šafránově žlutého kabátce sahajícího až ke kolenům, u výstřihu a na rukávech pošítoho dětinským vzorem lístečků a kvítků, a jednoduchých hnědých jezdeckých kalhot. Jedinou ozdobou byl hladký měděný kroužek na levém uchu.

„Jmenuji se Kyntha.“ Mluvila běžnou horskou *castou*, ale pomalu a pečlivě.

„Byla jsem vyslána, a musím brzy zase odejít. Řekněte mi, proč

jste přišly do této země tak daleko za Nevarsinem.“

„Jaella se nahnula a zašeptala tak tiše, aby to nikdo nemohl slyšet: „To je ta žena, o které mi povídala Rakhaila.“ A nahlas řekla: „Hledáme dvě přítelkyně. Teď máme důvod k obavě, že je postihlo neštěstí anebo že upadly do zajetí.“

Kyntha na to nic neřekla. Jaella sáhla do kapsy a vytáhla Rafaellin dopis, který byl podnětem k jejich cestě.

„Nevím, zda je ve vaší zemi zvykem, aby se ženy učily číst a psát...“

„Ano, umím číst.“ Kyntha sáhla po dopisu. Pozorně jej přečetla a pohybovala rty, jako by byl napsán v cizí řeči.

„Co si ode mne žádáte? Pokud vaše přítelkyně hledá Sesterstvo moudrých, musí vám být přece jasné, že selhala, ještě než se vydala na cestu,“ prohlásila Kyntha.

„Můžete nám pomoci ji zachránit?“ zeptala se Jaella.

„Ne.“ To byla konečná odpověď a nepřipouštěla diskusi či spor, a učinila větší dojem než tucet protestů nebo omluv.

„Přesto se o to musím kvůli naší přítelkyni pokusit,“ vysvětlovala Jaella.

„Pokud musíš, tak ano. Ale střež se zaplést do vývoje, který zapříčinila. A pokud se ti podaří ji zachránit před následky její vlastní pošetilosti, co pak? Chceš na ni dohlížet celý život, jen aby neudělala žádnou chybu?“

„Pokud se nevědomky dostala na území vašeho svatého sesterstva,“ ozvala se Vanessa, „potrestáte ji?“

„Trestá snad snít dítě, které se ztratí bez kabátu, kapuce a bot? Copak snad neumrzne?“

Tím byly všechny diskuse znovu ukončeny, pomyslela si Magda. Jaella to zkusila znovu: „Mohla byste nám pomoci najít cestu do města, kde sesterstvo žije?“

Kyntha odpověděla ještě odmítavěji: „Pokud bych cestu do tohoto města znala, přísahala bych, že ji neprozradím. To víš. Proč se tedy ptáš?“

„Protože vím, že existují ženy, které ve městě byly a vrátily se,“ řekla Jaella. „Proč mám hledat klíč k cizím dveřím, když mi zdvořilé

zaklepání snad umožní vstoupit?“

Poprvé přelétl Kynthinu tvář letmý úsměv.

„Některé cestu našly. Mně nepřísluší ti říkat, že nebudeš vpuštěna. Kdo ti o tomhle místě vyprávěl?“

„Kromě jiných i má pěstounka. Nikdy jsem ovšem nepomyslela na to, abych je hledala. Ale teď, jak se mi zdá, ta chvíle nastala.“

„A tvé družky? Mluvíš i za ně?“

Jaella otevřela ústa a znovu je zavřela. „Ne,“ řekla nakonec. „Ať odpoví samy.“

„Dobře.“ Kyntha si je prohlédla jednu po druhé, a mlčení začalo být tíživé. Konečně se chopila Cholayna slova. „Nemám v úmyslu proniknout do vašeho města. Mně jde jen o jednu z těch mladých žen. Je zmíněna v dopise.“

„Je to tvá sestra nebo milenka? Anebo je to dítě, takže si je přeješ uchránit před následky jeho činů, Chandirova dcero?“ Magdu překvapilo, že Kyntha si při tolikerém představování zapamatovala Cholaynino jméno.

„Nic z toho. Byla to mážačka, já ji učila. Jsem odpovědná za její selhání.“

„To je arogance,“ prohlásila Kyntha. „Je to dospělá žena. Její selhání lze odůvodnit jejím vlastním rozhodnutím, a ona má právo zodpovídat za své chyby.“

„Pokud je ve vašem městě zakázáno pomáhat přítelkyni,“ přerušila ji Vanessa bojovně, „doufám, že do něj nikdy nevstoupím. To opravdu chcete tvrdit, že máte takový zákon?“

Kyntha Vanessin pohled dlouze opětovala. Pak vážně odpověděla: „Tvé záměry jsou dobré. Stejně má i dítě, které si bere mládě tygra k sobě do postele, aby mu udělalo teplý, pohodlný pelíšek. Nevíš, co děláš, a nebudeš ušetřena, protože máš ušlechtilé motivy.“

Obrátila se ke Camille. „Hledáš město, anebo jsi tu jen s ubohým přáním sdílet osud svých družek?“

„Pokud s takovým opovržením uvažujete o přátelství a dokonce i o lásce,“ prohlásila Camilla, „je mi jedno, co si o mně myslíte. Mám své důvody k tomu, proč chci město navštívit, a dosud jste mě nepřesvědčila, že bych udělala dobře, kdybych vám je svěřila. Jaký mám důkaz,

že v rukách máte klíč vy?“

Kyntha kývla. „Existuje mnoho těch, kteří cestu k tomu místu znají, ale mnozí, kteří se nabízejí, že vás povedou, ji neznají tak dobře, jak si myslí. Není nemožné, že dostaneš povolení, a snad ještě tahle...“ Lehkým kývnutím hlavy pokynula k Jaelle. „Nevím. Pokud je určeno, abyste dorazily ke konci své cesty, pomohou vám a dokonce vás povedou. Mnoha však byla nabídnuta pomoc, a oni se rozhodli pro návrat, a druzí, kteří v cestě pokračovali, se z nejrůznějších důvodů k cíli nedostali. Musíte být moudré a obezřetné.“ Obrátila se k Magdě. „A ty?“

„Dvakrát jsem se setkala se sesterstvem, takže mu alespoň věřím,“ řekla Magda. V Kynthině pohledu bylo jakési zvláštní nutkání a Magda si nedovedla představit, že někdo by dokázal před jejíma očima lhát. „Jednou zachránilo mně a mé svobodné družce život. Jedna z žen, která tam podle vašich slov *pronikla*, se ve chvíli krize, se smrtí před očima, střetla se sesterstvem. Proto věřím, že jsem povolána - a ona rovněž. Odkud víte, že *nejsme* povolány? Proč jen tak předpokládáte, že tahle žena k vám chce neoprávněně proniknout?“

„Protože jsem četla dopis její společnosti,“ odpověděla Kyntha. „I kdyby byla povolána, nikdo, kdo by ctil cíle pisatelky dopisu, by přijat nebyl. V této zvláštní době a v té společnosti by to bylo neoprávněné vniknutí. Co se tebe týče, nemám možnost zkoumat, zda jsi byla vskutku povolána, anebo zda si jen něco namlouváš. Pokud tě zastihlo volání, dostane se ti pomoci, a nezůstaneš na pochybách.“

Rozhostilo se mlčení. „Smím položit jednu otázku?“ ozvala se konečně Jaella.

„Klidně tučet, nemohu však slíbit, že je zodpovím. Proto jsem za vámi poslána nebyla, a nejsem ani učená ani moudrá.“

„Jste členkou sesterstva?“

„To může tvrdit každý. Jak chceš vědět, zda mluvím pravdu?“ „Některé z nás mají *laran*,“ přerušila ji Camilla. „Dost na to, aby odlišily lhářku od té, která mluví pravdu.“ Její hlas zněl tvrdě, ale Kyntha se jen usmála. Magda měla pocit, že Camilla se jí líbí. „Ještě jednu otázku,“ pokračovala Jaella. „Setkaly jsme se...“

Zaváhala, protože si uvědomila, že Acquilařino jméno nesmí vyslovovat. „Setkaly jsme se s ženou, která si osobovala právo nám roz-

kazovat ve jménu Bohyně. Řekněte mi, byla to jedna z vašeho sesterstva?“

„Proč pochybuješ o svém instinktu, Shayo n'ha Meloro? Smím ti, pokud jsem toho schopna, dát jednu radu?“

„Jistě.“

„Pak ti radím toto. Mlč. S nikým o svém cíli nemluv a nejmenuj, třikrát nejmenuj zlo, kterému nedůvěřuješ. Pro tvou malou dcerku by bylo snazší přejít Havraní průsmyk v hedvábných pantoflíčkách a s dřevěnou lžičkou namísto zbraně proti bančím, než pro tebe, pokud bys na: to místo vstoupila ve špatné společnosti. A existují tací, kteří tě - pokud jsi povolána - chtějí zadržet jen ze závisti anebo z pouhé radosti, aby ti ublížili. Pokud ti bude nabídnuta pomoc, důvěřuj svým instinktům.“ Přede všemi se uklonila.

„Přeji vám hodně štěstí, ať už tomu věříte nebo ne,“ prohlásila a beze slova rozloučení odešla.

Když bylo zřejmé, že se již nevrátí, Cholayna se zeptala: „Co si máme teď o *tom* myslet?“

„Nemám ponětí,“ přiznala Jaella. „Ale už nebudeme dál počítat s pohostinstvím těchto lidí. Byly jsme varovány, odpočinuly jsme si a nabraly sil, a teď se musíme rozhodnout, zda se chceme vrátit nebo ne.“

„Já zpátky nejdu,“ prohlásila Camilla. „Z jejích slov se dá vyvodit, že město, které hledáme, je nedaleko, a ve městě Avařina sesterstva bude jistě i Avařin svatostánek. O tom, abychom se vrátily, nic neříkala.“

„A možná ji poslali i proto, aby zjistila, nakolik jsme rozhodnuty,“ uvažovala Jaella. „Určitě dělala, co mohla, aby nám vzala odvahu.“

„Já takový dojem neměla,“ odporovala Magda. Připadalo jí, že Kyntha je obdivuhodně otevřená. „Pokud však musí podat zprávu svým nadřízeným, bude lepší, když počkáme, až to udělá a padne rozhodnutí. Slíbila přece, že nám možná pomohou anebo nás dokonce povedou.“

„V jednom se shodneme všechny,“ ozvala se Vanessa. „Byla k nám vyslána a není to členka... té *druhé* skupiny. Chovala se však tak, jako bychom já a Cholayna neměly nejmenší šanci se tam dostat. Jen vy dvě, a snad ještě Magda.“ Hleděla na Magdu poněkud udiveně. „Vidě-

la jsem, že s tebou jednala jako s Darkoverankou.“

Magda si pomyslela, že si toho měla všimnout sama. *Skutečně patřila k Darkoveranům.* Opravdu? Anebo si to jen namlouvala? A proč si tak pozdě položila tuto otázku a sama o tom pochybuje? Dostala se příliš daleko na to, aby se mohla vrátit.

„Pak bychom měly co možná nejdřív vyrazit,“ uzavřela Jaella. Magda se zamyslela. „Počkejme raději, zda nepřijde pomoc, o níž se zmínila.“

„Jsem proti,“ ozvala se Camilla, „a víte proč? Říkala, že nám nemůže pomoci zachránit Lexii a Rafaellu. S Cholaynou a Vanessou jednala jako s nevtanými hosty, i když zde byly přijaty přátelsky a s péčí. Vidím to takhle: Pokud budeme čekat na pomoc, bude nám poskytnuta tehdy, pokud vás dvě,“ kývla na obě Terranky, „pošleme hned zpátky a vzdáme se naděje na záchranu Rafaelly. S tím bych nesouhlasila.“

„Já také ne,“ souhlasila Magda. „Takže balíme.“ A pak nesměle dodala. „Dosud to žádná z nás neudělala, ale já myslím, že to je naše poslední naděje. Jsem ochotna hledat Lexii a Rafaellu *larianem*, ať už se ocitly kdekoli. A ty, Jaello?“

„Mám strach, že bychom mohly... najít ty *druhé*,“ odpověděla Jaella s obavami.

Camilla zavrtěla hlavou. „Pokud jsou v *jejich* moci, s čímž se pozvolna smírují, nic jiného nám nezbyvá. Když vidím Lexii a Rafaellu, vidím... *ji*. Shayo, je tohle to, čemu ty říkáš *larian*?“

Jaella neměla příležitost odpovědět. Do místnosti vstoupily nejprve dvě pomocnice. Pak vešla stařena, která se starala o Cholaynu, a s přátelským úsměvem se k nim posadila.

A za ní se objevila malá, podsaditá žena. Magda nevěřícně zamrkala očima. Kdyby sem vpochodoval sám terranský legát, nebyla by víc překvapena.

„Vypadá to, jako by tu měla schůzku hellerská skupina Mostu,“ zasmála se žena. „Copak mě nikdo nepřivítá?“

Všechny byly příliš překvapené na to, aby mohly odpovědět. Konečně se ozvala Cholayna svým stále ještě chraplavým hlasem: „To jsem si mohla myslet. Vítej, Mariselo.“

25. KAPITOLA

„Mariselo! Jak jsi se sem dostala?“ zajímala se Jaella.

„Stejně jako vy. Pokud to šlo, jela jsem na koni, pokud ne, šla jsem pěšky, a když to bylo nutné, šplhala jsem po skále,“ odpověděla Marisela. „Protože jsem však věděla, kam jdu, až do Nevarsinu jsem jela přímo.“

„Tos nám mohla říct,“ mručela Camilla.

„Jistě,“ poznamenala Marisela suše, „mohla jsem tě na každém kroku držet za ruku. Nebud' směšná, Camillo. To, co jsem říkala Margali, platí pořád. Nepřísluší mi mluvit o záležitostech sesterstva, a to zahrnuje i jejich sídlo a cestu k němu.“

„Pokud tu cestu tak ztěžujete,“ zeptala se Camilla, „jak máme vědět, že to za tu námahu stojí?“

„To vědět nemůžete. Nikdo vás nenutil, abyste přišly. V tom musíš mít zcela jasno, Camillo. Můžeš se kdykoli vrátit do bezpečí a ke všemu, čeho jsi v životě dosáhla. Nemáš důvod se toho zříkat, ty ještě méně než ostatní. Jak však vidím, žádná z vás se nevrátila.“

„To s tím nemá nic společného,“ kritizovala ji Vanessa. „Ať už máš na mysli jakékoli duševní hledání, Camillo, nás zajímají jen Lexie a Rafaella.“

Namísto Camilly odpověděla Marisela.

„Jsi si tím tak jistá, Vanesso? Ani ty jsi se nevrátila. Ta cesta ti nic nedala? Bylo tvé hledání zcela samoučelné?“

„Chtěla bych, abys přestala mluvit v hádankách,“ zamručela Vanessa. „Co to má s tím co společného?“

„Všechno,“ trvala na svém Marisela. „Dobře si to promysli. Protože na tvé odpovědi může záviset, zda ti bude povoleno jet dál. Přátelství tě může dostat daleko,“ a prosím, nemysli si, že zatracuji tvůj dobrý úmysl pomoci tvým přítelkyním, ale pro budoucnost, Vanesso ryn Erinová,“ - Magdu překvapilo, že nepoužila jména, pod nimiž byla Vanessa známa v cechovním domě a ve společenství Most, nýbrž jejího terranského, oficiálního jména - „pro budoucnost mají smysl jen tvé vlastní motivy hledání. Nic jsi nezískala?“

„Nebo spíš ztratila?“ zeptala se Vanessa zlostně.

Marisela zaváhala. Pohlédla na kněžku zabalenou v potrháných hadrech, která lhostejně seděla na kamenné desce. Stařena zvedla oči a ostře se na Vanessu zahleděla. Magda se již obávala, že zaútočí rychlými, tvrdými slovy, na která měla právo. Ale její hlas zazněl překvapivě jemně.

„Neptá se tě, zda je to správné nebo ne, sestřičko. Tvoje úmysly jsou dobré, to víme, jinak bys zůstala venku v bouři, ať by bylo tvé neštěstí jakékoli. Zde nenajde útočiště nikdo, kdo chce svým blízkým uškodit. Tvá sestra chtěla jen vědět, zda jsi mezi mnoha těmi dobrými věcmi našla něco, co patří jen tobě a líbí se ti. Řekni pravdu a ničeho se neboj.“

„Nevěřím tomu, že tvá otázka byla takhle myšlena,“ poznamenala Vanessa netrpělivě. „Ano, jeden z důvodů, proč jsem se téhle cesty účastnila, je ten, že jsem chtěla vidět hory a na některé z nich vylézt. Tuhle šanci už nikdy nedostanu, a kvůli tomu jsem byla ochotna hodně překonat. To však neznamená, že pro mě nebylo důležité hledání Lexie a Rafaelly.“

„Nevěděla jsem, že je máš tak ráda,“ poznamenala Marisela.

„To, jestli *mám někoho ráda*, s tím nemá nic společného!“ vyhrkla Vanessa. „Není to moje milenka ani zpovědnice ani přítelkyně, já přece nejsem... nu, já vím, tady je to zvykem a nikdo si přitom nic zlého nemyslí, ale ženy jako milenky mě *nezajímají*. Prostě jsme spolu studovaly, a ona je teď v nesnázích. Potřebuje přátele, a mnoho jich nemá. Kdybych byla v nesnázích já, jistě by mi také pomohla. K čemu by byly všechny ty vaše řeči o sesterstvu - a já nemyslím ty řeči o

tajných spolcích a podobné věci -, kdybych nesměla pomoci přítelkyni? A Rafaella, nu, to je horolezkyně. *Vážím si jí. Copak to nechápeš?*“

Stařena se usmála, ale Vanessa na ni nedbala. Marisela přikývla. Bylo to skoro jako gesto formálního uznání.

„Rafaella a já jsme v thendarském domě trávily společně svůj první rok,“ řekla Marisela. „Zdá se mi, že už je to dávno. I já mám o ni starosti, a i proto jsem sem přišla. Má právo na své hledání, I když to, co hledá, je bohatství. Obávám se však, že se dostane na hlubinu, kde nedovede plavat, zatímco si myslí, že jen dělá svou práci. Vím, že Jaella o ni měla starost, a kdyby šlo jen o špatné počasí a nebezpečné cesty, nechali bychom na vás, abyste Rafaelle pomohly. Ale ve hře jsou i jiné věci. Doufala jsem, že ji před nimi budu moci varovat, aby se do nich nevrhla po hlavě, aniž by měla jasnou představu, oč jde.“ Ztěžka si povzddechla. „Takže jste ji nedohrnaly?“

„Jak vidíš,“ poznamenala Camilla suše. „Jako kdybys to ty, *leroniska*, nevěděla...“

„Nejsem zrovna tak vševědoucí jako ty, Camillo. Dokud jsem nedorazila sem, měla jsem ještě naději. Pokud tu před bouří nehledala útočiště, zbývají dvě možnosti. Buď je v bezpečí *jinde*...“ pečlivě to slovo zdůraznila a pohlédla přitom letmo na stařenu, a Magda poznala, že naráží na Acquilaru a její společníky, „anebo je mrtvá. Jinde totiž přístřeší neexistuje a pod širým nebem by ten nečas nikdo nepřežil. Nesnesu myšlenku, že by mohla být v moci...“ Hněvivě blýskla očima a Magda si všimla, že bojuje se slzami.

Stařena se nahnula k Marisele, dotkla se její ruky a těšila ji:

„Doufej, že nalezla útočiště ve smrti, dcero.“

Cholayna vše pozorně sledovala. Díky jazyku, kterým mluvily, ji to muselo stát hodně námahy, pomyslela si Magda, i když Cholayna měla nejlepší jazykové školení v celém impériu. Teď se poprvé chopila slova.

„Mariselo, já jsem jako Vanessa. Nemohu uvěřit tomu, co tu slyším. To jsou tihle lidé tak žárliví, že Rafaelle doopravdy raději přejí smrt, než aby se zapletla do nějaké náboženské hereze? To by bylo to nejhorší, co jsem kdy o bigotnosti slyšela! Jsem těmto ženám vděčná, zachránily mi život, Vanessu uchránily toho, aby byla celý život chromá, všechny nás přátelsky přijaly. Přesto mi to připadá *strašné!*“

Znovu odpověděla stařena, pomalu, jako by se pokoušela s Cholaynou dorozumět přes nepřekonatelnou hradbu.

„Jsi nevědoucí. Stařena, která sedí před tebou, ti nemůže během několika minut sdělit moudrost celého života. Ale pokud si nedovedeš představit nic horšího než prostě umřít, jsi víc než nevědoucí. Copak bys raději nezemřela, než abys musela dělat jisté věci? Ty, jejichž jméno nevyslovujeme...“ Odmlčela se, zamračila a s očividným zoufalstvím zavrtěla hlavou.

„Jak ti to má tato stařena vysvětlit? Nechtěla bys raději zemřít než mučit bezbranné dítě? Nechtěla bys raději zemřít než zradit svou čest? Potěšením jedněch je vidět ostatní dělat to, čemu by oni, jak alespoň věří, dali přednost před smrtí, a dělají to z ubohého strachu před umíráním, protože o smrti nic nevědí a ještě méně v ni věří.“ Zatvářila se hněvivě. „A vyslovit její jméno znamená pozvat ji do tvé duše. Klidně si myslí, že tahle stařena tě nenávidí, aby na sebe vzala to nebezpečí, sestro, a rozptýlila tvou nevědomost.“

Magda pohlédla na Jaellu, a náhle se v její mysli vše spojilo, ať už to bylo *laranem* nebo čímkoli jiným, co leží ještě hlouběji. Odpovídalo to tomu, co Jaella říkala včera večer: *Tak jako tak všechny zemřeme.*

Magda uvažovala o hrozivých věcech, které lidé v průběhu věků způsobovali svým bližním, protože se obávali smrti: stráže, které své bratry a sestry umučily v koncentračních táborech k smrti, masové vraždění válek, v nichž se jedna smrtící strana ospravedlňovala, že *musí* zabíjet, protože jinak by nepřítel zabil ji, nejodpornější zrada na základě tohoto zahanbujícího strachu *udělám všechno, všechno, nechci umřít...* Bylo dost zlé, když lidé páchali špatností, protože si o tom ve svém šílenství mysleli, že je to dobré, jako náboženské zrůdy, které druhé spalovaly, věšely anebo čtvrtily, aby zachránily jejich duše. Ale jaké ospravedlnění bylo pro toho, kdo tohle vše dělal jen proto, že jedinou alternativou byla jeho vlastní smrt? Na krátký okamžik Magda pocítila divokou radost. Skoro jako fyzický vjem jí proniklo poznání, jak silný je život a jak málo s tím má smrt společného.

Všeho si byla zcela jasně vědoma, své hluboké lásky k Jaelle, *po-chopitelně, proto jsem riskovala život*, své zcela odlišné lásky ke Camille. Její láska zahrnovala i tuhle směšnou stařenu. *Ani Cholaynu nezná, a přesto pro ni riskuje to, co považuje za reálnou duševní smrt. Obává se, že Acquilaru a její společenství pozve do své mysli, a přesto*

to dělá, protože nás miluje...

Mohou mě jen zabít, a na tom nezáleží. Umírání bolí, nikoli smrt. A pak uvažovala, zda si to všechno jen nenamlouvá, neboť Cholaýna s nucenou trpělivostí odpověděla, že nevěří, že nějaké takové nebezpečí existuje.

„Nikdo mě před takovou volbu nepostavil. A při vši úctě, nemohu uvěřit tomu, že tahle rivalizující sesterstva - anebo co jsou zač - se chovají jako jeden z legendárních diktátorů či expertů na vymývání mozku a nutí lidi rozhodovat se mezi smrtí a ztrátou cti. To je absurdní melodrama!“ Sehnula se ke stařeně a zvažněla. „Vždy, když slyším lidi říkat, že existují věci, které jsou důležitější než život a smrt, ptám se, čím život usilují vsadit do hry. Zřídka je to jejich vlastní.“

Bezzubý úsměv staré ženy byl jemný a skoro zoufalý.

„Myslíš to dobře, ale jsi nevědoucí, Chandriova dcero. Varra nechť ti dopřeje dlouhý život, abys získala moudrost, která odpovídá tvé síle a tvé dobré vůli.“

Marisela vstala, jako by chtěla posbírat rozptěšená vlákna jejich rozhovoru.

„Musíme jít, dokud je příhodné počasí. Jste hotovy?“

„Copak jsem to neříkala, Magdo?“ zašeptala Jaella. „To bylo varování, abychom byly v pohotovosti.“

Camilla si strčila ruce do kapes a zeptala se: „Do města...“

„Ticho,“ přerušila ji rychle Marisela, „nevyslovuj to. Myslím to vážně! Slova i myšlenky mají moc.“

„Ach, ve jménu Bohyně anebo všech Zandruových démonů, Mariselo, ušetři mě těch mystických řečí!“

„To se opovažuješ říct ty mně? Víš to lépe, jakkoli ses to snažila blokovat, *Elorie Hasturová*.“

Camilla položila ruku na rukojeť svého nože.

„Do pekel s tebou, mé jméno je *Camilla n'ha Kyria*!“ Marisela na ni hleděla, dokud nesklopila oči.

„A ty stále ještě tvrdíš, že jména nemají žádnou moc, Camillo?“ Camilla beze slova sklesla na lavici.

Magda se dala potichu do balení svých věcí. Několikadenní vynucený odpočinek změnil místnost v cikánské ležení, i když se snažily ji

udržovat v pořádku. Stařena se toporně zvedla. Marisela se sehnula a pomohla jí. Camilla se před ni postavila.

„Pramatko mnoha tajemství! Smí nevědoucí položit jednu otázku?“

„Jak jinak by se mohla něco naučit?“ zeptala se stařena mírně.

„Odkud víte...“ Camilla se odmlčela, polkla a nakonec dodala, „...tohle všechno?“

„Pro ty, kdo vidí pod povrch, dceruško,“ její hlas nekonečně zjhl, „to stojí psáno v každé tvé jizvě, v každém rysu tvé tváře. V energii, která prochází tvým tělem, to lze vyčíst tak jasně, jako lovec čte ve stopách divokých chervinů. Bud' bez starosti, tvá přítelkyně...“ kývla směrem k Marisele, „... tvé důvěry nikdy nezneužila. Tahle stařena to může odpřísáhnout.“

„Nemohla by jí zneužít,“ prohlásila Camilla okamžitě. „Nemá ji.“ Měřila si Mariselu zvláštním pohledem, a Magda skoro mohla slyšet slova: *Četla i ona ve mně, ví o mně všechno?*

Camillin hlas zněl příkře a stroze, ale použila horského dialektu staré ženy. „Považujete za svůj úkol vyhrabávat stará jména a pohřbenou minulost. Smím pak vědět vaše jméno, matko?“

Bezzubý úsměv vyzněl víc než pobaveně.

„Tahle stařena nemá žádné jméno. Bylo zapomenuto v jiném životě. Až přijde čas, kdy ho budeš muset znát, *chiyo*, budeš ho číst tak jasně, jako já teď čtu tvé jméno. Avarra nechť žehná tvé dlouhé cestě, maličká. Jen málo tvých sester bylo podrobeno takové zkoušce. Jak má růst plod, když květy nebyly ze stromu odstřižnuty?“

Dobromyslně se usmála a zavřela oči, jako by ji přemohl lehký stařecký spánek. Marisela hleděla na Camillu skoro s úctou, nic však neřekla.

„Kdy vyrazíme? Je krásný den, tak jej využijme.“

Za překvapivě krátkou dobu byly připraveny na cestu. Obloha byla bez mráčku, ale na vrcholcích pofukoval vítr. Došly k útesu a rozdělily se do dvou skupin. Magda se nenápadně stáhla dozadu, aby nepřišla na řadu jako první, a se zděšením se dívala, jak koš klesal, kýval se a narážel na skálu. Lano vypadalo příliš slabé na to, aby jej udrželo, i když svinutá vlákna byla tlustá skoro na tři prsty. Magda odvrátila pohled, protože kdyby se dívala ještě déle, nikdy by nesebrala odvahu k tomu, aby se do téhle věci posadila ještě jednou.

Jaella, Cholayna, Camilla a Marisela tvořily první skupinu. Košík se znovu doplazil k místu, kde stála Magda spolu s Vanessou a starou slepou Rakhailou, a Magda se poděsila. Když je táhli nahoru ve tmě, ještě to šlo, ale za denního světla se prostě nedokázala překonat a nastoupit.

Rakhaila ucítila její zachvění a hlasitě se rozesmála.

„Ha, ha! Chceš raději slézt po schodech, děvče? Jsem stará a slepá, a dělám to každý den. Stupně jsou tam hned vpředu.“ Přistrčila Magdu k okraji. Magda vykřikla, kolena se jí podlomila a zachytila se. Málem by se do té hrozné hlubiny zřítla.

Vanessa ji uchopila za ruku a zašeptala: „Je to absolutně bezpečné, určitě. Nemáš se čeho bát, Magdo, ten koš je očividně vynáší nahoru a dolů již celá staletí a k neštěstí tu ještě nikdy nedošlo.“ S její pomocí se Magdě podařilo překročit hranu útesu, s očima odvrácenýma od úzké spáry mezi košem a zemí. Svezla se na dno koše, jež bylo pokryto stébly slámy a zrním.

Odkud jen mají potraviny? To se musí vše vytahovat v tomhle jediném koši? Zabývala se těmito otázkami, aby nad ní nezvítězil strach. A pak se přese všechno musela nad sebou rozesmát.

Stavím krásné teorie o tom, že člověk se nemusí obávat smrti, a tady si div nenadělam do kalhot ze strachu před tímhle primitivním výtahem, který je pravděpodobně stejně bezpečný jako výtahy v terranském centru!

Akrofobie, říkala si v duchu, byla podle definice *neospravedlnitelná* bázeň. Když však před sedmi, ne, osmi lety s Jaellou poprvé projížděla Scaravelským průsmykem, tolik akrofobií netrpěla. A dobře si vzpomínala, jak se jí její první cesta s Petrem do Nevarsinu líbila. Tenkrát jim oběma mohlo být kolem dvaceti.

S nevýslovným ulehčením cítila, jak se koš dotkl země, a vylezla ven.

„Jdeš s námi, Mariselo?“

„Jistě, drahá, ale neznám všechny záludnosti cesty, a tak nás raději povede Rakhaila. Koně musí zůstat tady. Vezmeme s sebou jen jedno tažné zvíře a všechny ostatní necháme tu, dokud se nevrátíme.“

Magdu překvapilo, že slepá žena je má vést obtížnou stezkou, kterou Marisela sama nemohla najít. Nabídla se, že chervina povede prv-

ní část cesty. Tady dole vítr neměl sílu jako na vrcholcích, fičel však dost na to, aby rozfoukal slehlé vlasy staré Rakhaily, která proti němu namáhavě postupovala vpřed.

Sníh byl kluzký a vítr řezavě ostrý. Magda si ovázala vlněný šál kolem tváře a byla ráda, že nemrzlo. Všimla si, že Vanessa, která kráčí těsně za Rakhailou, stále ještě trochu kulhá. Za Vanessou šla Jaella, pak Camilla a vedle ní Cholayna. Alespoň zpočátku kráčela Cholayna svižně a dýchala snadno. Snad se mezitím již skutečně přizpůsobila výškám. Jistě by ji nenechali odejít, uvažovala Magda, kdyby zápal plic nebyl zcela zažehnán.

Putovaly přes ostrý hřeben, který po obou stranách spadl hluboko dolů. Magda, která šla s chervinem za Cholaynou a Camillou, se dívala napravo, kde byl svah pozvolnější, aby se jí nedělalo tak nevolno. Cesta byla široká sotva pro jednoho chodce, ale zdálo se, že je hodně používaná. Tam, kde roztál sníh, bylo vidět, že ji vyšlapaly celé generace poutníků.

Marisela tvořila za Magdou a chervinem závěr průvodu. Silný vítr bránil v jakémkoli hovoru a všichni udržovali rychlé tempo.

Uplynulo půldruhé hodiny. Pět dnů odpočinku Magdě pomohlo. Srdce jí zdaleka tak divoce nebilo. Hluboko od sebou rozeznávala špičky stromů. Dobré místo pro bančiy, pomyslela si lhostejně, ale i ti by tu vyhladověli již před staletími.

Rakhaila zvedla ruku do výše, vyrazila pronikavý výkřik a zastavila se.

„Tady si odpočínáte, a pokud máte hlad, najezte se,“ prohlásila.

Rakhaila je jako skála, napadlo Magdu - jako by všechny stoleté bouře stoicky snášela. Nehybně seděla jako odhozené klubko hadrů, zatímco ostatní vybalovaly polní vaříč, aby uvařily čaj, a když jí Camilla nabídla jeden šálek, opovržlivě zavrtěla hlavou.

„Tedy, to je amazonka, vedle níž my všechny vypadáme jako štěňata!“ zamručela Camilla. Zakousla se do zpolá zmrzlé masové tyčinky.

Cholayna si vzala koláč z mletých ořechů a sušeného ovoce zalitého medem a pustila se do něj.

Magda zaslechla, jak se ptá Camilly: „Opravdu si myslíš, že jsou mrtvé?“

„Marisela nemá sklon k přehánění, a já jsem ji ještě nikdy neslyšela lhát. Když říká, že jsou možná mrtvé, pak je o tom přesvědčena. Jinak jsou v moci Acquilary, anebo kdo se to tu vlastně potuluje.“

„A my pořád ještě hledáme to město čarodějek? Myslím, že bychom se raději měly dát po stopě těch *druhých* a najít místo, kam je Acquilara mohla zavést. Pokud je drží kvůli výkupnému, zaplatíme ho. A pokud ti lidé prahnou po boji, taky dobře.“

Rakhaila upřela slepené oči k Cholayně. „Bud’ opatrná s tím, oč žádáš, sestro. Bohyně by ti to mohla dopřát.“

„Pokud mě tam zavedeš, ať se stane;“ odpověděla Cholayna klidně. „Marisela může ostatní dovést do města, anebo kam to vlastně jdou. Zavedeš mě na místo, kde jsou naše přítelkyně, jak si Marisela myslí, zavřené?“

Rakhaila vyrazila jen opovrhlivě: „Ha!“ a odvrátila se. Jaella a Camilla seděly na svých zavazadlech, jedly masové tyčinky a bavily se o Kynthě.

„Říkala: ‚Nikdy nejmenuj zlo, kterého se obáváš.‘ Platí to i pro takové věci, jako je počasí? Je špatné mluvit o bouři, která se právě blíží?“ zeptala se Jaella.

„Špatné? Jistěže ne! A moudré? Jen tehdy, pokud můžeš podniknout něco, abys ji odvrátila. Nehledě na to, že to způsobuje jen svévolnou bázeň před něčím, co nemůžeš odvrátit. Nemluv o tom, jak hrozná může bouře být. Mysli na to, co musíš podniknout, abys ji beze škod přestála.“

„Proč nám potom nařídila, abychom nemluvily o Acquilaře a nevyslovovaly ani její jméno?“

Marisela se usmála. Magda si uvědomila, že to je stejně veselý úsměšek, který se jí mihl po tváři, když učila mladé ženy v cechovním domě.

„Strávila jsem značnou část života jako učitelka,“ poznamenala. „Teď jsem ráda, že vás poučily chytřejší hlavy, než jsem já - já už prostě stárnu. Ale stručně řečeno, vyslovení jména by mohlo vzbudit její pozornost. Jak víte, myšlenky mají moc.“

„Ale co *jsou* zač, Mariselo? Dokážu ještě uvěřit v *jedno* sesterstvo, jež se zajímá o úděl žen...“

„Lidstva, Camillo. O úděl našich sester a stejně tak i našich bratří.“

„Ale představa, že soupeřící organizace chce lidstvu uškodit, je nad mé chápání!“

Marisela jako by zneklidněla. „Tohle není nejlepší místo na to, abychom tu diskutovaly o jejich činech. Chci říct jen tolik - Jaello, musela jsi to slyšet u Terranů stejně jako já, když jsem tam studovala zdravotní péči: *Každá akce vyvolává reakci.*“

„Jsou tedy reakcí na dobré čarodějky a páchají zlo?“

„Tak jednoduché to není. Jsou příliš lhostejné na to, aby lidstvu škodily. Chtějí jen něco jiného, to je vše. Chtějí prostě moc.“

„A to je špatné?“ podivila se Jaella. „Při sezeních v domě dívkám vždy vyprávíš, že ženy mají právo toužit po moci...“

„Po moci *nad sebou*, moje milá! Tento druh moci je v souladu se sesterstvem. My máme jen jeden cíl: Jednou by měl smět každý, kdo spatří světlo světa, dosáhnout toho, na co stačí. Nevycházíme z matoucího předpokladu, že kdyby lidé dělali to či ono, svět bude dokonalý. Dokonalost je pro jednotlivce a my nikomu neurčujeme jeho životní cestu. Pokud však sestersтво rozezná dlouhodobý nebezpečný vývoj, podporuje - jak to mám říct? - tendence, které jej narušují a člověku skýtají šanci, aby se rozhodl jinak.“ Přátelsky se na Camillu usmála. „Nevím, ale možná bylo důležité, aby ses nestala mocnou ochránkyní, kterou jsi se měla očividně stát.“

„Já? Ochránkyní?“ Camilla si rozhořčeně odfrkla. „I kdybych vyrostla v domě svého otce - myslím svého *skutečného* otce, a byla slabomyslná, abych si neuvědomovala, čím je...“

„Správně. Představ si však, že bys zaujímala místo po boku čarodějky Leonie...“

„To bych raději...“ začala Camilla, zhluboka se nadechla a překvapeně, jako by ji ta myšlenka napadla teprve teď, dodala: „To bych raději strávila celý život jako družka nějakého lupiče!“

„Přesně tak,“ kývla Marisela. „Pokud bys ale byla vychována v hedvábí a přednostech královského hasturského rodu, nemyslela by sis to. Byla bys ochotna následovat Leonii do Arilinnu. Ach, Camillo, milá Camillo, nemysli si, že tvůj osud byl již před tvým narozením vytesán do kamene. Ale kdyby nějaký bůh anebo dobromyslný svatý nad tebou podržel svou ruku, aby tě uchránil neštěstí, kde bys byla dnes?“

Jistě, pomyslela si Magda. Celý život formoval Camillu v to, čím byla dnes.

„Věděla jsi to?“ zeptala se Camilla. „Už dřív?“

„Až do dnešního dne jsem o tobě věděla jen to, cos mi vyprávěla, Camillo. A co jsem přečetla v tvé mysli a tvém srdci, když... jsi to vyzařovala ven. Věř mi, že jsem nikdy do tvého soukromí nepronikla. To, čím jsi *byla*, mne nezajímá.“

„Možná teď budeš tvrdit,“ vyjela na ni Jaella, „že sestersvo Magdě a mně z nějakého důvodu zachránilo život...“

„Nesvěřuje se mi! Shayo, dítě, jsem jen jedna z těch, které mu slouží, jeden z mnoha poslů. Mohu hádat, víc nic. Snad směřují k nějakému cíli v budoucnosti, snad měla dcera aillardského rodu porodit dítě, aby její *laran* provždy nezanikl. Mohly si také přát posílit psychické nadání Terranů v Zakázané věži, a proto tam přivedly Magdu, když se rozhodla pro dítě, aby její malá Shaya vyrůstala mezi těmi, jež jsou s to její *laran* zušlechtit. Stejně tak si jedna z nich mohla přát zachránit život, jako je tomu mnohokrát u mne, i když je mi jasné, že bych od toho raději měla upustit. Kdo ví? Jsou to jen lidé a chybují, i když vidí dál než my. Nikdo není dokonalý. Snad jsou na cestě k dokonalosti. Ale ne dokonalí.“

„A přesto po vši té námaze, kterou si daly s tím, aby Lexii zachránily život, dopustily, aby padla do rukou... Acquiliary? Je mi líto, Mariselo, tomu prostě nemůžu uvěřit.“

„Neprosila jsem tě o to, abys něčemu věřila.“ Marisela náhle lhostejně vstala. „Jen o jedno: Rakhaila by ráda, abych vyrazila, a já už mám nohy ztuhlé od sezení. Můžu ti pomoci se sbalením kotlíku?“

Při další cestě měla Magda o čem přemýšlet. Pokud je pravda to, co řekla Marisela o *laranu* lidí terranské krve, pak se divím, proč jsem nebyla nasměrována k tomu, abych porodila dítě Andrewovi. Bůh ví, že on má nejsilnější *laran* ze všech Terranů, které jsem kdy poznala. Očividně připouštějí svobodnou vůli. Přenechávají to na mém vkusu. A slyšela jsem, že Syrtisové jsou starou větví Hasturů. Takže Shaya je pokrevně spřízněna s Camillou stejně, jako je Jaellinou příbuznou díky zákonu přísahy svobodných družek.

To ji uklidnilo. *Pokud by se mi mělo něco stát, Shaya má příbuzné, kteří se o ni postarají. Ona a Cleindori jsou doopravdy sestry.*

„Vezmu na chvíli chervina, *breda*,“ řekla Jaella. Magda jí předala uzdu a připojila se k Marisele. Cesta stoupala v dlouhých serpentínách vzhůru po skále, z níž se čas od času zřítíl nějaký kámen. V tomto místě však byla chráněna převisem, a Rakhaila kráčela bezstarostně dál, jako by na cestu dobře viděla.

„Nechceš jít na vnitřní straně?“ zeptala se Marisela. „Pokud si vzpomínám, vadí ti pohled dolů.“

„Trochu,“ přiznala Magda a přijala nabídku. Chvíli kráčely mlčky vedle sebe. Nakonec se Magda zeptala: „Mariselo, tahle - nechci ji jmenovat, ale ty víš, koho myslím...“ V myšlenkách měla Acquilařinu tvář, obklopenou podivným modrým žářem jejího snu. „Smím položit jedinou otázku? Proč se někdo rozhodne... vydat se touhle cestou? Nejsou to snad ty, které se pokusily najít *skutečné* sesterstvo a selhaly? A to druhé bylo snazší?“

„Ach ne, moje milá. Je třeba mnohem, *mnohem* víc síly, abychom dělaly zlo, a ne dobro, víš.“

„Jak to? Slyšela jsem, že zlo není nic než slabost, člověk se vydává cestou nejmenšího odporu...“

„Pro všechno na světě, to ne. Takový člověk je jen slabý, bojácný, sobecký... jedním slovem, lidský, nedokonalý. Pokud by slabost byla zločin, stanuli bychom všichni před soudem. Slabost je omluvitelná. Mnohdy je hrozná, ale omluvitelná. Představ si to tak. Lidé, kteří jsou správní, anebo se snaží dělat podle svých nejlepších sil dobro, jednají ve shodě s přírodou. Aby člověk páchal zlo, musí jednat *proti* přírodě, a to je mnohem, *mnohem* těžší. Vzniká silný odpor, a je třeba se postavit proti proudu celé přírody.“

To, že dobro jednoduše naplňuje plán přírody a zlo je něco, co působí proti ní, byla pro Magdu nová myšlenka. Zcela tomu nerozuměla, neboť Marisela byla ošetřovatelka a zdravotní sestra, a tohle by si mohl člověk vyložit jako zákaz zachraňovat život, což byl právě úkol, kterému se Marisela věnovala. Magda si předsevzala, že si o tom se svou přítelkyní ještě promluví. Nikdy však již k tomu neměla mít příležitost.

Cesta teď klesala do údolí pod hranici lesa. Než jí dosáhly, ukázala Marisela vzhůru a tiše zavolala na Rakhailu, aby se na okamžik zastavila. Na druhé straně údolí zářila ve světle rudého slunce dlouhá řada

ledovcových útesů.

„Stěna světa,“ řekla.

Seskupily se a omámeně na ni hleděly. Vanessa s uctivou bázní vydechla. Nezmohla se však na nic jiného, než že prohlásila: „Ty hory vypadají větší než z kteréhokoli průzkumného letounu.“

To bylo víc než zlehčování. Zdálo se, jako by se táhly do nekonečna, mnohem dále, než oko dohlédlo. Ach, Bože, pomyslela si Magda, snad je nebudeme muset přejít, a navíc ještě pěšky?

Rakhaila netrpělivě kývla a kráčela svižně dál. Brzy se ztratila z dohledu mezi stromy. Camilla a Jaella se vydaly za ní. Cholayna se připojila k Magdě a Vanesse.

„Jsem ráda, že jdeme zase s kopce,“ poznamenala.

„Jsi unavená?“

„Ne tolik, jak jsem se obávala.“ Cholayna se na ně usmála.

„V jistém ohledu jsem ještě nikdy nebyla šťastnější, že jdu s vámi. Kéž bych se jen mohla přestat strachovat o Lexii.“

„To musí být to, co Lexie tehdy viděla,“ řekla Vanessa. „Stojí to za tu námahu. A my na tyhle hory polezeme!“

„A ještě ve službě,“ podotkla Cholayna suše. „Kdo si tu stěžoval, Vanesso, že jiní si dovedou vymámit placenou dovolenou?“

Bylo to potěšení, kterého by se Magda ráda zřekla, ale nechtěla Vanesse kazit radost. Vešly teď mezi stromy, z nichž některé na svahu pod nimi rostly v prapodivných úhlech a některé visely nad cestou, zakrývaly slunce, ale za to však skýtaly ochranu před větrem. Rakhailu, Camillu a Jaellu nebylo nikde vidět. Marisela se otočila a mávala na tři Terranky, aby si pospíšily. Magda viděla, jak její veselý úsměv zamrzl v masku hrůzy a pak byl smyt proudem krve. Její oči stále ještě zíraly do prázdna. V šoku Magdě prolétlo hlavou, že kdesi četla, že oči mrtvol jsou schopny vnímat ještě dvacet vteřin po smrti.

Odkudsi se ozval Acquilařin triumfální smích a jeho ozvěna jí zněla v uších. Magda byla stržena k zemi, aniž by se mohla bránit. Vše, co slyšela, byl Cholaynin dusivý kašel. Marisela zemřela, aniž by stála třeba jen vykřiknout.

Také nemám šanci, pomyslela si s hrůznou jistotou. A pak svět potemněl a ztichl.

26. KAPITOLA

První, na co si vzpomněla, byla myšlenka: *Umírání bolí, ale smrt nikoli.* To není pravda, pomyslela si, bolí. Ruce a nohy měla jakoby potlučené, a byla si jistá, že na jedné noze má určitě sedřenou kůži.

Myslela jsem, že když zemřu, objevím se v nadsvětě. Cleindori říká, že tam byla předtím, než se narodila. Byl to jen sen dítěte?

Škoda. Byla to krásná představa. Byla si jistá, že skutečnost bude méně příjemná. Ale kde je Marisela? Pokud byly společně zabity, neměly by teď být také spolu?

Po delší době se objevila oranžová záře a z dálky zaslechla hlas.

„Zase jsi udělala všechno naopak. Chtěla jsem mít živou hlavně tu druhou, ošetřovatelku.“

Acquilařin hlas. *Jistě. Čí jiný?*

„Tak máme tuhle zabít?“

„Ne. Něco už pro ni vymyslím.“

Trvalo chvíli, než Magdě došlo: *To mluví o mně.* Následující myšlenka byla nasnadě. *Pokud uvažují, zda mě mají zabít, tak očividně nejsem mrtvá.*

A pak si znovu dlouho nevzpomínala na nic.

Když procitla podruhé, obávala se, že oslepla. Obklopovala ji temnota a ticho, vyjma vzdáleného odkapávání vody. Magda napjatě naslouchala a postřehla tichý, chrčivý dech. Vedle ní kdosi ležel a spal. Někdo spí, pomyslela udiveně, když Marisela je mrtvá a mě chytily a

zbili. Jak tu může někdo spát! Pak ji napadlo, že sama většinu času prospala anebo. byla v bezvědomí. Možná nebyla slepá. Možná v místě, kde ležela se spícím člověkem, byla jen tma. Nevěděla... měla zavřené oči.

Hned, jak si to uvědomila, otevřela je.

Ležela v jeskyni. Nad ní čněly ze stropu velké světlé stalaktity a navzájem se stínily, kam až oko dohlédlo, jako sloupy velkého chrámu. V dálce se zakmitl oheň a na stěny vrhl zvláštní světlo.

Byla zabalena do silné kožešinové deky a jak zjistila, nebyla spoutána. Proč také? Nikdo by v téhle zimě neutekl.

Otočila se. V kalném, mihotavém světle spatřila dvě postavy zahalené do dek, které vedle ní spaly na zemi. Její pokořitelé? Anebo spolupvězni? Nebylo dost světla na to, aby je poznala. Sáhla si k opasku a zjistila, že její dýka je pryč.

„Shayo?“ zašeptala a jedna z přikrývek se pohnula.

„Kdo je to? Je tu ještě někdo?“

„To jsem já, Vanessa. Dostali nás všechny?“

„Mají Cholaynu. Ještě se nepohnula, možná ji příliš omráčily.“ Hlas prozrazoval, že Vanessa plakala. „Neslyším, že by dýchala. Ach, Magdo, zabili Mariselu!“

„Já vím. Viděla jsem to.“ Magdě se stáhlo hrdlo. V thendarském domě byla Marisela skoro od prvního dne její přítelkyní, společně zakládaly společenství Mostu. Stále ještě nechápala, že tenhle nevinný život byl tak náhle ukončen.

Proč, proč?

Říkala, že jsou zlí. Měla pravdu. Nevzpomínám si, že by Marisela kdy někomu ublížila anebo třeba jen mluvila nepřátelsky, alespoň ne přede mnou.

A možná zabili i Cholaynu. Dolezla blíž k Vanesse. „Jsi zraněná, breď?“ Dosud ji Vanessa neoslovila tímhle prostým, sesterským výrazem.

„Já... vlastně nevím. Určitě to není nic vážného, ale mám na hlavě modřinu. Ta rána musela být dost silná na to, abych ztratila vědomí. Jak se zdá, jsou moje reflexy v pořádku. Alespoň prozatím.“

Magdu pálily oči. To je celá Vanessa! „Jsou tu i ostatní?“

„Pokud ano, nevidím je. Mohli by...“ Vanessin hlas se zachvěl, a Magda slyšela, jak pláče. „Mohli by být všichni mrtví, kromě nás. Pokud zabili Mariselu...“

Magda ji ve tmě vzala do náruče. „Neplač, *breda*. Je to hrozné, *jsou* hrozní, ale pláčem ostatním nijak nepomůžeme. Postarejme se raději o to, aby už neměli příležitost k dalším vraždám. Máš ještě svůj nůž?“

Vanessa se podařilo potlačit vzlykání. *Pláče pro Mariselu*, pomyslela si Magda, *což já nedokážu. A přesto jsem ji měla tak ráda*. Bylo jí jasné, že jí ta ztráta ještě zcela nedošla. A musí počítat s tím, že Jaella i Camilla jsou také mrtvé. O to bylo důležitější, aby se postarala o Vanessu i o Cholaynu, pokud byla ještě naživu. „Máš ještě svůj nůž?“ opakovala potichu. Ten můj mi vzali.“

„Mají nůž, který jsem měla u opasku. Mám jeden malý v kapse kabátu, a pokud vím, ten nenašli. Zatím ne.“

„Podívej se,“ naléhala na ni šeptem Magda. „Já se přesvědčím, zda Cholayna dýchá.“

Vanessa začala jako omámená prohledávat své kapsy, zatímco Magda dolezla k nehybné postavě, jež byla Cholaynou Aresovou.

„Cholayno!“ Opatrně se dotkla její ruky. Byla ledově studená. Mrtvolný chlad? Teprve teď si Magda všimla, že v jeskyni je velmi chladno - třebaže ne tak jako venku ve větru - a její vlastní ruce již pořádně prokřehly. Tápala ve tmě, rozepnula Cholayně kabát, zasunula do něj ruku a ucítila teplo, životodárné teplo. Sehnula hlavu a zaslechla ti-chouneký dech.

Snad Cholayna spí, snad je v bezvědomí, ale žije. Tiše to pověděla Vanesse.

„Ach, bohu díky,“ vydechla Vanessa, a Magda se obávala, že začne zase plakat.

„Nemůžeme nic dělat,“ řekla rychle, „dokud nebudeme vědět, v jakém je stavu. Pokusím se ji vzbudit.“

Protože Cholayna mohla mít zranění na hlavě, nesměla s ní zatřást. Opakovaně zamumlala její jméno, pohladila ji po tváři, zahřívala její studené ruce ve svých dlaních, až se Cholayna zprudka nadechla. Otevřela oči a zírala na Magdu, aniž by ji poznala.

„Pusťte mě...! Vražední ďáblové...“ Cholayna chtěla očividně z pl-

ných plic vykřiknout, ale nevydala víc jak politováníhodné zachrchlání. A kdyby se jí podařilo zakřičet, upozornila by stráže, které nemohly být daleko. Magda vzala Cholaynu i přes její odpor do náruče a tiše a důrazně jí šeptala: „Už je to dobré, Cholayno. Tiše, tiše, jsem u tebe. Vanessa je také tady, dáváme pozor, aby ti nikdo neublížil.“ To opakovala, dokud Cholayna sebou nepřestala zmítat a její pohled prozrazoval, že Magdu poznává.

„Magdo?“ zamrkala, pozvedla ruku k hlavě. „Co se stalo? Kde to jsme?“

„V nějaké jeskyni, a myslím, že nás chytila Acquilara a její nohsledi.“

Vanessa k nim po čtyřech přilezla. „Nožík mám. Jsi v pořádku, Cholayno?“

„Zatím jsem ještě celá,“ odpověděla Cholayna. „Viděla jsem, jak zabili Mariselu. Pak tě praštili, Magdo, přes hlavu, a chytili mě. Je možné, že než mi vytrhli nůž z ruky, jednu z nich jsem bodla. Ta zatracená čarodějnice Acquilara mi hodila na hlavu tunu cihel, na víc si nepamatuju.“

„A pak jsme se tu probudily,“ doplnila Vanessa a k oběma se v temnotě přitiskla. „Co teď?“

Magda se bezútešně zasmála. „Pokoušela jsi se Rakhailu přemluvit, aby tě sem dovedla. Říkala: ‚Bud’ opatrná s tím, oč prosíš, protože Bohyně by ti to mohla dát.‘ A teď jsme se ocitly v Acquilařině pevnosti. Pokud jsou Lexie a Rafaella ještě na živu, jsme na správném místě, abychom je zachránily. Anebo vysvobodily.“

Cholayna kývla. Její tmavá tvář se zkrivila bolestí. Znovu se chytila za hlavu.

„Kdo ví? Dříve či později určitě přijdou. Pokud nás považují za mrtvé, sotva by na nás plýtvali příkrývkami. Nevidím, že by tu pro Mariselu udělali nějaký hrob anebo podobný projev úcty.“

Magda se zachvěla. „Prosím tě, mlč.“

Cholayna se k ní naklonila a pevně ji uchopila. „Jistě, jistě, já vím, mělas ji ráda, my všechny ji milovaly. Ale už pro ni nemůžeme nic udělat, Magdo. Pokud bych však někdy tu špinavou čarodějnici dostala před špičku svého nože... V tuhle chvíli musíme myslet na sebe a uvážit, jak bychom se odsud dostaly. Co je s Jaellou a Camillou? Ne-

víte, zda jsou ještě na živu?“

Magda si nevzpomínala na nic kromě padající Marisely, zalité krví.

„Viděla jsem, jak tě, Magdo, i tebe, Cholayno, srazili k zemi,“ řekla Vanessa. „Jaella a Camilla byly z dohledu za zátočinou cesty. Možná byly o pěkný kus napřed a zjistily, že jsme zmizely, až když se zastavily a marně na nás čekaly.“

„Nevíte, jak je to dlouho?“ zeptala se Cholayna. Žádná z nich neměla nejmenší ponětí, kolik času od té doby uplynulo a zda je noc nebo den. Vůbec také nevěděly, jak velký byl počet protivníků, jaké měli zbraně, jaké plány; a zda Jaella a Camilla jsou mrtvé.

Magda však chovala zcela iracionální přesvědčení, že jsou naživu.

„Myslím, že žijí, jsem si jistá, že bych pocítila, kdyby jedna z nich anebo obě dvě zemřely,“ tvrdila.

„Být si jistý - to není žádný důkaz,“ namítla Vanessa, ale Cholayna ji přerušila: „To se mýlíš. Magda absolvovala velmi intenzivní mimosmyslový výcvik. Jiný, a pravděpodobně i lepší, než je v impériu. Chci říct, že její pocity jsou důkaz, velmi spolehlivý důkaz.“

„Snad máš pravdu,“ prohlásila Vanessa po chvíli přemýšlení, „ale jak nám to pomůže? Nevědí přece, kde jsme, anebo jak by nás mohli zachránit.“

Magdě zpočátku stačilo, že její milenka a svobodná družka unikly Mariselině osudu. Ona a její dvě terranské přítelkyně se naopak nacházely v moci děsivé a bezohledné ženy, která snad disponovala jistým druhem *laranu* - Magda si vzpomněla, jak Acquilařin pohled srazil Camillu k zemi.

Mohla by nás zabít stejně snadno, jako když na nás pohlédne! Vanessa ucítila její zachvění a pevně přitiskla Magdu k sobě.

„Je ti zima? Na, zabal se do mé deky. Odpočineme si, dokud to ještě jde. Možná je večer, a než pro nás přijdou a odvedou nás, budou spát celou noc. Nejlepší bude, když se pokusíme také usnout.“

MLčky se pod příkrývkami přitiskly k sobě. Magda vnímala strach a zlou předtuchu obou žen, bolest, která s chladem pronikala do Cholayniných svalů a kostí. Chtěla je chránit, ochraňovat obě dvě, ale byla bezmocná.

Kolik času uplynulo, nevěděly. Hodina, dvě? Magda stále znovu

upadala do polospánku a slyšela nesouvislá slova, viděla rozmazaná světla, jež se měnila v neznámé tváře. Pak se znovu probudila a uvědomila si, že nic neslyšela ani neviděla a stále leží mezi Cholaynou a Vanessou ve tmě a chladu jejich vězení. Když se objevilo světlo, považovala to za další z krátkých snů. Tu se Vanessa vedle ní vypjala a zašeptala: „Už jdou!“

Bylo to světlo pochodně, poskakující sem a tam, jako by ji někdo nesl. Blížilo se. To nebyla iluze. A nebyl to ani oheň na konci dlouhé hole, nýbrž malá, silná kapesní svítilna, a hned nato Magda spatřila, kdo ji drží v ruce.

Lexie Andersová se k ní sehnula a řekla: „Vstaňte, Lorneová, a pojdte se mnou. Vidíte to?“ V ruce se jí blýskl jakýsi předmět a Magda prudce vydechla. Bylo to porušení všech zákonných ustanovení mezi Terrany a Darkoverany.

„Umrťovací pistole,“ prohlásila Alexis. Magda viděla až příliš dobře, oč jde.

„Pro vaši informaci - je nastavena na smrtící účinek. Bylo by mi milejší, kdybych ji nemusela použít, ale přísahám, že ji použiji, pokud budete dělat potíže anebo zkoušet nějaké hrdinské činy. Vstaňte. Ne, Vanesso, vy zůstaňte tam, kde jste. Nechci se zabývat oběma najednou.“

„Andersová, proboha, vy s těmihle lidmi spolupracujete?“ Cholayna byla bez sebe. „Víte, co jsou zač? Víte, že Mariselu chladnokrevně zavraždili?“

„To byl omyl,“ odpověděla Alexis Andersová. „Acquilara se velmi zlobila. Marisela se jim postavila do cesty, to bylo všechno.“

„Jsem přesvědčena,“ prohlásila Cholayna s chladnokrevným hněvem, „že to by Mariselu určitě potěšilo.“

„S tím nemám nic společného, Cholayno, a necítím žádnou vinu. Proč se do toho musela Marisela vměšovat?“

„Vměšovat? Věnovala se svým vlastním věcem!“ vykřikla divoce Magda.

Lexie zvedla umrtvovací pistoli. „Vůbec nic o tom nevíte, Lorneová. Nemáte ponětí, co se tu děje a co měla Marisela v úmyslu. Proto držte hubu a jděte. Pokud je vám zima, zabalte se do deky.“

Magda pomalu vylezla z přikrývek mezi Vanessou a Cholaynou.

Cholayna natáhla ruku a zadržela ji.

„Pro záznamy, Andersová. Insubordinace, nerespektování povinnosti, nepovolené vniknutí do zakázaného prostoru, ilegální držení zbraně a porušení smlouvy s impériem a zákonně stanovenými planetárními úřady. Víte, že jste zlikvidovala svou kariéru?“

„Jste stará tvrdohlavá čarodějnice,“ vyhrkla Lexie. Magda si šokovaně uvědomila, že stejného výrazu užila i Vanessa, ale ta to myslela zcela jinak. „Nevíte, kdy jste poražena, Cholayno. Stále ještě můžete vyváznout se zdravou kůží. Já po krvi neprahnu. Ale uděláte dobře, když budete držet hubu, protože nevěřím, že Acquilara je vůči Terranům nějak zvlášť tolerantní. Už ani slovo, varuji vás.“

Znovu rozkazovačné gesto umrtvovací pistolí. Magda se dotkla Cholayniny ruky a tiše jí řekla. „Kvůli mně neriskuj. To je věc mezi ní a mnou. Chci vědět, o co jí jde.“

Magda se postavila a všimla si, že se chvěje po celém těle. Bylo to tou umrtvovací pistolí, která na ni byla výhrůžně namířena, bylo to zimou anebo prostě tou ranou do hlavy, která ji přesně zasáhla na místě dřívějšího otřesu mozku? Všimla si uspokojeného záblesku v Lexiiných očích.

Myslí si, že se jí bojím, a z nějakého důvodu z toho má radost. Nu, ať si to tedy myslí. Magda se spíše obávala, že by umrtvovací pistole v Lexiině ruce mohla nedopatřením vystřelit, ale z Lexie samotné neměla strach vůbec.

Když ji Cholayna zasypala obviněními, ani nemrkla. To může znamenat ledacos. Bud' se smířila s tím, že její kariéra skončila - anebo nemá v úmyslu nechat Cholaynu, která by proti ní mohla vypovídat, na živu.

Lexie několikrát mávla pistolí.

„Tudy.“

Vedla Magdu velkou jeskyní se stalaktity, slezla s ní po kluzké rampě skrápěné vodou a postrčila ji do druhé prostory.

Tahle byla ozářena pochodněmi, které byly upevněny na stěnách a jejich kouř stoupal ke stropu. Magda si náhodně povšimla směru kouře a pomyslela si: *Zvenku sem musí někudy pronikat vzduch.* Uprostřed hořel oheň. V první chvíli Magdu napadlo: kde vzali dřevo na oheň? Pak jí pach prozradil, že pálí sušený cherviní trus; na jedné straně ho

ležela celá hromada. Kolem ohně seděly ženy zahalené v plášťích, a Magda si zklamaně pomyslela: *Copak tohle je sesterstvo?*

Štíhlá, povědomá postava se zvedla.

„Vítej, milovaná,“ pronesla. „Je mi líto, že mí vyslanci spáchali tolik násilí. Říkala jsem vám, abyste počkaly na mé zavolání, a kdybyste tak učinily, ušetřilo by to nám všem spoustu trápení.“

Magda se zhluboka nadechla a přinutila se ke klidu.

„Co chceš, Acquilaro?“

27. KAPITOLA

Ale tímhle způsobem Acquilara nejednala. To mohlo Magdu napadnout.

„Jsi zraněná, dovol, ať ti ovážeme rány. A jistě jsi ztuhlá zimou. Nechceš čaj?“

Magda se bála, že když si jej vezme, dostane se do osidel temné čarodějnice. Již chtěla hrdě odpovědět: *Ne, děkuji, nechci nic z toho, co mi můžeš nabídnout*, když v tom ji cosi zarazilo.

Její nejdůležitější povinností teď bylo zůstat při síle, aby mohla uprchnout a pomoci Vanesse a Cholayně. „Děkuji, ano,“ prohlásila rozhodně. Kdosi jí podal kouřící pohár s čajem. Byl trochu trpký a byl cítit spáleným trusem. Byla do něj přimíchána i hrudka másla, což čaji dodávalo zvláštní chuť, ale v téhle zimě přispívalo k jeho posilujícímu účinku. Magda jej vypila a cítila, že jí rozehrál celé tělo. Vzala si druhý pohár.

Dvě ženy z kruhu vstaly a ovázaly jí rány. Vnějšíkově byly přijatelnější než ženy v Avařině usedlosti. Působily čistě a pod kabátem s kapucí měly obyčejné šaty žen z horských vesnic, dlouhé, kostkované sukně, silné blůzy a kazajky, těžké plstěné šály a holínky. Obvazová látka byla hrubá, ale čistá. Magda zjistila, že má na noze sedřenou kůži. Jak k tomu došlo, nevěděla, ale předpokládala, že při boji se kutálela ze svahu pokrytého ostrými kameny. I na tváři měla odřeniny, kterých si zatím vůbec nevšimla.

Když ženy škrábance a odřeniny pomazaly mastí a ovázaly, Magda

se cítila lépe a čaj ji i přes odpornou chuť posílil natolik, že byla připravena se postavit čemukoli, co se jí přihodí.

„Už je ti lépe?“ Acquilara málem zažertovala. „Teď se posadíme a promluvíme si spolu jako civilizované ženy. Jsem si jista, že se nějak shodneme.“

Shodneme? Pokud jsi zavraždila mou přítelkyni, mé společnice uvěznila a pokud vím, snad zabila i mou svobodnou družku a milenku? Nikdy!

Zdravý lidský rozum Magdu nabádal, aby to nevyslovila nahlas. Pokud byla tahle žena jako *leroniska* jen z poloviny tak dobrá, jak se tvářila, musela Magdiny antipatie vycítit a považovat za značně malou pravděpodobnost, že by se Magda do jejích plánů zapojila.

„Co ode mne chceš, Acquilaro? Proč jsi mě - jak tomu ty říkáš - povolala?“

„Jsem služebnice Velké bohyně, kterou hledáš...“

Magda málem vykřikla: *Nesmysl, nic takového nejsi*, ale raději Acquilaru nedráždila.

„Nu dobře, tak mi pověz, co tvá Bohyně ode mě chce.“

„Mohly bychom být přítelkyně,“ začala Acquilara. „Jsi mocná *leroniska* Věže, které se říká Zakázaná. Zdráhala se sloužit Hasturům a podrobit se té hrozné staré *teneresteis* Leonii z Arilinnu, která všechny obyvatele Panství drží v železné moci arilinnské Věže. Jako jedna z těch, které pomáhaly osvobozovat naše bratry a sestry, jsi má spojenkyně a přítelkyně, a já jsem ráda, že tu jsi.“

A Marisela? Ale Magda mlčela. Pokud počká dostatečně dlouho, možná jí Acquilara prozradí, co se vlastně stalo. Jak zdůraznila Camilla, ani ‚zlá čarodějka‘ se nenamáhala tolik jen pro svou zábavu.

„Tvá přítelkyně mi vyprávěla, že přicházíš z jiného světa, a říkala cosi o impériu,“ pokračovala Acquilara. Magdin pohled se otočil k Leonii, která stála v rohu. Umrtvovací pistoli nebylo nikde vidět. „Jsi mocná *leroniska*, ale Comynům nic nedlužíš. A mezi tvými společníci mají dvě comynskou krev. Nemám pravdu?“

„Jsi přesně informována.“ *Casta* byla značně neživá řeč a Magda jí na formálnosti nijak neubírala. „Přesto si nedovedu představit, co to všechno má společného se skutečností, že jsi zavraždila jednu z mých

přítelkyň a další držíš v zajetí.“

Říkala jsem ti to, Acquilario,“ zazněl hlas ze stínu, kde stála Lexie, „tímhle stylem s ní nepořídíš.“ Rafaella n‘ha Doria neměla žádnou umrtvovací pistoli anebo jinou zbraň, kterou by Magda mohla vidět, kromě obvyklého nože žen, které se zřekly světa.

„Dovol, ať s ní promluvíím já. Jednoduše řečeno, Margali, ona ví, že máš *laran* vyškolený v té tvé Zakázané věži, anebo co to je. Ale ty sama jsi Terranka. Naopak Jaella, která se narodila jako Comynara, se svého dědictví zřekla, a coby ženě z cechu je jí jedno, pro koho se rozhodne.“

Čekala, že Magda její slova potvrdí. Namísto toho Magda hněvivě vyhrkla: „Nikdy bych tomu nevěřila, i kdyby mi to říkal každý, Rafi! Ty, kterou miluje jako svou sestru, ji takhle zradíš! I Camilla o tobě mluví jako o přítelkyni.“

„Nevíš, o čem mluvíš,“ odpověděla Rafaella vztekle. „Já, a zradit je? Nikdy! Ty, tys je přivedla k tomu, aby zradily samy sebe, a já se pokouším to napravit.“ Vyšla ze stínu a postavila se před Magdu.

„Ani jsi nevyslechla, jakou ti chce Acquilara učinit nabídku. Shaye se nic nestane a Camille také ne...“

„To je ta rusovlasá *emmasca*?“ Acquilara spokojeně kývla. „Má comynské, snad altonské, možná hasturské síly, to se nedá říct, dokud ji neotestujeme. To se dá snadno zařídit. Pochopitelně že se bude bránit, ale existují prostředky, jak se s tím vyrovnat.“

Magda si vzpomněla na slova přísahy strážců: *...nikdy neproniknout do cizí mysli, jen pokud jde o léčbu či pomoc, a to pouze se souhlasem*. Ti lidé zde o téhle povinnosti nikdy neslyšeli. Při myšlence, že Camilla by měla být donucena proti své vůli k tomuto otevření ducha, se Magda zachvěla hněvem. Pokud by v tuhle chvíli měla zbraň, nebylo by pro ni nijak obtížné Rafaellu zabít.

Věděla Rafaella vůbec, co tahle žena navrhla a jak by to bylo bolestivé?

„Poslouchej, Margali,“ řekla Rafaella vážně. „Jsme sestry ve společenství Most. Možná jsme nebyly vždy dobrými kamarádkami, jak by to mělo být, ale přesto nám jde o tentýž cíl, je to tak?“

„Vážně? To se mi nezdá. Myslím, že pokud by tvůj cíl byl stejný jako cíl Mostu, přišla bys se svým návrhem za Cholaynou nebo za

mnou anebo také za Jaellou či Camillou. Poručice Andersová,“ záměrně použila Lexiinu hodnotu - „není členkou Mostu. Proč jsi šla za ní?“

„Ona s tímhle návrhem přišla za mnou. A ty si můžeš domyslet, proč se neobrátila na tebe nebo na Cholaynu. Ale je jasné, že nepřipustíš, že by se v Mostu nebo v impériu cokoli odehrálo bez tebe,“ rozkřikla se Rafaella. Acquilara ji umlčela krátkým pohybem ruky.

„Dost. Seznam ji s návrhem. Tvoje osobní zášť vůči ní mě nezajímá.“

„Jaella se v Zakázané věži něco naučila, ale tyhle ženy ji mohou dále vzdělávat, až bude mocnější než Leonie z Arilinnu. I Camilla dosáhne maxima svých schopností. Pokud má opravdu hasturskou krev, stane se možná nejmocnější *leroniskou* poslední doby. Na obě čeká skutečná moc...”

„Jak tě napadlo, že touží po moci?“

Odpověděla jí Acquilara. „Z jakého jiného důvodu by v těchto horách hledaly starou Vraní bohyni v její zapomenuté svatyni? Copak jim nejde o to, využít absolutní moci, kterou by jednoho dne mohly získat? Možná to samy nevědí, ale to je přesně to, co si přejí. Stát se tím, čím chceš - to je konec každého hledání, a znamená moc, skutečnou moc, žádné přednášky o filosofii a morálce. Od vraních lidí nemohou očekávat nic jiného než námahu a na konci slib, že svou moc nikdy nepoužijí ani nezneužijí. Řeknou jim, že vrcholem vší moudrosti je vědět a zdržet se jednání, protože něco doopravdy *dělat* je prý černá magie.“ Acquilařina tvář se zkrivila opovržením. „Mohu jim nabídnout něco lepšího.“

„Když je tu Acquilara vyškolí,“ ujala se slova Rafaella, „pošle je do Thendary, vybavené prostředky, s jejichž pomocí provedou ve svém okolí některé důležité změny ke svému prospěchu. Jaella bude v Radě, kam už dávno patří. A Camilla - to, co může ovlivnit Camilla, se nedá vůbec odhadnout. Byla by schopna ovládnout všechny Věže v Panstvích.“

„To není Camillino přání.“

„Právě to by si ona coby potomek Hasturů měla přát. A až s ní bude hotová, přát si to bude,“ prohlásila Acquilara s neotřesitelnou sebestjistotou.

Tahle žena byla mocná. Magda to cítila již z jejího postoje, jejích gest. Acquilara naznačila Lexii, aby pokračovala.

„Jste velmi naivní, Lorneová,“ řekla Lexie. „Proto jste tolik věcí rozdělala a nikdy nic pořádného nedokončila. Viděla jste vaše akta v osobním oddělení v centru? Já ano. Víte, co se o vás říká? Mohla byste zastávat významné postavení...“

Magda se znovu vzpamatovala.

„Nechci mluvit za Camillu a Jaellu. Ale mohu vás ujistit, že moc, alespoň ne v téhle podobě, není to, po čem toužím.“

„A já vám můžu říct, že lžete,“ odpověděla Lexie. „Nehledě na všechny řeči okolo jde vždycky jen o jedno. Každý chce jen to jedno, a to je moc. Přetvařujte se, klamte, klidně si lžete, já to vím lépe. To je to, co chce *každý*.“

„To hodnotíte všechny podle sebe?“

„Na rozdíl od vás, Lorneová, nepředstírám, že jsem lepší než všichni ostatní,“ prohlásila Lexie. „Ale to nehraje žádnou roli. Až začne nová spolupráce mezi Terrany a Darkoverany, bude probíhat zcela jinak. Ale tentokrát nebude stát v čele Magdalena Lorneová, nýbrž Alexis Andersová.“

„Tohle si přejete nade všechno na světě, Lexie?“

„Není to snad také to, co jste si přála vy a dosáhla toho? Proč se tvářit, jako by to pro mě nebylo dost dobré?“ vyjela na ni Lexie. Acquilara ji panovačným gestem znovu umlčela. Magdě, která ji pozorně sledovala, neušlo, že ji znepokojuje, pokud se pozornost vzdalovala od její osoby.

„Říkám, že to stačí. Magdaleno Lorneová...“ Jako všichni, jejichž mateřštinou byla *casta*, nedokázala správně vyslovit její jméno, což jí ubíralo na důstojnosti. Všimla si toho, a pokusila se vystupovat o to impozantněji. „Slib, že mi pomůžeš přemluvit ke spolupráci se mnou Jaellu n'ha Meloru a tu druhou členku Comynů, rusovlasou *emmascu*, a já najdu u nás místo i pro tebe. Nebylo by vůbec špatné, kdyby agentka terranské zpravodajské služby byla jednou z nás. Zde vzniká skutečný *penta cari'yo*, žádná dívčí ubytovna ani společenský klub. Jakmile bude upevněn náš vliv v Thendaře, bylo by maličkostí tě postavit do čela terranské zpravodajské služby...“

„Jak jsi přišla na to, že tohle místo chci?“

„Zatraceně, Acquilario, už víc než jednou jsem ti řekla, že takhle s Lorneovou nepořídíš,“ vmísila se do hovoru Lexie.

„Přeceňuješ se, *Terranko!*“ ušklíbla se Acquilara. „Nepřerušuj mě! Nu, Magdaleno Lorneová, pouvažuj o tom.“

„To není třeba,“ řekla Magda klidně. „Tvůj návrh pro mě není nijak zajímavý.“

„Nemůžeš si dovolit jej odmítnout,“ prohlásila Acquilara. „Je to ode mne velkorysá nabídka. *Terranané* nejsou v těchto horách oblíbeni. Stačí jen, abych v některé vesnici rozhlásila, kdo jsi, a roztrhají tě na kousky. A zač by považovali tvou přítelkyni, ženu s černou pletí? Za ubohou zrůdu, kterou by předhodili bančím a *kyorebni*. Pokud se však staneš jednou z nás, budeš všude v horách pod mou účinnou ochranou.“

Obrátila se ke dvěma ženám.

„Odved'te ji zpět, aby si to mohla rozmyslet. Zítřka mi řekneš svou odpověď.“ Lexii nařídila: „Hlídej ji svou zbraní.“

Jedna z žen přistoupila k Acquilaře a cosi jí pošeptala. Čarodějka kývla.

„Máš pravdu. Je-li to tak dobrá *leroniska*, jak jsme slyšely, nebude ztrácet čas a varuje *Comynary*. Dejte jí *raivannin*.“

Raivannin! Magda se poděsila. Byla to droga, která umrtvovala mimosmyslové schopnosti. Někdy ji dostával silný telepat, který byl nemocný anebo umíral a nemohl kontrolovat svou ničivou sílu. Magda se pokusila rychle vskočit do nadsvěta, spojit se s Jaellou, vykřiknout varování: *Jaello, Camillo, dávejte pozor...* několik slov. Několik vteřin...

Tyhle lidi podcenila. Kdosi ji uchopil - nikoli ve fyzickém slova smyslu, nikdo se jí ani nedotkl -, ale ji zamrazilo, nebyla schopná se pohnout ani promluvit. Připadalo jí, jako by padala, i když věděla, že tu klidně stojí. Její tělo a mysl zachvátila silná sněhová vichřice, jako by stála nahá pod širým nebem...

Slyšela, jak Lexie říká: „Nech to na mně. Můžu umrtvovací pistoli nastavit tak, aby byla na několik hodin vyřízená.“

„Ne, musí mít možnost se svobodně rozhodnout,“ odmítla Acquilara. Magdu teď uchopily dva páry rukou a tentokrát ji pevně fyzicky stiskly. Rafaella jí silou otevřela ústa a nalila jí do hrdla ledovou a

odporně sladkou tekutinu.

„Minutu ji pevně držte,“ ozval se Acquilařin hlas z temnoty. „Ten prostředek působí velmi rychle. Pak se jí nemusíme obávat.“

Vlna horka zalila Magdě tvář a hlavu jí naplnila tepající bolestí. Trvalo to jen okamžik, ale ona by nejraději nahlas vykřikla. Pak ten pocit pomalu odezněl a zanechal ji otupělou, prázdnou a hluchou. Zamrkala a opřela se o ženy, které ji držely. Sotva dokázala udržet rovnováhu. Její schopnost vnímání byla značně omezená. Mohla sice vidět, slyšet i cítit, ale jak nedostatečné byly její dojmy, které jí zprostředkovávala prostá pětice jejích smyslů! Vně jejího těla nebylo nic, vesmír byl mrtvý... Dokonce i její prosté smysly byly potlačeny, jako by před očima měla blány a všechny zvuky jako by přicházely z veliké dálky. Dokonce i chlad ztratil svou intenzitu, jako by ji ponořili do těžké, mazlavé hmoty a izolovali od světa.

Raivannin. Zbavil ji všech dalších smyslů a oslepil její mysl. Daly jí velkou dávku. Magda si drogu vzala jednou, když byla nemocná a Callista si myslela, že by měla být odstíněna od jedné z operací Věže. Ale tehdy jí to jen pomohlo, aby se vyhnula práci s matricí, která se prováděla v její blízkosti. Nemělo to nic společného s touhle absolutní izolací, tímhle odříznutím od světa a jeho zamlžením.

„Dala jsi jí toho příliš,“ řekla jedna z žen, která ji držela. Dokonce i její hlas zněl nezřetelně, anebo zněl takhle vždy, když jí psychické vjemy nezprostředkovaly jeho význam? „Sotva stojí na nohou. Možná se její *laran* po tak velké dávce nikdy nevrátí.“

Acquilara pokrčila rameny. Magda si zoufale uvědomila, že z Acquilařina hlasu už neslyší zlobu ani faleš. Zněl jako hlas kohokoli jiného, dokonce sympaticky. Jak měl člověk bez parapsychických schopností vědět, komu má důvěřovat?

„Žádná velká ztráta. Zvládneme to i bez ní, a takhle s ní bude snadnější jednání. Odved'te ji zpátky k ostatním.“

28. KAPITOLA

Zatímco ji ženy odváděly pryč od ohně do první jeskyně, kde byla střežena jako zajatkyně, necítila Magda nic než zoufalství. Bylo pro ni nemožné Jaellu a Camillu varovat.

Namlouvala si, že Jaella a Camilla nejsou ohrožené. Nevěděly, kde je anebo kde ji mají hledat. Protože byla omámena *raivanninem*, nemohly ji dokonce ani vypátrat *laranem*.

A kdyby se Acquilara pokusila získat je pro své plány, mohly ji svobodně odmítnout. Neexistovala možnost, jak je donutit, a žádná hrozba by jim Acquilařinu nabídku nezpříjemnila natolik, aby zradily své zásady. Tak proč se strchovala?

Ženy ji bez velkého otálení hodily do první jeskyně a odešly. Magda se stočila ve svém zoufalství na zemi.

Lexie má určitě v úmyslu Cholaynu zabít. Jinak by si netroufla s ní tak mluvit.

Když Magda dopadla na zem, Cholayna zvedla hlavu. „Magdo, jsi v pořádku? Co chtěli?“

„Nabídli mi něco, co pro mě nebylo nijak zvlášť zajímavé,“ odpověděla Magda otupěle. „Nic se nestalo. Má odpověď sestávala hlavně z rady, aby táhli k čertu. Jen spi, Cholayno.“

Magda se dopustila rozhodující strategické chyby. Měla předstírat, že na ni Acquilařiny plány udělaly dojem. Pak by jí drogu nedali, a ona by byla schopna se svým *laranem* spojit s Jaellou nebo s Camillou. Teď už bylo pozdě.

„Celá se chvěješ,“ ozvala se Vanessa. „Nevěřím, že jsi v pořádku. Co ti udělali? Vlez si ke mně pod přikrývku, ohřej se. Vypadáš hrozně.“

„To nic není. Nic, čemu bys mohla rozumět. Nech mě na pokoji, Vanesso.“

„To neexistuje.“ Vanessa přitáhla Magdu silou pod svou přikrývku a zabalila ji. Uchopila Magdu za ruce. „Celá hoříš! No tak řekni, Lorneová, co s tebou provedli? V takovém stavu jsem tě ještě nikdy neviděla!“

Magda se cítila vyčerpaně, prázdně, a přesto se jí chtělo jen plakat a plakat, dokud by se nerozpustila v slzách. Vanessiny ruce jí připadaly jakoby cizí, necítila nic než čistě tělesný dotyk. Jak to musí být hrozné, pokud s druhým člověkem, ať už ho máme jakkoli rádi, nemůžeme sdílet nic jiného! Jakým způsobem se pak rozliší přítel od cizince? A je možné, že taková už zůstane napořád. Bylo by lepší umřít. Opřela se o Vanessu a ke své lítosti propukla v pláč.

Vanessa ji držela v náruči a hladila ji po zádech.

„Pššt, pššt, neplakej, všechno bude zase dobré, nic není tak hrozné, aby se nenašlo nějaké východisko. Jsme tady, jsme tu s tebou...“

Cholayna je slyšela, vstala, chytila Magdiny ruce a začala je třít. „Tak pověz, co ti udělali. Ať už to bylo cokoli, hned se budeš cítit líp. Nech nás a my ti pomůžeme.“

„Mně nepomůže nikdo,“ vyhrkla Magda mezi vzlykáním. „Oni... dali mi drogu. *Raivannin*.“

„Co to sakra je?“

„To... otupuje... *laran*. Proto... nemůžu... to je, jako bych byla hluchá a slepá...“ Slova jí mrtvě plynula ze rtů, nesdílela nic z její osobnosti a jejích skutečných myšlenek, působila jako žvatlání slabomyslného.

„Cholayna přitiskla Magdu pevně k sobě. „To je strašné! Chápeš to, Vanesso? Teď už Magda není schopná varovat Jaellu anebo se s ní třeba jen spojit! Udělat tohle psychicky nadanému člověku - to je ďábelské! Ach, Magdo, Magdo moje drahá, jistě nedovedu pochopit, co všechno to pro tebe znamená, a ani nevím, zda si to dovedu vůbec představit, ale přesto je mi tě tak líto!“

Magda se zhroutila. Její přítelkyně ji zahřívaly a těšily, dokud ne-

prestala plakat.

„Možná nám to bude i k něčemu dobré,“ zašeptala Vanessa. „Když tě dovedli nazpět, všimla jsem si; že Lexie s pistolí s nimi nebyla. Určitě si myslí, že bez *laranu* pro ně nepředstavuješ žádné nebezpečí. Mám dojem, že o nás dvě - Cholaynu a mě - si nedělají vůbec starosti, protože nemáme žádné psychické síly.“

To Magdu nenapadlo. Její šok byl tak velký, že nemyslela vůbec na nic.

To jsem si tak zvykla spoléhat se na svůj *laran*, že jsem na vše ostatní zapomněla? To také není správné.

„Je to tak.“ Vzpamatovala se, posadila se a otřela si rukávem slzy. Nikdo je nehlídal. Musely něco podniknout. Bez potravin, vybavení a map i bez vědomí, zda venku je den nebo noc, by byl útěk obtížný - což ještě neznamená, že by byl nemožný.

Vanessa měla nůž, malý, ostrý, s ostřím dlouhým jako její dlaň. Bylo možné jej sklopit, a oni možná vůbec nezjistili, že je to nůž. Cholayna byla beze zbraně.

„Nebojím se však nikoho, koho uvidím,“ prohlásila s úsměškem a s gestem, které Magda dobře znala; i ona měla výcvik v boji .beze zbraně. Dokud nebyly napadeny v lupičské vesnici, Magda ji ještě neviděla zabíjet. Jak měla tehdy možnost vidět, Cholayna byla skvělá bojovnice.

„Venku musí být noc.“ Magda se spoléhala na své obyčejné schopnosti. Mohli zničit její *laran*, ale ona koneckonců žila sedmadvacet let a nevěděla, že jej má. Magdalena Lorneová měla víc než jen *laran*.

„Acquilara vydala zpočátku rozkaz, aby mě hlídali, abych si mohla do rána rozmyslet odpověď. Měla jsem dojem, že chtějí jít spát. I oni musí někdy spát. Nejsou to nadlidé, znají jen pár odporných triků a mají ještě odpornější představy o tom, jak by je mohli použít. Pokud chceme uprchnout, měly bychom to udělat dřív, než se probudí.“

„Možná je ani nemusíme zabíjet,“ ozvala se Cholayna. „Pokusíme se kolem nich proplížit.“

„Ale neznáme cestu ven,“ podotkla Magda, „a předpokládám, že tam stojí stráž, ledaže by byly trestuhodně lehkomyslné...“

„To je docela možné,“ prohlásila Cholayna. „Uvažuj o psychologii moci, Magdo. Tahle jeskyně leží stranou v odlehlé části zapomenutých

dalekých hor. Nikdo sem nezná cestu. Nikdo sem nikdy nepřijde. Možná se psychicky odstínili od soupeřící skupiny, Sesterstva moudrých, ale já bych se vsadila o svůj plat, že tu žádné *fyzické* strážce nejsou. Tebe eliminovali. Provedou opatření, aby je konkurence nevyšlídila pomocí *laranu*. Nebudou se však vůbec namáhat, aby střežili Vanessu a mě. Za nebezpečí považovali jen tebe a tvůj *laran*.“

Cholayna měla pravdu. Existovaly tedy jen dva problémy. Nejprve musí vyčkat, dokud Acquilara se svou kohortou neusne, aby mohly najít východ z jeskyně. (Magda ve druhé jeskyni, kde se konal pohovor, ucítila průvan, a proto ten prostor musí být blíž k východu.) Za druhé vůbec netušily, jak venku přejít.

Druhá otázka byla obtížnější. Vanessa uvažovala rychleji než Magda. „A když se dostaneme ven, nemáme žádné jídlo, žádné kabáty, nic, s čím bychom mohly přežít...“

„Někde v těchto jeskyních musí ležet potraviny a šaty!“ prohlásila Cholayna.

„No jistě. Chceš jít za Acquilarou a požádat ji, aby nám něco dala?“

„Ještě důležitější je pro mě něco jiného,“ řekla Cholayna s klidnou rozhodností. „Lexie. Bez ní tohle místo neopustím.“

„Cholayno, vždyť jsi to viděla!“ protestovala Vanessa. „Mířila na nás pistolí. A to ji máme zachraňovat? Sakra, vždyť je jednou z nich!“

„Jak víš, že *ji* někdo neohrožoval pistolí anebo ještě něčím horším, čeho jsme si nevšimly? Dřív, než *ji* tu nechám, chci z jejích vlastních úst slyšet, že *ji* nikdo nenutil,“ řekla Cholayna. „A Rafaella... vidělaš *ji*, Magdo, je na živu?“

„A jak!“ odpověděla Magda. „Držela mě, když mi nalévaly drogu do krku. A ručím za to, že na ni nikdo nemířil pistolí ani čímkoli jiným. Obšírně mi vysvětlila, co má Acquilara v úmyslu a proč je nutno Jaellu a Camillu přesvědčit, aby se přidaly k ní a ne k sesterstvu. Ona sama o tom byla přesvědčena. Vážně, podle mého názoru bychom neměly ztrácet čas a pokoušet se je osvobodit. Mám dojem, že jsou přesně tam, kde chtěly být, a bylo by nesmyslné, kdybychom je přemlouvaly, aby s námi uprchly.“

„Tomu nemůžu u Alexis uvěřit.“ Cholayna byla zoufalá. „Na druhé straně bych nikdy nevěřila, že mně bude vyhrožovat umrtvovací pisto-

lí.“

Magda i bez *laranu* vnímala její obavy. Pro Cholaynu muselo být velmi obtížné pochopit, že Lexie tu není jako zajatkyně, nýbrž jako ochotná společnice.

Cholayna se vzpamatovala. Hluboko z kapsy vytáhla malý balíček.

„Nouzový příděl. Potřebujeme energii.“ Rozdělila tyčinku na tři části. „Jezte!“

Magda zavrtěla hlavou. „Dali mi horký čaj s máslem, já nic nepotřebuji. Rozdělte se vy dvě.“ Vzala si jen trochu suché hmoty bohaté na kalorie a pomalu ji žvýkala. *Po čaji s máslem páchnoucím spálěným trusem si už nikdy nebudu stěžovat na cestovní příděly.*

Vanessa uchopila svůj malý nůž do ruky a otevřela jej. Složily příkrývky a omotaly si je kolem boků. Venku v zimě se jim budou hodit. Jejich oči si na slabé světlo uvnitř jeskyně zvykly natolik, že mohly vidět záři ohně ve vedlejší jeskyni, která byla očividně shromaždištěm a hlavním táborem Acquilařů a přívrženek jejího kultu.

Odkud pocházeli Acquilařini lidé? uvažovala Magda. Žijí zde celý rok, anebo se tu jen příležitostně setkávají? V téhle divočině přece není nic, co by mohlo člověka uživit!

Nemělo smysl ztrácet čas úvahami. Magdě bylo jedno, zda tohle místo vyhledávali z nutnosti, touhy napodobovat pravé sesterstvo anebo z pouhé pomatenosti. Možná měli stejně jako Vanessa slabost pro hory.

Neslyšně se přikradly k oranžové záři ve vnější jeskyni. Magda ucítila pach páleného trusu, a tváří se jí dotkl proud studeného vzduchu - tyhle jeskyně byly dobře odvětrány. Pokud obyvatelé Hellersu žili zčásti v jeskyních, vysvětlovalo by to, proč na satelitních snímcích není skoro nic vidět. Lidé však potřebují víc než jen střechu nad hlavou, potřebují oheň, šaty, potraviny a nějaké místo, kde by potravu pěstovali. Pokud existuje větší počet jeskynních obyvatel, museli by zanechat nějaké stopy. Magda ani na okamžik nevěřila v Lexiinu teorii o městě, nacházejícím se v téhle divočině, jež by bylo díky nějaké neznámé technologii neviditelné. Snad tu mohlo být několik osamělých eremitů, kteří se sem stáhli ze spirituálních důvodů, ale jistě ne nějaká větší usedlost.

Bylo zde několik jeskyní přecházejících jedna v druhou, a z jedné

vedly stupně dolů k nejasnému světlu. Snad je to záře pochodní, uvažovala Magda. V jedné geologické zprávě jednou četla, že v pohoří Kilghardu existují aktivní sopky - což lze usoudit již z horkých pramenů vyskytujících se v celé této oblasti. Spící vulkány musí být i zde, ale nikdo by v jejich nitru nežil.

„Měly bychom tyhle jeskyně prohledat,“ zašeptala Vanessa. „Mohly by tu být zásoby šatů a potravin.“

„To nemůžeme riskovat,“ odpověděla Cholayna. Bylo udivující, napadlo Magdu, jak se Cholayna stala bez diskusí jejich vůdkyní. „Možná tam dole všichni spí, a my o ně zavadíme. Musíme se dostat rychle ven, aniž bychom cokoli s sebou odnesly. Však to pak nějak zvládneme. Vyjdeme přímou cestou ven a v nouzi se proboujeme. Zabíjejte, jen když nebudete mít jinou možnost, ale pak neváhejte.“ Upravila si pokrývku, kterou si přivázala na záda, a přesvědčila se, že má volné ruce i nohy. Magda si vzpomněla, jak se Cholayna vypořádala s lupiči ve vesnici.

Ještě několik kroků, a stály u zadního vchodu do hlavní jeskyně. Magda se alespoň domnívala, že to je ta velká prostora, kde pod Acquilařiným dozorem mluvila s Rafaellou a Lexií. Pohlédla na kruh poházeného popela, kde dřív hořel oheň, a zachvěla se. Tady ji chytili...*omámili, ublížili víc, než kdyby ji znásilnili, zranili její nejvnitřnější já...*

„Klid.“ Vanessa ji chytila za rameno. „Už je to dobré, Lorneová, už jsi zase v pořádku.“

Vanessa to nedokázala pochopit, ale Magda se snažila ze všech sil uklidnit. Chytili ji, zranili, ale ona byla stále na živu a ovládala své smysly, svou osobnost, své já.

Měla Acquilara pravdu? Byla dávka tak silná, že jsem svůj laran ztratila jednou provždy?

Můžu bez něj žít. Camilla to učinila ze své svobodné vůle. Byla smutná, že možná už nikdy nebude moci sdílet s Camillou to, co sdílela s Jaellou a jejími družkami ve Věži. Pokud tomu tak bylo, musela se s tím vyrovnat. *Camilla ztratila víc než to.* Magda se pozorně rozhlédla ve velké jeskyni.

Na první pohled se zdálo, že je prázdná. Ženy se stáhly do jedné z hlubších jeskyní, ke spánku anebo k nějakému tajemnému rituálu,

kterým si krátily čas. *Dokud nikoho nezavraždily anebo neotrávily, je mi jedno, zda se tam dole páří s démony nebo bančíy. Přeji jim hodně zábavy. Aspoň jsou něčím zaměstnány a my můžeme uprchnout.*

„Někde musí být stráže, i kdyby měly stát jen u východu ven,“ zašeptala Vanessa. „Buďte opatrné! Magdo, nevíš, odkud táhne tenhle průvan?“

Magda obrátila hlavu z jedné strany ke druhé a pokoušela se určit směr. Teď by jí *byl laran* k užitku, i když vzdušné proudění nepatřilo k jejímu zvláštnímu nadání. Cholayna se dotkla její paže a mlčky ukázala rukou.

Kdosi spal na zemi u zdi jeskyně ve světle kapajících loučí. Žena, zabalená do přikrývky. Jedna z Acquilařiných čarodějek. Strážkyně, alespoň jedna. Vanessa se sehnula a zvedla nůž k ráně. Ale Cholayna zavrtěla hlavou. Vanessa pokrčila rameny a poslechla.

Magda zjistila směr vanoucího větru. Na okamžik zaváhala. Takovéhle jeskyně byly mnohdy odvětrávány dlouhými skalními komíny, a pokud by proud vzduchu sledovaly, zavedl by je možná do neprostupného labyrintu. Musely však riskovat. Bylo pravděpodobné, že strážkyně, i když spala, byla umístěna před chodbou, kterou se prchající vězeň musel vydat na cestě za svobodou. Magda ukázala rukou.

Jedna po druhé opatrně překročily spící ženu. Když však už Magda doufala, že z další jeskyně je jen pár kroků zavede na svobodu a pod zářící hvězdy, byla trpce zklamána. Další prostor, větší než ten předchozí, byl totiž dokonale prázdný a ponořený v hluboké tmě.

29. KAPITOLA

V těchto jeskyních mohly bloudit celé dny, dokud by je dříve či později - a to spíš dříve - nenašla Acquilařina skupina a rychle a krvavě s nimi neskoncovala. Acquilara chtěla Magdu využít, ale Magda si byla zcela jistá, že u ní nemohla počítat s laskavostí anebo pochopením.

Tentokrát ji nečekala žádná droga, ale smrt.

Vanessa velmi pomalu tápala podél zdi a každou stopu osahávala nataženými rukama. Sklouzla, zachytila se, dopadla na kolena a kývla. Po špičkách se plížily k ní. Spadla přes hromadu velkých pytlů, z nichž jeden či dva byly otevřené a nahoře rozevřené.

V jednom bylo sušené ovoce, ve druhém jakési jáhly, snad zamýšlené jako krmení pro tažná zvířata. Na Cholayninu výzvu si naplnily kapsy. Venku v třesutém mrazu mohly takové zásoby znamenat ostrou hranici mezi životem a smrtí.

Za naskládanými pytli se zvedalo dlouhé schodiště. Nejasně rozeznaly, že stupně byly vysekány do měkkého vápence, byly vyplněné cementem a vyrovnané natolik, že po nich mohly vylézt, aniž by spadly. Schody byly vlhké, kluzké a nebezpečné, a Magda s výstupem váhala.

„Myslíš, že tudy se jde ven? Anebo jen dál do jeskyní?“

„To zjistíme.“ Cholayna opatrně přešla poslední úsek podél stěny. Magda se automaticky pokusila tápat vpředu svým *laranem*, zachytit cosi za ústím schodiště, ale vnímala jen tupou bolest.

Ve svých... očích? Ne. V srdci? *Nevím, co; mi chybí, ale každopádně jsem to jen z poloviny já.* Zapudila tuhle myšlenku a nutila se pomalu kráčet podél vlhké stěny. Když se znovu dostala k pytlům, lehce narazila do Vanessy.

„Tamhle je velký průchod,“ zamumlala Cholayna. „Ráda bych odtud zmizela dřív, než se strážkyně probudí a my ji budeme muset zabít.“

„Podle mě to schodiště vede ven,“ řekla Vanessa. „Cítím, jak odtud táhne.“

„Nejsem si tak jistá. Uvažuj, Vanesso. Pokud by nás snášely po těch schodech, copak by se ani jedna z nás neprobrala?“ zeptala se Cholayna.

„Ty tu velíš,“ kývla Vanessa.

„Ne. Tohle je příliš vážné. Ty a Magda musíte také rozhodnout. Magdo, máš nějakou předtuchu?“

Magda si uvědomila, že Cholayna nemůže vědět, jak se jí tahle otázka dotkla.

„Teď právě nemám žádnou, copak jsi na to zapomněla? Ale než se vydáme nahoru po schodech, ráda bych se podívala do téhle chodby.“

„Pospěš si,“ naléhala Cholayna, a Magda mlčky tápala tmou. Byla černá jako uhlí. Sotva rozeznávala své natažené prsty. Vanessa cosi zamumlala a zmizela v temnotě. Po chvíli svíravého čekání se znovu objevila a přinesla jednu z dohořívajících pochodní. „Musela jsem obejít strážkyni. Tahle pochodně bude, jak se zdá, hořet déle než ostatní, ale brzy uhasnou všechny. Kéž bych našla místo, kde mají jejich zásobu.“

„Jistě,“ procedila Cholayna mezi zuby. „Pokud nenajdeme cestu ven zatraceně rychle, potřebujeme světlo, anebo se tu můžeme po zbytek života doopravdy potulovat v jeskyních sem tam.“

„Podrž to.“ Vanessa podala pochodně Cholayně a znovu zmizela. Po dalším dlouhém čekání a několika podivných, skřípavých zvucích se vrátila bez dechu zpět, náruč plnou pochodní. Jedna či dvě ještě žhnuly, ostatní byly uhaslé.

„Je mi líto, že to tak dlouho trvalo,“ zašeptala. „Musela jsem je vzít ze zdí. Teď raději vypadneme... stačí pohled na prázdné držáky, a každý ví, že jsme tudy prošly.“

Cholayna natáhla ruku a uchopila ji za zápěstí. „Dobrá práce. Ale pamatuj si jedno, Vanesso: Od téhle minuty se nerozdělíme. Je to jasné? Vyznáš se v horách, já vím něco o jeskyních. Zůstaneme spolu, anebo ještě lépe, budeme stále v tělesném kontaktu. Pokud se jedna z nás ztratí, nemůžeme ani zavolat, abychom se znovu sešly!“

„Ach. To je pravda,“ kývla Vanessa.

Magda vzala Cholayně hořící pochodeň. „Nepůjdu daleko. Chci se jen podívat, kam tyhle schody vedou. Nemá smysl, abychom lezly nahoru všechny, pokud je to slepý komín anebo další prázdná prostora.“

„Na slepý komín nevěřím. Schody vypadají, jako by byly často používány.“ Cholayna se sehnula k zemi a zkoumala škrábance na hrubém povrchu.

Magda s pochodní před sebou pomalu stoupala po schodišti. Pohlédla zpět na Cholaynu, která stála dole. Nebyl to slepý komín. Nahoře na schodišti byl prostor, z kterého přicházelo světlo. To už je světlo zvenku? Magda zvedla hlavu přes okraj schodů a instinktivně ji zase sehnula.

Pochodeň držela za zády, aby skryla její záři. Nejméně dva tucty žen spaly v horní jeskyni. U zadní stěny rozeznala světlé kadeře Lexie Andersové. Acquilaru nespátřila. Magda se pomalu otočila a kráčela potichu a opatrně dolů ze schodů.

Žena, která ležela nejbliž u schodiště, otevřela oči a pohlédla Magdě přímo do tváře.

Byla to Rafaella n'ha Doria.

Magda později nedovedla říct, jak se jí podařilo potlačit výkřik.

Chvatně sešla ze schodů. Vanessa si všimla jejího spěšného návratu, vytáhla nůž a připravila se k boji.

Nic se nestalo. Nikdo nevolal do zbraně, žádné rozzuřené hordy se nevalily se zdviženými zbraněmi ze schodiště. *To spala tak tvrdě? Neviděla mě? Nechá mě kvůli Jaelle anebo pro dřívější přátelství utéct?*

Pak Rafaella opatrně slezla po schodišti dolů. Vanessa zvedla svůj nůž, ale Rafaella jí naznačila, aby jej odložila, a pobídlá je, aby přišly k místu, které bylo v bezpečné vzdálenosti od schodiště.

„Nůž nepotřebuješ, Vanesso n'ha Yllano,“ řekla. „Pokud odcházíte, odjedu s vámi.“

„Záměrně jsi se přede mnou přetvařovala,“ vyčetla jí tiše Magda.

„Och, to se mylíš,“ odpověděla Rafaella uštěpačně. „Nijak jsi mě nepřesvědčila, že tvoje názory jsou správné, anebo něco podobného. Stále si ještě myslím, že pro Jaellu by bylo lepší, kdyby pracovala tady, a ne s tím druhým sesterstvem. Jen se mi nelíbí, co udělali s Lexií, a nechci, aby to udělali i mně.“

„Neznáš náhodou cestu ven?“

„Myslím, že ji najdu. Od té bouře jsem byla venku dvakrát.“

Rafaella kráčela rychle velkým průchodem do jeskyně, plné suti a kamenů. Fosforeskující houba na stěnách vydávala zvláštní záři a světlo pochodně tancovalo po gigantických vápencových útvarech, bleďých a zářících jako kosti, nádherně zformovaných a navrstvených. „Tady opatrně. Je tu vlhko a shora kape voda, ale aspoň je čistá a dá se pít, a je jí tu dostatek.“ Nabrala vodu do dlaní z malého potůčku, který protékal kolem nich.

„Pokud se tu ztratíte, pamatujte si, že je třeba jít *proti proudu* potoka. V opačném směru vás zavede *hodně* hluboko. Znáám jen tři nebo čtyři podlaží, ale má tu jich být nejméně deset, a některá jsou plná knih a předmětů z dávných dob... musí být staré tisíce let. Lexie si některé prohlížela a myslí si, že na Darkoveru musela kdysi být doba značně rozvinuté technologie, i když nevypadá vůbec terransky. A to ji překvapilo. Tvrdí, že Darkover byl kdysi terranskou kolonií, ale tohle bylo něco úplně jiného. Pak jí Acquilara řekla, že tyhle věci pocházejí z dob *před* příchodem Terranů. Než lidé tenhle svět kolonizovali, existovala tu celá civilizace. Ty tomu rozumíš, Margali. Ty knihy by tě zajímaly, a matka Lauria by se zbláznila radostí. Pro mě to nic neznamená.“

Na konci téhle jeskyně cosi zazářilo. Nebylo to denní světlo, ale odlišovalo se i od mihotavé záře pochodní. Všechny ucítily dech třeskuté zimy zvenčí. Magda si se zachvěním zapnula svou teplou kazajku a natáhla si rukavice. Vanessa si přes záda přehodila příkrývku jako horalský plášť. Společně se přikradly k východu.

Magda později přísahala, že pro to, co se vzápětí odehrálo, neexistuje žádné přirozené vysvětlení. Vanessa tvrdila, že šly po schodech

dolů a nikoli nahoru, a jejich hádky ohledně toho, co se událo, nebraly konce. Magda spatřila slabou namodralou záři, uslyšela pronikavý, jakoby jestřábí výkřik, a v ústí jeskyně před nimi stála Acquilara.

„Chcete nás opustit? Bohužel se vaší společnosti nemohu vzdát.“ Zvedla ruku a Magda uviděla, že všude ve vstupní jeskyni stojí bojovnice. Vytrhly Cholayně pochodně z ruky, povalily Vanessu na zem a vzaly jí nůž. Všechny čtyři byly zahrnány ohněm do jeskyně a tam odtrženy od sebe.

Prostora se naplnila ženami, z nichž některé, a tím si byla Magda jistá, právě spaly nahoře v jeskyni.

„Jsem příliš měkká,“ řekla Acquilara. „Zrádce nestrpím. *Terranane...*“

Davem se prodrala Lexie.

„Podcenila jsem její sílu a inteligenci.“ Acquilara mínila Magdu. „Až bude její odpor zlomen, najdeme pro ni uplatnění. Ale musím učinit výstrahu, aby ti, co si zahrávají s mou dobrotou, věděli, co se jim stane. Tahle nás zradila.“

Přistoupila k Rafaelle, vzala jí nůž z opasku a podala jej Lexii.

„Dokaž mi svou věrnost. Zabij ji.“

„Lexie!“ vykřikla Cholayna. „Ne!“

Acquilara tvrdě uhodila Cholaynu do tváře. „Vlastně bys to měla být ty, zrůdo.“ Obrátila se k Lexii. „Čekám, *Terranane*.“

Lexie krátce pohlédla na nůž a odhodila jej.

„Táhni se svými zkouškami! A když ti jde jen o ně, táhni do pekel i ty!“ Nůž zůstal ležet na zemi.

Magda si myslela, že Acquilara srazí Alexis k zemi. Odporovala jí, ohrozila ji, že před svými ženami ztratí tvář. Acquilara na okamžik stála jako přimrazená, a pak se očividně rozhodla zachránit, co se ještě zachránit dá.

„Proč, *Terranane*?“

„Zná horské stezky. Je statečná. Bude potřeba, aby je, až nastane čas, dovedla do Thendary. Do té doby se naučí poslouchat. Zabíjet ji by bylo plýtvání.“ Lexie mluvila chladně, bez jakýchkoli emocí.

Ted' říká čistou pravdu - anebo je v Lexii ještě skryta nějaká loajalita? Koneckonců spolu cestovaly v horách, a musely se naučit navzá-

jem uznávat a ctít, když toho spolu tolik zažily. Magda si zoufale přála získat zpět alespoň špetku *laranu*, kterým by to mohla rozpoznat.

Brzy se znovu ocitly v jeskyni, z níž uprchly. Rafaella tam byla uvřžena s nimi. Spoutaly jim ruce, a Acquilara svým ženám poručila, aby se seskupily kolem a každé z nich stáhly boty.

Cholayna protestovala. „Ani jsi nám neřekla, proč nás tu vězníš. A bez bot určitě umrzne.“

„Ne, pokud zůstanete v těchto jeskyních, kde se po celý rok drží teplota, která nedovolí vodě zmrznout,“ odpověděla Acquilara. „Dokud tu zůstanete, nic se vám nestane. Měla bych vám vzít i kabáty.“

Tuhle výhrůžku neuskutečnila; ponechala jim dokonce i příkrývky. U vchodu do jeskyně postavila dvě strážkyně, ozbrojené noži a dýkami. Podruhé už své vězně nepodcení, pomyslela si Magda.

Cholayna se pomocí dlouhých ohebných prstů na nohou zabalila do své příkrývky a poradila ostatním, aby udělali totéž. „Musíme se držet v teple a pokud možno se udržet při síle.“

„Co je s Jaellou? Přece ji nezabili?“ zeptala se Rafaella a zabalila se do deky, jak to jen se svázanýma rukama šlo.

„Pokud vím, byla příliš daleko od místa přepadení. A doufám, že tam zůstala.“

„Při Evandiných řadrech, to doufám, a mohu to odpřísáhnout! Pro všechen kov v Zandruových výhních nechci, aby se jí něco stalo. Opravdu jsem si myslela, že tu najdeme...“ Odmlčela se. „*Terranany* bych za tak krvelačné nepovažovala. Na okamžik jsem byla přesvědčená, že mě Lexie doopravdy zabije.“

„Já ne,“ prohlásila Cholayna vážně. „Něco takového bych od ní nečekala.“

„Tohle přece nemůže být to, co Lexie myslela *městem moudrosti!*“ vyhrkla Rafaella. „Mimochodem, kdybychom se dostaly k dávným předmětům ukrytým pod horami, pro vaše Terrany by to určitě znamenalo celé jmění.“

„Docela ráda bych to viděla,“ odpověděla Cholayna, „ale důležitější je pro mě utéct se zdravou kůží. Nevím, zda budeme mít ještě šanci k útěku, ale pokud přijde, měly bychom být připravené.“ Překulila se k Magdě. „Zkus, Magdo, jestli bys mi neuvolnila ruce. Vanesso, uvolni Rafina pouta.“

„Strážkyně...“ Magda se bázlívě ohlédla přes rameno. „Proč jsem vám asi radila, abyste se zabalily do dek? Strážkyně nic nenapadne, pokud budeme dávat pozor a předstírat, že jsme stále spoutané.“

Magda se dala do uvolňování uzlů. Byly pevně utažené a trvalo to dlouho, ale nic jiného stejně nemohly dělat. Konečně povolil poslední uzel, a ona natáhla svá zápěstí k Cholayně.

„Venku musí být světlo,“ poznamenala Vanessa. Natáhla se a předstírala spánek, zatímco Rafaella potahovala za její pevně stažená pouta.

Zatraceně. Kdyby měla dost rozumu - anebo *laranu*, aby nešly po schodech nahoru, nýbrž se vydaly průchodem, mohly teď už být na míle daleko.

„Tahle Acquilara...“ ozvala se Rafaella, „myslíte si, že je to mocná čarodějka?“

„Jako telepat za moc nestojí. Jaký talent má jinak, nevím, a v tuhle chvíli nejsem s to, abych si nějaký názor mohla utvořit,“ odpověděla Magda.

„*Laran!*“ Rafaellin tón byl plný potlačovaného pohrdání, a Magda náhle objevila důvod Rafaelliny nezadržitelné žárlivosti. Aby to člověk poznal, nepotřeboval žádné psychické síly. Rafi od Jaellina dětství věděla, že její přítelkyně patří k mocné kastě Comynů, která vládne všem Panstvím, celému Darkoveru. Přesto Jaella dala přednost cechovnímu domu před comynským dědictvím a smazala tak velký rozdíl, který by jinak mezi nimi existoval. Byly přítelkyně, partnerky, a krátce dokonce i milenky.

A pak mezi ně vstoupila Magda, která nebyla ani Darkoveranka a správně neměla mít ani tolik *laranu* jako Rafaella, ale byla to právě ona, tahle cizinka, která Jaellu zlákala znovu pro *laran* a její dědictví.

Měla jsem mít dost fantazie na to, aby mi to došlo dřív.

„Možná, že tahle Acquilara není žádný telepat,“ řekla Cholayna, „zato je ale docela určitě psychopat. Jakákoli maličkost ji vyvede z rovnováhy a pak může být nebezpečná.“

„Myslíš si, že teď nebezpečná není? Pokusila by se duševně zdravá žena Lexii přesvědčit, aby zabila Rafaellu?“ podivila se Vanessa.

„I duševně zdravá žena by se o to mohla pokusit. Ale nenechala by se tak snadno přemluvit, aby to nedělala,“ prohlásila varovně Cholay-

na. „Acquiliary se bojím víc než čehokoli jiného, s čím jsme se na téhle cestě setkaly.“

Den - anebo noc - se vlekl, a ženy neměly možnost odlišit jedno od druhého. Copak na tom záleží? říkala si Magda. Bylo nepravděpodobné, že by se odsud dostaly živé. Bud' je Acquilara v psychotickém záchvatu vzteku zabije, anebo se jim podaří utéct, a pak venku rychle zemřou zimou anebo pomalu hladem. Litovala jen, že její *laran* odumřel. Jak ráda by navázala kontakt s Callistou, s Andrewem a především se svým dítětem! Zakázaná věž bude po ní truchlit a nikdy se nedozví, jak zemřela. Snad to bylo jen dobře.

Týkala se tahle etická otázka jen žen? Dokonce i v cechovním domě by mnohé sestry řekly, že pokud má takovou zodpovědnost za rodinu a za výchovu dítěte, neměla by nikdy přijmout tak nebezpečný úkol. Terranské centrum alespoň v případě zpravodajské služby podobné mise zadávalo nezadaným mužům bez rodiny.

Ale ke zpravodajské službě se člověk přihlásil dobrovolně. V oddělení měření a výzkumu neměl osobní život člověka žádný vliv na to, co od něj druzí očekávali anebo co mu povolili. Bylo horší, když děti vyrůstaly bez matky namísto bez otce? Toužila po Shaye. Zdalipak ji vůbec kdy spatří? Pokud se Jaella odsud dostane, její dceru si osvojí. Pokud by byla Jaella zabita také... nu, přinejmenším by byly děti v bezpečí.

„Určitě se nebudou namáhat, aby nám poslali jídlo,“ ozvala se Varnessa, „ale já mám ještě plnou kapsu těch tyčinek z pytlů. Tady...“ rozdělila je mimo dohled strážkyní. „Sníme to, abychom zůstaly při síle.“

Magda otupěle žvýkala rozinku, když se to stalo. Vypadalo to, jako by v její mysli vybuchlo světlo, a přitom zazněl Callistin hlas:

Jsem z rodu Altonů, a k mému nadání patří hovořit s těmi, kteří mají slepou mysl...

Hlas zněl, jako by Callista stála ve vedlejší jeskyni, ale byl dokonale srozumitelný. Pak byla pryč, a už se nevrátila. Magda se zoufale namáhala, pokoušela se spojit s Jaellou nebo Camillou, proniknout nadsvětlem k Zakázané věži...

Její duch byl stále ještě omámen *raivanninem*, a ona neměla ponětí, jak k ní tenhle hlas pronikl.

Kdybych se tak mohla modlit. Ale já na modlitby nevěřím. Nevěřila ani v bohyni Avarru, i když spatřila její myšlenkovou podobu v sesterstvu. Teď se pokoušela tenhle obraz vyvolat, Bohyni s ochrannými křídly, zahalené postavy, křik vran. Dobře však věděla, že to byl jen obraz, představa a vzpomínka, v ničem nepodobná s přesvědčivostí *laranu*.

Magda klesla zpět na zem a bez nadšení žvýkala sušené ovoce, které stejně jako všechno ostatní v těchto jeskyních páchlo spáleným trusem.

Vzhlédla a před ní stála Camilla.

Nebyla to skutečná Camilla. Magda mohla skrz její tělo vidět stěnu, a v očích jí žhnul nadpřirozený oheň. Její vlasy, ve skutečném světě pískově zbarvené, se blyštěly zářivou mědí. To nebyla Camilla, to byl její obraz v nadsvětě. Ale Magdina hlava byla stále ještě omámena *raivanninem*! Takže Camillu neviděla svým *laranem*. Camille se nějak podařilo k ní dostat. Pak si vedle Camilly všimla podsadité, skromné mladé ženy, která přišla do usedlosti, aby s nimi promluvila. Její nohy se sotva dotýkaly země v jeskyni, a byla obklopena zvláštní tmavou aureolou.

Magda jasně slyšela její slova v uších. Nezněly v jejím duchu. „Nepokoušej se je nenávidět,“ poradila jí Kyntha věčně. „To není žádná duchovní poučka, ale velmi praktická rada. Tvoje nenávisť jim umožňuje přístup ke tvé duši. Pověz to ostatním.“

Pak zmizela a zůstala jen Camilla..

Bredhiya, řekla a zmizela také.

30. KAPITOLA

Bylo po všem. Magda nebyla schopná Camillu svým *laranem* zavolat. Omámená *raivanninem* byla slepá, nedosažitelná. Jaella byla sama a bez pomoci z Věže skoro bezmocná. A proto Camilla pronikla sem a učinila to, čemu se po celý svůj život vyhýbala.

Magda byla tak zmatená, že nevěděla co počít. Na jednu stranu byla na Camillu hrdá, že překonala svůj strach a odpor k této dlouho potlačované síle. Na druhé straně pociťovala nezměrné ponížení, že Camilla to po tolika letech odmítání udělala právě pro ni. Pak znovu pociťovala bolest, která hraničila se zoufalstvím. *Camilla by to kromě mě pro nikoho jiného neudělala. Raději bych zemřela, než abych ji k tomuhle donutila.*

Radost a obavy o její přítelkyni ji naplnily natolik, že si zprvu ani neuvědomila, co to znamená. Camilla ji našla pomocí *laranu*, takže záchrana byla na cestě, a ony musely být připravené.

Magda dolezla k Cholayně a zašeptala: „Našly nás. Nevidělas Camillu?“

„Jestli jsem... co?“

„Já ji viděla. Zjevila se mi. Ne, Cholayno, to nebyla halucinace. I Kyntha tu byla. Protože jsem nemohla Camillu dosáhnout, vydala se ona hledat mě! Musíme být připravené!“

Vanessa poslouchala s nevěřičně pozvednutým obočím.

„To je psychický obranný mechanismus! Myslím, že jsi přechodně

ztratila hlavu, Lorneová, což by nebylo divu. Protože ti dali všemožné drogy, aniž...”

„Nejsi na téhle planetě tak dlouho jako já,“ přerušila ji Cholayna. „Stalo se to, a nebyla to žádná halucinace, Vanesso. Já sama jsem také nic neviděla. S tím jsem ani nepočítala. Ale nepochybuji o tom, že Lorneová něco viděla, a proto bychom se měly vsutku připravit.“

„Nemohou nás osvobodit, aniž by nedošlo k boji,“ prohlásila Vanessa. „Nemáme boty.“

Rafaella, která spala, se posadila, a ostatní jí šeptem sdělily, co se přihodilo.

„A Jaella? Co je s Jaellou?“ zajímala se. „O ní ani slovo?“

„Už ji nechceš přesvědčovat,“ zeptala se suše Magda, „že jí Acquilařina skupina bude víc k užtku? Změnila jsi na tenhle druh ctihodných občanů názor?“

Rafaella zbledla.

„Táhni k čertu, Margali, copak není jasné, proč jsem tě tu nechtěla? Ty musíš vždycky vrazit nůž do rány, co? A pochopitelně nikdy neuděláš chybu. Máš vždycky pravdu, dokonalou, absolutní *pravdu!* Všichni tihle lidé, kteří z bázně před tebou hynou, protože ty nikdy nic neuděláš špatně... jednou Jaella pozná, jak jí ubližuješ, jak ubližuješ každému, o němž tvrdíš, že ho máš ráda, a zakroutí ti krkem, a já doufám, že budu při tom, abych se mohla dívat a zatleskat!“

Otočila se k Magdě zády a skryla hlavu v příkrývce. Celá se chvěla a Magda poznala, že pláče.

Magda byla tak zděšená, až zalapala po dechu. *Rafaella a já jsme se hádaly několikrát, ale přesto jsem ji vždy považovala za svou přítelkyni. Já že jsem taková? Takhle mě ostatní vidí?*

Vanessa to slyšela, a navíc ještě zahlédla Magdin výraz. Nahnula se k ní. „Nic si z toho nedělej,“ řekla tak, aby to nikdo jiný nemohl slyšet. „Za chvíli se zase uklidní. Vzpomeň si, že právě dostala důkaz, že se v lidech zrovna moc nevyzná. Vsadila na Andersovou a prohrála.“

Jako by to všechno byla moje vina, moje vina, že Lexie Andersová se vydala na tuhle cestu, a moje chyba, že Rafaella ji doprovázela.

Vzpomněla si, co jí řekla Kyntha. *Nepokoušej se nenávidět. Její*

duch byl stále ještě omámen, ale přesto věděla, že k Rafaelle nenávist nikdy necítila. *Jsem na ni rozzlobená. Ale to je něco jiného.*

Lexie? Tahle otázka byla obtížnější. Jakkoli se snažila, nemohla z Lexie sejmut vinu za celou tuhle ubohou expedici.

„Co je?“ zašeptala Cholayna, a Magda si vzpomněla, co Kyntha přikázala: *Pověz to ostatním.*

„Dávám si práci s tím, abych k Lexii necítila nenávist.“ Zopakovala Kynthina slova. Její vztah k Rafaelle byl její soukromou věcí a ona neměla v úmyslu o něm Cholayně vyprávět, ale s Lexií to bylo něco jiného.

„Nenávist můžeš klidně přenechat mně,“ prohlásila Vanessa nesmiřitelně. „Nechybělo mnoho, a měla život nás všech na svědomí...“

„Přesto Rafaelu nezabila,“ namítla Cholayna. „Ani s nožem v ruce a s povzbuzujícím publikem kolem.“

Rafaella zvedla hlavu zpod příkrývky. „Věděla jsem, že to neudělá. Znam teď Lexu opravdu dobře.“ Magda se podívala sama sobě: Dokonce i v téhle situaci uvažovala jako lingvistka a všimla si, že Rafaela užila kilghardského dialektu a řekla *Lexa* namísto terranského *Lexie*.

„Nikdy by mě nezabila,“ tvrdila Rafaella. Jako by seděly v hudebním sále cechovního domu a diskutovaly při školení mladých sester. „Margali by také nezabila, ani když na ni mířila pistolí... Laserem? Umrťovačem?“

Když to Alexis odpustila ona, jak ji mohu dál nenávidět já? Jak mohu být rozzlobená na Rafi? Občas jsme se přely i dřív. A přesto by se za mě postavila, stejně jako se teď postavila za Lexii. Magda by nejraději Rafaelu objala, věděla však, že Rafi se na ni stále ještě hněvá.

Nu, má na to právo. To, co jsem řekla, nebylo vzhledem k okolnostem zrovna pěkné.

Když je však schopná odpustit Lexii, měla bych být já schopná se na ni nezlobit. Magda se snažila rozpomenout na příjemné vzpomínky na Lexii: Lexie, která mladým ženám ze společenství Most vysvětlovala práci v kartografii a výzkumu, Lexie, která v Akademii na Alfě referuje nejmladším studentům o svých zkušenostech, Lexie, která jako dítě... *malá světlovlasá holčička v Cleindorině věku. Šla jsem s ní*

ruku v ruce jako s mladší sestrou... Pátrala po lásce, kterou k ní tehdy pociťovala.

Nevím, zda to k něčemu bude. Ale pokusím se.

„Pokud to bezpodmínečně musí být,“ ušklíbla se Vanessa, „jsem ještě schopná k Lexii nechovat žádnou nenávist. Jen po mně nechtějte, abych zbožňovala tuhle Acquilaru. To už je moc. Všechny by nás zabila...“

„Faktem je, že nás *nezabila*,“ prohlásila Cholayna. „Dokonce nám nechala i příkrývky. Kdo činí dobro, i když má moc činit zlo, zaslouží uznání nejen za vykonané dobro, nýbrž i za zlo, kterého se zřekl.“

„Sakra, co to tu deklamuješ?“

„Nevzpomínám si, je to něco, co jsem četla jako studentka,“ odpovíděla Cholayna. „A nezapomeňte: Ta žena je psychopat. Nemůže být jiná.“

„Nikdy jsem nevěřila v omezenou přičetnost,“ zamračila se Vanessa.

Magda uvažovala, zda to Acquilaru, která byla bezesporu vinna, omlouvá, že všemi prostředky, které má k dispozici, touží po moci? Jaella to označila za zlo. Magda nevěděla.

„Slyšíte! Co se tam děje?“ Cholayna náhle zvedla hlavu. Na konci jeskyně bylo vidět pobíhající ženy. Alexis Andersová přistoupila k jedné ze strážkyň, a několik minut spolu rozrušeně rozmlouvaly. Pak se strážkyně rozeběhly k zajatkyním.

Všem čtyřem podaly pár bot.

„Obout! Rychle, anebo to bude k vaší škodě!“

„Co s námi chcete dělat?“ ptala se Vanessa.

„Žádné otázky!“ prohlásila jedna, ale druhá již odpověděla:

„Budete převedeny jinam. Rychle!“

Spěchaly, protože se obávaly, že by strážkyně mohly ztratit trpělivost a odvést je bez bot. Obě ženy je postrčily dlouhými holemi, aby vstaly a šly. Cholayna v jednom okamžiku Vanesse a Magdě pošeptala: „Pokud máš pravdu v tom, že Camilla zorganizovala záchrannou akci, mohlo to přijít právě teď. Dávejte pozor a využijte každé příležitosti k útěku!“

Magda se pokoušela zorientovat - jakým směrem je tímhle labyrin-

tem vedou? Tma ji znervózňovala. Nebylo tu žádné světlo kromě kouřících pochodní, jež na nerovné stěny vrhaly škubající se stíny. Kamínek, který se jí přilepil na podrážku, ji bodal při každém došlápnutí. Poznala kluzké schodiště, po kterém chtěly uprchnout.

Cholayna ztěžka dýchala. Nebylo to tak dávno, co přestála zápal plic. Rafaella ji chytila kolem boku. „Opři se o mě, starší.“ Uctivé oslovení z cechovního domu tu znělo podivně.

Vanessa zezadu narazila na Magdu. Ta ucítila její dech v zátylku a zaslechla, jak jí Vanessa šeptá: „Pokusím se vzít Lexii pistoli. Pak bychom měly stejné šance.“

Magda chtěla nejprve protestovat - dlouho žila jako Darkoveranka, takže se jí protivila myšlenka na jakoukoli zbraň, která měla dosah větší než na délku paže. Kromě toho terranský zákon zakazoval technicky dokonalé zbraně na planetě s nerozvinutou technikou. Ale Alexis Andersová tu již tuhle zbraň ukázala. A početně byly o tolik slabší, čtyři nebo pět žen proti čtyřiceti či více bojovníkům. Nejvíce ji však přesvědčilo, když si uvědomila, že Vanessa se svého záměru stejně nezrekne. Proto jen zamumlala: „Označ mě jako svědka před soudem, až se vrátíme.“

Byly zahrnány do rohu horní jeskyně a s Lexií se vůbec nesetkaly. Dole vládl rozruch, slyšely zvolání a dupot nohou. Na stěně visela jediná pochodně a dusivě čadila. Druhá se kývala v ruce stařeny stojící před jeskyní.

Pak zařinčel kov a množství žen se shromáždilo u paty schodiště. Magda nedovedla rozeznat, co se děje.

Sesterstvo nezabíjí. V tom se všechny legendy shodují, ujišťovaly ji stále Jaella a Camilla. Budou sestry bojovat, aby je zachránily? Na schodišti kdosi vykřikl. Čerstvě zapálené pochodně ozářily prostor, a Magda spatřila přibíhající Camillu.

Čas k útěku nadešel. Magda skočila na jednu ze strážkyň a vrazila do ní tak prudce, až spadla. Magda jí vytrhla meč od opasku, a než se žena vzpamatovala, srazila ji kopnutím, které se naučila ve světě Terranů, znovu k zemi. Síla zpětného nárazu ji otočila, takže spatřila Cholaynu a Rafaellu, jak jednájí podobně jako ona. Neměla však čas vyčkat, co se stane. S hlasitým výkřikem se vrhla ke Camille. Kde byla Jaella? Ve stínech, které vrhala světlo pochodní, bylo skoro nemožné

rozeznat přítele od nepřitele.

Camilla chytila Magdu za ruku, táhla ji dolů po schodech a utíkala s ní pryč. Kdosi se jim postavil do cesty, a Magda jej srazila hranou dlaně, aniž by si vzpomněla na ukořistěný meč. Přeskočily ležící tělo a běžely dál. Camilla křičela svým zvuchým hlasem, který zněl ozvěnou v jeskyních: „*Comhi' letzii! Sem! Shromážděte se tu!*“

Jedna z žen Magdu uchopila a málem by ji srazila k zemi. Pak si však Magda uvědomila, že to je Jaella, která měla své zářící vlasy skryté pod velikou čepicí.

„Jsou tu,“ vydechla Magda. „Rafi. A Lexie. Rafi je na naší straně. Lexie má umrtvovací pistoli. Buď opatrná. Myslím, že bude střílet.“

Acquilařiny ženy se valily po schodišti. Magda zaslechla Vanessin výkřik a rozhlédla se. Lexie držela pistoli v jednoznačně výhružné poloze u Cholayniny tváře.

Cholayna vykopla nohu chvatem *vaido*. Pistole vylétla ve vysokém oblouku nad hlavami všech. Magda se pro ni rozběhla, sklouzla, ale chytila ji dříve, než po ní sáhla Acquilařina ruka. Acquilara měla nůž, ale Magda jí ho vykopla z ruky.

Napadla ji žena s ošklivou jizvou přes půlku tváře. Magda kopala, tloukla rukama, bránila se a zastrčila si pistoli pod svou kazajku. Pistole byla ledově chladná a Magda si se zachvěním uvědomila, že vlastně neví, zda ji Lexie neodjistila a zda náhle nevystřelí. Kde byla Lexie? Magda ji v mihotavé záři pochodní a mezi zmatenými, křičícími ženami nikde neviděla. Cholayna? Kde je Cholayna? Magda se probojovávala davem nazpět. Cholayna ležela na zemi, Lexie stála vedle ní, a Magda si na hrůzný okamžik pomyslela, že ji Lexie zabila.

Ale Cholaynin chraplavý dech bylo v jeskyni stále ještě slyšet. Snažila se vstát, a Magda se rychle zorientovala. Cholayna téhle výšce nepřivykla a bojovala jako stařena. Lexie byla beze zbraně.

Mám pistoli! A Lexie je sice vyškolená v boji beze zbraně, ale proti noži... Holýma rukama Alexis odrazila dvě ženy s noži, které se chtěly dostat k Cholayně. Magda se vrhla jako šílená do souboje. *Rafaella měla pravdu* - Vanessa táhla Cholaynu za nohy. Všechny tři se pomalu přesouvaly směrem k dennímu světlu, jež bylo patrné na konci velké jeskyně. Ženy s noži znovu zaútočily a Vanessa zmizela v divoké zmeti těl.

Magda se ohlédla. Camilla si razila cestu vzhůru, odrážejíc útočnice. Z rány na čele jí po tváři stékala krev.

Lexie Andersová ležela bez pohnutí na zemi jeskyně, a Magda si v první chvíli myslela, že je mrtvá. Pak se pohnula a Vanessa se k ní sehnula a uchopila ji. Lexie se zachytila Vanessiny ruky a namáhavě se zvedla.

Nepřipustila, aby Cholaynu zabily. Já to věděla. Jak těžce je raněná?

Magdu zbolelo v hrdle. Musela se zastavit a chytit dech. Pak se rozběhla napříč velkou jeskyní k místu, kde se kryly Cholayna, Camilla a Vanessa podpírající Lexii. Teď Magda rozeznala velkou krvavou skvrnu na Lexiiniých zádech. To nevypadalo dobře. Přesila byla zdrcující. Rafaella a Jaella stály zády k sobě a odvracely nový útok Acquilařiných žen, které byly všechny ozbrojené noži a vypadaly, že je nebudou váhat použít. Teď se stáhly, ale každičkou chvíli mohly znovu zaútočit.

Krev stékala zraněné Camille do očí a změnila její tvář v krvavou masu. Magda si vzpomněla, že všechna zranění na hlavě, i sebenepatrná, silně krvácejí, a pokud by byla Camilla zraněná vážně, dávno by se zhroutila. Přesto ji ten pohled zděsil, a rychle se rozběhla k ostatním. Do téhle podzemní prostory dopadalo slabé denní světlo z ústí jeskyně, které však bylo blokováno tuctem žen s noži. Cholayna stále ještě těžce oddechovala; bylo udivující, že se vůbec udržela na nohou. Vanessa, která sama kulhala, držela zpola omdlévající Lexii.

Tu z nicoty, obklopené světlem - *pochodní? Ne, to světlo bylo příliš jasné!* - vystoupilo tucet cizích žen, obřích, zahalených v tmavě modré závoje, se supí čapkou. Měly velké zahnuté meče s blyštivým ostrím, meče, které Magda, jež se o militarie zajímala, ještě nikde na Darkoveru neviděla, meče třpytící se v nadpřirozeném světle. Magda věděla, že nemohou být skutečné. Acquilařiny ženy se stáhly. Jen dvě nebo tři měly odvahu rozeběhnout se proti těmto zářícím sestrám, ale hned nato se začaly svíjet bolestí a křičet, jako by byly smrtelně raněny, i když Magda žádnou krev neviděla. Nebyla to iluze?

Známý hlas jí zavelel: „Rychle! Tudy!“ a s rukou na ramenou ji tlačil spodní jeskyní na denní světlo. Magda se v ochromující zimě a větru se sněhem zachvěla, ale Kyntha jí zachrčela do ucha: „Pospěš si! Bojovnice jsou jen iluze, která dlouho nevydrží!“ Zatlačila Magdu na

skrytou stezku mezi skalní stěnou a jeskyněmi.

Krátký pohled přes rameno Magdě prozradil, že všechny její společnice jsou shromážděny v téhle průrvě. Camilla se stále pokoušela setřít si krev z očí. Magda setřásla Kynthinu ruku ze svého lokte a spěchala zpět ke Camille. Vítr s ní smýkl, klopýtla a sklouzla k okraji útesu. Zachytila se a zděšeně se přitiskla ke zdi.

Camille nic nechybělo. Kde byla Jaella? Cholaynin chraplavý dech byl stále slyšet na pozadí hlomozu z nitra jeskyně. Vanessa kulhala. Dvě velké ženy se supími čapkami jim kryly záda při jejich útěku. *Kde je Jaella?*

Ted' ji Magda zahlédla za bojovnicemi.. Iluze? Jak to bylo možné? Rozeběhla se ke své svobodné družce. Náhle se za nimi objevila Acquilara, jakoby obklopená ultrafialovým světlem. Zamířila svou dýkou na Vanessu, která šla jako poslední. Jedna z vysokých, zahalených žen se supí čapkou pozvedla svůj plamenný meč. Acquilara udělala zvláštní zaklínací znak, a bojovnice se rozpustila v modrém světle.

Jaella se s mečem vrhla na Acquilaru. Magda musí své družce pomoci! Stezka byla úzká, ale ona se nedbaje na nebezpečí drala kolem ostatních.

Acquilara zvedla ruku. Další ze zahalených válečnic - *iluzí?* se zachvěla a zmizela. Magda běžela dál.

„Ne! Ne!“ Magda nevěděla, zda to Jaella vykřikla nahlas či nikoli. „Já ji zadržím! Odved' ostatní pryč!“ Zaútočila na Acquilaru.

Acquilara zašermovala svým dlouhým nožem a Jaella pozvedla ruku k obraně. Její rukáv se zbarvil krví. Pak se zvedl čarodějčin nůž. Magda se rozeběhla vpřed...

A zastavila se, strnula strachem a závratí těsně u okraje útesu. Jaelin nůž se zanořil do Acquilařiny hrudi. Čarodějka vyrazila šílený výkřik vzteku a skočila na Jaellu. Její paže objaly Jaellin krk.

Pak se obě dvě pomalu, pomalu a s hrozivou nezadržitelností laviny kutálely vstříc propasti, společně přelétly přes její okraj a padaly. Magda by se s výkřikem vrhla za nimi, kdyby ji silnou rukou nestrhla Camilla zpět.

Zdola se ozval hlomoz, silná rána jako při konci světa. Tisíce tun skal a ledu se odtrhlo od útesu a řítilo se dolů, aby je hluboko dole pohřbilo.

Camillin výkřik hrůzy byl ozvěnou jejího vlastního zvolání. Když je Kyntha vlekla pryč, Magda ještě slyšela dunění kamenné laviny.

„Pojďte! Rychle!“ A když se Magda otočila k místu, kde se Jaella zřítila, Camilla na ni zavolala: „Ne! Pojd’! *Ať* její oběť není zbytečná! Kvůli dětem - kvůli *oběma* dětem - *bredhiya*... „

Bylo zřejmé, že boj skončil. Bez své vůdkyně zbytky Acquilařiny skupiny odhazovaly zbraně a s panickými výkřiky se rozutíkaly jako mravenci z rozšlapaného mraveniště. Fantomy bojovnic se nad nimi triumfálně zvedly.

Cholayna s chrčením sklesla na kolena. Magda omámeně hleděla nazpět.

Jaella. Jaella. Boj skončil, ale pozdě. Jaký v tom byl rozdíl, kdyby zemřely všechny? *Má zbabělost. Nemohla jsem snést pohled do propasti. Byla bych ji mohla zachránit...*

Byla tak zničena steskem, že nebyla schopna ani plakat. Ale zvuk, který by nikdy neočekávala, ji vytrhl ze zoufalé strnulosti.

Za všechna ta léta, co se znaly, nikdy neviděla Camillu plakat.

31. KAPITOLA

Camilliny oči, jež dávno odvykly slzám, jí rudě naběhly. Bránila se tomu, aby jí Rakhaila, slepá stařena, ošetřila rány, řez na čele a bodnutí nožem na pravé ruce, jež jí málem utřalo šestý prst.

Magda si sedla těsně vedle ní. Byly teď znovu v Avařině usedlosti, kam je zavedla Kyntha. Během celé jízdy nahoru v koši Magda za trest hleděla do hroznivé hlubiny, i když se jí zmocňovala závrať.

Pozdě. Pro Jaellu příliš pozdě.

Neuběhla ještě ani hodina od boje, když pocítila, jak ji tupý tlak opouští. Působení *raivanninu* se ztrácelo, její *laran* se znovu vracel. Ted', když Camillu držela v náručí, cítila dvojí bolest, svou vlastní i Camillinu. Tolik let toužila po tom, aby mohla vše sdílet s Camillou, ale teď nemohly sdílet nic než ztrátu a smutek.

„Proč jsem to nemohla být já?“ Magda si znovu nebyla jistá, zda to Camilla vyslovila nahlas či nikoli. „Byla ještě tak mladá. Měla vše, pro co stálo za to žít, měla dítě, tolik lidí ji mělo rádo... ty ses ji pokusila aspoň zachránit, já nemohla ani vidět...“ Hněvivě se bouchla rukou do čela, hrozně slepené masy vlasů a zmrzlé krve.

„Ne, Camillo... vážně, *bredhiya*, nemáš důvod si cokoli vyčítat. Byla to moje... moje zbabělost...“ Magda znovu v zoufalství prožívala okamžik, kdy se ze strachu zastavila před propastí. Mohl tenhle okamžik Jaellu zachránit?

To se nikdy nedoví. Po zbytek života se bude ve snech trápit touto vzpomínkou. Ale ať už je tomu jakkoli - v myšlenkách se odtrhla od

těchto muk -, pro Jaellu bylo pozdě. Nic, co by udělala, neodvrátí Jaelinu smrt, a Camilla žila, a jak se zdálo, její bolest byla ještě větší.

„Kimo, *bredhiya*, milovaná, musím se podívat na tvé rány.“ Donesla si teplou vodu z kotlíku nad ohněm, omyla zmrzlou krev a odhalila ošklivý, ale nijak nebezpečný řez.

„To se musí zašít, ale já nemůžu, a Cholayna to také nedokáže. Alespoň teď ne.“

„Ach, nech to, miláčku, záleží na tom? O jednu jizvu víc,“ řekla Camilla. Pasivně a bez zájmu si nechala od Magdy ovázat ruku. „Ani jsem nevěděla, že Acquilara a její tlupa tě unesly. Představ si, že ta slepá žena trvala na tom, abychom se vrátily. A vy jste zmizely. A Jaella...“ Camille selhal hlas. Znovu hrozilo, že ji přemůže stesk. „Jaella... se vás pokoušela najít *laranem*, ale nepodařilo se jí to. Proto...“ Camilla si opřela zjizvenou tvář do dlaní a rozplakala se, zatímco Magda v duchu prožívala tuhle srdceryvnou scénu. Jaella prosila, zapřísahala...

Nezvládnou to, Camillo, nejsem dost silná. Jen ty je můžeš najít. Mohou být kdekoli v těchhle horách, živé či mrtvé, a pokud je nenajdeme včas, zemřou hladem, zimou...

Nejsem žádná leroniska...

To si chceš sama nalhávat tak dlouho, až budou všechny mrtvé? To tvoje sobectví nezná hranic, Camillo? Mně by to bylo jedno, ale Magda... Magda tě má ráda, miluje tě víc než kohokoli jiného, víc než otce svého dítěte, víc než svou přísežnou svobodnou družku...

Když Magda zachytila tahle slova, rozplakala se také. Je to pravda? Zemřela Jaella s přesvědčením, že ji Magda miluje méně?

Magda skoncovala s těmito sebemrskáčskými myšlenkami. Pevně si řekla. Buď to teď Shaya ví lépe, anebo je na místě, kde to už pro ni nic neznamená. Je pryč z mého dosahu. Jakkoli to bylo bolestivé, nemohla pro Jaellu už nic udělat. Plně soustředila svou pozornost na Camillu.

„Takže tě přemluvila... a tys přišla za mnou! Ale odkud se vzala Kyntha?“

„Nevím. Jaella...“ Camilla vzlykla a pevným hlasem pokračovala dál: „Jaella mi řekla: *Jsem telepat pracující jako katalyzátor, sama mám jen malé nadání, ale bylo mi řečeno, že je mohu probudit v ostat-*

ních. Dotkla se mě, a bylo to... jako by ze mne spadl závoj. Uviděla jsem tě a věděla jsem... a přišla jsem za tebou.“

„Všechny nás zachránila.“ Jen ne sebe. Magda věděla, že ona i Camilla po ní nikdy nepřestanou truchlit. Bolest, která je bude stále bičovat po zbytek života, teprve začala, ale teď bylo nutné ji odsunout stranou. Když teď myslela na Jaellu, viděla ji tak, jak zůstane nezapomenutelně vryta v její mysl. S vlasy divoce vlajícími v horském větru se k ní otočila a prohlásila. „*Nechci se vrátit...*“

Sdílela tu představu s Camillou a tiše dodala: „To mi říkala. Nechtěla se vrátit. Myslím, že to věděla, myslím, že věděla, že její život je u konce... Udělala vše, co udělat měla.“

„Tak ráda bych zemřela za ni,“ vyhrkla Camilla.

Rafaella jí položila ruku na rameno. „Já také, Camillo. Bohyně ví... pokud nějaká existuje...“ I ona plakala. Sehnula se a pevně Camillu k sobě přitiskla.

Kyntha stála vedle nich. Její hlas prozrazoval soucit, ale byla věčná jako vždy.

„Jídlo pro vás je hotové. A rány vašich společnic jsou ošetřeny.“ Sklonila se a prohlížela si Camillino čelo.

„Pokud chceš, mohu to zašít.“

„Ne. To není nutné.“ Camilla se unaveně zvedla a přešla za Kynthou na druhý konec místnosti k ohništi. Magda stála opodál a zvědavě Kynthu pozorovala. „Nemluvíš horským dialektem těchto žen,“ prohlásila. „Odkud jsi?“

Kyntha jako by zaváhala. „Když musím, tak jím mluvím, a tady se snažím stále mluvit zdejší řečí. Jsem však ještě... mladá a nedokonalá. Vyrostla jsem na Valeronských planinách a pět let pracovala v Neskajské věži, dokud jsem nenašla smysluplnější úkol, Terranko.“

„Ty to víš?“

„Nejsem slepá. Znáám Ferriku, a Marisela byla má přísežná sestra v Avařiných službách. Byly doby, kdy jsem i já myslela na to, že si ostříhám vlasy a složím slib žen, které se zřekly světa. Myslíš, že pocházíme z tajemných puklin podsvětí? Pojd' a vezmi si polévku.“

Jedna z žen, které se staraly o kotlík, podala Magdě pohár. *Jak mohu jíst*, pomyslela si, *když Jaella...*

Přesto se přinutila vypít hustou polévku s fazolemi a něčím, co se podobalo ječmeni. Ledový přikrov kolem jejího srdce poněkud roztál.

Jedna z pomocnic zabalených do šálů, kterou zde viděla i při svém dřívějším pobytu, znovu převázala Vanessinu poraněnou nohu. Zdálo se, že Rafaella vyšla z boje bez zranění, i když ji Magda viděla při boji a její těžký kabát byl rozřízný a potrháný. Cholayna ležela podepřená polštáři a Magda si klekla vedle ní.

Cholayna k ní natáhla ruku.

„Nic mi není. Ale jak je mi líto Jaelly. I já ji měla ráda, vždyť víš...“

Magdiny oči se zalily slzami. „Ano, vím. Všechny jsme ji milovaly. Přinesu ti polévku.“ To bylo vše, co mohla udělat. Lexie ležela stále ještě v bezvědomí na kabátech a zbylých příkrývkách.

„Je...“

„Nevím. Ženy říkají, že pro ni udělaly, co mohly.“ Cholaynin hlas zněl napjatě. „Viděla jsi to? Když jsem... spadla na zem. Chtěly mě udupat. Lexie mě zachránila. Při tom ji bodnuly.“

„Viděla jsem to.“ Takže Rafaellin úsudek o Lexii byl správný. Ležela tu bledá jako nemocné dítě, s kadeřemi na skoro dětské šíji. Oči měla zavřené, a dlouze, chvějivě dýchala.

Přistoupila k ní Rafaella a zastavila se. Skoro neslyšně šeptala, znělo to jako modlitba: „Nesmíš umřít. Neumírej, Lexo, mrtvých už bylo dost.“ Vzhledla k Magdě a vyzývavě prohlásila: „Nikdy jsi ji neznala. Byla to... dobrá přítelkyně, dobrá společnice. Bojovala jako horská kočka, aby nás po sesuvu půdy dostala přes Havraní průsmyk. Já... nikdy bych nevěřila, že tě o to budu někdy žádat, ale.. jsi *leroniska*. Můžeš ji uzdravit?“

Magda si klekla vedle Alexis Andersové. Pokusila se spojit s Lexiinou myslí, najít dítě, které v ní na okamžik cítila, opatrně pronikala...

Lexie otevřela oči. Otočila se na bok a její dech zachrčel v hrdle. *Proražené plíce*, konstatovala Magda. *Pochybuj, zda by to dokázali zahojit Damon a Callista i s pomocí lady Hillary*. Přesto se o to musela pokusit.

Do Lexiiných očí se krátce vrátilo vědomí. „Proboha!“ zašeptala. „Už zase Lorneová?“ Zavřela oči a odvrátila hlavu.

„Nemohu se s ní spojit. Nejsem čarodějka, Rafaello. Tohle je nad mé síly.“

Rafaella na ni hleděla a poznala pravdivost Magdiných slov. Stále ještě vyzývavě se otočila a přešla kolem ní. Magda neviděla, že v přítomí sedí bezejmenná stará kněžka, zahalená v šálech, a se svou bezzubou, vráscitou tváří všechny mlčky pozoruje. Rafaella si klekla před šamankou. „Zapřísahám tě. Ty ji můžeš uzdravit. Pomoz jí, prosím. *Prosím*. Nenech ji umřít.“

„Ne, to je nemožné,“ odpověděla stařena. Její hlas zněl měkce, ale odmítavě.

„*Nesmíš* ji prostě nechat umřít!“ zvolala Rafaella.

„Copak nevěříš ve smrt, sestřičko? Přichází ke všem. Její čas nadešel dříve než náš, toť vše.“ Stařena poklepala na místo vedle sebe, a Magdu napadlo, že to skoro vypadá, jako by vyzývala psíka, aby se vedle ní uvelebil. Rafaella si unaveně sedla.

„Poslouchej, ta žena tam umírá, zvolila si svou smrt. A zvolila dobře, zachránila svou přítelkyni před smrtí, než nastane její čas...“

Cholayna se posadila jako zelektrizovaná. „Jak tohle můžeš říct?“ vykřikla. „Je ještě tak mladá, proč má teď umřít, zatímco já jsem stará a žiju dál, a tys mě ošetřovala...“

„Tahle stařena ti to už řekla jednou, jsi nevědomá,“ prohlásila kněžka. „Ta žena tam umírá, zvolila si svou smrt, i když se třeba jen na chvíli spojila se zlem.“

„Ale odvrátila se od něj! Zachránila mě!“ Cholaynu zachvátil kašel, který ji málem zadusil. Slzy jí stékaly po tvářích. „Jak můžeš říct, že byla zlá?“

„To nebyla. Je lépe zemřít ve sporu se zlem než s ním,“ odpověděla stařena. „Spi, dcero, v tvé nemoci ti škodí, když pláčeš a křičíš. Její čas nadešel. Tvůj přijde, i čas téhle stařeny, ale nebude to ani dnes ani zítra.“

„To není správné!“ vykřikla zoufale Rafaella. „Jaella zemřela, aby nás všechny zachránila. Lexie zachránila Cholaynu. A obě zemrou a my ostatní zůstaneme na živu... každá z nás si smrt zasloužila spíš než Jaella, ona a Lexie měly žít...“

„Och, stará žena už rozumí,“ řekla kněžka jemně. „Ty si myslíš, že smrt je trest za špatné a život odměna za dobré činy, stejně jako hodné

dítě dostává kus koláče a nevychované výprask. Jsi dítě, maličká, a nejsi schopná slyšet moudrost. Spěte, sestřičky. Tolik by se toho dalo říci, ale ve svém žalu byste ničemu z toho nenaslouchaly.“

S praskáním kloubů se zvedla. Slepá Rakhaila k ní přistoupila, nabídlá jí rámě, a společně vykulhaly z místnosti.

Kyntha se ještě ohlédlá a káravě na ně na všechny pohlédla. „Připravily jste jí tak velký žal, že se to nedá ani slovy vyjádřit. Způsobily jste krveprolití a násilnou smrt.“ S odporem pohlédla na Lexii. „Spěte a odpočívejte, jak vám radila. Zítra se budete muset rozhodnout.“

Lexie zemřela krátce před východem slunce. Zemřela v Cholaynině náruči, aniž by znovu nabyla vědomí. Jako by to byly věděly, čtyři pomocnice staré ženy vešly dovnitř a vynesly mrtvolu ven.

„Co s ní budete dělat?“ zeptala se Vanessa se zlou předtuchou. „Dáme ji svatým ptákům Avarry,“ odpověděla jedna z žen. Magda si vzpomněla na supí čapky neexistujících bojovnic. Takže sesterstvo uctívalo *kyorebni*, jejichž úkolem bylo odstraňovat to, co ztratilo svůj význam. Tiše to Vanesse a Cholayně vysvětlila, a Cholayna sklonila hlavu.

„Jí je to už jedno. Jen jsem si přála, aby si pro smrt nešla tak daleko. Ubohé dítě,“ zašeptala, „ubohé dítě.“

Vanessa vstala a oblékla si svůj těžký kabát. „Chci být u toho. Děláám to z pozice osobního oddělení. Ne, ty zůstaneš tady, Cholayno, pokud v téhle zimě vyjdeš ven, dostaneš znovu zápal plic a zdržíš nás další desetidení. To je můj úkol, a ne tvůj.“

Pomocnice jako by věděly, co chce udělat, a čekaly na ni. „Můj kabát je roztrhaný,“ prohlásila Rafaella chrčivě. „Půjč mi svůj, Margali, je zhruba stejně velký jako ten můj. Půjdu také. Byly jsme kamarádky. Pokud by zůstala na živu, staly by se z nás... přítelkyně.“

Magda kývla se slzami v očích.

„Ne, Camillo, ty ne, pro tebe nic neznamenala. My ji měly rády.“

Jakoby vedeny nějakým instinktem si Camilla a Magda klekly vedle Cholayniny postele a držely ji za ruce, zatímco kněžky vynášely mrtvolu Alexis Andersové ven. Po dlouhé době se Rafaella a Vanessa vrátily, tiše a zaraženě, a ten večer už nepromluvíly. Magda však v noci zaslechla, jak Rafaella pláče, a Vanessa vstala, přešla k ní a lehla si tam. Magda slyšela, jak si cosi šeptají, dokud neusnula.

Magda se probudila dříve než ostatní a naslouchala tichému syčení sněhu zvenku. Jaella už nebyla, její hledání skončilo. Anebo ne? Našly Lexii a Rafaellu. Lexie byla mrtvá. Jaella, která chtěla nalézt legendární město, ji ve smrti předešla. Marisela, která znala město i sesterstvo, byla rovněž mrtvá. Zůstaly v nicotě, osamělí duchové ve větru, anebo zůstaly spolu a hledaly cosi hmatatelného? Jak ráda by to Magda věděla! Neměla o tom však ani ponětí.

Sesterstvo. Sestry to vědí. Marisela to věděla. Magda si teď uvědomila, že kdyby Jaella zůstala na živu, hledaly by tohle vědění společně, snad s Camillou, jež se chtěla Bohyně, pokud nějaká existovala, zeptat na smysl svého života a utrpení. Teď měla vůči Bohyni, která jí vzala Jaellu, novou zášť. Pokud by Camilla našla cestu, jak pokojně či s mečem v ruce vstoupit do města, jistě by tam vešla.

A Magda by ji měla doprovázet. Byl to její osud. Když však zasllechla Cholaynin těžký dech, nemohla se svobodně rozhodnout. Cholayna možná měla již znovu zápal plic a nebude mnoho dní schopna cesty. Nemohla s nimi putovat do města, nebyla by vpuštěna. Hledání moudrosti nebylo jejím cílem. Musela se vrátit do terranského centra, stejně jako Vanessa. A ona, Magda, je tam musela dovést.

Nakrátko v mysli spatřila Jaellu - s hlavou skloněnou proti větru se hnala do dalšího bláznivého dobrodružství...

Teď ji Jaella znovu předešla na místo, kam ji již nemohla následovat. Přemluví Camillu, aby jela dál, ale ona sama se musí se svými terranskými krajankami vrátit.

Svívalo, a když uvařily a snědly snídani, objevila se stařena a ceremoniálně se usadila na kamenné desce. S ní přišla slepá Rakhaila a Kyntha.

„Spaly jste dobře? Ty dostaneš lék, sestro,“ řekla Cholayně. Pak se obrátila ke Kynthě.

„Řekni, co je třeba.“

Kyntha se před ně postavila. Z jejího hlasu zaznívala zvláštní strojenost. Tentokrát mluvila horským dialektem, ale pomalu.

„Vaše sestra Marisela vám již vše vypověděla. S lítostí přebírám její povinnosti. Přišly jste hledat sesterstvo, a Marisela vás chtěla dovést na místo, kde byste se mohly zeptat na to, po čem prahnete. Nepřenesly bychom přes srdce, kdybychom vás nechaly znovu putovat

touto cestou, a proto se vás ptám teď. Co hledáš ty?“ Pohlédla na Camillu.

„Ty víš, že hledám ty, jež slouží Bohyni,“ odpověděla Camilla příkře, „abych se jich - anebo Bohyně - mohla zeptat, co se mnou zamýšlejí.“

„Na takové otázky neodpovídá, sestro,“ odpověděla Kyntha jemně. „Tvým úkolem je získat takovou moudrost, abys uslyšela její hlas.“

„Kde pak mám tuhle moudrost začít hledat? Ve vašem městě? Do-ved' mě tam.“

Slepá Rakhaila se rozesmála.

„Jen tak? Cha, cha!“

„Zatímco jsi hledala moudrost, tvůj život sestával z mnoha utrpení a práce,“ řekla Kyntha. „Ale podívej na Rakhailu. Je starší než ty, trpěla stejně jako ty, a přesto tam nebyla vpuštěna. Spokojí se s tím, že se u vstupní brány stará o zvířata, která nosí služebnice sesterstva.“

„Požádala o to?“ zeptala se Camilla. „K sesterstvu existují různé cesty. Kromě toho si myslím, že když jsem o to požádala, je tvou povinností mě tam dovést. Splň svou povinnost, sestro, abych já mohla splnit svou.“

Stará šamanka Camille pokynula. Tak jako to učinila včera s Raffaelou, poklepala na místo vedle sebe.

„Pro tu, která se ptá, je vše zodpovězeno,“ prohlásila. „Vítám tě, sestro mé duše.“

Magdu zbolelo u srdce. Jaella ji předešla spolu s Mariselou.

Ted' ji předešla Camilla a měla jí být odebrána.

Kyntha se obrátila k Raffaele, ale její hlas nezněl tvrdě, nýbrž jen poněkud sarkasticky: „Ted' víš, že město není místem bohatství ani drahokamů. Stále ještě tam chceš jít?“

Rafaella zavrtěla hlavou. „Svůj úkol jsem splnila. Skončil špatně, protože má společnice je mrtvá. Ale toho hledání nelituji. Netoužím stát se *leroniskou*. To přenechám ostatním.“

„Pak odejdi v pokoji. Nemám nad tebou žádnou moc.“ Kyntha se obrátila k Vanesse: „A ty?“

„Se vši úctou,“ začala Vanessa, „já to považuji za chiméru. Stejnou, jako je záře čtyř měsíců. Díky, ale nepůjdu, díky.“

Kyntha se usmála. „Tak je to. Vážím si tvé loajality, s kterou jsi šla za ostatními, i když tě hledání nijak nezajímalo...“

„To je příliš chvály,“ bránila se Vanessa. „Šla jsem, protože jsme měly lézt po horách.“

„Pak jsi svou odměnu již dostala a já ti ji ze srdce přeji,“ odpověděla Kyntha. Sklonila se před Cholaynou.

„Sestro z jiného světa, celý život jsi pátrala po moudrosti pod jiným, cizím nebem. Vážíš si života, a usiluješ o pravdu. Sesterstvo četlo z dálky v tvém srdci. Pokud je tvým přáním vstoupit do města, můžeš vejít a hledat u nás moudrost.“

Poprvé a naposledy Magda cítila, jak se jí Terrančiny myšlenky dotkly. Nedokázala je číst jako slova, ale poznala, že Cholayna svým způsobem stále cosi hledala.

Cholaynin povzdech prozrazoval nekonečnou lítost.

„Mám povinnosti jinde,“ odpověděla. „Myslím, že to víš. Tentokrát nemohu jednat podle svého přání. Zvolila jsem v tomto životě jinou cestu a budu se jí držet.“

Kyntha se ještě jednou uklonila. Jako poslední přišla na řadu Magda. „A ty? Jaké je tvé přání?“

Magdin povzdech byl ozvěnou Cholayniných citů. „Ráda bych s tebou šla. Přála bych si to... ale mám své povinnosti, zodpovědnost je mi líto.“

Musela se s Cholaynou a Vanessou vrátit do světa na druhé straně těchto hor. Pokud jí tahle moudrost byla určena, dostane jednoho dne druhou šanci a bude volná, aby se jí mohla chopit. Pokud ne, nestálo to za námahu. Její i Jaellino dítě na ni čekaly...

Kyntha k ní postoupila o jediný krok. Dotkla se Magdiny brady a zvedla ji. „Tady je místo pravdy! Mluv!“ poručila. Její hlas zněl jako veliký gong. „Vlny tvého života se obracejí. *Co je tvým nejvnitřnějším přáním?*“

Magda slyšela v duchu to, co jí Andrew řekl při jejím příchodu do Zakázané věže. *Mezi námi není nikdo, kdo by svůj život neroztrhat jako kus papíru a nemuset začínat znovu. Někteří z nás to udělali dvakrát či třikrát.* Zdálo se jí, že z veliké dálky slyší křik vran.

Vrátí se někdy? Tuhle myšlenku zavrhl. Pokud se nevrátí, je to

osud. Když uzrál čas, opustila cechovní dům, a vrátila se, aby stavěla most mezi oběma jejich světy. Jaella ji statečně předběhla. Cíle jejího života se staly minulostí, teď hleděla vpřed. Magda měla odvahu Jael-
lu následovat.

„Ráda bych šla s Camillou do města. Ale mám povinnost vůči svým společníkům...“

Na krátký čas se v místnosti rozhostilo ticho. Pak se rozkřikla Ra-
faella: „Není ti tohle zase podobné, Margali? Nevěříš mi, že Cholaynu
a Vanessu dovedu do Thendary? Zůstaneš tu, k čertu, a uděláš to, na
co máš chuť. Jsem horská vůdkyně. Kdo by tě potřeboval?“

Magda zamrkala. Jakkoli byla tato slova tvrdá, zaznívala z nich
skutečná láska. Rafaella ji prostě řekla: *Sestro*.

„Lorneová, konec. Domluveno. Jakmile bude Cholayna schopná
cesty, jsi volná.“ Vanessa se postavila vedle Rafaelly. „Rozhodly jsme
to dnes v noci, když jsi spala.“

Magda se skoro nevěřícně rozhlédla kolem. Stará čarodějka jí po-
kynula. Magda k ní přešla a posadila se mlčky vedle ní na kamennou
desku. Ucítla Camilliny chladné ruce ve svých dlaních.

Konec hledání? Nebo začátek? Končilo každé hledání tím, že po-
slední krok k vrcholu obří hory se stočil stranou, aby odkryl nový a
neznámý obzor?

Marion Zimmer Bradley

MĚSTO KOUZEL

Z anglického originálu **City of Sorcery**
vydaného nakladatelstvím Daw Books, Inc.

přeložila Ivana Muková.

Vydal Knižní klub v Praze

roku 1998 jako svou 692. publikaci.

Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.

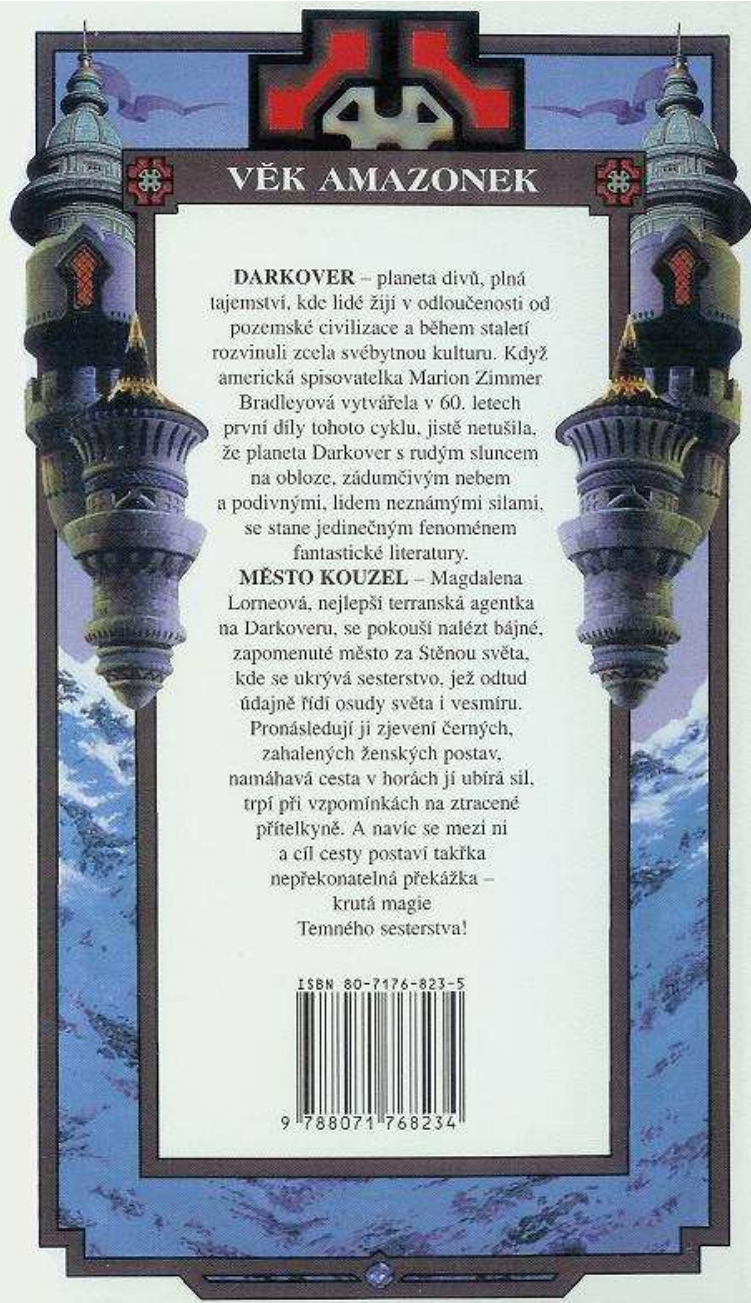
Technická redaktorka Alena Suchánková.

Počet stran 352.

Sazba SF SOFT, Praha.

Tisk Graphischer Grossbetrieb Pössneck GmbH, Pössneck, SRN.

Vydání první.

VĚK AMAZONEK

DARKOVER – planeta divů, plná tajemství, kde lidé žijí v odloučenosti od pozemské civilizace a během staletí rozvinuli zcela svěbytnou kulturu. Když americká spisovatelka Marion Zimmer Bradleyová vytvářela v 60. letech první díly tohoto cyklu, jistě netušila, že planeta Darkover s rudým sluncem na obloze, zádučivým nebem a podivnými, lidem neznámými silami, se stane jedinečným fenoménem fantastické literatury.

MĚSTO KOUZEL – Magdalena Lorneová, nejlepší terranská agentka na Darkoveru, se pokouší nalézt bájně, zapomenuté město za Stěnou světa, kde se ukrývá sesterstvo, jež odtud údajně řídí osudy světa i vesmíru.

Pronásledují ji zjevení černých, zahalených ženských postav, namáhavá cesta v horách jí ubírá sílu, trpí při vzpomínkách na ztracené přítelkyně. A navíc se mezi ní a cíl cesty postaví takřka nepřekonatelná překážka –
krutá magie

Temného sesterstva!

ISBN 80-7176-823-5

9 788071 768234